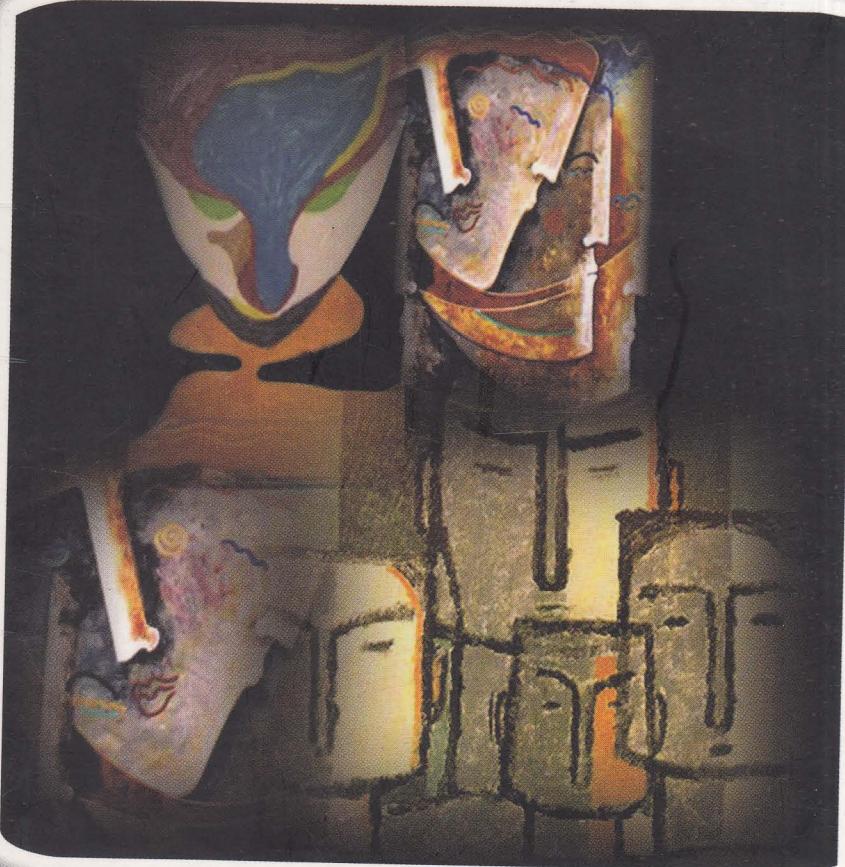

முன் முத்தங்கள்

மாணிக்கநப் பந்தல்

டெட்டினிக் ஜீவா

முன் முழுஷ்டு

53 தகைமையாளர்களினது அட்டைப் படக்குறிப்புகள்

- ஏடாஞ்சிக் ஜீஹா -

201-1/4, ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி

கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி : 2320721.

mallikaijeeva@yahoo.com

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு.

முதற் பதிப்பு	:	ஜூன் 2007
உரிமை	:	அரசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	:	219 + VI
விலை ரூபா	:	200/=
அட்டைப்பட வடிமைப்பு	:	மேமன்கவி
கணினி அச்சமைப்பு	:	எஸ். விகோரின் ஹாசி

ISBN: 978- 955 - 8250- 40- 2.

அச்சிட்டோர்:
யு. கே. பிரிண்டர்ஸ்
103, விவேகானந்த மேடு
கொழும்பு- 13.

தண்ணீர்மயாளர்கண்ண மக்கள்

எப்பொழுதுமே மதித்துக்

நெடாரவிக்கதி தயங்கமாட்டார்கள்!

மல்லிகையின் அட்டையில் 53 பேர்களினது உருவங்கள் பதிக்கப் பெற்று அன்னாரினது குறிப்புக்களையும் தொகுத்து, இதோ புதியதொரு நூலாக வெளியிட்டிருக்கின்றோம்.

இந்த நாலின் பெயர் முன் முகங்கள்.

அட்டையில் பதிக்கப் பெற்றவர்களின் குறிப்புக்களையும் உருவங்களையும் தாங்கி முதல் முதலில் அட்டைப்பட ஓவியங்கள் என்ற நாமத்துடன் ஒரு நாலை வெளியிட்டிருந்தோம்.

முதல் நாலில் 35 பேர்களினுடைய உருவங்களையும் குறிப்புகளும் அடங்கியிருந்தன.

இரண்டாவது நாம் வெளியிட்ட புத்தகத்தின் பெயர் மல்லிகை முகங்கள். அதைச் சென்னையில் வெளியிட்டு வைத்தோம். அதில் 65 பேர்களுடைய குறிப்புக் கட்டுரைகள் அடங்கியிருந்தன.

முன்றாவதாக அட்டைப் படங்கள் என்ற பெயரில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகவும் ஆசிரியரது பவள விழா ஞாபகார்த்தமாகவும் வெளியிட்டு வைத்தோம். அதில் 44 பேர் அடங்குவர்.

இந்த நான்காவது வெளியீடு முன் முகங்கள். இதில் 53 பேர்களுடைய குறிப்பும் தகவல்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. காலத்தின் தேவை கருதி, இந்த நாலை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வெளியிட்டு வைப்பதில் மெய்யாகவே பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

முதன் முதலில் வெளிவந்த நூலில் 35 பேர்களுடைய குறிப்புகளும், அடுத்து வந்த நூலில் 65 பேர்களுடைய தகவல்களும், மூன்றாவதாக வெளிவந்து பரபரப்பாக விற்பனையாகிய 44 பேர்களுடைய குறிப்புக்களும் தகவல்களும் கொண்ட புத்தகமும், இப்பொழுது வெளிவரும் நான் காவது நூலில் 53 பேர்களினுடைய புகைப்படமும் தகவல்களும் கொண்ட இந்த நூலையும் சேர்த்து மொத்தமாக 197 பேர்களினுடைய குறிப்புக்களும் அவர்களைப் பற்றிய தகவல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இலக்கியச் சிற்றேடோன்று தனது வருகைக் காலத்தில் இத்தனை தகைமையாளர்களை அட்டைப் படத்தில் பதிவு செய்து, அவர்களைப் பற்றிய தகவல்களைத் தொடராகப் பதிவு செய்துள்ளதே இந்த நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றில் அசர சாதனைகளில் ஒன்றாகும் என நிச்சயமாக நாம் நம்புகின்றோம்.

மல்லிகை சிற்றிலக்கிய ஏடு எத்தகைய அடிப்படை நோக்கங்களுக்காகத் தோன்றிக் கருமாற்றி வருகின்றதோ, அதில் கணிசமான அளவைப் பூர்த்தி செய்து விட்டதில் நாம் பேருவகை கொள்கின்றோம்.

இந்த மண்ணில் வாழும்- வாழ்ந்த- சிரேஷ்டர்களை இந்த மண்ணுக்கும் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கக் கூடிய உரிய வேலையைக் கடந்த காலத்தில் மல்லிகை செய்து முடித்துள்ளது.

பாரிய வேலை இது. அதேசமயம் வரலாற்றுப் பதிவுக்குச் செய்து முடிக்கப்பட வேண்டிய வேலையும் இதுவே!

தமிழகத்தில் கூட, இதுவரையும் இத்தகையதொரு ஆவணப்படுத்தும் வேலையை அங்கு வெளிவந்த இலக்கியச் சிற்றேடுகள் செய்து முடிக்க வில்லை என்பதும் எமது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இந்த அட்டைப் படப் பதிவுக்காக நாம் பட்ட சிரமங்கள் வார்த்தை களுக்குள் அடங்காதவை.

சம்பந்தப்பட்டவர்களின் உருவத்தை அட்டையில் பதிவு செய்து அவர்களைப் பற்றிய முக்கிய குறிப்புகளை வெளியிட்டு ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என நாம் விரும்பிய ஆரம்ப காலத்தில் ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்தேன்.

சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பூரண ஒத்துழைப்பும் சம்மதமுமில்லாமல், அவர்களாது புகைப்படத்தை அட்டையில் வெளியிடக் கூடாது என்ற நோக்கமே அதுவாகும்.

இந்த மண்ணின் மேன்மைக்காகத் தம்மை அர்ப்பணிப்பு உணர் வுடன் ஒப்புக்கொடுத்து வாழ்ந்து வந்த அனைவரையுமே மல்லிகை கனம் பண்ணிக் கெளரவித்து, மகிழ்கின்றது. நேசிக்கின்றது. அதேசமயம் மிகப் பொறுப்பாகவும் இதைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றது.

இதில் இரண்டு சங்கடங்கள் எதார்த்தமானவை.

ஓன்று சரியான, தகுதியான நபர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது. இரண்டாவது அவர்களினது பூரண சம்மதத்துடன் அவரவர்களினது புகைப் படங்களைப் பெற்றுக் கொள்வது, பிரசரிப்பது.

சிலர் பந்தா காட்டி, தம்மை ஏதோ தேவதூதர்கள் போலக் கருதிக் கொண்டு, எம்மை ‘பேய்’ காட்டி மகிழ்ந்தனர். அதில் ஓர் ஆத்மதிருப்தி அவர்களுக்கு.

அவர்கள் தம்மீது வைத்திருந்த அதீத கெளரவத்தையும் மதிப்பு மரியாதையையும் குலைத்தழிக்க நாம் விரும்பவில்லை.

எனவே நாம் மெல்ல மெல்ல விலகிக் கொண்டோம்.

வேறு சிலரோ, எம்முடன் பரிபூரண சம்மதத்துடன் ஒத்துழைக்க முன் வந்தனர். இதில் சங்கடம் என்னவென்றால் இவர்களைப் பற்றிக் குறிப் பெழுதித் தர, ஆமான ஆட்கள் எமக்கு தகுந்த நேரத்தில் கிடைக்க வில்லை. ஒப்புக்கொண்ட சிலரும் நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டே யிருந்தனர்.

இந்த நாவின் வரிசைக் கிரமத்தைக் கூர்ந்து கவனிப்பவர்களுக்கு இது விளங்கும்.

எழுத்தில் விளக்கிச் சொல்லி மல்லிகைச் சுவைஞர்களுக்கு இதைச் சுலப மாகப் புரிய வைத்து விட முடியாது. நடைமுறையில் செயல்படுத்தும் போதுதான் இதனது அடிப்படைச் சிரமங்கள் ஓரளவு புரியும்!

கண்ணியமும் பெறுமதியும் வாய்ந்த, காலத்தின் ஏலத்தால் இன்னமும் மலிவு தட்டிப் போகாத பலரை ஏற்கனவே எமக்குத் தெரியும். அவர்களினது உருவங்கள் மல்லிகையில் இன்னமும் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்ற குறை எமக்குள் இல்லாமல் இல்லை.

இருந்தும் எதார்த்த நிலமை எமக்குச் சாதகமாக இல்லையே!

இதுவரையும் காலமும் எந்தவிதமான மனக்குரோதமும் சின்னத்தனமும் இருட்டிடப்புப் போக்கும் கொள்ளாமல், சகலரினது உருவங்களையும் நாம் மனாரிறைவுடன் மல்லிகை அட்டையில் பதிவு செய்து, இந்த நாட்டு தரமான வாசகர்கள் முன் கொண்டு சென்றிருக்கின்றோம்... 197 உருவங்களைத் தேடித் தேடிக் கண்டு பிடித்து, ஒருவகையாக ஒப்பேற்றியிருக்கின்றோம்.

இன்று எமக்கு மனநிறைவைத் தருகின்றது.

தொடர்ந்து இத்தொடரைப் படித்து வருபவர்கள் மனசார ஒன்றை ஓப்புக்கொள்வார்கள்.

இதை நாம் இன்றைக்காகவல்ல, அடுத்த தலைமுறைக்கான சாஸனமாகவே கருதி வெளியிட்டு வைத்திருக்கின்றோம். செயல்படுத்தி வருகின்றோம்.

பலர் பலவகையாக விமரிசனம் செய்வார்கள். இது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். ஆனால் நாம் மிகத் தெளிந்த மனவறுதியுடனேயே தொடர்ந்தும் இந்தக் காரியத்தை மனநிறைவுடன் செய்து வருவோம்.

27. 6. 2007

ஆசிரியரின் 80- வது பிறந்ததினம்.

- ஏடாஞ்சிக் ஜி.வி -

'உல்லிகை'

தாமரைச் செல்வி

- க. இருத்தினாசிங்கம்

1982 ஆம் ஆண்டு பரந்தன் தொழிற்சாலை விளையாட்டு மைதானத்தில் கவிஞர் செவ்வந்தி மகாலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய முத்துக் குவியல் கவிதை நூல் வெளிப்பீட்டு விழா நடைபெற்றது. அன்றைய அந்த நிகழ்வில் அந்தக் கவிதை நாலுக்கு அட்டைப்பட ஒவியம் வரைந் தமைக்காக மேடையில் வைத்து திருமதி. தாமரைச் செல்வி அவர்கள் பரிசும் பாராட்டுப் பத்திரமும் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார். அதுவரை அவரது படைப்புக்கள் மூலமே அறிமுகமாயிருந்த தாமரைச் செல்வி அவர்களை அன்றுதான் நேரடியாக சந்திக்க முடிந்தது.

ரதிதேவி என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட தாமரைச் செல்வி கிளிநோச்சிக்குப் பெருமை சேர்த்த ஒரு படைப்பாளியாவார். இன்று இலங்கையிலும் மட்டுமேன்றிப் புலம்பெயர் நாடுகளின் வாசகர்களிடையேயும் இவரின் படைப்புகள் பேசப்படுகின்றன. பரந்தன் குமரபுரத்தைச் சொந்த இடமாகக் கொண்ட இவர், ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். உழைத்து வாழும் ஏழை விவசாயிகள் மத்தியிலே இவரது வாழ்க்கை அமைந்ததினால் தனது படைப்புகளையும் அவர்களைச் சார்ந்ததாகவே எழுதியுள்ளார். “நான் காண நேர்ந்த... என்னால் உனர் முடிந்த இந்த ஏழை மக்களின் பிரச்சினைகளே எனது கதைகளின் கருக்களாகின்றன” என்று ஒரு நேர்காணலில் இவர் கூறியிருந்ததை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை பரந்தன் இந்து மகா வித்தியால் யத்திலும், 6ஆம் வகுப்புக்கு மேல் 10 ஆம் வகுப்பு வரையான கல்வியை யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் பெற்றிருக்கிறார். சன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரி விடுதியில் தங்கி 6 மாதம் தையல் பழகியிருக்கிறார். “என்னுடைய வாசிக்கும் ஆர்வத்தை வளர்த்தெடுத்ததில் இந்த இரண்டு கல்லூரி நூல்கங்களுக்கும் பெரும் பங்கு இருக்கிறது. என்னுடைய வாசிப்புத்

தளம் அந்த நூலகங்களினால் தான் விரிவு பெற்றது. அந்த வாசிப்புத்தான் என்னையும் ஓர் எழுத்தாளராக உருவாக்கியது" என்று கூறுகிறார்.

இன்று ஈழத்தில் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பெண் எழுத் தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தை இவர் பெற்றிருக்கிறார். இவரின் ஆரம்பகால எழுத்துக்கள் 73ஆம் ஆண்டுதான் பகுதியில் வாளெனாலி மூலமே பிரபலம் பெற்றது. 74ஆம் ஆண்டுதான் பத்திரிகையில் இவர் எழுத ஆரம்பித்தார். இவரது முதலாவது சிறுக்கைதயான 'ஓரு கோபுரம் சாய்கிறது' வீரகேக்கரியில் 74ல் பிரசரமானது. அதன் பின்னர் இவருடைய படைப்பு களுக்கு இலங்கையில் வெளிவந்த அநேகமான பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் களம் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகைகளிலும் இவருடைய எழுத்துக்கள் பிரசரமாகிப்பிருக்கின்றன. தற்போது புலம் பெயர் நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இவருடைய பல சிறுக்கைகளை மறுபிரசரம் செய்து வருகின்றன. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுக்கைகளை இவர் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் 18 சிறுக்கைகள் பல்வேறு பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. இவர் 3 குறுநாவல் களும் எழுதியுள்ளார். 'அவர்கள் தேவர்களின் வாரிசுகள்', குறு நாவல் - கலாவல்லி சஞ்சிகையின் பாராட்டுப் பரிசையும், 'வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்' குறுநாவல் வீரகேக்கரியும், யாழ் இலக்கிய வட்டமும் இணைந்து நடாத்திய போட்டியில் இரண்டாம் பரிசையும், 'வேள்வித் தீ' குறுநாவல் முரசொலியின் முதலாம் பரிசையும் பெற்றவை.

இவருடைய முதலாவது நாவல் 'சமைகள்' 78இல் வீரகேக்கரியின் 55ஆவது பிரசரமாக வெளிவந்தது. இதைத் தொடர்ந்து மூன்று நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். யாழ் இலக்கியப் பேரவை 92இல் இவரது 'விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி' நாவலுக்குப் பாராட்டுப் பரிசையும், 93இல் 'தாகம்' நாவலுக்குப் பாராட்டுப் பரிசையும் வழங்கியிருந்தது. சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு 'தாகம்' நாவலை 93இல் இலங்கையில் வெளிவந்த சிறந்த நாவலாக தெரிவு செய்து விருதும் பரிசும் வழங்கியிருந்தது. இடப்பெயர்வு அவலங்களை வைத்து இவர் எழுதிய 'உயிர் இருக்கும் வரை' நாவல் தினங்குரலில் தொடராக வெளி வந்தது. 98ஆம் ஆண்டின் வடக்கிழக்கு மாகாண சாகித்திய பரிசு இவரது 'ஓரு மழைக்கால இரவு' சிறுக்கைத்த தொகுதிக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

குமரபுரம் கிராமத்தில் இவர்கள் வசித்தபோது அடிக்கடி இடப்பெயர்வை சந்தித்திருக்கிறார்கள். 96இல் நிரந்தர இடப்பெயர்வு ஏற்பட்டு தற்போது ஸ்கந்தபுரத்தில் இவரது குடும்பம் வசித்து வருகிறது. அடிக்கடி நேர்ந்த அனர்த்தங்களினால் இவரின் படைப்புகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், பரிசுச் சான்றிதழ்கள் எல்லாம் ஏறிந்தும், அழிந்தும் போனதை முன் முன்கூட்டு

மிகவும் கவலையுடன் குறிப்பிடுகிறார். “என்னுடைய படைப்புகளின் இழப்பு என்னுள் நிரந்தரமாய் தங்கிவிட்ட சோகம்” என்கிறார். இவர் ஒரு படைப்பாளி யாக மட்டுமென்றி ஓவியத்தில் ஆர்வமுள்ளவராகவும் இருக்கிறார். வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, சுடர் போன்றவற்றில் வெளிவந்த தனது சில சிறுக்கை களுக்கு இவரே ஓவியமும் வரைந்திருக்கிறார்.

ஈழத்தில் சிறுக்கை, நாவல் துறைகள் பற்றிச் சொல்லும் விமர்சகர்கள் தாமரைச் செல்லியின் பெயரை தவிர்த்துக் கொள்ள இயலாதவாறு தனது படைப்புக்கள் மூலம் தரமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். ஓய்வு பெற்ற சிறாப்பராகிய இவரது கணவர் திரு. சி.கந்தசாமி அவர்கள் நல்ல இலக்கிய ஆர்வலராவார். இவர் 70களின் ஆரம்பத்தில் வீரகேசரியில் சில நல்ல சிறுக்கைகள் எழுதியவர். இவர்களுக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இருவரும் மருத்துவபீட மாணவிகளாக இருக்கிறார்கள். இவருடைய எழுத்துக்கு இவரது குடும்பமே ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொடுப்பதனால்தான் இவரால் 26 வருடங்களாகத் தொடர்ந்தும் எழுத்துறையில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. இவர் தொடர்ந்தும் பல படைப்புகளைத் தரவேண்டும் என்றே நாமும் விரும்புகின்றோம்.

2002 மார்ச்

இதழ் - 277

‘கல்லூரிக் காவலர்’ கல்லூரின்னை எஸ். எட்டு. வெங்கடையா

- பொ. ஆனந்தவிஸ்கம்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் கல்லூரின்னை எஸ்.எம்.வெந்கடையா அவர்களது இலக்கியப் பணி சிறப்பானதொரு இடத்தை வகிக்கின்றது. கல்லூரின்னை என்றால் வெந்கடையா என்றால் கல்லூரின்னை என்று தான் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு நினைவிற்கு வரும். அந்த அளவிற்கு ஊரோடு ஊறிப்போன பெயர். 1953ஆம் ஆண்டு கல்லூரின்னை தமிழ் மன்றத்தை நிறுவி எழுத்தாளனாக, எழுத்தாளர்களை உருவாக்குபவனாக, நூல் வெளியீட்டாளராக எஸ்.எம்.வெந்கடையா அவர்கள் ஆழற்றிய தொண்டு ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டியதொன்றாகும். அவரது எழுத்துப் பணி பற்றியும், நூல் வெளியீட்டுப் பணி பற்றியும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப் படிப்பிற்காக தமிழ் மொழியை சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்ற அக்குறணையைச் சேர்ந்த பஸீரா ஹாசிம், மாத்தனையைச் சேர்ந்த சியாமா யூசுப் ஆகியோர் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்து தமிழ் மொழியில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றுள்ளார்கள். கல்லூரின்னைத் தமிழ் மன்றம் கடந்த கமார் ஐந்து தசாப்தங்களாக நூல்களை வெளியிடுவதில் எதிர்நோக்கிய சவால்களைச் செல்லி. சியாமா யூசுப் அவர்கள் தனது ஆய்வுக் கட்டுரையில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இவரது இவ்வாய்வுக் கட்டுரை ‘இலக்கியச் கல்லூரிகள்’ என்ற பெயரில் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது.

கண்டி, கல்லூரின்னையில் 1927ஆம் ஆண்டு பிறந்த எஸ்.எம்.வெந்கடையா அவர்கள் ஆரம்பக் கல்வியை மாத்தனை விழுயா கல்லூரியிலும், கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிலும் பெற்றுக் கொண்டார். இப்பாடசாலை களில் பணிபுரிந்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் தான் இவருக்குத் தமிழ் வளத்தை ஊட்டினார்கள். பின் இவரது தந்தையார் உயர் கல்வியைப் பெறுவதற்காக இவரை கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில் சேர்த்தார். ஆங்கிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவானார். அங்கு மூன் மூஷங்கி

தான் இவரது தமிழ் ஆர்வம் வெளிக் கொணரப்பட்டது. அங்கு தமிழை ஒரு பாடமாக பயின்றார். பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் க.கணபதி பின்னை போன்றோருடன் தமிழ் பயின்று 1954ஆம் ஆண்டு பட்டப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்தார். சிறிது காலம் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து பின்னர் ஏரிக்கரை நிறுவன ஆங்கில, தமிழ் பத்திரிகைகளின் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இங்கு கடமையாற்றும் காலத்தில் சட்டக் கல்லூரியில் பயின்று சட்டத்தெரணியானார். ஏரிக்கரை ஸ்தாபனத்தில் பணியாற்றிய பின் இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் செய்தி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

கல்லூரின்னை எஸ்.எம்.ஹனிபாவின் இலக்கியப் பணியை இரு பிரிவுக்குள் அடக்கலாம். ஒன்று எழுத்தாளனாக அவர் ஆற்றிய பணி. மற்றையது அவரது நூல் வெளியீட்டுப் பணி. இளைஞராக இருக்கும்போதே 1948ஆம் ஆண்டு ‘சமுதாயம்’ என்ற சஞ்சிகையை நடாத்தினார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்ட போது ‘இளங்கதிர்’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். ‘தினகரன்’ பாலர் பகுதிகள் இவரது எழுத்துப் பணிக்கு ஆரம்ப அடி எடுத்துக் கொடுத்தது. ஏரிக்கரை நிறுவனத்தில் கடமையாற்றிய போது அங்கு வெளியிடப்பட்ட ஆங்கில, தமிழ் பத்திரிகைகளில் அவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. ஹனிபா அவர்கள் இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளில் தடம் பதித்தவர். தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் பல நூல்களை எழுதி வெளியிடார். உத்தமத் தூதர், உத்தமர் உவைஸ், இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சி, மகாகவி பாரதி, மஸலயகப் பெருமகன், எங்கள் ஊர் கல்லூரின்னை, இஸ்லாமிய இலக்கிய மறுமலர்ச்சி, பணப்பசி (குறுநாவல்), நெஞ்சின் நெருப்பு (சிறுகதைகள்) போன்றன அவர் எழுதி வெளியிட்ட தமிழ் நூல்களாகும். உதும் நிபித்துமானோ, மகாகவி பாரதி, உவைஸ் சிறித்த, உதார புத்ரயா, பெருமகன், முதல் பளே ஆகிய சிங்கள நூல்களையும், The Great Son, Money Power ஆகிய ஆங்கில நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன் பல இலக்கிய ஆக்கங்களைத் தொகுத்தும் தந்துள்ளார்.

இவரது பணியில் முதலிடம் பெறுவது நூல் வெளியீட்டுப் பணியாகும். ஒரு தனி மனிதனாக நின்று தனது சொந்தச் செலவில் கல்லூரின்னை தமிழ் மன்றம் என்ற பெயரில் இதுவரை நாறு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இஸ்லாமியர் ஆற்றிய பங்களிப்பு’ என்ற நூல் - முதல் நூலாக இவரால் 1953ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் அவர்களால் முதுமானிப் பட்டத்திற்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை

யாகும். இதை நூலாக வெளியிடுவதற்கு உடைவஸ் அவர்கள் பெரு முயற்சி செய்து கைகூடாத நிலையில் இத்தட்டச்சுப் பிரதியைக் கண்ட எஸ். எம்.ஹனிபா அவர்கள் அவரிடம் அனுமதி பெற்று இந்நாலை வெளியிட்டார்.

பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்லும்போது தந்தையார் கைச் செலவிற் காக இவருக்கு கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு பகுதியைச் சேமித்தே இந்நாலை வெளியிட்டார். எனவே இவரது வெளியீட்டுத் துணிச்சலை இதன் மூலம் நாம் அறியலாம். கடந்த வருடம் இவரது நூற்றாவது வெளியீடாக 'மலை ஒளி' தொகுப்பு நூல் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் வெளியீட்டு வைக்கப் பட்டது. அவ்வெளியீட்டு விழாவில் இவருக்கு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் 'தமிழ்க் காவலர்' என்ற பட்டத்தை வழங்கிக் கொரவித்தது. இவரது இரண்டாவது, மூன்றாவது வெளியீடுகளாக பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனின் 'இலக்கியத் தென்றல்', தமிழர் சால்பு, அன்பு முகையிதீன், ஆ.மு.ஹரிபுதீன், ஜூனைன்தா ஷெரிவ், அந்தனி ஜீவா, ஏ.வி.பி.கோமஸ், அல்துஸமத், நயீமா சித்தீக், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், இளங்கீரன், ஜீ.பி.சேனநாயக்கா, க.அருணாசலம், ஜே.எம்.சாலி, அருள்ளாக்கி அப்துல்காதர், கசின், க.சிவகுரு நாதன், எஸ்.எம்.கமால்தீன் போன்ற பலரது எழுத்துக்களை நூலாக்கிய பெருமையும் இவரையே சாரும். மேற்படி பட்டியல் சாதி, சமய, மொழி வேறு பாடுகளுக்கு அப்பால் நின்று சேவையாற்றும் இவரது மனப்பாங்கை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இவரது இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி 'இலக்கிய மாமணி' என்ற பட்டத்தை இலங்கை அரசு கலாசாரத் திணைக்களம் வழங்கி கொரவித் துள்ளது. இவரது இந்த வெளியீட்டுப் பணிக்கு இலங்கை ஜக்கிய நாடுகள் சபை அலுவலகத்தில் சேவையாற்றும் இவரது துணைவியார் திருமதி. நூருல் அன்பேரியா ஹனிபாவின் பங்கும் மிகப் பெரியதாகும். ஒரு துணையின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் இத்தகைய வெளியீட்டுப் பணியை கல் ஹின்னையின் இன்றைய இளைஞர்கள் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இதுவே அவருக்கு அவர்கள் செய்யும் கொரவமாகும்.

ஏப்ரல் 2002

இதழ் - 278

கலைஞராக, கலைஞராக

ஒரு நல்ல நண்பராக...

- பா. இருகுவரன்

எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மறக்க முடியாத வைத்தியக் கலாநிதிகள் ஒரு சிலருள் முக்கியமானவராக எம்.கே.முருகானந்தன் முன் நிற்கின்றார்.

எழுத்தில் மட்டுமன்றி கடல் கடந்த நாடுகளிலும் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்ற ஒருவராகத் திகழ்கின்றார். இவரின் பிரபல்யத்திற்கு இரண்டு விடயங்கள் உறுதியான தூண்களாக காரணங்களாகி நிமிஸ்ந்து நிற்கின்றன.

1. மக்களின் பிணிகளை அகற்றச் சேவை மனப் பாங்குடன் சதா தொழிற் பட்டுக் கொண்டிருப்பது.
2. பல்துறை ஆற்றலுள்ள ஒரு கலைஞராகத் திகழ்வது.

பருத்தித்துறை, வியாபாரி மூலையில் 23.03.1948இல் இவர் பிறந்தார். ஹாட்டிலீக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று வைத்தியத்துறைக்குத் தெரிவு செய்யப் பட்டு சித்தி பெற்றின் பதுளை, மந்திகை ஆகிய அரசாங்க வைத்தியசாலை களில் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்.

1980ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பருத்தித்துறையில் தனியார் மருத்துவ மனையை நிறுவித் தனது வைத்திய சேவையை இரவு, பகலாகத் தொடர்ந்தார்.

தினசரி திருஞம் நோயாளர்களின் கடவுளாகவோ, இரட்சகராகவோ பொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் மதிக்கப்படுகிறார் என்று கூறுவது மிகைப் படுத்தப்பட்ட ஒரு புகழ்ச்சியன்று.

சாந்தமான முகம், கணிவான பார்வை, இதமான, எளிமையான உரையாடல் என்பன நோயாளரைக் கவர்ந்து பாதி நோய் இவர் அருகே சென்றதும் பறந்தோடுவதில் விஞ்ஞான ரீதியாக நாம் வியப்பதற்கு ஏதுமில்லை.

ஆவை களை பொருந்திய இவரது புன்சிரிப்பும், பதட்டப்படாது, நோயாளரைப் பயமுறுத்தாது பினி நீக்குவதிலும், ஆலோசனை வழங்குவதிலும் தனக்கென ஒரு தனித்துவமான பாணியை உருவாக்கிக் கொண்டவர். குறைந்த கட்டணத்தை அறவிட்டு மக்களுக்குச் சேவையை வழங்கி வருபவர்.

வைத்திய நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டுச் சாதாரண மக்களுக்கும் நோய் பற்றிய விழிப்புணர்வையும், நோய்க் காலத்தில் நோயாளி அனுசரிக்க வேண்டிய நடைமுறைகள், நோய் பற்றிய எளிமையான விளக்கம் என்பவற்றைத் தனது அனுபவங்களுடன் சேர்த்துக் குழழுத்துக் கொடுப்பார்.

வைத்திய நூல்களுக்கு வாசகர்களின் ஆவலைத் தூண்டும் வண்ணம் பெயரிடுவார்.

1. சிறுவர்களின் கண்களைக் காக்க வாரீர்
2. எயிடஸ்
3. தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு...
4. பாலியல் நோய்கள்
5. போதையைத் தவிருங்கள்
6. வைத்தியக் கலசம்
7. சாமி காட்டிய ஆரோக்கிய வாழ்வு
8. நீங்கள் நலமாக

மேற்படி நூல்கள் பல இந்தியாவிலும் பல பதிப்புகள் கண்டுள்ளன. தனது வைத்தியத் தொழில் சம்பந்தமான அநுபவங்களை மருதடி யாளன் என்ற பெயரில் 'டொக்டரின் டயரி' என முன்னர் சிரித்திரனிலும், பின்பு அழகு சந்தோஸ் என்னும் பெயரில் டொக்டரின் கிறுக்கல்களாக மல்லிகையிலும், தினகரனில் நலந்தானா? எனும் தலைப்பிலும், முரசொலியில் வைத்தியக் கலசமாகவும், அமுதாவில் நோயற்ற என்ற தலைப்பிலும் தொடராக இலக்கியச் சுவையுடன் கிண்டல், கேவி, ஆலோசனைகள் என்பன தொனிக்கும் பாணியில் எழுதிய போதும் திரும்பத் திரும்ப வாசிக்க வேண்டும் என்ற அவா எழும்.

இராப் பொழுதில் வெகு நேரம் கண் விழித்து எழுதுவார். வேலைப் பனு காரணமாகப் படுத்திருந்தபடி சொல்லிக் கொண்டிருக்க இவரது துணைவியார் திருமதி. மு.மணிமாதேவி எழுதிக் கொண்டிருப்பார். இவரது வைத்தியத்துறை, இலக்கியத்துறைச் செயற்பாடுகளுக்குத் துணைவியாரின் உந்துதலும், பங்களிப்பும் கணிசமானது.

பொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் அவர்கள் சிறுகதை, நாவல், சினிமா, ஓவியம், சிற்பம் போன்றவற்றின் கலைஞராகவும், விமர்சகராகவும் கட்டுரைகள் பல எழுதியுள்ளார்.

1991இல் உச்சமான போர்க்கால வேளையில் பொக்டர் முருகானந்தனும், நானும், து.குலசிங்கமும் இணைந்து அறிவோர் கூடல் என்னும் நண்பர்கள் குழுவை உருவாக்கி பல்வேறு துறை சார்ந்த விற்பனைகளின் உரையாடல்களை நடத்தி, இறுதியில் கலந்துரையாடலாக இடம்பெறக் செய்து கலைஞரின் மனதை மகிழ்ச்சிகரமாக்கினோம். பல்துறை அறிவினை வளர்த்துக் கொண்டோம்.

பொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் ஐந்து சிறுகதைகளைப் பிரபல சஞ்சிகைகளில் எழுதியுள்ளார். அத்துடன் நடிகராக நாடகத் துறையில் இள வயதில் நடித்துள்ளார்.

தற்போது சாயிபாபாவின் தீவிர பக்தராகச் சேவைகள் பல செய்து வருகின்றார். சாயி மார்க்கம் என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.

இவர் தனது பணிகளுக்கு உந்து விசையாக இறை ஆசியும், கடும் உழைப்பும், துணைவியாரின் உதவியும், நண்பர்களின் ஊக்குவிப்பும் காரணம் எனக் குறிப்பிடுவார்.

வைத்தியத் துறையைத் தனது வலது கண்ணாகவும், இலக்கியத் துறையை இடது கண்ணாகவும் கருதி வாழ்ந்து வருகிறார். மனிதருடன் சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டு நடபை முறித்துக் கொள்வதை விட ‘மனிசர் எனக்கு வேண்டும்’ என்ற கொள்கையுடன் வாழ்பவர்.

வைத்திய உலகும், இலக்கிய உலகும் எதிர்காலத்தில் நிறைய சாதனைகளை இவரிடமிருந்து பெற்றுப் பயன்பெற இவரது உற்சாகமான விடாழியற்சி உதவும் என நாம் நிச்சயமாக நம்பலாம்.

மே 2002

இதழ் - 279

தனசூ இந்திய என்றுமே இரகாசப்படுத்திக் கொண்டிநுப்பவர்.

- பேராசிரியர் சௌ. சந்தீராசராம்

சிறுக்கதை எழுத்தாளர், இலக்கியவாதி, பத்திரிகையாளர் என்று பன்மகப்பட்ட ஆளுமையைக் கொண்டவரும், தினகரன் நாளேட்டின் பிரதம ஆசிரியராக விளங்குகின்றவருமான திரு. ராஜூரீகாந்தன் அவர்களின் படத்தை முன்னட்டையில் தந்து, அவருக்கு உரிய கொரவத்தை வழங்கியமைக்காக மல்லிகைச் சஞ்சிகை ஆசிரியர் தொழினிக் ஜீவா அவர்களை இச்சந்தரப்பத்தில் பாராட்ட விழைகின்றேன்.

இப்பாராட்டுக்கும் கொரவத்துக்கும் முழுமையாக உரித்துடையவராகத் தன்னை இலக்கிய மேம்பாட்டுக்கென அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர் திரு. ராஜூரீகாந்தன் அவர்கள். ஒரு முத்த எழுத்தாளரும் அனுபவம் மிக்க முத்த பத்திரிகையாளருமான அவர் பற்றிச் சில குறிப்புகள் எழுத வாய்ப்புக் கிட்டியமை குறித்து யான் பெருமை கொள்கின்றேன். பத்திரிகையாளர் என்ற முறையில் தமிழில் இலக்கியம், கலாசாரம் பற்றிய எழுத்துக்கள் மட்டுமேன்றி நவீன விஞ்ஞானம், தகவல் தொழில் நுட்பம், பேண்தகு அபிவிருத்தி, கல்வியியல், மாணிடவியல், மெய்யியல் எனப் பலத்தரப்பட்ட நவீன துறைகளில் எழுத்துக்கள் வெளிவர வேண்டும். இத்துறைகளைச் சார்ந்த தமிழ் பேசும் அறிஞர்கள் தமிழ் மொழியில் மேற்கண்ட துறைகளில் விரிவாக எழுத வேண்டும். அவ்வெழுத்துக்கள் தமது பத்திரிகையினுடாக நாடெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழ் பேசும் வாசகரைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனும் ஈடுபாட்டுடனும் பல அறிஞர்களை நாடி எழுத்துப் பணியில் அவர்களை ஊக்குவித்தவர் திரு. ராஜூரீகாந்தன் அவர்கள். நவீன உலகில் பத்திரிகை வெறுமனே ஒரு செய்தி ஊடகமாக மட்டும் இயங்கிவர முடியாது. பாடசாலைகளுக்கு அப்பால் மக்களுக்குக் கல்வியை வழங்கும் ஒரு வலிமை வாய்ந்த ஊடகமாக அவர் பத்திரிகையை இனாங் கண்டதன் வினை முன் முழுஷ்டு

வாகப் புதிய துறை சார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு அவர் பெரிதும் வரவேற்பளித் தார். இதனை அவருடைய கல்விசார் பணியென்றோ அல்லது அறிவுசார் பணியென்றோ நாம் வகைப்படுத்தலாம். அறிவாற்றல் மிக்கவர்களுக்கும், அறிவுத் தாகத்துடன் புதிய எழுத்துக்களை நாடும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும் இடையே பாலமாக அமைந்து பத்திரிகைக்கு தொழிலுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை வழங்கியவர் திரு. ராஜூரீகாந்தன் அவர்கள்.

கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தோழர் வி.பி. என மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப் பெற்ற திரு. வி.பொன்னம்பலத்தின் அறிமுகம் இவருக்குக் கிடைத்தது. அன்னாரது இல்லத்திலிருந்து கொண்டே தனது உயர் கல்விப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டார் திரு. ராஜூரீகாந்தன். ஓரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அதிபராக இருந்தார்.

அந்த மாணவப் பருவ காலத்திலிருந்தே இலக்கியத்துறையில் அதிக ஈடுபாடு காட்டி வந்தார்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மிக வீச்சுடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் இச்சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜியுடன் இவருக்கு நெருக்கம் ஏற்பட்டது.

அந்தக் காலத்திலேயே இவர் படைப்பாக்கம் செய்யக் கொடங்கினார். வித்துவான் ஆழுமுகம் அவர்களிடம் முறைப்படி தமிழ் கற்றுத் தேர்ந்தவர்.

கல்விப் பணியோடு ராஜூரீகாந்தன் அவர்களை இனங்காணும் போது அவருடைய மற்றொரு பரிமாணம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. விசேட தேவைகளையுடைய பிள்ளைகளின் (கட்டுலன், செவிப் புலனற்ற) கல்வியில் அக்கறையுடையவராய் அப்பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்ட ஒர் ஆசிரியராக இனங்காணப்படுவர் திரு. மூர்காந்தன் அவர்கள்.

மொழிப்பெயர்ப்புத் துறையில் ஈடுபாடு மிக்க மூர்காந்தன் அவர்கள் சோவியத் கலாசார நிலையத்தில் அத்துறையில் பல ஆண்டுகள் பணி யாற்றியவர். எழுத்தாளர் அழகு சுப்பிரமணியம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சிறு கதைகளைத் தமிழாக்கம் செய்து, ‘நீதிபதியின் மகன்’ என்ற தலைப்பில் புத்தகமாக்கி, அப்பணிக்கென சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் வென்றெடுத் தவர். புகழ் மிக்க சிறுகதை ஆசிரியராக அவர் ஆற்றிய சிறப்புப் பணிக்காக அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதியான ‘சாளரம்’ என்ற நாலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தமை இல்லைத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள் இலங்கையில் வளர்ச்சியுற்ற நவீன இலக்கியப் பாங்குகளில் பெருஞ் செல்வாக்குச் செலுத்திய முற்போக்கு இலக்கிய அணியுடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்டவர். இவ்வணியினரின் கோட்பாடுகளுக்கு அமையத் தமது எழுத்துக்களில் சமூக நேயத்தையும், சமூக யதார்த்தங்களையும் கலையழகுடன் காட்டி இலக்கியத்தினாடாகச் சமூகத்தில் அடிப்படையான மாற்றங்களைக் காண விழைந்தவர் ராஜஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள்.

எழுத்துலகில் எவ்வளவுதான்* புகழ் பெற்றிருந்தாலும் பேச்சிலும் செயலிலும் அடக்கம், எளிமை, பிறருக்கு உதவும் மனப்பாங்கு, மனித நேயப் பண்பு எனப் பல்வேறு போற்றுத்தக்க குணாதியங்களைக் கொண்டு படைப் பிலக்கிய வாசகர்களுக்கு எழுத்திலும் தனிப்பட்ட பண்பிலும் ஒரு முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்த திரு. ராஜஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள் இன்னும் பல தசாப் தங்களுக்குத் தமது எழுத்துப் பணியைத் தொடர வேண்டும். அதனால் எழுத்து இலக்கியம் செழிப்புற வேண்டும். தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தார் அவரது எழுத்துப் பணியால் மேலும் பயன் பெற வேண்டும் என்பதே எமது அவா.

ஐஷலை 2002

இதழ் - 280

கவிச்சுடர் அன்பு முகையதீன்

- மருதூர்க் கொத்தன்

கவிச்சுடர் அன்பு முகையதீன் கல்முனை மாநகரைப் பிறப்பிடமாகவும் வாழிடமாகவும் கொண்டவர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டுள்ளவர். 1960இல் கவிதைப் பிரவேசம் செய்த இவர் பல நூறு கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். எளிமையும் இயல்புமாக கவிமொழியும் பொருளை இலகுவில் புரிய வைக்கும். கவியுரைப்பும் செப்புவது போன்று அறிவுறுத்தும் கவிப் பாங்கும், ஒசை நயம் ஒங்கப் பாடுவதுமான அடையாளத்தைத் தனதாக்கி கொண்டவர். இஸ்லாம், இஸ்லாமிய சமக்கப் பிரச்சினைகள் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை முன்மாதிரி, இன நல்லிணக்கம் சார்ந்த பாடுபொருளில் கவிதை படைப்பவர்.

எட்டுக் கவிதை நூல்களைக் கண்ட வெற்றியாளர். நபி வாழ்வில் நடந்த கதைகள் 1976இல் கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரிப் பழைய மாணவசங்க வெளியீடுகளாக 1979இல் அண்ணல் நபி பிறந்தார், 1980இல் ‘மாந்தருக்கு வாழ்வளித்த மகான்’ என்பன வெளிவந்தன. கல்லூரின்னைத் தமிழ் மன்றம் இவரது முன்று நூல்களை வெளியிட்டு மகிமை தேடிக் கொண்டது. அவை ‘மாதுளாம் முத்துக்கள்’ (1984), ‘புதுப்புனல்’ (1988) ‘உத்தம நபி வாழ்வில்...’ (2000) என்பனவாகும். ஸஹ்வஹா வெளியீட்டுப் பணியகம் 1997இல் அரசியல் வாளில் அழகிய முழுநிலவை வெளியிட்டது. கொழும்பு எம்.டி.குண்சேன நிறுவன வெளியீடாக ‘வட்ட முகம் வடிவான கருவிழிகள்’ 2001ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம் 1986இல் ‘எழுவான் கதிர்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டது. இதன் தொகுப்பாசிரியர்களில் ஒருவராக அன்பு முகையதீன் அமைந்தார்.

1980ஆம் ஆண்டில் ஹிங்கி விழாவை முன்னிட்டு முஸ்லிம் கலாசார அமைச்ச நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் அன்பு முகையதீனின் ‘மாதருக்கு வாழ்வளித்த மாநபி’ என்ற கவிதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. 1986ஆம்

ஆண்டு சர்வதேச ஆசிரியர் தினத்தை முன்னிட்டு கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் இவரது கவிதைக்கு இரண்டாம் பரிசு வழங்கப்பட்டது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கீத நாட்டிய சபையினர் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் அன்பு முகையதீனின் கவிதை முதலாம் இடத்தை வென்றது. 1999இல் அவுஸ்திரேலிய தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் தெரிவு செய்யப்பட்ட நான்கு கவிதைகளில் ஒன்றாக அன்பு முகையதீனின் கவிதையும் அமைந்தது.

கல்முனை சாஹிராவில் படித்த கலைக் கல்லூரி மட்டத்தில் நடந்த பேச்கப் போட்டிகளிலும், மாவட்ட மட்டத்தில் நடந்த பேச்கப் போட்டிகள் பலவற்றிலும், ஆசிரிய கலாசாலை மட்டத்தில் நடந்த பேச்கப் போட்டி களிலும் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுத் தன்னை ஒரு மேடைப் பேச்காளனாக நிலைநாட்டிக் கொண்டார். 1966ஆம் ஆண்டில் அல்ஹாஜ் ரி.பி.ஐயா அவர்கள் நினைவாகக் கொழும்பில் நடைபெற்ற தேசிய மட்டத்திலான பேச்கப் போட்டியில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்று தங்கம் குட்டப் பெற்றார். இன்றும் மேடைகளில் வசீகரம் மிக்க பேச்காளராக அன்பு முகையதீன் திகழ்கிறார். தனது வாரிக்களாகப் பேச்காளர் பலரை உருவாக்கி உள்ளார்.

1960 தொடங்கி இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையில் பல சந்தர்ப்பங்களில் உரையாற்றியுள்ளார். வாளெனாலிக் கவியரங்குகளில் கவிதைப் பொழிவு செய்துள்ளார். நாட்டார் காவியம், கவிநயம், மகரந்தம் எனும் மகுடங்களில் நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கினார். இவை மூலமாக இளந் தலைமுறையினர் பலரை அறிமுகம் செய்தார். ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சிச் சேவையிலும் 'உதயம்' நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கிப் பாராட்டைப் பெற்றார்.

அன்பு முகையதீன் 1987ஆம் ஆண்டு பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சினால் 'கவிச்சுடர்' விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார். 1992ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சினால் விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப் பட்டார். 2000மாவது ஆண்டில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி கலாசார விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினால் ஆளுநர் விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப் பட்டார். இவருடைய 'மாதுளம் முத்துக்கள்' கவிதைத் தொகுப்பு 1984ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கையில் வெளிவந்த சிறந்த கவிதை நூல்களிலொன்று என இலங்கை இலக்கியப் பேரவையால் சான்று வழங்கப்பட்டது. இதே நூலை முஸ்லிம் எழுத்தாளர் தேசியக் கெளன்சில் சிறந்த கவிதை நூலாகத் தேர்ந்தெடுத்து 1988இல் பொற்கிணி வழங்கிக் கொரவித்தது.

'நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கறைகள்' என்ற தொகுப்பிலுள்ள மகிழ்ந்தான் பையன் என்ற கவிதை ஐந்தாம் ஆண்டு தமிழ் பாட நூலில் இடம் பெற்ற தானது, இவரது கவியாக்கத்துக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாகும்.

இவரது இலக்கியச் சேவையைப் பாராட்டிப் பல அமைப்புகள் பொன் னாடை போர்த்திக் கெளரவித்துள்ளன. சென்ற வருடம் இவரது மணிவிழா கல்முணையில் மறைந்த அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்கள் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ள மிகுந்த கோலாகலத் தோடு நடந்தேறியது. கனதி மிக்க நினைவு மலர் ஓன்றும் வெளியிடப்பட்டது. அந்த மலரில் அமைச்சரும் கவிஞருமான எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதி கவிச்சுடர் அன்பு முகையத்னை நிறை கண்டுள்ளார்.

'தமிழ்க் கவிதை உலகுக்கு அன்பு முகையத்னின் பங்களிப்பில் மிக முக்கியமானது, பெருமானார் வாழ்வைச் சின்னஞ்சிறு கவிதை வடிவங் களுக்குள் படம் பிடித்தமையாகும். பெருமானார் முகம்மது (ஸல்) அவர்களோடு இரண்டறப் பின்னிப் போன ஆத்மாக்களில் ஒருவராக நிச்சயமாக கவிச்சுடர் அவர்களை அடையாளம் காண முடியும்.

பெருமானார் அவர்களின் அருட்கொடை மழையில் அவர் அடிக்கடி நனைவதை தரிசித்துள்ளவர்களில் எனக்கும் இடமுண்டு.

கவிச்சுடர் அன்பு முகையத்ன் எழுத்துக்களில் தீர்க்கதறிசனமும் தீட்சண்யமும் இருந்து வந்துள்ளன. மானுடம் மீது அவர் வைத்துள்ள பேரன்புக்கும் அவரது இதய சத்திக்கும் மறுமையில் சாட்சி கூறும் தகுதி எனக்குண்டு."

இவ்வாறு எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்களின் உயர்ந்த மதிப்புக்குரியவரான கவிச்சுடர் அன்பு முகையத்ன் ஆசிரியத் தொழிலை அர்ப்பணிப்புடன் செய்தவர். பழகுவதற்கு மிக இனியவர்.

ஆகஸ்ட் 2002

இதழ் - 281

'நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதைகள்' என்ற தொகுப்பிலுள்ள மகிழ்ந்தான் பையன் என்ற கவிதை ஜூந்தாம் ஆண்டு தமிழ் பாட நூலில் இடம் பெற்ற தானது, இவரது கவியாக்கத்துக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாகும்.

இவரது இலக்கியச் சேவையைப் பாராட்டிப் பல அமைப்புகள் பொன் னாடை போர்த்திக் கெளரவித்துள்ளன. சென்ற வருடம் இவரது மணிவிழா கல்முனையில் மறைந்த அமைச்சர் அல்-ஹாஜ் எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்கள் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ள மிகுந்த கோலாகலத் தோடு நடந்தேறியது. கனதி மிக்க நினைவு மலர் ஓன்றும் வெளியிடப்பட்டது. அந்த மலரில் அமைச்சரும் கவிஞருமான எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதி கவிச்சுடர் அன்பு முகையதீனை நிறை கண்டுள்ளார்.

'தமிழ்க் கவிதை உலகுக்கு அன்பு முகையதீனின் பங்களிப்பில் மிக முக்கியமானது, பெருமானார் வாழ்வைச் சின்னங்கிறு கவிதை வடிவங் களுக்குள் படம் பிடித்தமையாகும். பெருமானார் முகம்மது (ஸல்) அவர்களோடு இரண்டறப் பின்னிப் போன ஆத்மாக்களில் ஒருவராக நிச்சயமாக கவிச்சுடர் அவர்களை அடையாளம் காண முடியும்.

பெருமானார் அவர்களின் அருட்கொடை மறையில் அவர் அடிக்கடி நனைவதை தரிசித்துள்ளவர்களில் எனக்கும் இடமுண்டு.

கவிச்சுடர் அன்பு முகையதீன் எழுத்துக்களில் தீர்க்கதறிசனமும் தீட்சண்யமும் இருந்து வந்துள்ளன. மானுடம் மீது அவர் வைத்துள்ள பேரன்புக்கும் அவரது இதய சுத்திக்கும் மறுமையில் சாட்சி கூறும் தகுதி எனக்குண்டு."

இவ்வாறு எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்களின் உயர்ந்த மதிப்புக்குரியவரான கவிச்சுடர் அன்பு முகையதீன் ஆசிரியத் தொழிலை அர்ப்பணிப்புடன் செய்தவர். பழகுவதற்கு மிக இனியவர்.

ஆகஸ்ட் 2002

இதழ் - 281

சுக்டெப்ஸானி சென்றியன் செல்வன்

- செங்கரை ஆழியான்

ஸமுத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கியமான ஒரு படைப்பாளி செம்பியன் செல்வன் ஆவார். நான்கு தசாப்தங்களாக நவீன தமிழிலக்கியத் தின் பலவேறு துறைகளில் ஆழமாய்த் தன் கால்களைப் பதித்துக் கொண்டிருப்பவர். செம்பியன் செல்வனைக் குறிப்பிடாது சிறுக்கை, நாவல், நாடகம், ஆய்வு, குறுப்புக்கை, உருவகக் கைத், ஓரங்க நாடகம், இதழியல் முதலான இலக்கியத்துறைகள் பற்றிய வரலாற்றினை எழுதிவிட முடியாது. 1943 ஜூன் 1 இல் திருநெல்வேலியில் பிறந்த ஆறுமுகம் இராஜகோபால் என்ற செம்பியன் செல்வன், தனது ஆரம்பக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் இந்து தமிழ் ஆரம்பப் பாடசாலையிலும், உயர் கல்வியை இந்துக் கல்லூரியின் திறன் மிகு ஆசிரியர்களான கம்யூனிஸ்டாக வாழ்ந்து மறைந்த கார்த்திகேசன், அற்புதரத்தினம், இலக்கியவாதிகளான ஏரம்பழுரத்தி, சிவராமலிங்கம் முதலா ணோரின் மாணவராகக் கற்க நேரந்த சந்தர்ப்பமும், இலக்கிய ஆர்வமும் உத்வேகமுங் கொண்ட முத்த - இளைய மாணவ நண்பர்களான கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், செங்கை ஆழியான், து.வைத்திலிங்கம், முனியப்பதாசன் ஆகியோரின் இனிய நட்புறவுகளும் செம்பியன் செல்வனை முளையிலேயே படைப்புலகத்தில் நாட்டம் கொள்ள வைத்துள்ளன என்பேன். இளம் வயதி லேயே அவர் நிறைய நூல்களைக் கற்றார். வெறியோடும், வேட்கையோடும் பல்வகை நூல்களையும் அவர் படித்தார் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

1960-களில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குள் செம்பியன் செல்வன் நுழைந்தார். அவர் நுழைந்த காலத்துடன் ஸமுத்தின் நவீன இலக்கியத்தின் புத்தெழுச்சிக் காலம் ஆரம்பமாகியது. தாய்மொழி மூலமான கல்வி போதித்தல் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆரம்பமாகியது. தாய்மொழி மூலமான சிந்தனை தரமான படைப்பாளிகளைப் பல்கலைக் கழகத்தினுள்ளும் வெளி யிலும் உருவாக்கி விட்டது. தனிச் சிங்களச் சட்டத்தால் இனங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட முறைகள் நிலை - தமிழரக்க கடசி தன் கயத்தை இழந்து ஏனைய இரு கடசிகளுள் இணைந்து அமைத்துக் கொண்ட சூடு மூன் முழுஷ்டா்

டணியின் வட்டுக்கோட்டைடத் தீர்மானம் - சர்வதேச அரசியலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினது மொஸ்கோ பிரிவு, சீனப் பிரிவு என்ற பிளவு முற்போக்கு எழுத் தாளர் சங்கத்தின் இயங்காமையும் - யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் எழுச்சியும் - இலக்கிய மரபுவாதப் பிரச்சினைகள் உச்சம் பெற்றமை - ஈழத்துத் தமிழி வக்கியங்கள் குறித்துத் தமிழக எழுத்தாளர் களின் மனதைப் புண்படுத்திய சூற்றுக்கள் முதலான இன்னோரன்ன குழலின் மத்தியில் படைப்புலகத்தில் ஆக்கப்புரவமாகச் செங்கோலோச்சியவர் செம்பியன் செல்வன். ஆழ்றல் மிக்க எழுத்தாளர் சூட்டமொன்று அக்கால வேளையில் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்துள்ளது. செங்கை ஆழியான், செ.யோகநாதன், துருவன், குந்தவை, அங்கையன் கயிலாசநாதன், செ.கதீர் காமநாதன், நவசோதி, கலா பரமேஸ்வரன் என அப்பட்டியல் நீஞரும். பல்கலைக் கழகக் காலத்தில் வெளிவந்த கவிதைப் பூங்கா, விண்ணஞாம் மண்ணஞாம், காலத்தின் குரல்கள், யுகம் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளின் பிதாமகன்களில் இவருமொருவர். நவீன ஈழத்து இலக்கியத்தின் இரு வேறு கோட்டாடுகளையும் செல் நெறிகளையும் நன்கு புரிந்து கொண்டவர்களாகவும் தத்தமது கருத்து நிலைகளை விவாதித்துத் தம்மளவில் நிருபிப்பவர்களாகவும், எழுதுபவர்களாகவும் பல்கலைக் கழகத் தில் இருவர் விளங்கினர். ஒருவர் செம்பியன் செல்வன். மற்றவர் செ.யோகநாதன். யோகநாதனின் பின்னணியில் விமர்சகர் கைலாசபதி நிற்க, செம்பியன் செல்வன் சுயமாக விளங்கினார்.

கருத்தீயன் நிகைப்பாக

செம்பியன் செல்வன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகச் சிறப்புப் பட்டதாரி தனித்துவமான ஓர் இலக்கியச் செல்நெறியைத் தனக்கென அமைத்துக் கொண்டவர். 'இலக்கியம் என்பது ஒரு கலை சார்ந்த சமூகச் சீர்திருத்த மாகும். கலை சமூக மாற்றத்தை உருவாக்கும். சமூக மாற்றம் கலை வடிவங்களை மாற்றியமைக்கும்' என்பது அவரது கருத்து நிலை. 'என் எழுத்துக் காலத்தை உணர்த்தி நிற்க வேண்டும்' என்பதில் அவர் பிடிவாதமானவர்.

புவியியல் சிறப்புப் பட்டதாரியான செம்பியன் செல்வன் முதலில் திருக்கோணமலை சென். ஜோசப் கல்லூரியிலும் பின்னர் செட்டிகுளம் மகா வித்தியாலயத்திலும் அதன் பின் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் ஆகிரியராகக் கடமை புரிந்தார். பின்னர் இலங்கை அதிபர் சேவையின் முதலாம் தரத்தில் சித்தியடைந்து யாழ்ப்பாணம் செங்குந்தா இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராகப் பணியாற்றி, இன்று யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக் கல்வி அதிகாரியாக அமர்ந்திருக்கிறார். செம்பியன் செல்வனின் உத்தியோக அனுபவங்களும், கடமையாற்றிய பிரதேசங்களின் சூழல் தந்த படைப்புலகச்

சிந்தனைகளும் அவரது படைப்புகளுக்கு செழுமையையும் தனித் துவத்தையும் தந்துள்ளன என்பேன்.

நாவஞ்சுறை

செம்பியன் செல்வனின் இலக்கியத்துறைகளில் முதன்மையானது சிறு கதைத் துறையாகும். அத்துறையில் அவரின் முதன்மையைப் புரிந்து கொள்ள அன்னாரின் ஏனைய துறைச் சாதனங்களை முதலில் நோக்குதல் அவசியம். அவர் ஈழத்தின் சிறந்ததொரு நாவலாசிரியர். கானகத்தின் கானம், நெருப்பு மல்லிகை, விடிவைத் தேடும் வெண் புறாக்கள் ஆகிய அவர் படைத்த நாவல்கள். முதலிரண்டும் முறையே மீரா பிரசுரமாகவும், வீரகேசரிப் பிரசுரமாகவும் வெளிவந்துள்ளன. ‘கானகத்தின் கானம்’ சமகாலப் பிரச்சினையையும், ‘நெருப்பு மல்லிகை’ சமூகக் களத்தின் ஏரியும் பிரச்சினையொன்றையும் கருவாகக் கொண்டவை. வீரகேசரி நடாத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் சிறந்த நாவலாகவும், அகில இலங்கை ரீதியில் மிகச் சிறப்பான நாவலாகவும் தெரிவாகி முதற் பரிசினைத் தட்டிக் கொண்டது ‘நெருப்பு மல்லிகை’ ஆகும். ஈழத்தின் சிறந்த நாவல்களின் வரிசையில் நெருப்பு மல்லிகை சேர்க்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். ‘விடியலைத் தேடும் வெண்புறாக்கள்’ ஈழமுரசில் தொடராக வெளிவந்து, 300 பக்கங்கள் கொண்ட நூலாக அச்சாகியிருந்தது. 1995 இடப்பெயர்வுக்குக் காரணமான யுத்த அரக்கன் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கபளீகரம் செய்து கொண்ட வற்றுள் விடியலைத் தேடும் வெண்புறாக்கள் நாவலின் அச்சான பிரதிகள் அடங்கி அழிந்து போயின. தாயக விடுதலைக்கு வலுக் சேர்க்கும் நாவலாக இது மலர்ந்திருந்தது.

நாடகத்துறை

செம்பியன் செல்வனின் நாடகத்துறைப் பணியைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட முடியாது. கலைக் கழக நாடக எழுத்துப் போட்டியில் தொடர்ந்து நான்கு வருடங்கள் முதற் பரிசினைத் தனதாக்கிக் கொண்டவர். 1965ஆம் ஆண்டு அவரின் நாடகப் பிரதியான ‘இந்திரஜித்’ முதற் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. அடுத்த ஆண்டு ‘சின்னமீன்கள்’ என்ற அவரின் நாடகப் பிரதிக்குக் கலைக் கழகம் முதற் பரிசினை வழங்கியது. 1968ஆம் ஆண்டு ‘எரியும் பிரச்சினைகள்’ என்ற ஓரங்க நாடகமும், 1969ஆம் ஆண்டு ‘இருளில் வாழும் பெருமூச்சு’ என்ற ஓரங்க நாடகப் பிரதியும் முதற் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டன. ஈழநாடு தனது பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை முன் னிட்டு நடாத்திய ஓரங்க நாடகப் போட்டியிலும் செம்பியன் செல்வனின் ‘விடிய

இன்னும் நேரமிருக்கு' நாடகம் முதற் பரிசினைப் பெற்றது. இவை காரணமாக 1977இல் இருந்து 1983 வரை இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் நாடகப் பிரிவுக்கான செயலாளராகச் செம்பியன் செல்வன் கடமையாற்றி யுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுடன் இணைந்து வெளித்தெரியா நாடடுக் கூத்துக் கலைஞர்கள் பலரை கொர வித்தமையில் இவரது பங்குமுண்டு.

உருவகக் கதை, குறுங்கதை, ஒதுழியல்

கவே, எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ), எம்.ஏ.ரஹ்மான் ஆகியோரின் வரிசையில் உருவகக் கதைத் துறையில் கணிசமான பங்களிப்பை இலக்கியத்திற்குச் செய்திருப்பவர் செம்பியன் செல்வனாவர். கவித்துவமான சொற்கள் இவரது உருவகக் கதைகளில் பாந்திலங்கும். ஐம்புதுக்கும் மேற்பட்ட உருவகக் கதைகளை இவர் படைத்துள்ளார். அவையும் தொகுக்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்ட நிலையில் இடப்பெயர்வின் இழப்புகளுக்கு இரையாகிப் போன நூல்களாகும். ஈழத்தில் குறுங்கதைகளைத் தரமாகவும், நிறைவாகவும் படைத்திருப்பவர் செம்பியன் செல்வன். அவருடைய 'குறுங்கதைகள் நூறு' நூலுகுப் பெற்றிருக்கின்றது. பலராலும் விதந்துரைக்கப்பட்ட படைப்பு இதுவாகும். உருவகக் கதைகள் வேறு எனத் தெளிவான இலக்கண வரையறையைத் தன் படைப்புக்கள் மூலம் காட்டியவர் செம்பியன் செல்வன். மல்லிகை சஞ்சிகையின் ஆரம்ப இதழ்களில் இவரின் குறுங்கதைகள் பலவும் வெளிவந்துள்ளன. செம்பியன் செல்வனின் இன்னோர் வகையான படைப்பு 'நாணவின் கீதம்' என்று சிறு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. தத்துவ விசாரணைகள் இதிலடங்கியுள்ளன. இவற்றோடு செம்பியன் செல்வன் 'விலேகி', 'அமிர்த கங்கை' ஆகிய இரண்டு இலக்கிய இதழ்களில் முறையே இணையாசிரியராகவும், ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி இலக்கியப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். அமரர் எம்.வி.ஆசீர்வாதத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடாத்தப் பட்ட விலேகியின் இணையாசிரியர்களாகச் செம்பியன் செல்வனும், கெங்கை ஆழியானும் விளங்கியுள்ளனர். 1968 தொடக்கம் 1971 வரை யிலான விலேகி இதழ்களில் செம்பியன் செல்வனின் படைப்பாற்றலும், புதிய எழுத் தாளர்களை அறிமுகப்படுத்திய பணியும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஈழமுரச மயில் அமிர்தவிங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்ட '�ழமுரச' தினசரியின் மதாந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையாக 'அமிர்த கங்கை' 1986இல் வெளிவந்தது. பள்ளிரண்டு இதழ்களே வெளிவந்திருந்தாலும் இச்சிறு சஞ்சிகையின் தீக்கியப் பங்களிப்பு அதிகமாகும். செம்பியன் செல்வன் நல்லதொரு சிறு சஞ்சிகை எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணமாக அமிர்த கங்கையை உருவாக்கி வெளியிட்டார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில்

பட்டப் பின் படிப்புக் கற்கையின் போது 'கலை ஞானம்' என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக விளங்கினார். சொங்கை ஆழியானின் புவியியில், நுண் அறிவியல் ஆகிய சஞ்சிகைகளின் இணையாசிரியராகக் கடமையாற்றியதோடு பங்களிப்பும் செய்துள்ளார்.

புத்தெழுச்சிக் காலச் சிறுகதைகள்

செம்பியன் செல்வன் எழுதிய புத்தெழுச்சி காலகட்டத்துச் சிறுகதை களில் பாரம்பரியம், வர்க்கங்கள், பாதிமலர், இதயக் குழறல், அமைதியின் இறகுகள், நீரும் நிலமும், நெல், கிழக்கும் மேற்கும், நீரோட்டம், பூவும் கனியும், ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை, பழங்கட்டில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. கலைச்செல்லி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசினை 'இதயக் குழறல்' என்ற சிறுகதை பெற்றது. அதன் பின்னர் செம்பியன் செல்வன் எழுத்துச் சிறுகதையாளர்களில் ஒருவராக அடையாளப் காணப்பட்டார்.

இதயக் குழறல், அமைதியின் இறகுகள், நீரும் நிலமும், நெல் ஆகியன ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதத்தில் சிறுக்கின்றன. ஈழத் தமிழர் வாழ்வு, இன்றைய நிலைமைகள் இவை கதைகளுக்குப் புலமாகத் திறம்படக் கையாளப்பட்டிருப்பதே இக்கதைகளின் சிறப்பிற்கு முக்கிய காரணம். நெல்லில் வரும் மாப்பிள்ளைக் கந்தரையும், நீரும் நிலமும் சின்னரையும் படைத்த பாங்கு சிறப்பானது எனக் காலை இளந்திரையன் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈழநாடு தனது பத்தாவது ஆண்டு நிறைவின் போது நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இவரின் 'பூங்கனிகள்' முதற் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளில் ஒன்றாகும்.

தமிழ்த் தேசியவுணர்வுக் காலச் சிறுகதைகள்

செம்பியன் செல்வனைச் சிறுகதை வரலாற்றுக் காலகட்டத்தின் அடுத்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்வது மல்லிகையில் வெளிவந்த 'சர்ப்ப வியூகம்' என்ற கதையாகும். வன்னிப் பிரதேசச் சூழலில் வீறுகொண்டெழும் தொழி லாளர்களை இயற் பண்பு மீறாது சர்ப்ப வியூகத்தில் சித்திரித்துள்ளார். இச் சிறுகதை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ள 'மல்லிகைச் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ளது. புத்தெழுச்சிக் காலகட்டத்தின் (1961-1983) முக்கிய சிறுகதை ஆசிரியராக இனங்காணப்பட்ட செம்பியன் செல்வன், தமிழ் தேசிய உணர்வுக் காலகட்டத்திலும் (1983-2000) தக்கதொரு சிறுகதைப் படைப்பாளியாக விளங்குகிறார். இக்காலகட்டத்தில் பல சிறுகதைகளைச் செம்பியன் செல்வன் படைத்தளித்துள்ள போதிலும், காண்மையும், வீடு திரும்புதல், வலை, ஓவர் லாண்ட் ஆகிய சிறு

கதைகள் அவற்றின் உருவ அமைதியிலும், பொருள் அமைதியிலும் சிறந்து விளங்குகின்றன. அகவயப்பட்ட மாணிடப் பெருமக்களை மிகத் தத்ரூபமாகப் புறச் சூழலோடு பின்னிச் சிறுகதைகள் தருவதில் செம்பியன் செல்வன் வல்லவர். அண்மைக்காலச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக வெளிவரும் 'சர்ப்ப வியூகம்' போராட்டச் சூழலின் வாழ்வியல் நெருக்கடிகளையும், இந்திய அமைதிப்படை, இலங்கை இராணுவம் ஆகியவற்றின் அடக்குமுறை அட்டுழியங்களையும், போராளிகளின் தியாகங்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டுருவாகியுள்ளன. அவற்றில் துணிச்சலாகத் தம் கருத்துக்களை அவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்திய இராணுவமும் தமிழ்த் தேசிய இராணுவமும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த கால வேளையை 'காண்டைபம்' தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கின்றது. அக்கதையை விபரிக்க ஆசிரியர் பிரக்ஞா பூர்வமான மொழிநடையைக் கையாண்டுள்ளார். இந்திய இராணுவம் கல்லூரி ஓன்றினுள் புகுந்து ஆசிரியர்களைச் சுட்டுக் கொன்ற அவலத்தைக் காண்டைபம் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றது. போராட்டத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொண்ட இளைஞர் களின் முடிவை நியாயப்படுத்தும் சிறுகதையாகக் காண்டைபம் விளங்குகின்றது.

செம்பியன் செல்வனின் அண்மைக்காலப் படைப்புகளில் 'சூழோகப் பிரயோக' வார்த்தையாடல்கள் இருந்தாலும் அவற்றினை மேவி மனதைக் கவ்விப் பிடிக்கும் பாங்கானவையாக அவை விளங்குகின்றன. அவரின் 'சர்ப்ப வியூகம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி அவரது சிறுகதைப் படைப்பனுபவத் தினை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. தக்கதொரு விமர்சகராக இனங் காணப்படும் செம்பியன் செல்வனின் படைப்புகளில் மிக்க அவதானிப்பும், முரண் படாப் பாத்திர வார்ப்பும் சமூக எதிர்வு நோக்கலும் கலைத்துவமாக அமைந்துள்ளன.

ஆழத்து நவீன இலக்கியவுலகத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் படைப்பாளி செம்பியன் செல்வன்.

செப்டெம்பர் 2002

இதழ் - 282

தேவிட் ராஜா டேவிட் ராஜா

- தெளிவத்தை ஜோசப்

டேவிட் ராஜா என்றதும் மனதில் தோன்றுவது வீரகேசரிதான்! அந்த அளவுக்கு வீரகேசரியுடன் ஒன்றித்துப் பணியாற்றியவர் அவர்.

ஏறத்தாழ முப்பது வருடங்கள் அவரது அயராத, அர்ப்பணிப்புடனான உழைப்பால் செழுமையைடைந்திருக்கிற வீரகேசரி (1956-1984) முப்பது வருடம் என்பது ஒரு மனிதனின் சராசரி வயதில் அரைவாசியாகும். தன் நுடைய வாழ்வின் சத்தான் இளமைக் காலங்களை வீரகேசரியின் வளர்ச்சிக் காக அர்பணித்துள்ள டேவிட் ராஜா அவர்களைப் பற்றி நாமும் நமது இளைய தலைமுறையினரும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ள மல்லிகைக்கு எனது மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள்.

1935ஆம் ஆண்டு தீவுப் பகுதியில் பிறந்த டேவிட் ராஜா (7.8.1935) கொழும்பு அலைக்ஸாண்டரா கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவர். எஸ்.எஸ்.சிபில் திறமைச் சித்தி பெற்ற இவர் பல்கலைக் கழகத் தேர்விலும் வெற்றிபீட்டினார். ஆணால் பல்கலைக் கழகத்தினுள் நுழையவில்லை. மாறாக வீரகேசரிக்குள் நுழைந்தார் (1956). நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக் கழகம் என்பது போல் நல்லதொரு பத்திரிகை அலுவலகமும் பல்கலைக் கழகம்தான்!

26 வயது நிரம்பிய வீரகேசரிக்குள் 21 வயது நிரம்பிய டேவிட் ராஜா என்கிற இளைஞர் செய்திப் பிரிவுக்குள் நுழைந்தார். துணைச் செய்தி ஆசிரியர் - செய்தி நிருபர் என்று எப்படி வேண்டுமானாலும் கூறிக் கொள்ளலாம்.

ஆகே மாதங்களின் பின் மலையக வத்திட நிருபராக வீரகேசரியின் மேலிடம் டேவிட் ராஜாவைக் கண்டிக் கிணைக்கு அனுப்பி வைத்தது.

இந்திய வம்சாவழியினரான மலையக மக்கள் மீது தனிப்பட்ட அக்கறை கொண்டிருந்த வீரகேசரி டேவிட் ராஜா போன்றதொரு திறமை மிகு இளைஞனை மலையகத்தின் வதிவிட நிருபராக்கியதில் வியப்பதற்கொன்று மில்லை. மலையகத்தின் செய்திச் சேவையை நெறிப்படுத்தும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிடைத்தது. அறுபதுகளில் மீண்டும் வீரகேசரியின் தலைமை யகத்துக்கு வரவழைக்கப்பட்டார், துணைச் செய்தி ஆசிரியர் என்ற நியமனத் துடன்.

வீரகேசரியில் நீண்ட காலமாக செய்தி ஆசிரியர் பதவியில் இருந்த ஆர்.வெங்கடராமய்யர் வீசா நீடிப்புப் பிரச்சினையால் வீரகேசரியை விட்டு விலகிச் சென்றதன் பின் பிரதம செய்தித் துணை ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

எஸ்வரப்பியர், வ.இராமசாமி ஜப்யங்கார் (வ.ரா), கே.பி.ஹரன், வி.லோக நாதன் (லோகு), கே.வி.எஸ்.வாஸ் என்னும் இந்தியப் பிராமண ஆசிரியர்கள் வரிசையில் செய்தித் துணை ஆசிரியர் என்னும் பொறுப்பானதொரு பதவியில் அமர்ந்த முதல் இலங்கையர் என்னும் பெருமை டேவிட் ராஜா அவர்களையே சாருகின்றது.

வீரகேசரியின் செய்திகளின் தலைப்புகளில் கூட இடம்பெற்று வந்த இந்திய வடமொழிச் சொல் ஆதிக்கங்கள் படிப்படியாகத் தமிழ் வடிவம் கொள்ளத் தொடங்கின.

உதாரணமாகப் பெண் என்பதை 'ஸ்தீ' என்றும், குழந்தை என்பதை 'சிசு' என்றும் 'வழக்கு' என்பதை 'தாவா' என்றுமே பிரசரித்துப் பழகிய வீரகேசரியின் செய்திப் பரிவர்த்தனையும், செய்தித் தலைப்புகளும் புதுப்பொலிவு கொள்ளத் தொடங்கின.

1963க்குப் பின் டேவிட் ராஜாவும் நானும் (எஸ்.எம்.கார்மேகம்), எஸ்.நடராஜாவும் பல ஆண்டுகள் மும்மூர்த்திகளாக வீரகேசரிக்குள் இயங்கினோம் என்றெழுதுகின்றார் எஸ்.எம்.கார்மேகம். (வீரகேசரியின் வரலாறு - பக்கம் 65)

வீரகேசரியின் நீண்ட நாள் செய்தி ஆசிரியர் ஆர்.வெங்கடராமய்யர் வெளியேறியதிலிருந்து செய்தி ஆசிரியர் என்கிற பதவி காலியாகவே இருந்தது. வீரகேசரியின் மும்மூர்த்திகள் எவருமே அந்தப் பதவியில் அமர்த்தப்பட வில்லை. டேவிட் ராஜாவுக்கும், கார்மேகத்துக்கும் பெயருக்குப் பின்னால் பட்டங்கள் இருக்கவில்லை. முந்தியவர் தீவுப் பகுதி, பிந்தியவர் மலையகம் போன்ற சில காரணிகள் முட்டுக்கட்டை இடமிருக்கலாம்:

இப்படியானதோரு குழ்நிலையில் கே.சிவப்பிரகாசம் வீரகேசரிக்குள் பிரவேசிக்கிறார். ‘தினகரனின் செய்தி ஆசிரியராகவிருந்த க.சிவப்பிரகாசம் வந்ததும் காலியாகக் கிடந்த செய்தி ஆசிரியர் பதவிக்குத் தான் அவர் வந்துள்ளதாக நாங்கள் நினைத்துக் கொண்டோம். அதைப் புரிந்து கொண்ட அவர் உடனடியாக டேவிட் ராஜாவைச் செய்தி ஆசிரியர் பதவியில் அமர்த்தி விட்டு, ராஜா கோபாலை வாரப் பதிப்பின் ஆசிரியராக நியமித்து விட்டுத் தானே பிரதம ஆசிரியர் என்றார்...’ (வீரகேசரி வரலாறு - எஸ்.எம்.கார்மேகம் - பக்கம் 101)

வீரகேசரியின் ஸ்தாபகரான சுப்பிரமணியம் செட்டியார் தானே ஆசிரியராக இருந்துகொண்டு, நெல்லையாவை முகாமையாளராக வைத்திருந்தார். சென்னைக்குச் சென்றிருந்தபோது அங்கிருந்து ஈஸ்வரப்பியர் என்கின்ற ஆஜானுபாகுவான வழக்கறிஞரை ஆசிரியர் பதவிக்காகக் கூட்டி வந்தார். ஆசிரியர் பதவியேற்ற அவர் நான்கே நாட்களில் நெல்லையாவை ஆசிரியராக்கி விட்டுத் தான் முகாமையாளர் ஆகிவிட்டார் என்பது வீரகேசரியின் வரலாறு கூறும் பழைய கதை. இவைகள் நடப்பவைகள் தான்!

மிகவும் நிதானமாகச் செயல்படும் தன்மை கொண்ட அனுபவசாலியான டேவிட் ராஜா அவர்கள் வீரகேசரியின் ஆசிரியர் குழுவினருக்கு உள்ளகப்பயிற்சி அளிப்பதில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார்.

புதிதாக இணைப்பவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தி ஊக்குவிப்பதில் முன் நிற்பார். சக ஊழியர்களின் பிரச்சினைகள், சம்பள உயர்வு போன்ற விடயங்கள் பற்றி எல்லாம் மேலிடத்துடன் பேசியும் வாதாடியும் பாதிப்புக்குள்ளானவர்.

1971இல் ஜே.வி.பி.யினர் நாட்டின் காவல் நிலையங்களைக் கைப் பற்றி, அமெரிக்கத் தூதரகத்தைத் தாக்கிப், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் குண்டு வைத்து நாட்டின் இயல்பு நிலையைக் கீர்க்குவைக்க முயன்ற போது திடீரென ஊரடங்குச் சட்டம் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது.

டேவிட் ராஜா வீரகேசரிக்குள். வெளியில் இருந்து செய்தி ஆசிரியர் குழுவினர் எவரும் உள்ளே வரமுடியாத ஒரு குழ்நிலையில் மேலிடத்துடன் வீட்டுத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். “நீங்கள் உள்ளேயே இருங்கள்... பேப்பர் வரமுடியாது என்பது தெரிகிறது... அதற்காகக் கவலைப் பட வேண்டாம். பத்திரமாக இருந்து கொள்ளுங்கள். அது போதும்...!” என்றே பதில் கிடைத்தது.

ஆனாலும் டேவிட் ராஜா சம்மா இருக்கவில்லை. தொலைபேசி மூலமாகவே செய்திகளைத் தேடிச் சேகரித்துக் கொண்டார். அடுத்தநாள் காலை

எவருமே எதிர்பார்த்திராத நிலையில் முக்கிய செய்திகளுடன் வீரகேசரி வெளிவந்திருந்தது.

இதை ஒரு சாதனையாகவும், இதற்காக வீரகேசரி தனக்குக் கொடுத்த ‘நற்சான்றிதழை’ ஒரு கௌரவமாகவும் தான் கருதுவதாகக் கூறுகின்றார் இந்த மூத்த பத்திரிகையாளர்.

செய்திகளைச் சேகரித்தல், அவற்றைத் தரம் பிரித்தல், அழகான பொருத்தமான தலைப்பிடுதல் போன்ற பத்திரிகைத் துறைக்கான வெற்றி அம்சங்கள் கைவரப் பெற்றவர் திரு. டேவிட் ராஜா.

1983இன் வன்முறைகள் காரணமாக, பிரதம ஆசிரியராகப் பதவி வகித்த திரு. க.சிவப்பிரகாசம் வெளிநாடு சென்ற பின், செய்தி ஆசிரியராக இருந்த இவர் பதில் பிரதம ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

அப்படியானதொரு சூழ்நிலையில் பத்திரிகைத் துறை அனுபவஸ்தரும் வீரகேசரியின் வளர்ச்சிக்காகவே தன் உழைப்பைத் தந்தவருமான டேவிட் ராஜா அவர்களைக் கவனத்தில் கொள்ளாது பிரதம ஆசிரியர் பதவிக்கு வெளியில் இருந்து புதியவர் ஒருவரை வீரகேசரி நியமித்தது. இந்தச் செய்கையால் மன உடைவும், கோபமும் கொண்ட திரு. டேவிட் ராஜா 1984இல் வீரகேசரியை விட்டு வெளியேறினார்.

வெளிநாடு சென்றார். சவுதி அரேபியாவின் றியாட் விமான நிலையத் திலும், சவுதி அரச விமான நிலையத்திலும் ஊடகத்துறை மேற்பார்வையாளராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 17 நீண்ட ஆண்டுகளில், ஊடக வியல் துறையில் மேலும் பல புதிய அனுபவங்கள் இவருக்குக் கிடைத்தன.

17 வருட வெளிநாட்டுப் பணிகளின் பின் நாடு திரும்பிய திரு. டேவிட் ராஜா அவர்களை இலங்கைப் பத்திரிகை உலகம் மீண்டும் இருகை நீட்டி வரவேற்றுள்ளது. தற்போது தினக்குரல் பத்திரிகையின் ‘ஊடக ஆலோசகர்’ பதவியைப் பொறுப்பேற்றுள்ளமை இந்த வரவேற்பிற்கான சாட்சியாகத் திகழ்கின்றது.

67 வயதான (1935 - 2002) பத்திரிகைத் துறையின் மூத்தவரான திரு. டேவிட் ராஜா அவர்களைப் பாராட்டிக் கொரவிப்போம். வாழ்த்துக் கூறுவோம்.

நவம்பர் 2002

இதழ் - 283

டிரு. கலைக் காவலர் திரு. செல்கலையா ஸ்டாஷன்ஸில்

- வண ரிதா. ரி. எம். கிமானுரேவுல்

தமிழ்க் கலையைக் காப்பதற்கென்றே அவதாரமெடுத்தவரோவென்று எண்ணுமளவிற்கு கலைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து, அதற்காகப் பாடு பட்டு உழைத்துக் கொண்டிருப்பவர்தான் திரு. மெற்றாஸ் மயில். அவர் எல்லோரும் நேசிக்கும் ஒரு கலைஞர். எல்லோரையும் நேசிக்கும் ஒரு கலைஞர். பாரம்பரியக் கலையே தன் முச்சு, பேச்சு என்று தன் முழு வாழ்வையும் அந்த நற்பணிக்காகவே அர்ப்பணிக்கும் ஒரு கலைப் பித்தன். தனது செல்வாக்காலும், முயற்சியாலும் பரம்பரைக் கலையையும், கலைஞர் களையும் வளர்த்தவர் திரு. மெற்றாஸ் மயில். அவரது அயராத உழைப்பால் எழுந்த பல நூல்கள் மரபுக் கலையில் மக்குவத்தை காலமெல்லாம் எடுத்துப் பேசக் கூடியவை.

தமிழ் பேசும் மக்களைப் பெரும் பகுதியினராகக் கொண்டு வாழ்கின்ற எம் வட மாநிலத்தில் பாரம்பரியக் கலைகளை வளர்க்கும் பல கலைஞர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரான திரு. மெற்றாஸ் மயில் பல துறைகளில் கலைப் பணி செய்யும் கலைஞராவார். இவர் ஆற்றுகை நாடகராக மட்டுமன்றி ஆவணப்படுத்தும் செயலாளராகவும் திகழ்ந்து வருகிறார். பாரம்பரிய கலைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்று அசையாத செயற்பாட்டுடேன் ஒளி, ஒளி நாடகப் பதிவுகள் செய்வதிலும், இளைஞர், முதியவர்கள், கலைஞர்களை ஊக்குவிப்பதிலும், அவர்களைக் கெளரவித்து நல்ல ஸ்தானத்தை வழங்குவதிலும் பாடுபட்டு வருகின்ற கலைஞராவார். இவர் சிறந்த நடிகர், நெறியாளர், தயாரிப்பாளர், கிராமியக் கலைப் பாடகர். எமது மாவட்டத்திற்கு பெருமை சேர்த்த வேழம் படுத்த

வீராங்கனை' நாட்டுக் கூத்து மூலமாக வரலாறு படைத்தமை பெருமைக் குரியது.

நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் கடமையாற்றிய இவர் தற்போது யாழ்ப்பாணக் கல்வித் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றுகின்றார். இவர் தமது வாழ்க்கை வரலாற்றில் அலுவலக கடமையோடு கலை, பண்பாடு சம்பந்தமான நாடகங்களை தயாரித்து மேடையேற்றியும் ஸார். யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தில் மட்டுமேன்றி, வன்னிப் பிரதேசத்திலும் கலை, பண்பாடு, பாரம் பரியங்களை வளர்ப்பதில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டுள்ளதுடன் இதற்குத் தனது பாரிய பங்கினையும் நல்கி வருகிறார்.

புவியியல் சிறப்புப் பட்டதாரியான இவர் ஒரு சிறந்த நிர்வாகியுமாவார். பல்வேறு மாவட்ட தேசிய விருதுகளைப் பெற்ற இவருக்கு தங்கக் கிரீடம் அணிவித்து அதியியர் பட்டம் வழங்கும் நிகழ்வு நடைபெற்றுள்ளது. எங்கள் மண்ணில் வாழும் நாட்டுக் கூத்து கலைஞர்களே இவ்வாறான ஏற்பாடு செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

தனது 52ஆவது வயதில் இசை நாடகத்துறையில் பிரவேசித்து சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகத்தில் சத்தியவானாக நடித்தார். கலை ஞர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்ற முயற்சியாலும் பாரம்பரிய கலைகள் மேம்பாட்டுக் கழகம் என்ற அமைப்பை அமைத்து அதன் செயலாளராகவும் பணிபுரிந்து வருகிறார். வன்னியின் மைந்தனாக இருந்தாலும், தான் வாழும் - கடமை புரியும் பிரதேசங்களின் மைந்தனாகத் தன்னை எண்ணி கலைப் பணி செய்வது இவருடைய சிறந்த நல்லெண்ணத்தைக் காட்டுவதாக, கலைகள் ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியின் தொடர்ச்சியாக மரபு வழி இசை நாடகங்கள் ஒன்பது என்ற நூலினையும் வெளியிட்டார். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் 1999இல் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்த பெரும்பாலான இசை நாடகக் கூத்துக் கலைஞர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்து 'இசை நாடகக் கூத்து மூத்த கலைஞர் வரலாறு' என்னும் நூலினை 1999 ஜூலை மாதம் வெளியிட்டார். 1999தும் ஆண்டுக்கான அரசின் இலக்கிய விருதினையும், வடக்கு கிழக்கு கல்வி பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சின் இலக்கிய விருதினையும் இந்நால் பெற்றுக்கொண்டது. இவர் எழுதிய 'மன் வாசனையில்...' என்னும் வரலாற்று நாடக நூல் 2000ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கிய விருதினை வடக்கு கிழக்கு கல்வி பண்பாட்டு அமைச்சிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டது.

தமது வாழ்வில் பெரும் பகுதியை கலைக்காக அர்ப்பணித்து, அக் கலையைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு இசை நாடகக் கூத்துக் கலைஞருடைய வரலாற்றைத் தனது பல அர்ப்பணிப்புகள் மூலம் வெளிக் கொண்டு வந்து மொத்தமாக தமிழ் சமூகத்திற்கு தொண்டு செய்கிறார்.

மங்கிக் கிடக்கும் கலையையும், கலைஞர்களையும் ஊக்குவித்து வழி காட்டியவருக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் அநேகம். கடும் முயற்சி யோடு சிந்தனையில் உதித்ததை செயலாற்றும் கர்ம வீரன். எதையும் வழி நடத்தும் தியாகி. இத்துணை தமிழ்க் கலைக் காவலனை நாம் அடைந்து கொண்டது எம்பெரும் பாக்கியம்.

யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்.

இறைவன் இவர் சேவையை ஆசீர்வதிப்பாராக!

மிசம்பர் 2002

இதழ் - 284

கலை வையாக வேண்டிய கடமை அநேகம் என்று கீழே கொடுக்கப்படுகிற ஒரு கலைஞர் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு இசை நாடகக் கூத்துக் கலைஞருடைய வரலாற்றைத் தனது பல அர்ப்பணிப்புகள் மூலம் வெளிக் கொண்டு வந்து மொத்தமாக தமிழ் சமூகத்திற்கு தொண்டு செய்கிறார். மங்கிக் கிடக்கும் கலையையும், கலைஞர்களையும் ஊக்குவித்து வழி காட்டியவருக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் அநேகம். கடும் முயற்சி யோடு சிந்தனையில் உதித்ததை செயலாற்றும் கர்ம வீரன். எதையும் வழி நடத்தும் தியாகி. இத்துணை தமிழ்க் கலைக் காவலனை நாம் அடைந்து கொண்டது எம்பெரும் பாக்கியம்.

யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்.

இறைவன் இவர் சேவையை ஆசீர்வதிப்பாராக!

மிசம்பர் 2002

இதழ் - 284

அக்கினிக் குஷர்

- கி. ஜயராஜ்

உவப்பான அச்செய்தியைத் தொலைபேசியில் ஜீவா சொன்னார். “புதுவையின் படத்தை அட்டையில் போடப் போகிறேன், நீங்கள் தான் எழுத வேணும்” வேண்டுகோளா, கட்டளையா எனத் தெரியாத ஜீவாவின் அக்கோரிக்கையால் மனம் மகிழ்ந்தது என்னவோ உண்மை. எங்கள் புதுவைதானே எனும் எண்ணத்தில் சாதாரணமாகச் சரி என்று சொல்லி விட்டேன். ஆனால், எழுதத் தொடங்கும்போதுதான் இக்காரியம் எண்ணால் சாத்தியமா? என்ற பிரமிப்பு உண்டாகிறது. தலைசிறந்த கவிஞர், புரட்சியாளன், போராளி, கலாரசிகன் எனப் பல பரிமாணங்கள் கொண்ட புதுவையை, ஒரு மூன்று பக்கக் கட்டுரைக்குள் முழுமையாகக் காட்டுதல் முடிந்த சாத்தியமா? கேள்வி திடைப்பு ஏற்படுத்த, மீண்டும் ஜீவாவுடன் தொடர்பு கொண்டேன். “ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம். உங்கள் மனதுக்கு நெருக்கமான புதுவையை எழுதுங்கள் போதும்” மலைபோல் நான் நினைத்த பிரச்சினையை ஜீவா கடுகாய் ஊதித் தள்ளினார். ஆசிரியரே அனுமதி தந்த பிறகு எனக்கு என்ன கவலை? என் எண்ண அுலைகளை மையாக்கி எழுதத் தொடங்குகிறேன்.

‘ஒசை பெற்றுயர் பாற்கட லுற்றொரு

பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென

ஆசைபற்றி அறைய லுற்றேன்’

கம்பனின் அவையடக்கமே இக்கட்டுரையின் அவையடக்கமுமாம்.

இக்கட்டுரையை ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தால், இன்னும் நன்றாய் இருந்திருக்கும். இன்று ஏற்பட்டு இருக்கும் சமாதானங்க் குழநிலையில், முழு வீச்சோடு புலிகள் இயக்க அலை வீசும் போது, அவ்வியக்கத்தின் கலைப் பண்பாட்டுக் கழகத் தலைவரைப் பாராட்டி எழுதுவது இச்சகமாய் இனங்காணப்படுமோ? எனும் எண்ணம் மனதைச் சங்கடப்படுத்துகிறது. எனினும் தேவைகள் ஏதும் இல்லா என் நிலையை உலகம் அறிகிறதோ, இல்லையோ? உற்ற நட்பினால் புதுவை அறிவார் எனும் தெம்பில் கூச்சம் தவிர்த்து இக்கட்டுரையை எழுதத் தொடங்குகிறேன்.

◆◆◆◆

வரலாற்றுப் பதிவில் என் அறிவு மிகப் பலவீனமானது. 1985 ஒ..., 86 ஒ... நினைவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் கம்பன் கோட்டம் கட்டும் முயற்சியில் நாங்கள் ஈடுபட்டிருந்த வேளை அது. நம்பிக்கை ஒன்றே பலமாய் நாம் வாழ்ந்த காலம். முதல் தளம் கட்டி 'கொங்கிறீர்' போட்டு முடித்த பிறகு, அன்றாடம் காலையில் நாங்களே கூலியாட்களாய் அதற்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவோம். எத்தனையோ இலக்கியவாதிகள் அக்காட்சியைக் கண்டபடி வீதியில் செல்வர். கூலியாட்களாய் வேலை செய்யும் எங்களை, 'விசர்களாய்' நினைப்பதை அவர்கள் கண்கள் சொல்லும். மன்னில் மிதிக்காத அவ்விண்ணார்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட்டதில்லை. காரியமே கண்ணாய் ஒருநாள் அதிகாலை தண்ணீர் ஊற்றும் பணி நடக்கிறது. படி இடப்பாத அத்தளத்திற்குக் கம்பிகளைப் பிடித்து மிகக் கஷ்டப்பட்டுத்தான் ஏற வேண்டும். மேலே நின்ற நம்மை, கம்பிகளைப் பிடித்து யாரோ ஏறும் சத்தம் ஈர்க்கத் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். வலிமையான ஒரு கரம் இரும்புக் கம்பியைப் பிடித்துத் தொற்றி ஏறுகிறது. யாரென் நாம் நினைப்பதற்குள் புதுவை மேலே ஏறுகிறார். அவரோடு நட்பில்லாத காலம் அது. ஓர் இலக்கிய அமைப்பை உருவாக்கித் தனித்துப் பாடுபடும் இளைஞர்களான எம்மேல் ஈர்ப்புத் தோன்றி யிருக்கும் போலும். கருணைப் பார்வை, ஒரு சில வார்த்தைகள். விடை பெறுகிறார். அடுத்த மல்லிகை இதழில் 'கம்பன் கோட்டத்திற்குக் கை கொடுப்போம்' எனும் தலைப்பில், புதுவையின் கட்டுரை வெளியாகிறது. தூர் இருந்தாலும் எங்கள் உண்மைத் தொண்டை இனங்கண்டு, ஏதோ விதத்தில் கைகொடுக்க வேண்டு மென விரும்பிய புதுவையின் மேல், நம்மையறி யாமல் விருப்பு உண்டாகிறது. உறவு முளைவிடத் தொடங்கி, நட்பு மெல்ல மெல்ல விரிய, புதுவை எனும் பெருங் கவிஞர்கள் நாம் கரைந்து போனோம்.

◆◆◆◆

இதுதான் புதுவையின் இயல்பு. தூர் இருந்து விமர்சித்தல், வெற்றி பெற்ற பின் உரிமை கொண்டாடுதல், மெலியரெனின் மீக்கூறல், வலியரெனின் வழி மொழிதல் என, நம் இலக்கிய உலகைப் பற்றிக் கிடக்கும் பல நோய்கள், புதுவையிடம் இல்லாதது புதுமை. கொள்ளைக்க கண்ணாடிகளைத் தூர எறிந்து, எதையும் தன் சொந்தக் கண்ணால் காணும் சுயம் புதுவையின் தனித்தன்மை. பேசவும், எழுதவும் மட்டுமே இலக்கியவாதி எனும் வரை யறைகளைத் தகர்த்து, 'செயற்படவும்' எனும் புது எல்லையை வகுத்துக் கொண்டவர். ஈழத்துக் கவிதை உலகில் புதுவைக்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு. வடிவம், இலக்கியத் தரம், வற்றாத கற்பனை இவை எல்லா வற்றையும் விட, உண்மையைக் கண்டு உளம் கொதிக்கும் தன்மையே புதுவையின் கவிதைகளின் உயிர்ப்பு. நெஞ்சத்திலிருந்து வார்த்தைகள் பிறப்பதால், மற்றவர் செவி தாண்டி உளம் சேரும் தன்மை அவர் கவிதை களுக்கு உண்டு. அவ்வாற்றல்தான் இளைஞர்களைப் புதுவையின் பின் குவியச் செய்தது. கவிதையால் மக்களைத் தொட்டு, மாற்றங்கள் விளை வித்த பெருமை ஈழத்துக் கவிதை உலகில் புதுவை ஒருவர்க்கே உரிய தனிப் பெருமை. மகாகவி கூட இலக்கிய உலகில்தான் பெரிதும் பேசப் பட்டார். சினிமாப் பாடல்களைத் தாண்டி, சாதாரண பாமரணாலும் கவிதை சொல்லப்பட்டதென்றால், அது புதுவையின் தனிச் சாதனை.

புதுவையில் நான் பொறாமைப்பட்ட ஒரு காலமும் உண்டு. இலக்கி யத்தில் ஆர்வம் கொண்ட உண்மை இளைஞர் பலர், எங்கள் கழகத்தில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு என் மேல் எல்லையற்ற விருப்பு. புதுவையுடன் நட்புண்டாகி, கழகத்தார் அவருடன் உறவு கொண்டதும், என்னைச் சூழ்ந்திருந்த அத்தனை இளைஞர்களும் புதுவையின் தாசர்களானது கண்டு நான் பொறாமைப்பட்டிருக்கிறேன். புதுவையைக் காணவென, அதிகாலை யில் எழுந்து பல மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து காதலியைத் தேடும் காதல் ஆர்வத்துடன் ஓடிவந்த அவ்விளைஞர்கள் செயல் என்னைத் தினைக்கக் கூடியதிருக்கிறது. சுயம், அறிவுக் கூர்மை, ஆற்றல் என்பவற்றோடு, இறையருளாய்க் கிட்டிய கவித்துவமும் கூடிய அவர் இயல்பு, என்னையும் அவரின் தாசனாக்க, என் பொறாமை மெல்ல மறைந்து போனது. சட்டநாதர் கோயி ஸ்திரியில் இருந்து புதுவையின் வீட்டு வாசலில், மாமரத்தின் கீழிருந்து புதுவை சிற்பம் செதுக்க, அவரைச் சூழ இருந்து, பொழுது போவது தெரியாமல் நாங்கள் மாலை வரை குதூகலித்த காலம் இப்போதும் மனதில் பசுமையாய்ப் பதிந்திருக்கிறது.

நக்கல், நெயாண்டி, கிண்டல் ஆகியவற்றோடு கூடிய கண்டனத்தில் புதுவைக்கு நிகர் புதுவையே. கண்டனத்திற்கு ஆளானவன் நாக்கைப் பிடிந்திக் கொண்டு சாக வேண்டியதுதான். மாமர் நிழல் உரையாடலின் போது ஒருநாள்... நலீன நாடகத்துறை சார்ந்த ஓர் அறிஞர், எங்களைக் கிண்டல் செய்த கதை பேசப்பட்டது. வந்ததே கோபம் புதுவைக்கு. குந்தி யிருந்து வேலை செய்தவர் துள்ளியெழும்பினார், மோட்டார் சைக்கிள் ‘ஸ்ராட் செய்வது போல’ இரண்டு தரம் கைகளையும், கால்களையும் அடித்துக் காட்ட, இவர் என்ன செய்கிறார் என்று தெரியாமல் எங்களுக்குத் திகைப்பு! திகைத்த எங்களைப் பார்த்து “இதுதான் அவர்களின் நடிப்பு. இதை ஒரு பெரிய காரியமாய்க் கொண்டு எங்களையோ சொல்லு றாங்கள். முதல் அவங்களைக் கரியாய் நடிக்கப் பழகிப் போட்டு, எங்களைப் பற்றிக் கதைக்கச் சொல்லு”. புதுவையின் அந்த பாவத்தைக் கண்டு, நாங்கள் சிரித்த சிரிப்பு இப்போதும் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றது. அதேபோல் சந்தம் பாடும் ஒரு கவிஞர், மக்கள் மன்றுக்கு வர மறுத்தபோது, கோபங் கொண்ட புதுவை, “என்ன பெரிய சந்தம். அருணகிரிநாதரைப் பிடித்துப் பாடுகிறாங்கள், நானும் தான் பாடுவேன்” என்று சொன்னதோடல்லாமல், ‘முத்தைத் தரு’ எனும் திருப்புகழ் சந்தத்தில், ‘தெத்தித் திரி சொத்திச் சரவண முத்துக்கொரு பெட்டை இருக்குது பெரிசாக’ எனச் சடுதியாகப் பாடி, குழி இருந்த நம்மையெல்லாம் விழுந்து விழுந்து சிரிக்க வைக்கிறார். புதுவையின் இக்கண்டனக் கணைக்கு நாங்களும் ஆளாகத் தவறவில்லை. 1995ல் யாழ்ப்பாண மக்கள் மத்தியில் பிரபலப்பட்டிருந்த எங்கள் பட்டி மண்டபத்தையும், பட்டி மண்டபக் குழுவினரையும் நெயாண்டி செய்து நகைச் சுவை நடிகர்கள் கவுண்டமணி, செந்திலோடு ஒப்பிட்டு புதுவை பாடிய, ‘வெட்டிரும்புச் சுப்பர்’ எனும் கவிதை, யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் பிரசித்த மானது. தமிழகத்தில் ‘பிரதிவாதம் பயங்கரம்’ எனும் பட்டத்தோடு, ஓர் அறிஞர் வாழ்ந்ததாய்க் கொல்வார்கள். நம் மண்ணில் அப்பட்டம் வாங்க முழுத் தகுதி உடையவர் யாரென்றால்? சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் துணிந்து புதுவை அண்ணரின் பெயரைச் சொல்லலாம்.

1985ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். புதுவை எங்களோடு உயிராய்க் கலந்த காலம். ஆதீனத்தில் கம்பன் விழாக் கவியரங்கம்.

தன்னைப் பற்றிக் கவனிக்காத புதுவைக்கு, புதியதொரு ‘குர்த்தா’ வாங்கிப் போட்டு ஜீவா அழைத்து வருகிறார். அன்று புதுவையின் கவிதை கேட்டு வியக்காதார் எவரும் இல்லை. ‘முனியப்பரைக் கண்டவரைக் கண்டு கனகாலம்’, ‘நிம்மதியாய்ச் சம்ரூ நிமிர்ந்து படுத்திருக்கச் சம்மதியாப் பூமி’ போன்ற மக்கள் மத்தியில் பல காலம் பேசப்பட்ட கவிதை வரிகளை, தன் கம்பீரக் குரலால் புதுவை அள்ளி வீச, சபை ஸ்தம்பித்துப் போனது. வெறும் குரலொலியால் ஒரு பெரும் சபையை உறை நிலைக்குக் கொண்டு சென்ற அக்கலைஞரின் ஆற்றல், நினைக்கும் போதெல்லாம் தலை சாய்க்க வைக்கிறது. வீச்சான கவிதைகளை எழுதவும், அவ்வீச்சு மக்களைத் தொற்றும் வண்ணம் கவிதைகளை அரங்கங்களில் சொல்லவும், புதுவை ஒருவர்க்கே முடிந்தது.

அக்கவியரங்கப் பாதிப்பால், எங்கள் கழகத்தின் இரசிகனான அப்பொழுது யாழ் மாவட்ட விடுதலைப் புலிகளின் கலை பண்பாட்டுக் கழகப் பொறுப்பாளராய் இருந்த மலரவன் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டதும், எங்கள் கம்பன் கோட்டத்தில் சிற்ப வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த புதுவையை அடிக்கடிச் சந்தித்ததும், அச்சந்திப்புகளால் எங்களிடம் இருந்து புதுவையைக் கள வாடியதும், நினைவலைகளில் பதிவான விடயங்கள். புதுவை அண்ணன், இயக்கத்தில் இணைவதைப் பலமாய் எதிர்த்திருக்கிறேன். புதுவையின் இணைப்பால் இயக்கம் பலம் பெற்றது உண்மை. அதேவேளை, இலக்கிய உலகம் பாரதி போல் கொடி கட்டியிருக்க வேண்டிய ஒரு பெரும் கவிஞரை இழந்ததும் உண்மை. இன்றும் அக்கருத்தில் எனக்கு மாற்றம் இல்லை. இயக்கத்தில் இணையாது, தனிமனிதனாய் இருந்து தேச விடுதலையைப் புதுவை பாடியிருந்தால் இன்று பெற்ற பயனை விட, போராட்டம் புதுவையால் அதிக பயனைப் பெற்றிருக்கும் என்பது என் கருத்து.

புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்த பின்தான், புதுவையை பலரும் போராளி என்கின்றனர். அக்கருத்தில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. சில போராளிகள் உருவாக்கப்படுகின்றனர். சில போராளிகள் பிறக்கின்றனர். புதுவை ஒரு பிறவிப் போராளி. பாரதி சொன்ன அக்கினிக் குஞ்ச. நான் அறிந்தவரை புதுவையின் அகத்துள் ஒரு போராட்டக் கனல் எப்போதும் இருந்தது. அக்கனல்தான், காலத்துக்குக் காலம் புதுவையைப் பல

போராட்டங்களிலும் இணையச் செய்தது. ஓன்றை என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிந்த பின்பும், ஒரு போராளி யாய்த் தான் புதுவை இருப்பார். அதில் எந்தவித சந்தேகமுமில்லை.

◆◆◆◆

திலீபன் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறான். ஏதோ அரசியல் விளையாட்டு என என் உள்ளத்துள் அக்கறையின்மை. அவன் இறப்பதற்கு ஓரிரண்டு நாட்களுக்கு முன், புலிகளின் வாளொலியில் திலீபன் பற்றிய புதுவையின் கவிதை ஒலிபரப்பாகிறது. கேட்ட நான் திகைத்துப் போகிறேன். என் அருகிலேயே ஒரு தவம் நடந்திருக்கிறது. அக்கறையின்றி நான் அலட்சியம் செய்து விட்டேனே என்ற குற்றவுணர்வு, என் நெஞ்சைக் கடுமையாய்த் தாக்கத் துவண்டு போகிறேன். புதுவையின் கவிதையால் திலீபன் செய்த வழிபாடு எனக்கு உணர்த்தப்பட, அவ்வழிபாட்டில் நானும் இணைய வேணும் என்னும் விருப்போடு, அன்று தொடக்கம் நானும் உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தொடக்கினேன். இரண்டு நாளில் திலீபன் இறந்து போனான். புதுவையின் கவிதைப் பாதிப்புக்கு உதாரணமான என் சுய அனுபவச் சம்பவம் இது.

◆◆◆◆

புதுவைக்கும் எனக்குமிடையில், பிற்காலத்தில் பல முரண்பாடுகள் வந்திருக்கின்றன. நான் மட்டுமேல்ல, கழக இளைஞர்கள் பலரும் அம்முரண் பாடுகளின் விளைவுகளால் கொதித்திருக்கிறோம். ஆனாலும், சத்தியமான ஓர் ஆச்சரியம்! எங்கள் யாராலும் புதுவையை வெறுக்க முடியவில்லை. அந்த வடிவத்திலும், குரலிலும் ஏதோ ஒரு மந்திர ஈர்ப்பு இருக்கிறது. எவ்வளவு பகை உள்ளவனும், புதுவையைக் கண்டு அவர் குரலைக் கேட்டுவிட்டால், அத்தனை பகையையும் மறந்து, அவரை அணைத்துக் கொள்வான் என்பது சத்தியமான உண்மை. ‘பண்கண்ட அளவில் பணியச் செய்யும்’ வல்லமையை வாணி கொடுத்திருக்கிறான். அது தெய்வக் கொடை.

◆◆◆◆

இலக்கிய உலகில் ஒரு சிலர், கோபத்தோடு என்னை நோக்கிக் கை நீட்டுவது புரிகிறது. ‘இச்சகம் பேசேன்’ எனச் சொல்லிவிட்டு, இப்படிப் புதுவையை புகழ்கிறாயே, இது இச்சகம் இல்லாமல் என்னவாம்? அவர்கள் கேள்வி என் காதில் விழுகிறது. இது சுபக்கம். அன்பு பாராட்ட அது போதுமானது. பரபக்கம் இல்லாமல் இல்லை. பரபக்கம் சண்டைக்குத்தான்.

தமிழ்த் தாயின் முழுமையான ஆசி பெற்ற ஒரு புதல்வனோடு, எனக்கு எப்படிச் சண்டை வரும்? இது என் பதில். அவசரப்படல், அளவுக்கதிகமாய் ஆத்திரப்படல், அளவிறந்து உணர்ச்சிவசப்படல், ஆத்திரத்தில் நடவுநிலை தவறுதல், பிடித்த விசயத்தை ஆகாயத்திலும், பிடிக்காத விசயத்தைப் பாதாளத்திலும் தள்ளுதல் இவையெல்லாம் புதுவையின் குறைகள் இல்லையா? அவர்கள் கேள்வி மீண்டும் என் காதில் விழுகிறது. குறைகள் தான். ஆனால் ஒன்று, இக்குறைகள் ஒரு நல்ல கவிஞரினின் இலக்கணங்களுமாம். இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. ஒரு நல்ல கவிஞரை நேசிக்கும் அனைவரும், இக்குறைகளோடு புதுவையை அங்கீகரிக்கத் தயங்க மாட்டார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை நிச்சயமாய் ஒன்று சொல்ல முடியும். வரும் பிறவிகளிலும், என்னால் மறக்க முடியாதவர்களில் புதுவையின் பெயரும் நிச்சயம் இருக்கும். நீள நினைத்திருப்பேன்.

பெப்ரவரி 2003

இதழ் - 286

நிலக்கிளி அ.பாலமனோகரன்

- முஸ்தையனி

திரு. அ.பாலமனோகரன் இலங்கையில் மட்டுமென்றி ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளிலும் அறிமுகமாகியுள்ள பிரபல எழுத்தாளர் ஆவர். எழுபதுகளில் வண்ணிப் பிரதேசத்தின் மண்வாசனை வீசும் சிறுக்கதைகளை எழுதிய இவர் வீரகேசரிப் பிரசரமான நிலக்கிளி நாவல் மூலம் ஒரு தரமான எழுத்தாளராகத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டார். வண்ணிப் பிரதேச ஆக்க இலக்கியம் பற்றி பேசுபவர்கள் முதலில் 'நிலக்கிளி'யையே சொல்லு மாலவிற்கு அந்த நாவல் பிரசித்தமாகி விட்டது. வண்ணி இலக்கிய முயற்சி களுக்கு ஒர் அடையாளமாக இது திகழ்கின்றது. நாவல்கள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை எழுதியதன் மூலம் எழுத்துலகில் தனது முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்துள்ளார்.

முஸ்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள தண்ணீருற்றில் பிறந்த இவர் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார். பின்னர் ஆண்டாவ்குளம் அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். (1962) 1965 - 1966 காலப் பகுதியில் பலாவி ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆங்கில ஆசிரியருக்கான சிறப்புப் பயிற்சி பெற்றார். 1967இல் முதூர் முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக நியமிக்கப் பட்டார். அப்பொழுதுதான் முதுபெரும் எழுத்தாளர் வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களின் அறிமுகம் அவருக்குக் கிடைத்தது. அவரது அறிமுகமும் ஆலோசனையுமே இவரை எழுத்துலகில் பிரவேசிக்கக் காலாக அமைந்தன.

கிழக்கிலங்கை மண்வாசனையுடன் இலக்கியம் படைத்த வ.அ.வெக் குருவாகக் கொண்டதனாற் போலும் பாலமனோகரனின் எழுத்துக்களில் மண்வாசனை வீக்கின்றது. ‘மலர்கள் நடப்பதில்லை’ என்னும் சிந்தா மணியில் பிரசரமான சிறுகதையே இவரது முதற் படைப்பாகும். முள்ளிய வளை வித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய போது எழுத்தாளர்களான அப்பச்சி மகாலிங்கம், மூல்லைமணி ஆகியோரின் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் வன்னி மண்ணில் நிலையாகக் காலூன்றி வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்ட பல கதைகளை எழுதியிருந்தார். அந்தக் காலப்பகுதியிலே தான் ஒரு நாவலை எழுதி வைத்திருப்பதாகவும், இன்னும் பெயர் கூட அதற்குச் சூட்டவில்லை என்றும் சொன்னார்.

‘மண்ணின் மைந்தர்கள்’ எனத் தலைப்பிடலாமோ? எனத் தான் யோசிப்பதாகவும் கூறினார். நான் எனது பண்டாரவன்னியன் வரலாற்று நாடக மீள் பதிப்புத் தொடர்பாக வீரகேசரி நூல் வெளியீட்டுத்துறைப் பொறுப்பாளர் பாலச்சந்திரன் அவர்களைச் சந்திக்கவிருந்தேன். தனது நாவலையும், வீரகேசரிப் பிரசரமாக வெளியிடும் வாய்ப்பு இருக்கிறதா? என விசாரித்து வரும்படி என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அப்பொழுதுதான் வீரகேசரி சில நூல்களைப் பிரசரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. நாவல் பிரதிகளுக்குத் தட்டுப் பாடு நிலவியது. இதனால் எழுத்தாளரை நாவல் பிரதியுடன் அனுப்புமாறு பாலச்சந்திரன் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார். 1973இல் அந்த நாவல் ‘நிலக்கிளி’ என்னும் தலைப்புடன் வீரகேசரி பிரசரமாக வெளிவந்தது. நாவலை வாசித்து முடித்த பின்புதான் அந்தத் தலைப்பின் தாற்பரியமும், பொருத்தப்பாடும் எனக்குத் தெளிவாகியது.

‘நிலக்கிளிகள் நிலத்தில் வாழ்பவைதான். உயர்ப் பறக்க விரும்பாதவை தான். இலகுவில் பிறரிடம் அகப்பட்டுக் கொள்பவைதான். ஆனால் அவை எளிமையானவை. அழகானவை. தம் சின்னச் சொந்த வாழ்க்கை வட்டத் துள்ளே உல்லாசமாகச் சிறகடிக்கும் அவற்றின் வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு இனிமையானது’ என்னும் நாவலின் முத்தாய்ப்பு வசனங்கள் வன்னி மண்ணின் மைந்தர்களின் வாழ்க்கை நோக்கின் குறியீடாக அமைபவை. கதாநாயகி பதஞ்சலியை நிலக்கிளியாக உருவகித்துள்ளார் ஆசிரியர். ‘மண்வாசனை, மண்வாசனை’ என்று ஏதோ கூறுவார்கள். அவர்கள் அப்படிக்

சூறுவதை விட, இந்த நிலக்கிளி நாவலைக் காட்டியிருந்தால் அந்த மண்வாசனை என்பது என்ன எனப் புரிந்திருக்கும். முன்பின் பழகி அறியாத வன்னி மண்ணைத் தெளிவாக மனக் கண்ணில் கொணர்ந்து நிறுத்தியுள்ள இந்நாவலாசிரியர் பேச்சு மொழியையேயும் கனதியான இலக்கியச் சொற் களையும் கலந்து காத்திரமான வகையில் நாவலை வடித்துள்ளார்.

◆◆◆◆◆

1973-ஆம் ஆண்டு சிறந்த நாவலுக்கான தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு நிலக்கிளி குமரபுரம், கனவுகள் கலைந்த போது என்னும் நாவல்களும் வீரகேசரிப் பிரசரமாக வெளிவந்தன. தமிழ் நாட்டில் தாய்வழித் தாகம், நந்தாவதி என்னும் நாவல்கள் வெளியாகி யுள்ளன. 'தீபதோரணங்கள்' இவரது சிறுக்கைத்த தொகுதியாகும். மித்தரினில் இவரது வண்ணைக் கனவுகள் என்னும் நாவல் தொடராக வெளியிடப்பட்டது. 1984 இல் இவர் புலம்பெயர்ந்து டென்மார்க்கில் குடியேறிய போதும் இவரது இலக்கிய தாகத்தின் வெளிப்பாடுகளாகப் பல ஆக்கங்களைப் பிரசவித்துள்ளார். இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சிறுக்கைகள் டேனிஸ் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 'நாவல் மரம்' என்னும் பெயரில் நாலுருப் பெற்றுள்ளது. இவர் தயாரித்து வெளியிட்ட டேனிஸ் - தமிழ் அகராதி அந்த நாட்டில் வெளியான 11-ஆவது பிறமொழி அகராதியாகும். டென்மார்க்கில் வாழும் தமிழர்கள் டேனிஸ் மொழியைப் பயில்வதற்கு இது பெரும் பயன் விடைக்கிறது.

◆◆◆◆◆

டென்மார்க்கிலும், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், கனடாவிலும் வெளியாகும் பிரபல பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் இவரது ஆக்கங்களை விரும்பிப் பிரசரித்துள்ளன. ஐரோப்பிய, அமெரிக்க வானொலிகளிலும் இவரது கதைகளும் கட்டுரைகளும் ஒளிபரப்பாகியுள்ளன. டென்மார்க் அகதிகள் நலன்புரிசு சங்கத்தின் தயாரிப்பாக 'எமது குடும்பத்தின் கதை' நாற்பத்தைந்து நிமிட திரைப்படமாக வெளியிடப்பட்டது. டெனிஸ் அகதிகள் நலன்புரிசு சங்கத்தின் ஆலோசகராகவும், உதவியாளராகவும் பணியாற்றிய பாலமனோகரன் பல கை நூல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார். டென்மார்க்கில் இலங்கையரான கி.செ.துரை அவர்கள் பல வருடங்களுக்கு முன் ஆரம்பித்த அலைகள் இணையத்தள சஞ்சிகைக்கு கவிதை, கட்டுரை, சிறுக்கை என்பனவற்றை ஆக்கியளித்துள்ளார்.

◆◆◆◆◆

தற்போது 'எங்கள் இனத்தின் கதை'யை ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பெற்றோரின் பிள்ளைகள் அந்தந்த நாடுகளில் பிறந்து வளர்ந்துவரும் இளங் குமரப் பருவத்தை அடைந்துவரும் ஒரு வாகச வட்டத்தை மனதிற் கொண்டு இதனைத் தான் எழுதுவதாகக் கூறுகின்றார். இயல்பாகவே ஒவியத் துறையில் நாட்டமுடையவர் இவர். டென்மார்க்கில் இத்துறையில் பயிற்சி பெற்ற ஒவியராகத் திகழ்கின்றார். நீர்வண்ணச் சித்திரத்திலும், போஸ்ரல் சித்திர முறையிலும் இவர் தேர்ச்சி பெற்று உருவச் சித்திரங்களை வரையும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளார். 1990இல் தொழில் நுட்ப உதவியாளர், பட வரை ஞர்கட்கான மூன்று ஆண்டு பயிற்சி நெறியை வெற்றிகரமாகப் பூர்த்தி செய்துள்ளார். தனது மனைவியினதும், தனதும் உடல்நலக் குறைவு காரணமாக இரண்டு ஆண்டுகள் ஓய்வு பெற்றபோதும் 2000 ஆண்டு தொடக்கம் மீண்டும் தன் இலக்கியப் பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றி வருகின்றார். வண்ணியில் புத்த மலர் இன்று தன் இதழ்களை விரித்து அகில உலகிற்கும் மணம் வீசிக் கொண்டிருப்பது பெருமைக்கும் பாராட்டுக்கும் உரிய சங்கதிதான்.

இலக்கிய உலகம் இவரிடம் நிறைய எதிர்பார்க்கிறது.

மார்ச் 2003

இதழ் - 287

ஒன்று தலைமுறைகளாக இடைவிடாது எழுது கவிஞர்

- அன்புமணி

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் கடந்த 50 வருடங்களாகப் பேசப்பட்டு வரும் ஒரு எழுத்தாளர் செ.குணர்த்தினம். தமிழ் இலக்கியத்துறையில் பல்வேறு வடிவங்களான கவிதை, சிறுக்கதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, சித்திரம், விமர்சனம், நேர்காணல், மெல்லிசைப் பாடல், கவியரங்கு, பத்திரிகைத்துறை முதலியவற்றில் முத்திரை பதித்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பரிசுகளையும் பெற்ற எழுத்தாளர் இவர்.

இவரது படைப்புகளை அண்ணளவாக மதிப்பீடு செய்து பார்த்தால் -

சுமார் 750 கவிதைகள், 300 மெல்லிசைப் பாடல்கள், 150 நகைச் சுவைக் கட்டுரைகள், 25 இலக்கியக் கட்டுரைகள், 50 வாணொலி நாடகங்கள், 50 சித்திரங்கள், 10 நாவல்கள், 200 சிறுக்கதைகள் முதலியன தேறும்.

இப்படி மலை மலையாக எழுதிக் குவித்தாலும், நூலுருப் பெற்றவை சுமார் 10 அளவில்தான் தேறும். அவை : காவடிச்சிந்து (கவிதை), தெய்வ தரிசனம் (நாவல்), நெஞ்சில் ஒரு மலர் (கவிதை), ஏழை நிலா (குறுங்காவியம்), இதயப் பூக்கள் (கவிதை), சொந்தம் எப்போதும் (நாவல்), ஒரு கிராமம் தலை நிமிர்கிறது (நாவல்), விடிவுகள் அடிவானில் (சிறுக்கதை), தியாக இதயம் (குறுங்காவியம்), துன்ப அலைகள் (நாவல்).

இவற்றை வெளியிடுவதில் செ.கு. எவ்வித ஓட்டமும் ஓடவில்லை. வெளி யீட்டாளர்களே இவ்வாக்கங்களின் தகுதி கண்டு இவற்றை விரும்பி வெளியிட்டார்கள். இவ்வெளியீட்டாளர்களில் ஒரு சிலரையாவது இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இவரது 'விடிவுகள் அடிவானில்' என்ற சிறுக்கதைத் தொகுதியை இலங்கை அரசுக்கு கூட்டுத்தாபனமும், 'ஒரு கிராமம் தலை

நிமிர்கிறது' நாவல் வண்டன் அன்பர் ஒருவர் அனுசரணையில், பல நாவல்கள் மத்தியில் சிறந்ததாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு இந்நாவலை சென்னை மணிமேகலை பிரசுரத்தாலும், 'இதயப் பூக்கள்' கவிதைத் தொகுதி வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சபையினர் பதிப்பகத் தினைக்களத்தினாலும் தெரிவு செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

'துன்ப அலைகள்' நாவல் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை எழுத்தாளர் சங்கம், சென்னை 'சுபமங்களா' சஞ்சிகையுடன் இணைத்து நடாத்திய நாவல் போட்டியில் 1ஆம் பரிசு பெற்று அச்சகத்தாலேயே நூலாக வெளியிடப்பட்டது.

இத்தொடர்பில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய ஒரு இலக்கியக் கருத்தரங்கிற்கு, செ.கு.வை அழைத்துக் கொரவித்தமையும் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறே யாழ் இலக்கிய வட்டமும் செ.கு.வின் எழுத்து களுக்கு உரிய மதிப்பளித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வகையில் எந்தக் கோவ்டி வட்டத்துக்குள்ளும் சிக்கிக் கொள் ளாது தமது சொந்தக்காலில் நிலைத்து நின்று தனது எழுத்தாற்றலின் மூலம் தனித்துவத்துடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் எழுத்தாளர் செ.கு. எனலாம்.

பரிசுகள், பாராட்டுகள், விருதுகள் சர்வதேச மட்டத்திலும், இலங்கையில் தேசிய மட்டம், மாவட்டத்திலும் இடம்பெற்ற இலக்கியப் போட்டிகளில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார். நாவல், நாடகம், கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் இவருக்குப் பரிசுகள் கிடைத்துள்ளன.

இவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

- (1) 'துன்ப அலைகள்' - நாவல் (தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நடாத்திய நாவல் போட்டியில் 1ஆம் பரிசு)
- (2) 'துருவங்கள் இணைகின்றன' - நாவல் (வீரகேசரி எழுத்தாளர் ஆண்டுப் போட்டியில் 2ஆம் பரிசு)
- (3) 'தெய்வதரிசனம்' - நாவல் (பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்ச நடாத்திய போட்டியில் 2ஆம் பரிசு)
- (4) 'ஒரு மீனவன் உள்ளாம்' - சிறுகதை (கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் 2ஆம் பரிசு)
- (5) நோர்வே தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் 2ஆம் பரிசு

(6) அவுஸ்திரேலிய தமிழ் சங்கம் கவிதைப் போட்டியில் 2ஆம் பரிசு

இவர் பெற்ற பட்டங்களில் ஒரு சில வருமாறு : கவிமணி, இலக்கியமணி, தமிழ்மணி, ஆனநார் விருது. இப்படிப் பல்வேறு நிறுவனங்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இவருக்குப் பாராட்டு நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தியுள்ளன.

வாழ்க்கைக் குறிப்பு :- மட்டக்களப்பில் பழம்பதியாகிய அமிர்தகழியில் 15.06.1942இல் பிறந்த செ.கு. கடந்த 2002 ஜூன் 15இல் 60 வயதைப் பூர்த்தி செய்து மணிவிழா நாயகன் ஆனவர். (60 வயது பூர்த்தியாகாத காரணத்தால் இவருக்குக் கலாபூஷணம் விருது வழங்கப்படவில்லை போலும்.) சிறுவயதில் அமிர்தகழியிலும் பின்னர் அரசுடி மகா வித்தியாலயத் திலும் கல்வி கற்று, எஸ்.எஸ்.சி. சித்தி எம்திய பின், பல்வேறு தொழில்கள் பார்த்து ஈற்றில் வாழைச்சேனை காகித ஆலையில் நீண்டகாலம் இலிகித ராக்கக் கடமை ஆற்றி ஓய்வு பெற்றார். இங்கு கடமையாற்றிய காலத்தில் 'காகிதமலர்' என்ற மாதாந்தச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணி யாற்றியவர்.

1960களில் மட்டக்களப்பில் பிரசித்தி பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உறுப்பினராகி இலக்கியப் பங்களிப்புச் செய்தவர். மிகவும் இளம் வயதில் கவிதை எழுதி இலக்கிய உலகில் பிரவேஷித்து 'சுதந்திரன்' பண்ணையில் வளர்ந்து எழுத்தின் இலக்கியப் பிதாமகன் எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவர்.

மூன்று புதல்விகங்கும் இரு புதல்வர்களும் இவரது வாரிக்கள். முத்தவரான கு.வாசகி கி.ப.க. பட்டதாரியாகி எழுத்துலகிலும் பிரகாசிக்கிறார். இரண்டாவது புதல்வி கு.பாரதி விபுலானந்த இசை நடனக் கல்லூரியிலும், மூன்றாவது புதல்வி உமா கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். புதல்வர்கள் இருவரும் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் புகழ் பூத்த கவிஞர்கள் பலருள்ளனர். நீலாவணன், ராஜபாரதி, பாண்டியூரான், ஜீவா, திமிலைத்துமிலன், புரட்சிக் கமால், மருதமைந்தன், சாந்தி முகைதீன், ஏருவில் மூர்த்தி, மு.சோமசுந்தரம் பின்னை, முனாக்கானா எனப் பட்டியல் நீணும். இப்பட்டியலில் முத்த கவிஞர் வரிசையில் இடம்பெறுபவர் நமது செ.கு.

இதுவரை இவர் வெளியிட்ட ஜூந்து கவிதைத் தொகுதிகளையும் ஒரு சேர நோக்கும்போது, எனிய தமிழில் கவிதைகளை அனாயாசமாக வடிக்கும் இவரது திறமையைக் காண முடிகிறது.

எழுத்தில் நகைச்சவைக் கட்டுரைகளை எழுதுவோர் மிகவும் குறைவு. நகைச்சவைக் கட்டுரைகளை நமது செ.கு. அதிகமாகவே எழுதியுள்ளார். ‘அமிர்தகழியான்’ என்ற புனைபெயரில் இவரது கட்டுரைகள், வாரமஞ்சரி களில் வெளிவருகின்றன.

இரண்டு பிரபல நகைச்சவைக் கட்டுரையாளர்களை நாம் இலகுவில் மறக்க முடியாது. ஒருவர் பி.ஜி. வோட்டஹவுஸ் (ஆங்கிலம்) மற்றவர் பேராசிரியர் கல்கி. வாசிக்கும் போதே விழுந்து விழுந்து சிரிக்க வைக்கும் ஆற்றல் இவர்களது எழுத்துகளுக்கு உண்டு. கிட்டத்தட்ட அதே ஆற்றல் ‘அமிர்தகழியான்’ நகைச்சவைக் கட்டுரைகளுக்கும் உண்டு.

செ.கு. எழுதும் நாவல், சிறுகதைகளில் அவரது ஊர்ப் பிரச்சினைகள், அவரது அநுபவங்கள் என்பனவும் மற்றும் கதாபாத்திரங்களாக அவரது ஊர் மக்களே அதிகமாக இடம் பெறுவர். மீனவர்கள் வாழும் அமிர்தகழி கிராமத்தில் அவர்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் அதிகமாக இடம் பெறுவதும் தவிர்க்க முடியாததே. இம்மக்களின் வாழ்க்கைத் தொழில், படகுச் சேவை, மீன்பிடி முதலிய விடயங்களும் இவர்கள் எதிர்கொள்ளாம் பிரச்சினைகளும் இவரது கதைகளில் இடம்பெறுகின்றன.

பாத்திரங்களும், கதை நிகழிடங்களும் நம் கண் முன்னே அப்படியே நிதர்சனமாகத் தோன்றும். ‘தெய்வ தரிசனம்’, ‘ஒரு கிராமம் தலைநிமிர்கிறது’ போன்ற நாவல்களிலும் இவை சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. அவ்வாறே அவரது சிறுகதைகளிலும், குறுநாவல்களிலும் மன்னாசனை வீச, யதார்த்தம் மினிரபாத்திரங்கள் உடயிருள்ளவர்களாக நடமாடுவார்கள்.

முந்நாறிற்கும் மேற்பட்ட கதைகளை இவர் எழுதியிருந்தாலும், ‘விடிவுகள் அடிவாளில்’ என்ற ஒரே ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பு மட்டுமே நாலாக வெளிவந்துள்ளது. ஏனைய சிறுகதைகளும் தொகுப்புகளாக வெளி வந்தால் இவரது சிறுகதைகளின் சரியான மதிப்பீட்டை அறியலாம்.

நம்முடைய விமர்சகர்கள் வெவ்வேறு அளவு கோல்களைக் கொண்டுள்ளதால் விமர்சகர்களின் நோக்கைவிட, வாசகர்கள் நோக்கே இச்சிறுகதைகளின் சரியான விமர்சனமாக அமைகிறது.

நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல் வாணோலி, தொலைக்காட்சியிலும் இவரது ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. வாணோலி நாடகங்கள், வாணோலிச் சித்திரங்கள், மெல்லினைசப் பாடல்கள் பற்றித் தனித்தனியாக எழுத வேண்டும். அவ்வாறே நேர்காணல் கட்டுரைகள், இலக்கிய கட்டுரைகளும் வித்தியாசமான நோக்கில் இவரால் எழுதப்படுகின்றன. பல இலக்கிய

கருத்தரங்குகளிலும், இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டு இவர் தனது கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

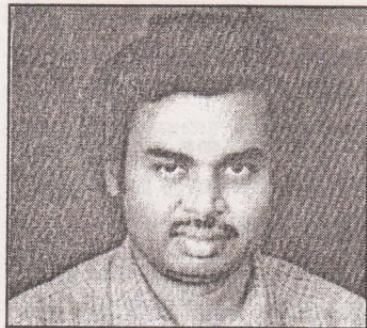
சில காலம் மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவந்த 'தினக்கத்திர்' பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய செ.கு. தற்போது மட்டக்களப்பிலிருந்து விரைவில் வெளிவரவிருக்கும் 'தமிழ் அலை' பத்திரிகையில் கடமை ஆற்றுகிறார்.

இவரது தனித்துவங்கள் பல.

இவருடன் எழுத ஆரம்பித்தவர் பலர் ஒதுக்கிக் கொண்டபோதும், இவர் தொடர்ந்து எழுதுகிறார். இவரது படைப்புகள், அவர் வாழும் சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு உருவாகின்றன. எழுத்துத்துறையில் இத்தனை புகழ் பெற்ற பின்னரும் எனிமையும், இனிமையும் கொண்டு அனைவருடனும் கலகலப்புடன் பழகுகிறார். 60 வயதைத் தாண்டிய பின்னரும் 20 வயது இளைஞரின் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கி வருகிறார். நாவலோ, சிறுக்கைதேயோ, கவிதையோ, கட்டுரையோ, நாடகமோ எதுவானாலும் ஒரே முச்சில் எழுதி முடித்து விடுவார். காகித ஆலையில் பணியாற்றிய காலத்தில் ஒடும் ரயிலில் இருந்தபடி எழுதிய ஆக்கங்கள் ஏராளம். எழுத்தைப் பொறுத்தவரை பழைய தலைமுறைக்கும் புதிய தலைமுறைக்கும் பாலமாக அமைபவர் இந்த செ.கு!

ஏப்ரல் 2003

இதழ் - 288

நாடகத்து தீவிர நாடகத்துக்கறையின் கணிப்புக்குரிய நெறியாளர்

- பா. இரகுவரன்

எழுத்து நாடக வரலாற்றில் பாலேந்திராவுக்கு எனத் தனியிடம் உண்டு. நாடகத்துறையில் நடிப்பு, ஓளியமைப்பு, நெறியாள்கை என்பனவற்றில் மிகுந்த ஆளுமை மிக்கவராக இருந்தாலும், நெறியாளர் என்ற வகையில் தான் காலகட்டம் அவரையொரு சாதனையாளனாக முன்னிறுத்தி என்றென்றாலும் கணிப்புக்குரியவராக்கியது.

திரு. க.பாலேந்திரா அரியாலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அரியாலை நாட்டுக் கூத்துகளும், நவீன நாடகங்களும் செழித்த வளம் மிகுந்த மண். இங்கு பிறந்து வளர்ந்த பாலேந்திராவுக்கு நாடகம் அவரோடு இயல்பாகவே பிணையுற்றதில் வியப்பேதுமில்லை.

ஆனால், வியப்பு என்னவென்றால் அன்றைய நாடகங்கள் பற்றி இவருக்குள் மாற்றுக் கருத்துக்கள் தோன்றத் தொடங்கியமைதான். இவரது கருத்துக்களுக்கு மேலும் வலுவழூட்டக் கூடியதாகப் பின்னாளில், எழுபது களில் கட்டுப்பெத்தை வளாகத்தில் இருந்த கலைஞர் குழுவும், அங்கிருந்த வாய்ப்புகளும் இவரது நாடக உலக வாழ்வுக்கு ஏற்ற களமாக அமைந்தன.

அத்துடன் எழுபதுகளில் கொழும்பில் நடிகர் ஒன்றியத்தின் நாடகச் செயற்பாடுகளும், சுறையர் ஹமீத்தின் நாடகங்களும் பாலேந்திராவில் அருட்டேனர்வையும், கிளர்வையும் ஏற்படுத்தியது.

1972ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பாலேந்திரா நெறியாளராகவும், நடிகராகவும் மினிர்ந்து தடம் பதிக்கத் தொடங்கினார். 1972 தொடக்கம் 1983 வரையில் ஈழத்து நாடகத்துறையில் ஒரு தாசப்த காலம் இவரது நாடகப் பணி காத்திரமானதாக அமைந்திருந்தது.

சாவின் சதி, ஏணிப் படிகள், மழை, கண்ணாடி வார்ப்புக்கள், பசி ஆகிய நாடகங்களில் நடிகனாக பிரதான பாத்திரமேற்று நடித்துள்ளார்.

1974இல் கட்டுப்பெத்தை வளாக கலை விழாவிற்காக 'கிரகங்கள் மாறுகின்றன', 'இவர்களுக்கு வேடிக்கை' ஆகிய இரு நாடங்களையும் தயாரித்துப் பாராட்டுப் பெற்றார்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய 'மழை' என்ற நாடகத்தை நடிகர் ஒன்றி யத்திற்காக தயாரித்தபோது அது பாலேந்திராவை சிறந்ததொரு நாடக நெறி யாளனாக முதன் முதலில் அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

'மழை' நாடகம் இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்டதை விட, இலங்கையில் பாலேந்திராவின் நெறியாள்கையில் அற்புத சிருஷ்டியாக வெளிப்பட்டது எனக் கூறுவர். இதேபோலத்தான் ந.முத்துசாமியின் 'நாற்காலிக்காரர்' நாடகம் பாலேந்திராவின் நெறிப்படுத்தலால் தனித்துவம் பெற்று திகழ்ந்தது.

பாலேந்திரா நாடகத்துறைக்குள் நுழைந்த எழுபதுகளின் பொதுவான போக்காக யதார்த்த வாதத்தை மறுதலிக்கும் போக்கு நாடகத்துறையில் காணப்பட்டது. இவ்வேளை பாலேந்திராவின் வரவு தனியொரு போக்கினுள் கட்டுப்பட்டு நில்லாமல், பல்வேறுபட்ட போக்கு, மோடிமை கொண்ட நாடகங்களையும் மேடையேற்றுகின்ற மாறுபட்ட குழந்தையை ஏற்படுத்தியது ஒரு சிறப்பான அம்சமாகும்.

சுறைஹர் ஹமீத் பாலேந்திராவின் நாடக நெறிப்படுத்தல்களுக்கு முன் ணோடியாக இருந்திருக்கலாம் என்பதற்கு பலமான காரணங்கள் உள்ளன.

- 1) ஈழத்தில் மேடைப் பிரக்ஞஞ்யுடன் கூடிய தரமான தமிழ் நாடகப் பிரதி இல்லையெனக் கூறி, மேலைத்தேச மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல் நாடகங்களில் அதிக கவனம் செலுத்தியமை.
- 2) தரமான மேலைத்தேச நாடகங்களை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் ஈழத்து நாடகவியலாளரின் பிரதியாக்கம், நெறிப்படுத்தல் என்பன வற்றில் விழிப்புணர்வையும், ஈழத்து ரசிகர்களின் உயர் ரசனை மீதான விருப்பு மனோபாவத்தை கூர்மையடையச் செய்ய முயன்றமை.
- 3) நாடக அரங்கில் உத்திகளில் கூடிய கவனம் செலுத்தி, நாடகம் நாடக மாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் தீவிர அக்கறையுடன் செயற்பட்டமை.

மேற்படி மூன்று காரணங்களும் சுறைஹர் ஹமீத், க.பாலேந்திரா என்போருக்குப் பொதுவான கருத்தாக இருந்தது.

பாலேந்திரா ஒரு மின்பொறியியலாளர். நாடகங்களில் ஓளியமைப்பின் மூலம் காட்சிகளுக்கான மனோநிலையை ஏற்படுத்துவதில் அதிக சிரத்தை எடுத்தார். ஓளியமைப்பை தனது கட்டுப்பாட்டினுள் எப்போதும் வைத்திருப்ப

பார். பொறியியலாளர் என்ற வகையில் இவர் பெற்ற கல்வியனுபவமும், மனோபாவமும் நாடக உத்திகள் மீது அதிக கவனம் செலுத்தத் தூண்டியதோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. நாடக வடிவம் மீது இவர் செலுத்திய அக்கறை இவரை உருவவாதி என்று சிலர் கூறுவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

உத்திகள் பற்றி பாலேந்திரா குறிப்பிடும் போது பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 'உத்தி என்ற சொல் இப்போது பிழையாக விளங்கப்படுகின்றது. ஒரு நாடகத்தின் காட்சிகள் ஒரு வரையறையைத் தாண்டிச் செல்லாது தடுப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படுவதே உத்தியாகும்.'

மேற்படி நிலைப்பாடு இவரது அனேக நாடகங்களில் திறம்பட கையாளப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். சுறைஹர் ஹமீத்தின் நாடகங்களில் உத்திகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் நாடகக் கருவை விட முதன்மை பெற்று நின்றன. ஆனால், பாலேந்திராவின் நாடகங்களில் உத்திகள் துருத்திக் கொண்டு நிற்பதில்லை. உத்திகள் நாடகத்தின் காட்சிப்படுத்தல்களை மிகவும் வீரியத்துடன் வெளிப்பட வைத்தன.

பாலேந்திரா பற்றிக் குறிப்பிடும்போது திருமதி. நிர்மலா, திரு. நித்தியானந்தன், திருமதி. ஆனந்தராணி ஆகியோரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. இவர்களின் கூட்டுமுயற்சியின் சிறந்த அறுவடை களாக நாடகத் தயாரிப்புகள் அமைந்தன. திருமதி. நிர்மலாவின் ஆங்கிலப் புலமை, மேற்கத்தைய நாடகங்களுடனான பரிசுசயம் என்பன நாடகப் பிரதியை தெரிவு செய்து மொழிபெயர்க்கவும், திரு. நித்தியானந்தனின் கருத்துக்களால் நாடகப் பிரதி செழுமையற்றும் நாடகக் காட்சிப்படுத்தல்கள் சிறப்புற்றும் விளங்கின.

திருமதி. நிர்மலாவின் மேற்கத்திய இசை பற்றிய அறிவு இசையமைப்பாளர் கண்ணஞ்சாக வெளிப்பட்டு அந்நியக் களத்தில் நிகழும் காட்சிகளின் மனோநிலையை சிருமிடிக்க உதவியது.

எழுபதுகளில் தயாரிக்கப்பட்ட நாடகங்களில் பெரும்பாலானவை மார்க்சிச இடதுசாரி விமர்சகரைத் திருப்திப்படுத்தி, இவர்களின் புகழாரத்தில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த நாடகக்காரர் மத்தியில் பாலேந்திராவின் நாடகங்கள் மாறுபட்டு நின்றன. கடும் விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டன.

ஏனைய நாடகக்காரரைப் போல் ஓரே கருப்பொருளையோ, வடிவத்தையோ அளிக்கை செய்யாமல் வேறுபட்ட கருப்பொருளை, வேறுபட்ட வடிவங்களில் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

பாலேந்திரா குழுவினர் யாழ்ப்பாணத்தில் ‘அவைக் காற்று கலைக் கழக’த்தை நிறுவி, பதினான்கு மாதங்களில் இருபத்தெந்திற்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களைத் தயாரித்துத் தீவிரமாக இயக்கினார்.

ஏற்கனவே மேலை நாட்டில் புகழ் பெற்ற எழுத்துருக்களின் மொழி பெயர்ப்பால் தமிழ் எழுத்துக்களும் வலுவானதாகவும், நாடக, அரங்க பிரஞ்சை கொண்டதாகவும் அமைய உதவின. மொழிபெயர்க்கப்படும் நாடகம் பற்றி ஏற்கனவே வெளிவந்த நெறியாளரின் காடசிப்படுத்தற குறிப்புகள், இசையமைப்புக் குறியீடுகள், விமர்சனங்கள் என்பனவற்றை பாலேந்திரா வாசித்து நன்கு உள்வாங்கி நெறியாள்கை செய்ததும் பாலேந்திராவின் வெற்றிக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அத்துடன் சிறு சஞ்சிகைகளின் வாசிப்பு, இலக்கிய அறிவு, சினிமா பற்றிய அறிவு என்பன பாலேந்திராவுக்குக் கைகொடுத்தன.

சில நாடகங்களின் உள்ளடக்கங்களுடன் மக்கள் ஒன்றினரா, மக்களுக்குப் புரியும் படியாக தயாரிக்கப்பட்டனவா என்பதும் விமர்சகர்கள் கூறும் குறைபாடாக உள்ளன.

இவர் நெறிப்படுத்திய நாடகங்களில் கண்ணாடி வார்ப்புகளும், யுக தர்மமும் பல மேடைகளைக் கண்டன. கண்ணாடி வார்ப்புகள், மழை என்பன வானொலியிலும் பல தடவைகள் ஒலிபரப்பப்பட்டன.

நேர் நாடகங்கள், காவிய அரங்க நாடகங்கள், அலத்த நாடகங்கள், குறியீட்டு நாடகங்கள் எனப் பலவகை மோடிகளில் தயாரிக்கப்பட்டன.

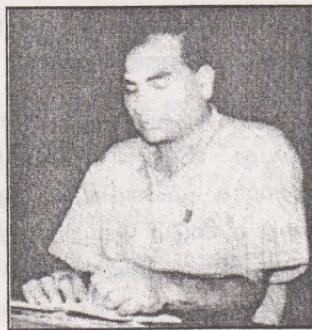
மழை, நாற்காலிக்காரர், யுகதர்மம், ஓருபாலை வீடு, முகமில்லாத மனிதர்கள், கண்ணாடி வார்ப்புகள், அரையும் குறையும், தலைவர், இடை வெளிகள், நடவடித்திரவாசிகள் என நீஞும் பட்டியலில் நாடகங்களின் நெறி யாள்கையில் பாலேந்திரா குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நெறியாளராகப் புகழ் பெற்றார்.

போராட்டச் சூழ்நிலையில் நேரடியாகவே இனப்பிரச்சினையுடன் தொடர்புபட்டு 1983இல் புலம்பெயர்ந்து இங்கிலாந்து சென்றாலும், அங்கும் தனது நாடக முயற்சிகளைத் தொடருகின்றார்.

தீவிர நாடக உலகின் சாதனையாளராக பாலேந்திரா வரலாற்றில் கணிப்புப் பெற்றுள்ளார்.

மே 2003

இதழ் - 289

இலக்கிய உலகடற்று கவிஞர்

- சாரஸ்நாடன்

இன்று கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழிகள் துறைத் தலைவராக விளங்கும் கலாநிதி செ.யோகராசா 1977இல் நுவெரலியா மாவட்ட ஹோஸ் புருக் பாடசாலையில் ஆசிரியராக பணியாற்றிய காலத்தில் எட்டாம் வகுப்பில் தமிழர்வழும், படைப்புச் சிந்தனையும் கொண்ட மாணாக்கனாக ச.முரளி தரனை இனங் கண்டார். அவரிடமிருந்து மல்லிகை இதழ்களும், வானம்பாடி இதழ்களும், இலக்கிய நூல்களும் வணிகத்துறை வாரிசாக செல்ல வேண்டிய முரளிதரனை மீட்டெடுத்தது. யோகராசாவின் வழிப்படுத்தல் அவனை புடம் போடுகின்றது. ‘இளந்தளிர்’ எனும் கையெழுத்துப் பத்திரிகை யுடன் தொடங்கிய முயற்சி ‘வியர்வை’ எனும் கவிதைப் படைப்பை 1979ஆம் ஆண்டு மல்லிகையில் வெளிவரச் செய்கிறது. இன்று அர்ப்பணிப்பும் சமூகப் பொறுப்பும் கொண்ட இலக்கியவாதியாகவும், கல்வியாளாகவும் மலையகத்தில் உயர்ந்து நிற்கிறார் ச.முரளிதரன் என்ற கவிஞர்.

கண்ணடி சில்வஸ்டர் கல்லூரியில் 1981-83 காலப்பகுதியில் மாணாக்கனாக விளங்கிய பொழுது திராவிட இயக்கத்தில் பூத்த.க.ப.சிவம், இலக்கிய நன்பர் அந்தஸி ஜீவா ஆசிரியோருடன் ஏற்பட்ட அறிமுகத்தால், மலைய கலை இலக்கியப் பேரவையின் தீவிர உறுப்பினராகச் செயற்பட்டார். உயர் தரப் பரிட்சை முடிந்த கையோடு ஏற்றுக்கொண்ட ஆசிரியத் தொழிலில் அறிமுகமான இன்னொருவர் சக ஆசிரியரான அகளங்கள். அவருடன் இணைந்து ‘சமவெளி மலைகள்’ அறுவடையானது.

பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் உயிரியல்துறை மாணாக்கனாக இருந்த காலத்தே, மலையகத்தின் முதல் புதுக் கவிதைத் தொகுதி என கருத்தில் கொள்ள வைக்கும் அவருடைய ‘தியாக யந்திரங்கள்’ மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஐந்தாவது ஆண்டு விழாவில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. அதே விழாவில்தான் என்னுடைய ‘சி.வி. சில சிந்தனைகள்’

நாலும் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. மலையக வெளியீட்டகம் என்ற அமைப்பின் மூலம் இந்நால்களை நாங்கள் அச்சில் கொணர்ந்தோம்.

முரளிதரனின் கவிதை நூலில் காணப்பட்ட கருத்துப் புதுமைகள் அவரை முக்கிய கவிஞராக இனம் காட்டியது. விஞ்ஞானத்துறை மாணாக்கனாக இருந்தாலும், கலவரம் காரணமாக முடங்கிக் கிடந்த பேராதனை பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கத்தை மீண்டும் செயற்படுத்தி வைத்த குழுவில் சேர்ந்து இயங்கினார். அவரின் தமிழ் வெளிப்பாடுகள் பேராசிரியர் தில்லைநாதன், பேராசிரியர் அருணாசலம், கலாநிதி துரை மனோகரன், பேராசிரியர் சிவராஜா போன்றோரின் அரவணனப்பைப் பெற்றுத் தந்தன.

இந்தக் காலத்தில் அவரின் ‘மானுடம் வென்றதம்மா’ என்ற நாடகப் பிரதிக்கு அமைச்ச மட்டத்தில் நடந்த போட்டியில் முதற் பரிசு கிடைத்தது. அதுவே பின்னர் வெள்ளி நிலா கலாவயத்தினால் ‘ஒன்று எங்கள் ஜாதியே’ என்ற பெயரில் பலமுறை மேடையேற்றப்பட்ட வெற்றி நாடகமாகும். இதே காலப்பகுதியில், அவரின் ‘கூடைக்குள் தேசம்’ இலங்கையின் வைருக்கூக்கு கவிதைத் தொகுதியும் வெளிவந்தது. அந்த நாலுடன் அவர் தமிழகத்திலும் அறிமுகமானார். தமிழகத்துப் பல்கலைக் கழகங்களில் வைருக்கூக்கு குறித்து ஆய்வு செய்வோரெல்லாம் அவர் கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டுவதில் நாம் பெருமை அடையலாம்.

பல்கலைக் கல்வியை முடித்த பின்னர் சிறிது காலம் ஹட்டன் வைருலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராக பணியாற்றினார். அப்போது ஹட்டனில் இயங்கிய மானுடம் கலை இலக்கிய வட்டம், நந்தலாலா இலக்கிய வட்டம் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் கவனம் செலுத்துபவரானார். அதன் பின் பேராதனை பல்கலைக் கழக விஞ்ஞான பீடத்தில் விலங்கியல் துறையில் உதவி விரிவுரையாளராக பணியாற்றச் சென்ற வேளையில் மீண்டும் குன்றின் குரல், கொழுந்து, மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை என்பனவற்றுடன் இணைந்து செயற்படலானார்.

1991ஆம் ஆண்டு முநிபாதக் கல்வியியல் கல்லூரி மலையகத்தில் இயங்கத் தொடங்கிய வேளையில், உதவி விரிவுரையாளராக இணைந்து கொண்டார். அப்போது சிறிபாத கல்வியியல் கல்லூரியில் பீடாதிபதியாக விளங்கிய கலாநிதி செல்வி.சிரோஞ்மணி ராஜூரட்னத்தின் அன்புக்கு பாத்திர மாகி, அவரோடு இணைந்து முநிபாதக கலாசாலையை சிங்கள ஆதிக்கம் கபளீகரம் செய்வதினின்று மீட்டெட்டுப்பதில் முன்னின்று உழைத்து, தோட்டத்

தொழிலாளர் சந்ததியினருக்கே என உறுதி செய்யும் குழநிலை உருவா வதற்கு காரணமானார். இடைக்காலத்தில் இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி, யதன்சைட் ஆசிரியர் கலாசாலைக்குச் சென்று விரிவுரையாளராகவும், பிரதி அதிபராகவும் நான்கு ஆண்டுகள் கடமையாற்றினார். இக்காலம் இவரது இலக்கிய வாழ்வின் உச்சக் கட்டமாகும்.

பல்வேறு கவி அரங்குகளில் பங்குபற்றி மலையகத்தின் இழிநிலையை எடுத்துக் கூறினார். இலக்கிய ஆய்வரங்குகளில் கட்டுரைகள் சமரப்பித்தார். இலக்கிய நூல்களையும், சிங்களத் திரைப்படங்களையும் பத்திரிகைகளில் விமர்சித்தார். மலையக நாட்டாரியல் பற்றி பத்திரிகைகளில் தொடர் கட்டுரைகள் எழுதினார். சோமகாந்தனின் அரவணைப்பில் கலைப் பூங்கா நிகழ்ச்சியை வாணொலியில் நடாத்தினார். குன்றின் குரல், கொழுந்து ஆசிரிய பீடங்களை அலங்கரித்தார். இவ்விதம் எழுச்சி பெற்ற இவரின் பங்களிப்பால் கலாசார அமைச்சின் கலைக் கழக இலக்கியக் குழுவுக்கும் தெரிவானார்.

1994ஆம் ஆண்டு இவரது தலைமைப் பொறுப்பில் காத்திரமான ஒரு சாகித்திய விழா நடைபெறவும், பின் முதல் மத்திய மாகாண சாகித்திய விழா நடைபெறவும் காரணகர்த்தாவாக விளங்கினார். 1996இல் மலையக தமிழராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறுவதற்கும் பெரும் பங்காற்றினார். இக்காலப் பகுதியில் புலமைப் பரிசில் பெற்று கண்டாவுக்கு முதுகல்விமானி கல்வியைப் பெறுவதற்குத் தெரிவான போது இவரது இலக்கியச் சேவையில் தடையேற் பட்டது. என்றாலும் இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து கண்டாவில் இயங்கிய சேரன், திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி ஆகியோர்களுடன் இணைந்து இயங்கினார் என்பதை நான்றிவேன்.

மீண்டும் இலங்கை வந்து 2000ஆம் ஆண்டு முதல், சிறிபாத தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியில் செயல் நிறைவேற்றும் பீடாதிபதியாக கடமை யேற்றார். இளம் வயதிலேயே இவர் மீது சுமத்தப்பட்ட நிர்வாகச் சுமை மிகுந்த பணி இது. இவரின் படைப்பு முயற்சிகளை இது பின்னடைய வைத்து விட்டது. எனினும் இவர் ஏலவே எழுதியிருந்த எழுத்துக்கள் தீவகத்து ஊமைகள் என்ற கவிதைத் தொகுதியாகவும், மலையக இலக்கியத் தளங்கள் என்ற கட்டுரைத் தொகுதியாகவும் வெளிவந்துள்ளன. கட்டுரைத் தொகுதி மத்திய மாகாண சாகித்திய பரிசை 2002ஆம் ஆண்டு பெற்றது.

சேரன், ஜெயபாலன், வில்வரட்னம், சோலைக்கிளி, சில்லையூர் செல்வராஜன், மேமன்கவி போன்றோரோடு சேர்ந்து பல மட்டங்களில் கவி யரங்கு கண்டவராக மலையகத்தில் முரளிதரணையே காண்கின்றோம்.

இவரது கவிதைகள் பல சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தற்போது இணையத்தளங்களில் வலம் வருகின்றன.

கொட்டகலை இலக்கிய வட்டத்தின் செயற்பாடுகளிலும், சாரல் பதிப் பகத்தின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளிலும் அவர் இப்போது இணைந்து செயற்படுகிறார். 'கவிதைகள் எழுதுவனாக அறியப்பட்ட நான், பின் மலையக இலக்கிய முயற்சிகள் குறித்து எழுதும் அணியினரோடு நெருக்கமாக இணைந்து கொண்டேன். எழுதுவதை விட எழுத்தாளர்களை நேசிப்பவனாகவும், இலக்கிய நிகழ்வுகளை செய்பவனாகவும் அதிகம் செயற்பட்டிருக்கிறேன்' என்று இவரே குறிப்பிடுகிறார். (மலையக இலக்கியத்தளங்கள் - என்னுரை)

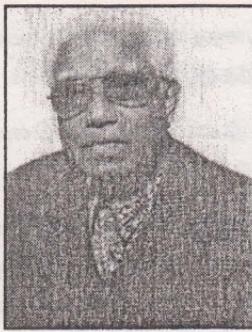
இன்று வரையிலும் இவருடன் எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பில் தொய்வில்லை. நேரில் காணும்போது சிரிக்கவும் மற்ற நேரங்களில் நினைக்கவும் தெரிந்த மனம் இவருக்கு.

அழகான குடும்பம் இவருக்கு. இரண்டு குழந்தைகளின் தந்தையான முரளிதரன் எழுதுவதற்கு எப்படியும் நேரத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

இலக்கிய உலகில் இவரின் பெயரைச் சொல்ல இருப்பவை இவரின் எழுத்துக்கள் தாமே. மலையகத்தில் ஏராளமான கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். எனினும், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, தென்னவன், முரளிதரன் என்ற சிலரைத் தான் இலக்கிய உலகு அறிந்து வைத்திருக்கிறது.

ஜூன் 2003

இதழ் - 290

ஓட்டு தலிடர்களுக்கு பாடு அடி!

- முருகபுச்சி

இரு எழுத்தாளனுக்கு பலதரப்பட்ட வயதிலும் வாசகர்கள் இருப்பது அடூர்வம். அப்படி இருந்தால் அந்த எழுத்தாளனின் படைப்புகள் எந்த வயது வாசகனிடத்திலும் கவனத்தை ஈர்க்கும்.

கவிஞர் அம்பியின் வாழ்வும் பணியும் அத்தகையது.

கிறீனின் அடிச்சவட்டில், அம்பிப் பாடல், வேதாளம் சொன்ன கதை, கொஞ்சம் தமிழ், அம்பி கவிதைகள், மருத்துவத் தமிழ் முன்னோடி, இவை தவிர ஆங்கிலத்தில் LINGERING MEMORIES, SCIENTIFIC TAMIL PIONEER.

இறுதியாக வெளிவந்தது 'உலகளாவிய தமிழர்'. தமிழ் மக்களின் இடப் பெயர்வு - புலப்பெயர்வு குறித்து விரிவாக எழுதப்பட்ட நூல்.

1950இல் எழுத்த் தொடங்கினார். இன்று அரை நூற்றாண்டு கடந்தும் அயராது எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். விரைவில் இவர் தமிழ் உலகிற்கு தரப்போவது 'சொல்லாத கதைகள்' நூல்.

தினகரனில் 'இலட்சியச் சோடி' என்ற கதையுடன் அறிமுகமானார். இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் - தனது 'பேனா மன்னர்கள்' வரிசையில் அம்பி குறித்து விரிவாகவே எழுதினார்.

தமிழ் நாட்டில் அண்ணாத்துரை முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில் நடந்த அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மகா நாட்டினை முன்னிட்டு நடத்தப் பட்ட கவிதைப் போட்டிகளில் தங்கப் பதக்கம் பரிசில் பெற்றார். இலங்கையின் சாகித்திய விருதும் - 'கொஞ்சம் தமிழ்' என்ற சிறுவர் இலக்கிய நாலுக்குப் பெற்றவர்.

எழுத்தின் தேசிய விநாயகம்பிள்ளை என்று ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கோமல் சுவாபிநாதனின் 'சுபமங்களா' இவரை வர்ணித்திருந்தது.

இயல்பாகவே மென்மைத்தனங்களைக் கொண்ட அம்பியை 'அன்புக்கோர் அம்பி' என்றும் கூறலாம்.

வயது வித்தியாசம் பாராமல் குழந்தைகள் முதல் முதியவர்கள் வரையில் பலர் இவருக்கு நண்பர்கள். அம்பி தாத்தா என்று அழைக்கும் குழந்தைகளையும், அம்பி மாஸ்டர் என்று விளிக்கும் அவரது மாணவர்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

இவருக்கு கோபம் வந்து பார்த்ததில்லை. நகைச்சுவையுடன் பல்வேறு அர்த்தங்களுடனும் பேச வல்லவர்.

கொழும்பில் பாடவிதான் அபிவிருத்தி சபையிலும் பணியாற்றியவர். பல பாட நூல்களின் ஆலோசகராக விளங்கியவர். இதனால் அவஸ்திரேவியாவில் வதியும் தமிழ் மாணவர்களுக்கென பாட நூல்கள் உருவாக்கப்பட்ட பொழுது இவரது ஆலோசனைகளும் பெறப்பட்டன.

தலைமுறை இடைவெளி தொடர்பான கருத்தாடல்களுக்கும் இவர் தலைமை வகித்துள்ளார். வயதில் முதிர்ந்திருந்தாலும் இவர், இளம் தலை முறையினருக்கு சாதகமாகவே சிந்திப்பார். முதுமை என்பது வயதில் இருக்கலாம். ஆனால் எண்ணம் சிந்தனை முதுமை தட்டிக் கழிக்கக் கூடாது என்பார்.

அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உலகம் சுற்றி வரும் இந்த வாலிபர் தமிழுக்குச் செய்த அளப்பரிய பணிகளில் ஒன்றுதான் மருத்துவத் தமிழ் முன்னோடி தொக்டர் சாமுவேல் ஃபிஸ்க் கிரீன் அவர்களை தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது.

கிரீனின் ஞாபகார்த்த முத்திரையை இலங்கை அரசு வெளியிட ஆக்க பூர்வமாக ஆலோசனைகளை வழங்கி அதனை சாத்தியமாக்கியவர்.

அமெரிக்காவில் - மசாக்கிசெர் மாநிலத்தில் கல்லறையில் உறங்கும் அந்த மருத்துவ தமிழ் முன்னோடியை தமிழ் உலகம் விரிவாக அறிவுதற்கு வழிவகுத்தவர் அம்பி.

மாணிப்பாயில் நிறுவப்பட்ட கிரீனின் மருத்துவமனை குறித்தும் - அந்த மருத்துவ மேதை மேற் கொண்ட தமிழ்ப்பணி பற்றியும் ஆங்கிலத்தில் விரிவான நாலை அம்பி எழுதினார்.

இதனைக் கண்ணுற்ற கொழும்பில் உள்ள அமெரிக்கத் தூதரகம் அம்பியை அழைத்துப் பாராட்டிக் கொரவித்தது.

இலங்கையில் இருக்கும் பொழுது வானோலியையும் நன்கு பயன்படுத்தி பல நிகழ்ச்சிகளை அம்பி நடத்தியிருக்கிறார்.

வேதாளம் சொன்ன கதை, கவிதை, நாடகம் கொழும்பில் மேடை யேறியுள்ளது.

உலகம் எல்லாம் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களுக்கு, ஒடிடும் தமிழா பாடிய தமிழை முட்டும் பாதையில் விடட்டாதே என்று எழுதியுள்ள கவிதை நகைச்சைவை நயம் மிக்க அர்த்தமுள்ள ஆக்கம். அம்பி அயராமல் எழுதிக் கொண்டும், இயங்கிக் கொண்டுமிருப்பதே இயந்திர மயமான வெளியுலக வாழ்வில் அரிய பணியாகும்.

ஜூலை 2003

இதழ் - 291

துணிச்சல்திக்க ஸ்டெப்ஸானி ஏ. இக்ஸால்

- தீர்க்குவங்கல கமால்

தர்கா நகர் சாவூரியாக் கல்லூரியில் நான் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, ஆசிரியராக கவிஞர் ஏ.இக்பாலை சந்தித்தேன். இலக்கிய ஆர்வ முள்ள சக நண்பர்களோடு அவருடன் தொடர்பை வளர்த்ததன் விளைவாக ‘கலை’ என்ற கவிதைச் சஞ்சிகை வெளியாயிற்று. அதன் ஆசிரியராக நான் செயற்பட்டேன்.

அவர் கடமையாற்றிய பல்வேறு பாடசாலைகளிலும் கையெழுத்து சஞ்சிகைகளை நடாத்தி இலக்கிய விழிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளார் என்று தேடித் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சிந்தனை, மானிகை, விளக்கு, துறை என்பன அத்தகைய சில சஞ்சிகைகளே.

அக்கரைப்பற்று ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலையில் படிக்கும் போது, அங்கு பயிற்சி ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய எம்.வெ.எம் முஸ்லிம், அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது ஆகியோரால் இனம் காணப்பட்டு ஏ.இக்பால் வழி நடத்தப்பட்டார். அங்கு ‘கலாவள்ளி’ என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகை இவர் பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

தனது பதினாறு வயதிலேயே இலக்கியத் துறைக்கு ஈர்க்கப்பட்ட ஏ.இக்பால் 1959இல் புதன் மலர் நடாத்திய சிறுக்கைத் தோற்று போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றார். யூ.எல்.தாழுத் தொகுத்த முஸ்லிம் கைத் மலரில் இவரது சிறுக்கை இடம்பெற்றுள்ளது. ‘மாயத் தோற்றம்’ சிறுக்கைத்த தொகுதி இவரது சிறுக்கை படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இவர் பெரும்பாலும் கவிஞராகவே அறியப்பட்டுள்ளார் என்பது வெளிப் படை. வடக்கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருது பெற்ற மூலமும், ஆங்கில மொழியாக்கமும் அடங்கிய ‘புதுமை’, தத்துவஞானி ரூபியை தமிழ்க் குடும்பங்களுக்கு

கவிதைக்குள் சிறைப் பிடித்த 'மெள்ளானா ரூபியின் சிந்தனைகள்', 'பிரசரம் பெறாத கவிதைகள்' என்பன இவரது கவிதைத் தொகுப்புகளாகும்.

தமிழ்நாடு வாசகர் வட்டம் வெளியிட்ட 'அக்கரை இலக்கியம்' தொகுப்பில் இவரது 'மறக்காத பொருள்' என்ற கவிதை இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் கவிதைச் செல்வம், காந்தி பாமாலை, முற்றத்து மல்லிகை முதலிய தொகுப்புகளிலும் எமது பாடசாலைகளில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ்ப் பாட நூல்களிலும் இவரது கவிதைகள் இடம் பிடித்துள்ளன.

பன்முகப்பட்ட எழுத்தாற்றல் கொண்டவர் ஏ.இக்பால். அதற்கு அவரது முஸ்லிம் கலைச்சுடர் மணிகள், மறுமலர்ச்சித் தந்தை, பண்புயர் மனிதர் பாக்கிர் மாக்கார், நம்பமுடியாத உண்மைகள், கல்வி ஊற்றுக் கண்களில் ஒன்று, இலக்கிய ஊற்று ஆகிய நூல்கள் ஆதாரமாகத் திகழ்கின்றன.

இவர் இணையாசிரியராகவிருந்து 1975இல் வெளியிட்ட 'நூல் விமர்சனம்' பெரும் சர்ச்சையைக் கிளரிய நூலாகும். இதற்குப் பதிலாட்டியாக புறக்கோட்டை இந்திய வர்த்தகர்களின் கொழுத்த கவனிப்போடு எஸ்.பொன்னுத்துரை 'இஸ்லாமும் தமிழும்' என்ற நூலை எழுதினார்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் நடாத்திய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தடம் பதித்த கிழக்கிலங்கையர்' என்ற ஆய் வரங்கில் எஸ்.பொ, பற்றிய இவர் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரை பெரும் கவனிப்புப் பெற்றது. பின்னர் இக்கட்டுரை 'ஆதவனி'ல் தொடராக வெளிவந்து மேலும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. எஸ்.பொ. பற்றி மிகத் துணிச்சலான கருத்துக்களை முன் வைத்திருந்தார்.

இலக்கிய அரங்குகளில் எப்பொழுதுமே அதிரடிக் கருத்துக்களை முன் வைப்பதில் ஏ.இக்பால் வல்லவர். அதற்கான ஆதாரங்களையும் விரல் நுனியில் வைத்திருப்பார்.

அதேபோல் துணிச்சலான இஸ்லாமிய கண்ணேணாட்டமும் பேணுதலும் கொண்டவர். குருஆன், ஹதீஸ், வரலாற்று ஆதாரங்களை தெளிவாகக் கையாள்வதோடு, ஒரு காலகட்டத்தில் 'தினபதி'யில் 'அல்முஜீ'ப் என்ற புனைபெயரில் இஸ்லாமிய கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும் செய்தார்.

கல்வி, இலக்கியம், மொழி, வரலாறு போன்ற துறைகளில் பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியள் இவர், தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற தமிழினி - 2002 உலக இலக்கிய மாநாட்டில் 'இலங்கை கிராமிய இலக்கியம்' பற்றி கட்டுரை வாசித்தார்.

ஏ.இக்பாலின் கல்விசார் எழுத்து முயற்சிகள் தனியாகப் பார்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

1971-76ல் பாட நூல் ஆலோசனை சபை உறுப்பினராகவும், 73-77ல் கல்வி அமைச்ச இஸ்லாம் பாட நூல் எழுத்தாளராகவும் கடமையாற்றியதோடு தேசிய கல்வி நிறுவக தமிழ் வளவாளராகவும் செயலாற்றுகிறார்.

ஏ.இக்பாலின் ஆக்கங்கள் பல்வேறு மட்டங்களில் ஆய்வுக்குடபடுத்தப் பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. ஏ.எ.க்ரகபுன்நிஸா ஆசிரிய கலாசாலைக்கு சமர்ப்பித்த 'கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் ஒரு மதிப்பீடு' பின்னர் நூல் வடிவம் பெற்றது. 'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கவிஞர் ஏ.இக்பாலின் படைப்பிலக்கியங்கள் என்பது சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழக மாணவியிரிஸ்வனாவின் ஆய்வாகும். ரமீஸ் அப்துல்லாவின் எம்ஃபில் ஆய்வான 'அம்பாறை மாவட்ட சிறுக்கை' வளர்க்கியில் அ.ஸ.வுக்கு அடுத்ததாக ஏ.இக்பாலின் கதைகளே ஆராயப்படுகின்றன.

நூலகவியலாளர் எம்.ருமைஸ் (ரூகா) இவரின் ஆக்க விபரப் படியலை தயாரித்து 1997இல் தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சபைக்கு சமர்ப்பித்துள்ளார்.

இலங்கைத் தேசிய பத்திரிகைகளிலும் முக்கியமான சஞ்சிகைகளிலும் மாத்திரமன்றி பிரான்ஸ் - எக்ஸில், தமிழ்நாடு - முஸ்லிம் முரசு, பிறை, நடை, தீபம் முதலிய சஞ்சிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகியுள்ளன. லப்கி, அடுகாவித், கீர்த்தி ஆகிய புனைபெயர்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இலங்கை வாணொலி தமிழ் - முஸ்லிம் சேவைகளில் பங்களிப்பு செய்து வருகிறார். 'கவிதைப் பொழிவு' என்ற நிகழ்ச்சியை முஸ்லிம் சேவையில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இவரையே சாரும். தொலைக் காட்சியிலும் பேச்சு, பேட்டி, கவியரங்கு என்று பங்கு கொண்டு வருகிறார்.

ஏ.இக்பாலின் இலக்கியப் பணியின் ஓர் அங்கமாக அவர் இணைந்து செயலாற்றிய அமைப்புக்களையும் அறிய வேண்டியுள்ளது. மட்டக்களப்புத் தெற்கு மற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளராக ஆரம்ப காலத்தில் முனைப்போடு செயற்பட்டுள்ளார். முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மக்லினின் செயலாளராகவும் பணியாற்றி யுள்ளார். தற்போது தர்கா நகர் படிப்பு வட்ட பதிப்பு உதவியாளராக இயங்கி வருகிறார்.

'மறுமலர்ச்சித் தந்தை' என்ற நூலுக்காக முப்பத்திரிண்டு வயதிலேயே சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர் இவர். இவரது இலக்கியப் பணியை மதித்து கலாசாரத் தினணக்களம் 'கலாடுஷண' விருது வழங்கி கொரவித்தது. மற்றும் கவிஞர், இலக்கியமணி, இலக்கிய வாரிதி போன்ற பட்டங்களை வெவ்வேறு

அமைப்புக்கள் வழங்கியுள்ளன. தேடிவந்த பட்டம், பண முடிப்புக்களை ஒழுங்கீனம் கருதி மறுதலித்த தகைமையும் இவருக்குண்டு.

ஆயிரக் கணக்கான இலக்கிய நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும் ஒழுங்கு முறையில் தன்சம் வைத்திருக்கிறார். எஸ்.ரி.சிவநாயகம் போன்ற முன்னோடிப் பத்திரிகையாளர்களே வீடு தேடிவந்து அதனைப் பயன்படுத்தியதுண்டு. உயர் கல்வித் துறையினருக்கும், எழுத்தாளர் தேடல்களுக்கும் இந் நூல்கம் வரப்பிரசாத மாகத் திகழ்கிறது.

ஆசிரியராக ஆரம்பித்த இவரது கல்விச் சேவை, ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராக முற்றுப் பெற்று தற்பொழுது ஓய்வு பெற்றுள்ளார். இருந்தும் அவரது கல்விப் பணி தொடரவே செய்கிறது.

தான் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் கற்பித்த பதினான்கு பாடசாலை அனுபவங் களையும் உள்ளடக்கி 'ஓர் ஆசிரியர் பாடம் படிக்கிறார்' என்ற நூலை எழுதியுள்ள தாகவும், இது தனக்குப் பின்பே வெளிவர வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அக்கறைப்பற்றைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், மேற்கே தர்கா நகரில் ஆசிரியை றிஃபாயாலை இலக்கியத் தொடர்பினுடாக திருமணம் செய்து அங்கேயே வாழ்ந்து வருகிறார்.

தமிழ்ச் சங்க 'ஓலை'யில் ஆரம்பித்துள்ள 'இலக்கிய வாழ்வில் இடறிய சங்கதிகள்' என்ற தொடர் சுவாரஸ்யமான விடயங்களை வெளிக் கொண்டு மென்று நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கலாம்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்பு இதுவரை சரியான முறையில் எடை போடப்படவோ பதியப்படவோ இல்லை. இப்பெரும் பணியை செய்யக் கூடிய ஆற்றலும் கேகரிப்பும் ஏ.இக்பாலிடம் உண்டு என்பதே பலரதும் அபிப்பிராயமாகும். அதிர்ஷ்ட வசமாக இப்பணியை இவர் ஆரம்பித்துள்ளார் என்று தெரிகிறது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பூரணப்படுத்தும் இக்கைங்கரியத்தில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திச் சாதிப்பார் என்பதே எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

ஆகஸ்ட் 2003

இதழ் - 292

டஸ்ஸிங்குப்பத்தூப்

அறர் கலாசுவி
இ.சிவகுருநாதன்
அவர்களுக்கு
அழியாத
ஜாஸ்கப் புத்தகம்

- மேமன்கவி

எந்த கணமும் வந்து இறங்கலாம்
என எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்
விருந்தாளியை வரவேற்க
காத்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதரைப் போல்
நீங்கள் மரணத்தை
எதிர்பார்த்தனால் தானே ஜயா,
மரணத்தையிட்ட அச்சமற்ற முகத்துடனான
உங்கள் நிரந்தர சரீர நித்திரை;

இறுதி மூச்சவரை
உங்கள் இருப்பில்
இருந்த சமூக நேயத்தின் மீதான
உங்கள் விருப்பு
உங்கள் சரீர இன்மைக்கு
பின்னும் கூட
உங்கள் சரித்திர இருப்பினை
உறுதி செய்தது.

வானத்தைப் போல
உங்கள் மனம்
கலை நட்சத்திரங்களின் வாழ்வு

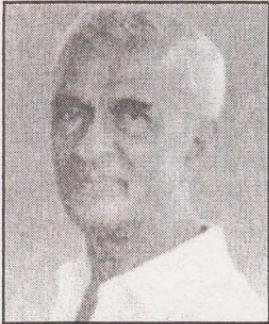
இருண்ட பொழுதெல்லாம்
 அவர் தமக்கு
 ஓளி வாங்கி தந்ததனால்தானே
 அவர்தம் விழிகள்
 இன்று கண்ணீரை வாங்கிக் கொண்டன.

அங்கதமும் சங்கீதமும் பொங்கிடும்
 எங்கள் உள்ளங்கள்
 ஒதுங்கிய பொழுதெல்லாம்
 எங்களுக்குள் பதுங்கிக் கிடந்த
 கவலைச் சருகுகள்
 காணாமல் போன
 கணங்களை நாங்கள்
 அறிவோம் ஜயா!

எளிமைக்கு
 ஆயுள் சந்தா கட்டி
 பந்தா ஏதுமின்றி
 வாழ்ந்த மனிதர்
 உங்களின் ஆயுளை
 ஆயுள் சந்தாவாய்
 கேட்ட மரணமோ
 எடுத்துச் சென்றது
 உங்களின் சரீரம் எனும்
 அட்டைப் படத்தை மட்டுமே!

உங்களது ஞாபகங்களையே
 என்றுமே அழியாத
 உன்னதப் புத்தகமாய்
 வாசித்துக் கொண்டே இருக்கும்
 எங்கள் மன உதடுகள்!

செப்டெம்பர் 2003
 இதழ் - 293

நடத்து இலக்கிய வரலாற்றில் டாக்கப்பட்ட உடுமாது பக்கம்

- ஒவ்வொந்தன்

இரு படைப்பாளியாய் செ. கணேசலிங்கனின் தாக்கம் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் வேறு சில துறைகளிலும் தடம் பதித்தவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் தம் எதிர்க் கருத்தாணியாளர்களோடும் சுமுகமான உறவைக் காத்து இலக்கிய நாகரிகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாய் இருக்கிறவர் என்பதைக் கூறவேண்டும். கருத்தியல் ரீதியான எதிர்பார்ப்பு களைச் சர்வார்த்தமாய்க் காட்டி விடுகிற சமகாலத் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் இது முக்கியமான அம்சம். தனிநபர் நடத்தைகளாலும் பெரிதும் மதிக்கப் படுகிற செ.க.வின் பவளவிழா ஆண்டு இது.

யாழ்ப்பாணம் உரும்பிராய்ப் பகுதியில் இவர் பிறந்தது 09 பங்குனி 1928இல். தன் பொதுக் கல்வித்தரப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு கொழும்பில் அரசாங்க ஊழியராய் நீண்டகாலம் கடமையாற்றியும் கூட, 1983 ஆடியின் தமிழின அழிப்புக் கலவரத்திற்குப் பின் 1985 அளவில் செ.க.வும் இந்தியா வகுக்குப் புலம் பெயருகிறார். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளைக் கழித்து விட்டு தாயகம் திரும்புவருக்கு, சிறு காலத்தின் பின் மறுபடியுமே ஒரு நிரப்பந்தப் புலப்பெயர்க்கி 1991இல் நேர்கிறது. ஓர் எழுத்தாளனுக்கான இந்த அவலம் மகத்தான் சரித்திர சோகம். இந்தியா திரும்பிய செ.க. இன்றளவும் புலம்பெயர் ஈழப் படைப்பாளி என்கிற இந்த அடையாளம் கூட மேம்போக்கானதே. உண்மையில் அங்கும் ஒரு முற்போக்கு இலக்கியவாதியாய் இருந்து வருகிறார் என்பதே சரியான சூற்றாகும்.

அவரை மேலோட்டமாகவேனும் ஞாபகம் கொள்வது, குறிப்பாக இவரது இந்த பவள விழா ஆண்டில் அதைச் செய்வது, ஈழத்து இலக்கியவாதிகளின் தவிர்க்கவியலாக் கடமை. அதை அவரது சிறந்த படைப்புகளின் இனாக்காணலுடாகவும், அவரது அயராத திட்டமிட்ட உழைப்பு தனிமனித நேர்மை

கஞ்சாகவும், ஒரு சிற்றிதழாளர் பதிப்பாளர் என்ற தளங்களில் வைத்தும் நிறைவேற்றுவது சரியான அணுகுமுறையாகவே இருக்கும்.

செ.க. இலங்கையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் வெளியிட்ட 'குமரன்' இதழ்களின் எண்ணிக்கை 87 எனத் தெரிகிறது. பத்தாண்டுகளுக்கு இடை விட்டு மேல் நடந்திருக்க வாய்ப்பு. தமிழ்ப் பரப்பில் சிற்றிதழ் நடத்துவோருக்கு விதிக்கப்பட்ட உத்தரிப்புகளுடன் சம்பந்தம் கொண்டவர்களுக்கு, அவற்றை உணரக் கூடியவர்களுக்கும், தெரியும் 87 இதழ்களை நடத்துவதில் ஆசிரியன் காட்டியிருக்கக் கூடிய தீவிரமும், ஈடுபாடும். என்றாலும் செ.க. ஒரு இதழாளராய் என்றும் எங்கும் அடையாளப்படுத்தப்படவில்லை. நாவலா சிரியராகவே காணப்படுவார்.

தன் சிறுகதைகள் மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்திருந்த செ.க.வை 1965இல் வெளிவந்த அவரது 'நீண்ட பயணம்' தான் ஒரு நாவலாசிரியராக தமிழ்ச் சூழலுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. அதைத் தொடர்ந்து 1966இல் வெளி வந்தது 'சடங்கு' நாவல். செவ்வானம்' 1967இல் வெளிவந்தது. மூன்று தனி நால்களாய் எனினும் பாகங்களான அமைப்பு அவற்றிலிருந்தது. மூன்றும் வடபகுதியில் தலை விரித்தாடிய ஜாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிரானவை மட்டுமில்லை. ஏறக்குறைய முன் பின்னான மூன்று தலைமுறைகளின் கதைகளாகவும் விரிந்து, Trilogy எனப்படும் ஆங்கில வகையின இலக்கிய மாய் ஈழத்தில் படைப்பாக்கம் பெறுகிற முதலாவது தொகுதி இதுதான். பஞ் சமர் பற்றிய கே.டானியலின் ஐந்து நாவல்கள் தொகுதி ஏறக்குறையச் சம காலத்தெனினும், அதற்கும் ஒருவகையில் முன்னோடி செ.க.வின் Trilogy நாவல் தொகுதியே எனவும் கூறலாம். இத்தொகுதி நாவலினுநாடாகவே செ.க. இன்றளவும் நாவலுலகில் இனங்காணப்படுவதும், அது வொரு சரியான கண்டடைவே.

கிடைத்த தகவல்களின்படி இன்றைய தேதிவரை கடைசியாய் வெளி வந்த அவரது நால் 'கூட்டுக்கு வெளியே' என்ற நாவலேயாகும். இது அவரது 52ஆவது நால். கடிதம், கட்டுரை, நாவல், சிறுகதை என இந்நால்கள். முன்னர் குறிப்பிட்ட நாவல் தொகுதிக்குப் பின்னால் இவற்றுள் முக்கியமான தாகக் கருத்த தகுந்தது 'நவீனத்துவமும் தமிழகமும்' என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பேயென துணிந்து சொல்ல முடியும். படைப்பிலக்கியத்துக்கு வெளியே அவரது ஆளுமையைக் காட்டுகிற நால் இது. இலக்கியம், அரசியல், கலை, சுற்றுச் சூழல் என்று எதைத்தான் தொடவில்லை? பெண் ணியம், தலைத்தியம், நாவல், சிறுகதை, புதுக்கவிஷத, நாடகம், திரைப்படம், தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகம், பரத நாட்டியம், திரையிசை, ஓவியம், சிற்பம், பின் நவீனத்துவம், நவீனத்துவம் என்று பல துறைகள் பற்றியும் இப்

பகுப்புக்கள் பேசும். நூலுக்காகவே எழுதித் தொகுக்கப்பட்டதாய்த் தெரிகிற போதும், மலர்கள் பத்திரிகைகளின் தேவைகளுக்காக அவ்வப்போது நிதான மாயும், ஆழமாயும் எழுதித் தொகுக்கப் பெற்றது போல் இது கன்தியானது. தன்னைச் சூழ ஆர்ப்பரித்தியங்கும் அனைத்து சமூக, அரசியல், பொருளா தார இலக்கியப் பிரச்சினைகள் கருத்து நிலைகள் குறித்தும், தன் சார்பு என்ன? எந்தாவு என்பதை ஒரு படைப்பாளி பதிவு செய்வது மிகக் குறைய மானது. இதை செ.க.வின் அற்புதமான நூலாகவே நான் காண்கிறேன். அதிலே சில மாறுபாடான கருத்துக்கள் உள்ள போதும்,

ஒரு மார்க்ஸீயராய்த் தன்னை அடையாளப்படுத்தி எழுதுவது பொது வாகப் பெரிய விஷயமேயில்லை. தான் அதை இகவாத தனிமனிதராய் வாழ்ந்து காட்டுவதுதான் எல்லாராலும் கூடிவிடுவதில்லை. இந்த வகை மாதிரிக்கு சீரிய எடுத்துக் காட்டாக செ.க.வைச் சொல்ல முடியும். குமரனுக்குக் கடிதங்கள், மான்விழிக்கு கடிதங்கள், குந்தவிக்கு கடிதங்கள் என்கிற நூல் வரிசை ஒரு வகையில் மார்க்ஸீயம் தன் கால இளைய தலைமுறையால் கலபமாக எய்தற் பொருட்டும், உள்வாங்கப்படற் பொருட்டும் வெளி வந்திருப்பதை எவராலும் உணரல்கூடும். பெரும்பாலான மார்க்ஸீய கற்கையாளருக்கு சென்னை நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸில் கிடைத்த மார்க்ஸ் ஏங்கல்ஸினது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களே மார்க்ஸீயத்தை அறிவுதற்கான ஒரே மூலமாய் இருந்த காலமொன்றிருந்தது. சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தான் மார்க்ஸின் மூலதனம் முழுவதும் தியாகுவினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தமிழில் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பின்னால் வேறு ஒருவர் மொழி பெயர்ப்பும் வந்தது. இந்த இடைக்காலத்தில் மார்க்ஸீயத்தை எளிதாய்ப் புரிய வைக்க செ.க. எடுத்த முயற்சியின் விளைவாகவே மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று கடித நூல்களும் வெளிவந்தன என்பது மிகையான சுற்றல்ல. இது ஒரு சரியான தரிசனத்தினதும், ஆதங்கத்தினதும் விளைச்சலே. தமிழகத்தில் இவ்வாறு பயன்பெற்ற பலர் நேரிலேயே என்னிடம் கூறி வியந்து நின்றிருக்கிறார்கள்.

சென்னையில் அவர் நடத்தும் குமரன் புத்தக இல்லம் வேறொரு வகையில் முக்கியமானது. இதுவரை சமார் 200 நூல்களை இந்நிறுவனம் வெளி யிட்டிருக்கிறது. படைப்பிலக்கியத்தை விட ஆய்வு, விமர்சனம் சார்ந்து இது நூல்களை வெளியிட்டு வருவதை முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, க.கணபதிப்பிள்ளை, வி.செல்வநாயகம், சு.வித்தியானந்தன், சி.பத்மநாதன் என்றும், இன்னும் பல்கலைக் கழகம் சார்ந்த / சாராத பல ஆய்வாளரது நூல்களையும் வெளியிட்டு தீவிர வாசகர் களுக்கும், ஆய்வு மாணவர்களுக்கும் வேண்டும் தகவல்கள், ஆதாரங்கள் மேல் முடிக்கூடி

கிடைப்பதற்கான வாய்ப்பினையும் அது செய்து வருகின்றது மட்டுமில்லை, இதனால் அழிந்துவிடும் நிலையிலுள்ள பழம்பெரும் நூல்களும் புத்தாக்கம் அடைகின்றன.

செ.க.வின் ஆனாலை தமுகிய இந்த விஷயங்களுக்கு மேலாக, நான் கண்ட செ.க. பற்றியும் கூறுவேண்டியதில் முழுமை கருதிய அவசியம் உண்டு.

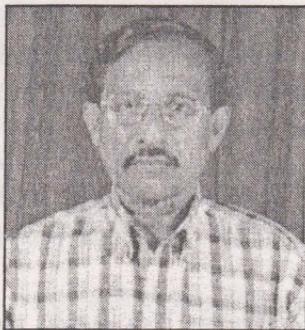
2000இல் ஒருமுறை ஒரு நீண்ட இடைவெளியின் பின் செ.க. வீடு சென்ற நான் அங்கு கண்ட நிலவரத்தில் அதிர்ந்து போனேன். செ.க. சில வாரங்கள் முன்புதான் இருதய ரண சிகிச்சை முடிந்து வந்து குணமடைந்து கொண்டிருந்தார். பல்வேறு இலக்கியவாதிகளுக்கும் ஓரளவிலேனும் ஆபத்து தவியாய் இருந்துவரும் செ.க.வின் இதய நோய் பற்றிய தகவல், சத்திர சிகிச்சை நடைபெறவிருந்த விஷயம், அது நடந்து முடிந்த சங்கதி எதுவும் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லையே. இவ்வாறு இலக்கியவாதியென்ற அடையாளத்தில் பிற்றின் அக்கறைகளையும், ஆதரவுகளையும், இரக்கங்களையும் கூட செ.க. பெற்றுக் கொள்ள பின்னின்றிருக்கிறார் என்பது தெரிந்த போது அவரை வியக்காமலிருக்க என்னால் முடியவில்லை.

அதிரப் பேசாத இந்த மனிதர் இலக்கிய உலகில் ஒரு தனிரகம் என்றாலும், காலத்தால் சாகாத படைப்புகளாக 'நீண்ட பயணம், சடங்கு, செவ்வாணம்' ஆகியன ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்கும். 'ஆண்மையிழுந்தவன்' செ.க.வின் தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்த நல்லதொரு சிறுகதை. அது தமிழ்நாட்டில் வெளி வந்த போது பலராலும் பேசப்பட்டிருந்தது. பேரினவாதக் கொடுமை சித்திரவதை களினால் ஒருவன் தன் ஆண்மையைப் பறிகொடுக்கும் சம்பவம் அவ்வளவு யதார்த்தமாயும், அதிர்வுகளோடும் அதில் எழுதப் பெற்றிருக்கும்.

இத்தகு படைப்பாளுமையும், தன்மைகளும் நிறைந்த செ.க.வின் புலப்பெயர்வு ஏதோ ஒரு வகையிலேனும் ஈழத்து தமிழிலக்கியத்தின் இழப்பாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. சமீப காலமாய் வரும் அவரது நூல்களைக் கவனித்தால் அவர் தன் ஈழத்தன்மையை படைப்பில் இழக்கும் அபாயக் கூறுகள் அவற்றில் அதிகரித்து வருவதை ஒருவரால் காணக்கூடும். அது எப்படியாயினும், ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மறக்கப்பட முடியாத பக்கம் செ.க. என்பது சரியான பார்த்தையேயாகும்.

ஒக்டோபர் 2003

இதழ் - 294

டாக்டர் நோஸ் சுக்டப்ஸனி

- எம்.ஏ.எம். நீலாம்

பல்தீர் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் இலக்கிய உலகின் எண்ணம் நேரடியாகச் செல்வது மலையாள இலக்கிய ஜாம்பவான் வைக்கம் முறைம்து பல்தீர நோக்கித்தான். அந்த பல்தீரின் கேரளப் பரம்பரையில் இருந்து இலங்கை மண்ணுக்குக் கிடைத்த சிறந்த படைப்பிலக்கியவாதிதான் மு.பல்தீர்.

சிங்களச் சூழல் நிறைந்த கம்பஹா மாவட்டத்தின் மினுவாங்கொடைப் பிரதேசத்தின் கல்லொன்றுவை என்ற கிராமத்தில் பிறந்த இந்த பல்தீர் அன்றைய தி.மு.க., கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் பாசறைகளில் வளர்ந்தவர். ஐந்து பெண் பிள்ளைகளுக்கும், ஒரு ஆண் மகனுக்கும் தந்தை.

சிறுகதை, கவிதை, ஆய்வு என முத்திரை பதித்துள்ள இவர் நான்கு தசாப்த காலங்களாக வாழ்வின் இடர் துண்பங்களுக்கு மத்தியில் தொடர்ந்து இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார். ஜெயகாந்தனின் சரஸ்வதி காலப் படைப்புகளில் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட இவர் மலையாள மண்ணின் எழுத தாளர்களான வைக்கம் பல்தீர், தகழி, பொற்றைக்காரர், தோப்பில் மீரான் போன்றோரின் எழுத்துக்களை பெரிதும் நேசிப்பவர்.

தந்தை வழி கேரளத்தோடு தொடர்புடைய மு.பல்தீரது கவிதைகளில் மலையாள நெடி வீசுவதை நன்றாகவே உணர்லாம். மேடைப் பேச்சுக்களில் சிறந்தவரான இவர் நட்புக்கும், பழகுவதற்கும் மிக இனியவர். எவர் மனதை யும் புண்படுத்தாத இயல்பு காரணமாக எல்லோராலும் நேசிக்கப்படுபவர். எனது நீண்டகால இலக்கிய நண்பர். அதையும் விட, எனது எழுத்து முயற்சி களுக்கு தொன்று தொட்டே உறுதுணையாக எனது எழுத்துலக குரு நாதராக இருப்பவர்.

நீர்க்காழும்பு கலை இலக்கிய வட்டம், மினுவாங்கொடை கலை இலக்கிய வட்டம் ஆகியவற்றின் தலைவராக இருந்து பல காலம் இலக்கியச் சேவை செய்து பிரதேசத்தின் புதிய எழுத்தாள் பரிமாணத்திற்கு வித்திட்டவர்.

‘தொட்டதை அலம்பல் சிலம்பல் இல்லாமல் விஷயச் செறிவோடு நறுக்காகச் சொல்லும் படைப்பாற்றலை பல்திரின் கதைகளில் காணலாம். கலைத் துவம் மிகக் நடையில் அழகொழிக்கும் வகையில் படைக்கப்பட்டிருக்கும் இவர் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் உருவச் சிறப்பு மிக்கவை’ மறைந்த முத்த எழுத்தாளர் இளங்கீர்ணின் பல்திரி பற்றிய மதிப்பீடு இது. மு.பல்திரி அறுபதுகளில் எழுத்துவகிற்குப் பிரவேசித்த போதிலும் 68ஆம் ஆண்டிலேயே இவரது முதலாவது சிறுகதையான ‘மீறல்கள்’ வீரகேசரியில் பிரசரமானது. அந்தக் கதைக்கு சமூகத்தின் சில மேல்மட்ட முஸ்லிம் பிரமுகர்களின் கடும் எதிர்ப்பு வந்தது. சமூகச் சாடலும், முகமூடி கிழித்தமையுமே எதிர்ப்புக்குக் காரணம்.

இதனால் பல்திரி சற்றேனும் மனம் தளர்ந்து சோர்ந்து போய்விடவில்லை. அடுத்து ‘பெண் எப்படி இருப்பாள்’ என்ற கதை வீரகேசரியில் பிரசரமானபோது பல மட்டத்திலிருந்தும் பாராட்டுக்கள் வந்தன. அக்கதையை அக்கரைமுத்து என்பவர் வீரகேசரியில் காரண காரியங்களோடு ஆழமாக விமர்சித்து, விதந்து பாராட்டி இருந்தார். முகம் தெரியாத ஒருவரிடமிருந்து வந்த இந்த விதந் துரைப்புகள் பல்திருக்கு உற்சாகமுட்டின. அதனையுடேது புனை கதைத் துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார்.

இதுவரையில் மு.பல்திரி சுமார் 50 சிறுகதைகளை வீரகேசரி, மல்லிகை, தினக்குரல், தினகரன் ஆகிய இதற்களில் எழுதியுள்ளார். கவிதை, கட்டுரை என்று நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

தனது வளர்ச்சிப் பாதையில் மல்லிகைக்குச் சிறப்பான இடமுண்டு என்று நன்றியறிதலோடு பல்திரி எப்போதும் குறிப்பிட்டுக் காட்டத் தவறிய தில்லை.

இங்கு இன்னொரு முக்கிய விடயத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தே ஆகவேண்டும். 58இற்கும் 60இற்கும் இடைப்பட்ட காலம் என நினைக்கின்றேன். அன்று இந்திய அரசு காரணம் எதுவுமேயின்றி கேரள கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியைக் கலைத்தது. இதனால் இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் இந்திய அரசுக்கு எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் எழுந்தன.

இலங்கையில் கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதரகத்துக்கு முன்பாக பெரிய அளவிலான எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. அன்று மு.பல்திரி கம்யூனிஸ்ட் ஆதரவாளாளர் இருந்தமையால் அந்தப் போராட்டத்தில்

மும்முரமாக ஈடுபட்டார். அது அவரது இளமைக் காலம் என்பதால் எதிர்ப்பு வேகம் சற்றுக் கூடியதாகவே காணப்பட்டது. இதனால் பல்தீர் பொலிசாரின் கடும் தாக்குதலுக்குள்ளாக்கப்பட்டார். பலத்த காயங்களுடன் ஒருவார காலத்திற்கும் கூடுதலாக வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை பெற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அன்று இலங்கையில் இந்தியத் தூதுவராக கண்டேவியா இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பல்தீரப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இதனைக் கட்டாயம் சொல்லியே ஆகவேண்டும் என்பதாலேயே இங்கு எழுத விரும்பினேன்.

பல்தீரின் படைப்புகள் பல தேசிய ரீதியில் பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. பல விருதுகளையும் பெற்றிருக்கிறார். ‘மீறல்கள்’, ‘தலைமுறை இடைவெளி’ என இரண்டு சிறுக்கை நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன.

1999ஆம் ஆண்டில் அரசின் கலாசூழண விருதைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். கடந்த ஆண்டில் கொழும்பில் நடைபெற்ற உலக இல்லாமய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் சிறந்த படைப்பாளிக்கான விருதையும், பொற்கிழியையும் பெற்றார்.

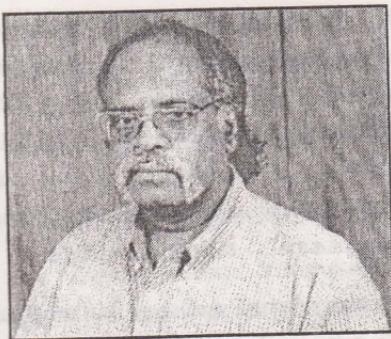
இலங்கை வானோலி முஸ்லிம் சேவையில் வாழும் கதைகள் (சிறுக்கதைகள் மீன் அறிமுக) நிகழ்ச்சியை நான்கு ஆண்டுகளாக வழங்கி இருக்கின்றார்.

மானுட நேயப் படைப்பிலக்கியவாதியான மு.பல்தீரின் கதைகள் கலைத் துவம் மிக்கவை. யதார்த்தபூர்வமானவை. மனித வாழ்வின் ஆழங்களைப் புரிந்து சிருமிடிக்கப்படுவை. சுட்டெரிக்கும் உண்மைகளை அச்சமோ, தயக்கமோ இன்றி எழுதும் வல்லமை கொண்டவர். தற்போது இவர் ‘இது இவர் களின் கதை’ என்ற நாவலொன்றைப் படைக்கும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

பல்தீருக்கும் எனக்குமிடையிலான சமார் நாற்பது ஆண்டு கால நட்புவு சிறிதளவும் சரிவின்றி உறுதியாகவே உள்ளது. எனது தந்தையும் அவரது தந்தையும் நெருங்கிய நண்பர்கள். எங்களிருவரைப் பற்றி அன்று அவர்கள் கடுமையாக விமர்சித்தமை மறக்கப்பட முடியாது. இன்று அவர்கள் உயிருடன் இல்லை. வேலைமெனக்கட்டவனுகள் என்று சொன்ன அவர்கள் இன்றிருந்தால் நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்றே நம்ப கின்றேன்.

நவம்பர் 2003

இதழ் - 295

கவிகை சொல்லுட் காற்று - அஷ்ராப் சிவாப்தீன்

இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளையும், அகஸ்மாத்தாக அவவுப்போது நிகழ்ந்த சில நிமிட நேரச் சந்திப்புக்களின் ஞாபகங்களையும் கொண்டு ஒரு முன்னணிக் கவிஞரைப் பற்றி முழுமையாக எழுதிவிட முடியுமா என்ற கேள்வி, இதனை எழுதுமாறு அன்புக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்ட போது என்னுள் எழுந்தது. ஆனால் ஒரு கவிஞரைப் பற்றிப் பேச ஞாபகங்களும், சந்திப்புக்களும் அவசியம் இல்லை. அவனது கவிதைகளே போதுமானவை. ஆனால் இந்த இடம் கவிதைகளைப் பற்றி மட்டும் பேசும் இடமல்ல என்பதில் தான் எனக்கு இடறல் ஏற்படுகிறது.

ஜெயபாலன் என்ற பெயர் கேட்கும் போதெல்லாம் அவனது லாவண்யம் நிக்க கவிதை வசனங்கள் மாத்திரமன்றி, ஒரு நிழல் மனிதன்தான் என் மனதில் ஊசலாடுகிறான். நான் ஜெயபாலனைக் கண்டு ஆர அமர்ந்து பேச முயன்ற போதெல்லாம் எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் அதற்குக் காரண மாக இருக்கலாம். எனக்கு மட்டுமேன்றி வேறு சிலருக்கும் அப்படியொரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தாத ஜெயபாலனிடம் அதற்கு நிச்சயம் வேறு காரணங்கள் இருக்கும் என்பது அவரை அறிந்தவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஒரு காற்றாக அலையும் கவிஞராகவே அவரை நான் காண்கிறேன். கவிஞர் ஒருவனை இலகுவில் சிறைப்படுத்திவிட முடியாது. ஜெயபாலன் கவிதை உலகில் மட்டு மன்றி நிலை வாழ்விலும் அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகின்றார். ஜெயபாலன் வந்திருக்கிறார் என்ற செய்தி அறிந்து தேடிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒன்றில் அவர் இந்தியாவில் அல்லது நோர்வேயில் நிற்கிறார் என்ற பதில் தான் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

“நான் பிறந்தது உடுவில் கிராமத்தில். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் செம் மண் புலத்தில் உள்ள அழகிய கிராமம் அது” என்று சொல்லும் ஜெயபாலன்,

பின்னர் வாழ்ந்ததெல்லாம் நெடுந்தீவில். நெடுந்தீவு மீது அவர் கொண்டிருக்கும் காதல் அவரது 'நெடுந்தீவு ஆச்சிக்கு' என்கிற அழகிய கவிதையில் இப்படி வெளிவருகிறது. 'எந்த அன்னியருக்கும் நிலையில்லை, எனது ஊர் நிலைக்கும் என்பதைத் தவிர.' அக்கவிதையில் வேறொரு இடத்தில், 'என்னுடன் இளநீர் திருட, தென்னையில் ஏறிய நிலவையும், என்னுடன் நீர் விளையாட, மழை வெள்ளத்துள் குதித்த சூரியனையும் உனது கரைகளில் விட்டு வந்தேனே, எனது சந்ததிகளுக்காக...' என்று கரைகிறார்.

"... எனினும் அவர்கள் இருவரும் (தாய், தந்தை) கவிதையில் காட்டிய ஈடுபாடு எனக்கு ஒரு அதிசயமானதாக, அற்புதமானதாகவே இன்றும் படுகிறது. கவிதைக்கு வாழ்வில் ஒரு இடம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு அவர்களே சாட்சி" என்று தனது பின்னணியைச் சொல்லும் ஜெயபாலன், வெறும் காகிதக் கவிஞராகவே ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அவர் சொல்கிறார்... 'என் தந்தை போன்ற தமிழ்த் தேசியவாதிகள், சாதிப் பிரச்சினையில் காந்திய சீர்திருத்தப் போக்கை ஆதரித்தனர். வன்முறை தொட்ட புரட்சி கரப் போராட்டப் போக்கை நிராகரித்தனர். நான் போராட்டத்தை அல்லது வீட்டைக் கைவிட நேர்ந்தது. வீட்டை நான் கைவிட்டேன்.'

1980இல் இவர் எழுதிய ஆய்வான 'தேசிய இனப்பிரச்சினையும், முஸ்லிம் மக்களும்' என்ற நூல் இவரைக் கவனிக்க வைத்தது. முஸ்லிம் சமூகத்தில் மட்டுமல்லாது நேர் நின்று சிந்திக்கும் பலர் ஜெயபாலனை நிமிர்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினர். இனப்பிரச்சினை வெடித்தெழுந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் அந்நால் வெளிவந்ததில் அந்நாலுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருந்தது. தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களின் பல மட்டங்களிலும் அந்நால் பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்களும், அபிப்பிராயங்களும், உரையாடல்களுமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. குறிப்பாக தமிழ் மகன் ஒருவன் இவ்வேளை மற்றொரு சிறுபான்மை இனமான முஸ்லிம்களை நினைத்துச் செயல் பட்டிருக்கிறான் என்ற ஆச்சரியமும், வியப்பு மேலிடும் முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்து.

இந்த நால் வெளிவந்ததிலிருந்தே தமிழ், முஸ்லிம் மக்களது ஐக்கியத்தையும், மேம்பாட்டையும், விடுதலையையும் ஒரு தவமாக மேற்கொண்டு வருவதாகச் சொல்கிறார் ஜெயபாலன். இந்த உணர்வை சாதாரண ஒரு மனிதன் கொண்டு இயங்கியிருந்தால் அது பேசப்பட வாய்ப்பில்லை. ஜெயபாலன் ஒரு கவிஞர். கவிஞராக எண்ணமும், எழுத்தும் வலிமை மிக்கது. இன்று முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை ஜெயபாலனை ஒரு சொந்தச் சகோதரனாகப் பார்க்கும் பலர் உள்ளனர். அது அவரது நேர்மைக்குக் கிடைத்த பெருமதிப்பு. அவரது கவிதையின் வலிமையும் கூட.

பின்னர் வாழ்ந்ததெல்லாம் நெடுந்தீவில். நெடுந்தீவ மீது அவர் கொண்டிருக்கும் காதல் அவரது 'நெடுந்தீவ ஆச்சிக்கு' என்கிற அழகிய கவிதையில் இப்படி வெளிவருகிறது. 'எந்த அன்னியருக்கும் நிலையில்லை, எனது ஊர் நிலைக்கும் என்பதைத் தவிர.' அக்கவிதையில் வேறொரு இடத்தில், 'என்னுடன் இளநீர் திருட, தென்னையில் ஏறிய நிலவையும், என்னுடன் நீர் விளையாட, மழை வெள்ளத்துள் குதித்த சூரியனையும் உனது கரைகளில் விட்டு வந்தேனே, எனது சந்ததிகளுக்காக...' என்று கரைகிறார்.

"... எனினும் அவர்கள் இருவரும் (தாய், தந்தை) கவிதையில் காட்டிய ஈடுபாடு எனக்கு ஒரு அதிசயமானதாக, அற்புதமானதாகவே இன்றும் படுகிறது. கவிதைக்கு வாழ்வில் ஒரு இடம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு அவர்களே சாட்சி" என்று தனது பின்னணியைச் சொல்லும் ஜெயபாலன், வெறும் காகிதக் கவிஞராகவே ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அவர் சொல்கிறார்... 'என் தந்தை போன்ற தமிழ்த் தேசியவாதிகள், சாதிப் பிரச்சினையில் காந்திய சீர்திருத்தப் போக்கை ஆதரித்தனர். வன்முறை தொட்ட புரட்சி கரப் போராட்டப் போக்கை நிராகரித்தனர். நான் போராட்டத்தை அல்லது வீட்டைக் கைவிட நேர்ந்தது. வீட்டை நான் கைவிட்டேன்.'

1980இல் இவர் எழுதிய ஆய்வான 'தேசிய இனப்பிரச்சினையும், முஸ்லிம் மக்களும்' என்ற நால் இவரைக் கவனிக்க வைத்தது. முஸ்லிம் சமூகத்தில் மட்டுமல்லாது நேர் நின்று சிந்திக்கும் பலர் ஜெயபாலனை நிமிஸ்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினர். இனப்பிரச்சினை வெடித்தெழுந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் அந்நால் வெளிவந்ததில் அந்நாலுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருந்தது. தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களின் பல மட்டங்களிலும் அந்நால் பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்களும், அபிப்பிராயங்களும், உரையாடல்களுமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. குறிப்பாக தமிழ் மகன் ஒருவன் இவ்வேளை மற்றொரு சிறுபான்மை இனமான முஸ்லிம்களை நினைத்துச் செயல் பட்டிருக்கிறான் என்ற ஆச்சரியமும், வியப்பு மேலீடும் முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்து.

இந்த நால் வெளிவந்ததிலிருந்தே தமிழ், முஸ்லிம் மக்களது ஐக்கியத்தையும், மேம்பாட்டையும், விடுதலையையும் ஒரு தவமாக மேற்கொண்டு வருவதாகச் சொல்கிறார் ஜெயபாலன். இந்த உணர்வை சாதாரண ஒரு மனிதன் கொண்டு இயங்கியிருந்தால் அது பேசப்பட வாய்ப்பில்லை. ஜெயபாலன் ஒரு கவிஞர். கவிஞராக என்னமும், எழுத்தும் வலிமை மிக்கது. இன்று முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை ஜெயபாலனை ஒரு சொந்தச் சகோதரனாகப் பார்க்கும் பலர் உள்ளனர். அது அவரது நேர்மைக்குக் கிடைத்த பெருமதிப்பு. அவரது கவிதையின் வலிமையும் கூட.

போர் நிறுத்தம் இடம்பெற்று இன்றோ நாளையோ சமாதானம் வந்துவிடப் போகிறது என்கிற நிலையில் முஸ்லிம் சமூகம் அருகே அமருவதற்குக் கூட அனுமதிக்கப்படாத நிலையையும் இருபது வருடங்களுக்கு முன்னரே தமிழ் முஸ்லிம் மக்களது உறவும், விடுதலையையும் பற்றிப் பேசிய ஜெய பாலனையும் ஒருகணம் நினைக்கையில் நான் ஒரு முஸ்லிம் என்ற வகையில் அவரை அழுத் தழுவிக் கொள்ள நினைக்கிறது.

ஜெயபாலனின் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரை இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முன்னணிக் கலிஞர் வரிசையில் நிற்கின்ற எல்லாத் தகுதிகளையும் கொண்டவராக மினிர்கிறார். 1986இல் ‘குரியனோடு பேசுதல்’ தொகுதியும், 1987இல் ‘நமக்கென்றொரு புல்வெளி’ என்ற கவிதைத் தொகுதி யும் வெளியாயின. ‘அழுத்து மன்னும் எங்கள் முகங்களும்’ என்ற அவரது மற்றொரு கவிதைத் தொகுதியும் 1987இல் வெளியானது. 1990இல் ‘ஒரு அகதியின் பாடல்’ என்ற தொகுதியும் அதைத் தொடர்ந்து ‘உயிர்த்தெழுகிற கவிதை’ என்ற தொகுதி 1998இலும் வெளியாயின. அவரது அநேக கவிதை களை உள்ளடக்கிய ‘வ.ஜெயபாலன் கவிதைகள் - பெருந்தொகை’ ஏப்ரல் 2002இல் வெளிவந்துள்ளது. 320 பக்கங்கள் கொண்ட இத்தொகுதி யின் அட்டையில் பேளாச் சித்திரத்தில் ஜெயபாலனின் கலைந்த தலையும், சட்டெண்று ஊடறுக்கும் பார்வை கொண்ட முகமும் வரையப்பட்டுள்ளது. நான்றிந்த வரை ஜெயபாலன் கவிதை குறித்துப் பேசும் எவரும் அதன் ரசனையில் சொக்கியவர்களே தவிர, அதில் நொட்டை நொடிசல் பற்றிப் பேசியது கிடையாது.

தனது சொந்தச் சமூகம் என்றோ, முஸ்லிம்கள் என்றோ அவரது கவிதைகளும், அவரும் வேறுபடுத்திப் பார்த்தது இல்லை. தமிழ் சமூகத்தின் அவலத்தை எப்படித் தனது கவிதைக் கண்களால் நோக்கினாரோ, அதே கண்களாலேயே முஸ்லிம்களின் அவலத்தையும் பார்த்து வந்துள்ளார் ஜெய பாலன். இதற்கு உதாரணமாக பல கவிதைகளைச் சொல்லலாம். ‘உயிர்த்தெழுகிற கவிதை’ என்ற அவரது தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ‘மரியம் வேம்பு’ என்ற கவிதைப் பின்னணி பற்றிக் கேள்விப்பட்டு நான் வெட்க மடைந்து போனேன். அந்தக் கவிதைக்கான சம்பவம் நடந்தது எனது சொந்தப் பிரதேசத்தில் என்பதுதான் காரணம். நான் அல்லது நாங்கள் எழுதி யிருக்க வேண்டிய கவிதை அது. ஜெயபாலனின் கவிதை மூலமே அச் சம்பவம் பற்றி எனக்குத் தெரிய வந்தது. இதுவெல்லாம் ஜெயபாலனின் கவனத்துக்கு உடனடியாகவே வருகிறது என்பதும், அது கவிதையாக மாறி விடுகிறது என்பதும் எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்த விடயங்கள். ‘வாழைச் சேனைப் பிரச்சினை’யின் போது தமிழ்ப் பிரதேசத்துள் கொல்லப்பட்டு,

தங்களது தந்தையாரின் கண் முன்னேயே பெற்றோல் ஊற்றி இயக்கத்தால் எரிக்கப்பட்ட இரண்டு ஏழைச் சகோதரர்கள் பற்றிய ‘வெடகத்துடன் ஒரு அஞ்சல்’ என்ற கவிதையும் இதே போல அவரால் எழுதப்பட்டது.

‘கொடுரோமும் அவலமும் மலிந்துவிட்ட சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நம்மிடையே நம்பிக்கை தரும் உண்மை மனிதனின் பிரதிநிதி. தனது உயிருக்கு நேரே மரணத்தின் துப்பாக்கி நீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதும், அடக்கப்பட்ட மக்களின் பேரில், அம்மக்களுக்காக, வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களுக்காக, நேற்றும், இன்றும் தனது மரணம் வரையிலும் போராட நெஞ்சரம் கொண்டவர் என்பதுதான் ஜெயபாலனுடனான எனது நடபில் நான் கண்ட உண்மை என்கிறார் ‘மூன்றாவது மனிதன்’ சஞ்சிகை ஆசிரியர் எம்.பெளஸர்.

மிக அண்மைக் காலமாக ஜெயபாலனின் கவிதைகள் எதையும் நம்மால் படிக்க முடியவில்லை என்பது வருத்தத்தைத் தருகிறது. கடந்த வருடம் சகோதரர் எம்.கே.எம்.ஷீக்ப் சுவதியிலிருந்து எனக்கு அனுப்பியிருந்த ஒரு மடலில் இவ்வாறு தெரிவித்திருந்தார். “அண்மையில் வண்டன் ‘தீபம்’ தொலைக்காட்சியில் ஜெயபாலனின் நேர்முகம் ஓளிரப்பானது. ஒரு கவிஞராகவே எல்லோருக்கும் தெரிந்த அவரை, அன்று ‘புவிசார் இராணுவ ஆய்வாளர்’ என்று அடையாளப்படுத்தினார்கள். (இதை அவரின் பெயரின் முன்னால் அவ்வப்போது போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்) அவரோ, அவரைப் பேட்டி கண்டவரோ அவரின் நீண்ட கால அடிப்படை அடையாளமான கவிஞர் என்ற அடையாளத்தைத் தவறிக் கூடச் சொல்லவில்லை. அவரின் கவிதைகள் பற்றிய எந்த உரையாடல்களுமே இடம்பெறவில்லை. அதை ஜெயபாலனே தூற்று விட்டார் போலத்தான் எனக்குத் தோன்றியது. இனி ஜெயபாலனை எண்பதுகளின் கவிஞர் என்று அடையாளப்படுத்துவது மட்டும் போதுமென்று நினைக்கிறேன்...” ஷீக்ப் சொல்ல வருவதும் ஜெயபாலனின் அமைதி குறித்த கவலை பற்றிதான். அவரை நோக்கி அவரது கவிதை வரி ஓன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ‘ஏன் எமது பாடல்களைப் பறித்தீர்?’

ஜெயபாலனின் வாழ்க்கையையும், அவரது கவிதையையும் யாராவது ஒருவர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வது அவசியம் எனப்படுகிறது. முழுமையாகச் செய்யப்படுமானால், மிகச் சுவாரசியமாக இருக்கப் போகும் அந்த ஆய்வை மேற்கொள்பவர் நெடுந்தீவு, வன்னி, மல்வானை, சென்னை, கோவை, நோர்வே மற்றும் ஜெயபாலன் செல்லப் போகும் இடங்களுக்கெல்லாம் செல்ல வேண்டியதில்லை. அவரது கவிதைகளே அவற்றை அழுகுற எடுத்துச் சொல்கின்றன. ஆனால், அவரைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் முச் சூஷஷ்

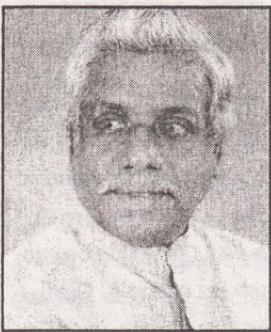
அவரைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள அவரைப் போன்ற அவரது நண்பர் களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும்தான் மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும்.

அகஸ்மாத்தாக அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சில நிமிட நேரச் சந்திப்புக்களில் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன். அந்த முதல் சந்திப்பு விமான நிலையத்தில் நிகழ்ந்தது. என்னுடன் கடமை புரியும் ஒரு தமிழ் நண்பர் “அதோ போகிறாரே... அவரைத் தெரியுமா?” எனக் கேட்டார். “இல்லை” என்றேன். “இவர் நோர்வேயில் இருக்கிறார். ஆய்வுக் கட்டுரையெல்லாம் எழுதித் தங்கப் பதக்கம் எல்லாம் பெற்றிருக்கிறார்... ஏன் உனக்குத் தெரிய வேணுமே... கவிதை எழுதுகிற ஜெயபாலன்...” அவ்வளவுதான். அடுத்த நொழியில் ஜெயபாலனின் அருகில் நின்றேன். அந்தத் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற கதை என்னவென்ற விபரம் எனக்குத் தெரியாது. வேறு யாரும் அப்படிப் பெற்றிருந்தால் நமது தினசரிகளில் புழுதி பறந்திருக்கும்.

இரண்டு கவிதை நூல்களின் தரவுகளோடு ஒரு பின்னிராப் பொழுதில் இதைச் சரிக்கட்டியிருப்பதற்காக நண்பர் ஜெயபாலன், அவரது இழந்து போன ஜப்பானியக் காதலியான ‘ஆரி மக்சி மோட்டோ’வின் முத்தத்தைப் போல, என்னை ஞாபகங் கொள்ளட்டும். ஒரு சூராவளியைப் பிடித்து ஒரு சன்னாம்பு டப்பாவுக்குள் அடைக்க முயன்ற என்னை, கவிதை இரசிகர்களும், ஜெயபாலனின் அன்பான நண்பர்களும், அவரை எதிர்காலத்தில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப் போகும் ஆய்வாளரும் மன்னித்துக் கொள்ளட்டும்.

ஷசம்பர் 2003

இதழ் - 296

பிரதாஸாத் சாமுகம் பூஷ்டி விதைசீலை

கலை இலக்கிய

ஸ்த்ரீகச்

செஸர்ஸ்டாளர்

- நா. சோமகாந்தன்

கொழும்பில் இப்பொழுது தமிழ் நாடகங்கள் மேடையேறுவதென்பது வெகு அபூர்வமாகிவிட்டது. 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் கதிரேசன் மண்டபத்தில் நான் பார்த்த நாடகம் ஒன்றின் காட்சிகளும், வசனங்களும் என்னை வெகு வாகக் கவர்ந்தன. அது தொழிலாளர் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்ட நாடகம். முதலாளித்துவத்துக்கு எதிராக, செங்கொடிகளை ஏந்திக் கொண்டு, முழுமீதை உயர்த்தியபடி அவர்கள் பொங்கி எழுகின்ற இந்த இறுதிக் காட்சி, பார்வையாளர்களின் மனதில் ஒரு உத்வேகத்தை, எழுச்சியை உண்டாக்கியது. அந்த வசனங்கள் களீர் களீர் என உறைக்கச் செய்தது.

“தொழிலாளர்கள் சாதாரணமானவர்கள் அல்ல; அவர்கள் அக்கினியில் பூத்த பூக்கள்; நெருப்பின் மக்கள்; நெருப்புச் சுவாஸையை எதிர்த்து அக்கினிப் பிரவேசம் நடத்துபவர்கள். அவர்களின் உழைக்கும் கரங்களின் உறுதியையும், உரிமைப் போராட்டத்தினையும் முதலாளி வர்க்கம் உணரத் தான் போகிறது... துழிக்கும் இரத்தம் பேசட்டும். துணிந்த நெஞ்சம் நிமிரட்டும், உழைக்கும் வர்க்கம் சேரட்டும்.”

நாடக முடிவில் சபை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் பிரமித்து உறைந்தது. அந்தனி ஜீவாவின் அந்த ‘அக்கினிப் பூக்கள்’ அவர் யாருக்காக தமது கலைத் திறனையும், இலக்கிய ஆழ்றலையும் பயன்படுத்துகிறாரென்பதைப் பட்டவர்த்தனப்படுத்தியது.

கலையும் இலக்கியமும் வெறும் சுவைப் பொருட்கள்ல. சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைத்து செயலுக்குத் தூண்டுபவை என்பதை நன்குணர்ந்த அந்தனி ஜீவா, தனது நேரத்தையும், ஆழ்றல்களையும் நலிந்துபோன சமுதாயத்தின் விடிவுக்காக, விழிப்புக்காகப் பயன்படுத்திவரும் பன்முக கலை இலக்கிய செயற்பாட்டாளராக கடந்த மூன்றரைத் தசாப்தங்களாக அர்ப்பணிப் போடு பணிபுரிந்து வருபவர்.

"கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் எனக்களிப்பது ஊதியமல்ல, உயிர்" என முழுமன ஈடுபாட்டுடன் செயலாற்றி வரும் அந்தனி ஜீவா எதையாவது புதிது புதிதாகச் சிந்தித்துத் திடீரென அவற்றுக்குச் செயலுருவும் கொடுத்து விடுவார்.

பாடசாலை நாடகளிலேயே பத்திரிகைத்துறை அவரை ஈர்த்துக் கொண்டது. பாடசாலையின் 'கரும்பு' சஞ்சிகையின் சில இதழ்களுக்கு பொறுப்பாசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்திலிருந்து எழுதத் தொடங்கிய அவரின் கை இன்னும் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. சம சமாஜக் கட்சி வெளியிட்ட 'ஜனசக்தி' பின்னர் 'தேசபக்தன்', 'குன்றின் குரல்', 'கொழுந்து' எனப் பத்திரிகை ஆசிரியப் பணியிலிருந்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், விமர்சனக் குறிப்புகள் காத்திரமானவையாகவும், விழிப் புணர்வை ஏற்படுத்தக் கூடியனவாகவும் மிளிர்ந்தன.

அந்தனி ஜீவா முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட கலை இலக்கியவாதி யாக திகழ்வதற்கு, நமது நாட்டின் முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராக விளங்கிய அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் தொடர்பும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டமையுமே காரணங்கள். இவர் இலங்கையில் மட்டுமல்லாமல் தமிழ்நாட்டிலும், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் உள்ள எழுத்தாளர்களால் நன்கறியப்பட்டவர். அவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புகளை வைத்திருப்பவர். சிங்களத்தில் நன்கு பரிச்சயமுள்ளவர் எனப் தால் சிங்கள கலை இலக்கியவாதிகளாலும் நேசத்துடன் மதிக்கப்படுவார். இலங்கையிலுள்ள பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மட்டிலுமன்றி தமிழ்நாட்டிலும் மற்றும் புலம்பெயர்ந்த பல நாடுகளில் நம்மவர்கள் நடத்தும் வெளியீடுகளிலும் நறுக்கெனத் தகவல்களையும் கட்டுரைகளையும் அடிக்கடி எழுதி வருபவர்.

பத்திரிகையாசிரியராக முகிழ்ந்து, கட்டுரையாசியர், சிறுகதை எழுத் தாளர், நாடகாசிரியர், நாடக நெறியாளர், பத்தி எழுத்தாளர், வெளியீட்டாளர் எனப் பன்முக வியாபிப்புப் பெற்றுள்ள அந்தனி ஜீவா, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரிக்க முடியாத அங்கமாக விளக்கும் மலையக இலக்கியத்தின் மேம்பாட்டுச் செயற்பாட்டாளராகக் கணிசமான காத்திரமான பங்களிப்பை செயல் பூர்வமாகச் செய்து, மலையக இலக்கியம் பற்றித் தமிழலகு அறிந்து கொள்ளச் செய்தவர் என்பது மிகையல்ல. தமிழ்நாட்டில் சென்னை, திருப்பூர், மதுரை போன்ற இடங்களில் மலையக இலக்கியம் பற்றி இவர் ஆற்றிய உரைகள் அங்கு பல தெளிவுகளை ஏற்படுத்தின.

மலையகத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவும், அப்பகுதியில் வாழும் எழுத்தாளர்களின் நலவுரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், விரைவில்

வெள்ளி விழாக் கொண்டாடவுள்ள மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையை 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் நிறுவி இலக்கிய விழாக்கள், நூல் வெளியீடுகள், இலக்கியப் பயிற்சிப் பட்டறைகள், நாடகப் பயிற்சிப் பட்டறைகள் போன்றவற் றைத் திறம்பட நடத்தி வருபவர். மலையகத்தின் தலைநகராகிய கண்டியை மையமாக இந்நிறுவனம் கொண்டுள்ள போதிலும், அதன் பணிகள் மலையகம் எங்கும் சுவரியுள்ளமை அப்பகுதியில் பல புதிய எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் தோன்றியுள்ளதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பிரதேச, சாதி, மத, இனபேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டுப் பணியாற்றி வருவதைக் கொள்கையாகக் கொண்ட அந்தனி ஜீவா, எழுத்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களின் திறமைகளை மதித்து, கண்டிக்கு அழைத்து கெளரவும் அளித்து மகிழ்வது அவரின் பொதுமை நோக்குக்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இலங்கையின் எப்பிரதேசத்தில் இலக்கிய விழா நடைபெற்றாலும் தவறாமல் அதில் பங்குபற்றி துணிவோடு தமது கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லிப் பாராட்டைப் பெறும் பேச்சாளராகவும் அந்தனி ஜீவா விளங்குவது பெருமைப்பட வேண்டிய விடயம்.

மலையக இலக்கியம், மலையகப் பெரியார்கள், தமிழ் நாடகம் போன்ற துறைகளைப் பற்றி சமார் பத்து நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ள அந்தனி ஜீவாவின் ‘அக்கினிக் பூக்கள்’ நாடக நூலை இலங்கை கலைக் கழகம் 1999ஆம் ஆண்டின் சிறந்த நூலாகத் தெரிவு செய்து அரச விருதளித்தது. அரச கரும மொழித் திணைக்களைம் 1996இல் நடத்திய தமிழ்த் தின விழாவில் ‘மலையகமும் இலக்கியமும்’ என்னும் இவரின் நாலுக்கு அரச இலக்கிய விருது வழங்கி கெளரவித்தது.

இலக்கியத்தைப் போன்றே, தமிழ் நாடகத்துறையிலும் தமது சுவடுகளை அந்தனி ஜீவா ஆழமாகப் பதிந்துள்ளார். 1970இல் ‘முள்ளில் ரோஜா’ நாடகத்தை எழுதி நெறியாள்கை செய்து தனது நாடகப் பிரவேசத்தைத் துவங்கிய இவர், இதுவரை 14 நாடகங்களை நெறியாள்கை செய்து மேடையேற்றியது நம் நாட்டுத் தமிழ் நாடகத்துறையில் பெரிய சாதனை. சோதனைகளைக் கண்டு துவண்டு ஒதுக்கிப் போய்விடாமல் சாதனையையே குறியாகக் கொண்டு செயல் புரிபவர் என்பதால், இவரின் பல நாடகங்கள் வெற்றி நாடகங்களாக அமைந்து நாடகபிமானிகளினதும், பத்திரிகைகளினதும் பாராட்டைப் பெற்றன. இவரின் ‘அக்கினிப் பூக்கள்’ 15 தடவைகள் பல்வேறு இடங்களில் மேடையேற்றப்பட்டது. இவரின் ‘வீணை அழுகிறது’ நாடகம் பெரிய இடத்து அரசியல்வாதிகளின் தோலை உரித்துக்காட்ட முனைந்தால், அரசாங்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டது. ‘அலைகள்’ நாடகம் இலங்கை கலாசாரப் பேரவை 1978இல் நடத்திய தேசிய நாடக விழாவில் இரு விருதுகளைப் பெற்றது. இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களைம் 1994இல்

நடத்திய தமிழ் நாடக விழாவில் இவரின் ‘ஆராரோ ஆரிவரோ’ நாடகம் விருதைச் சீல்கரித்துக் கொண்டது. மகாவிலி சுப்பரமணிய பாரதியார் நூற்றாண்டையொட்டி அவரின் வாழ்க்கைக் கைச் சம்பவங்களை வைத்து நாவலா சிரியர் இளங்கீரன் எழுதிய நாடகப் பிரதியை மிகச் சிறப்பாக நெறியாள்கை செய்து, இலக்கியத் தரமான நாடகமாக மேடையேற்றிய பெருமையில் அந்தனி ஜீவாவின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. கொழும்பிலும், மலையக நகரங்களிலும் வீதி நாடகங்களை சிறப்பாக நடத்திய முன்னோடியாக அந்தனி ஜீவா விளங்குகின்றார். இதற்கான பயிற்சியையும், அறிவையும், தொழில் நுட்பத்தையும் தமிழ்நாட்டில் வீதி நாடக முன்னோடியான திரு. பாதல் சர்க்காரின் பயிற்சிப் பட்டறையில் பயின்றவர். புகழ் பெற்ற சிங்கள நாடகக் கலைஞர்களான தயானந்த குணவர்தன, ஹென்றி ஐயசேன மற்றும் முத்த தமிழ் நாடக நடிப்பு விற்பனைர்களான வீரமணி, சுஹூர் ஹமீட் போன்றோரின் தொடர்பு நாடகத்துறை பற்றிய நுட்பங்களை அறிந்து கொள்ள இவருக்குப் பெரிதும் உதவிற்று.

மலையகம் பொருளாதாரத் துறையில் பின்னடைந்த பிரதேசம். அங்கு தோண்றிய பல எழுத்தாளர்கள் தமது ஆக்கங்களை நூலுருவில் கொண்டு வருவதென்பது கல்லில் நார் உரிப்பது போன்ற நிலையிலிருந்தது. இந் நிலையை மாற்றியமைத்து, தான் செயலாளராக இருந்து பணியாற்றும் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் துணை அமைப்பான மலையக வெளியீட்டகம் வாயிலாக மலையகப் படைப்பாளிகளின் 24 நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்திருப்பது இவரின் பெரிய சாதனை. மலையகத்தில் ஏனைய பிரதேசங்களைப் போலேவே பல புதிய பெண் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் தோண்றியுள்ளனர். இவர்களின் இலக்கிய ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் வெளியுலகம் அறிந்து கொள்ளச் செய்வதற்காக ‘குறிஞ்சி மலர்கள்’ (சிறுகைத்த தொகுப்பு), ‘குறிஞ்சிக் குயில்கள்’ (கவிகைத்த தொகுப்பு) ஆகிய இரு நூல்களையும் சென்ற ஆண்டில் வெளியிட்டிருப்பதைப் பாராட்ட வேண்டும்.

எல்லாவற்றிலும் மேலாக அந்தனி ஜீவாவிடம் நான் காண்பது மனித நேயம். மானுட நேயன் ஒருவனே மற்போக்குவாதியாக இருக்க முடியும். சக எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், நண்பர்கள் நலிவற்றிருக்கும் போது, நோயுற்றிருக்கும் போது அவர்களுக்காக உணர்வு பூர்வமாகத் துடித்து ஒடோ டிச் சென்று ஆறுதலும் உதவியும் புரியும் உள்ளம் அவருடையது. அவரிட முள்ள சில குறைபாடுகளையும் மேவிக்கொண்டு, இந்த அந்புதப் பண்பு அவரை ஒரு நல்ல மனிதராக நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்கின்றது.

பெப்ரவரி 2003

இதழ் - 298

தொடர்ந்துள் எடுத்து கலாநிதி துரை.டனோகரன்

- தி. நூனேசுகரன்

நானும் கலாநிதி துரை.மனோகரன் அவர்களும் ஒரு சாலை மாண்வர்கள். உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் நான் உயர் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவர் கீழ் வகுப்பு மாணவனாக இருந்தார். ஆனால் இதனை நான் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. நான் பாடசாலையை விட்டு விலகி நான்கைந்து வருடங்களின் பின்னர் அங்கு ஒரு நாவல் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றதாகப் பத்திரிகைச் செய்தியில் பார்த்தேன். 'பாவையின் பரிசு' என்பது நாவலின் பெயர். அதனை எழுதியவர் அப்போது உயர்வகுப்பு மாணவராக இருந்த துரை.மனோகரன்.

நான் படித்த பாடசாலையில் படிக்கும் மாணவர் ஒருவர் நாவல் எழுதி யிருக்கிறாரா? அந்த வயதில் ஒரு நாவல் எழுத முடியுமா? எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்றபோது அந்த நாவலைத் தேடிப் பெற்று ஒரே முச்சில் வாசித்து முடித்தேன். அந்த நாவலின் சிறந்த நடையும், கட்டுக்கோப்பும் அதன் ஆசிரியர் ஒரு 'விளையும் பயிர்' என்பதை அப்போதே பறைசாற்றின.

நீண்டதொரு கால இடைவெளியின் பின்னர், கண்டியில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாக்களில் நானும், துரை.மனோகரனும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டோம். ஆனால் அவரது நாவலை நான் வாசித்தது பற்றியோ, அதன் சிறப்புகள் பற்றியோ அல்லது அந்த நாவலை இன்றுவரைக்கும் நான் பாது காத்து வைத்திருப்பது பற்றியோ இக்கட்டுரை எழுதும்வரை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தவேயில்லை. ஆனாலும் கலாநிதி துரை.மனோகரன் அவர்கள், என்னைப் பாடசாலை நாட்களிலேயே அறிந்து கொண்டிருந்தமை பற்றியும், பாடசாலையில் நான் எழுதி நடித்த நாடகம் பற்றியும், அந்நாடகளில் நான் கொண்டிருந்த இலக்கிய ஆர்வம் பற்றியும் நால் வெளியீட்டு விழா ஒன்றிலே தனது பேச்சின் போது சபையோர் மத்தியில் கூறி என்னைப் பெருமைப் படுத்தினார். அது அவரது பெருந்தனமை.

சிரித்த முகம், அன்பான பேச்சு, மற்றவர்களை மனம் நோக வைக்காத தன்மை, எனிமை - இவை அவரது இரகசியங்கள். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தீவில் தற்போது முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் கலாநிதி துரை. மனோகரன் அவர்கள் பல்கலைக் கழகப் பணிகளோடு மட்டும் தன்னை மட்டுப் படுத்திக் கொள்ளாது தான் வாழும் சமூகத்தோடும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு சமூக, கலை இலக்கியப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருபவர்; ஒரு மக்கள் கலாநிதி. கண்டியிலும் அதன் சம்ரப்புறத்திலும் நடைபெறும் கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் முக்கியச்சுதர்களாக யார் யாரை அழைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்படும் போதெல்லாம் கலாநிதி துரை. மனோகரனின் பெயரே முதலில் பேசப்படும். மேடைகளில் அவர் பிரதம அதிதியாக, தலைவராக அல்லது முக்கிய பேச்சாளராகவே வீற்றிருப்பார்.

கலாநிதி துரை. மனோகரன் அவர்கள் பேராசிரியர்கள் ச.வித்தியானந்தன், ஆர்.வேலுப்பிள்ளை, சி.தில்லைநாதன், அ.சண்முகதாஸ் ஆகியோரின் மாணவராக இருந்து தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் கதைத் தலைவன் பாத்திரப் பண்பு' என்ற தலைப்பில் அவர் மேற்கொண்ட ஆய்வு, அவருக்கு முதுமானிப் பட்டத்தை ஈட்டிக் கொடுத்தது. 1983-86 காலப் பகுதியில் தமிழ்நாடு தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வாளராக நியமனம் பெற்றுப் பள்ளு இலக்கியத்தைச் சமூகவியல் நோக்கில் ஆழாய்ந்து, பேரா தனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றவர். இந்த ஆய்வு பின்னர் 'பள்ளு இலக்கியமும் பாமரர் வாழ்வியலும்' என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்தது.

மாணவப் பருவத்தில் துரை. மனோகரன் கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் ஆகிய ஆக்க இலக்கியத் துறைகளில் ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தார். பாடசாலை மட்டத்திலும், பல்கலைக் கழக மட்டத்திலும் இவர் ஏறத்தாழ ஏழு நாடகங்களை எழுதியும் நடித்தும் உள்ளார். பல்கலைக் கழக மாணவராய் இருந்தபோது இவர் எழுதிய 'சமுதாய விலங்கு', பல்கலைக் கழக ஆசிரியராக இருக்கும்போது எழுதிய 'இருளில் தேடும் ஒளிகள்' என்பன இவற்றுள் சிலவாகும். இவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் 'சிறை' என்ற சிறுகதை மல்லிகைச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் சங்கம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் மாணவனாக இருந்தபோது முதற் பரிசினைப் பெற்றவர் துரை. மனோகரன். அதே காலப்பகுதியில் விவாதப் போட்டியிலும் பங்குபற்றி முதற் பரிசினைப் பெற்றுள்ளார். தற்போது பல கவியரங்குகளில் தலைமை தாங்கித் தமது திறமையைக் காட்டி வருகிறார்.

வீமர்சனத் துறையிலும் துரை. மனோகரனின் பங்களிப்புக் குறிப்பிட்டுக் கூற வேண்டியதொன்றாகும். 1993இல் வெளிவந்த இவரது 'தமிழிலக்கியம் பார்வையும்

பதிவும், 'இலங்கையில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி' ஆகிய நூல்கள் முக்கியமான வையாகும். இவற்றைவிட பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதி வருகிறார். மலையக்தின் இலக்கியப் பங்களிப்புகள் பற்றி அக்கறையோடும், உந்துதல் அளிக்கும் வகையிலும் கருத்துக்களை வெளியிட்டு வரும் கலாநிதி துரை.மனோகரனிடம் இன்று பல படைப்பாளிகள் தமது நூல்களுக்கு முன்னுரை பெற்றுக் கொள்வதைப் பெருமையாகக் கொள்கின்றனர்.

பல்கலைக் கழக மாணவர்களிடையே கலாநிதி துரை.மனோகரன் ஒரு விருப்பத்துக்குரிய விரிவுரையாளராக விளங்குகிறார். 'விரிவுரை வகுப்புகளில் அவர் ஒரு போதும் கதிரையில் அமர்வதில்லை', 'எல்லா மாணவர்களோடும் அன்போடு பழகுவார்', 'இன, மத பேதமற்று உறவைப் பேணுவார்', 'மாணவர்களின் குணங்களையும், குற்றங்களையும் விமர்சன ரீதியில் ஆராய்ந்து ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களைக் கூறுவார்', 'எந்தவொரு மாணவனிடமும் மறைந்து கிடக்கும் திறமைகளை அம்மாணவன் அறியாமலே அவன் வியக்குமாறு வெளிக்கொண்டும் திறமையுடையவர்', 'மாணவர்களின் எதிர்க்கருத்தியல்களுக்கும் மதிப்பளிப்பவர்', 'மாணவர்களோடு சேர்ந்து நிகழ்ச்சிகள் செய்பவர்' இவ்வாறு அவரது மாணவர்கள் கூறுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

துரை.மனோகரன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 'சங்கப் பலகை' என்ற தமிழ்மொழி மூல படைப்பு வெளியிட்டுச் சாதனத்தின் பொறுப்பாசிரியராக இருக்கிறார். அதில் அவரால் வளர்த்தெடுக்கப் பெற்ற பல மாணவர்கள், கதாசிரியர்களாக, விமர்சகர்களாக இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துரை.மனோகரனின் பத்தி எழுத்துக்கள் பிரபலமானவை. தோழன் சஞ்சிகையில் அவர் எழுதிய 'நமது வானத்தின் கீழ்', கண்டிச் செய்தி மடல் சஞ்சிகையில் எழுதிய 'காற்று வெளியினிலே' ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து தற்போது ஞானம் சஞ்சிகையில் 'எழுதத் தூண்டும் எண்ணாக்கள்' என்ற தலைப்பில் எழுதி வருகிறார். அரசியல், சமூக, கலை, கலாசார நிகழ்வு களைத் தாங்கிவரும் அவரது பத்தி எழுத்துகளுக்கு நல்ல வரவேற்பும், பரந்த வாசக வட்டமும் இருப்பதை ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்ற வகையில், வாசகர்களிடமிருந்து வரும் ஏராளமான கடிதங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன். இதுவரை நான்கு நூல்களை மட்டுமே துரை. மனோகரன் வெளிக்கொண்டுள்ளார். அவரது திறமைக்கும் செயலாக்கத்திற்கும் இன்னும் பல இலக்கிய நூல்களை அவரால் வெளியிட முடியும். அவ்வாறு வெளியிடுதல் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு அவர் ஆற்றும் பெரும் பணி யாக அமையும்.

மார்ச் 2004

இதழ் - 299

இளங்கலைக்கையினின் இதிகாசல்

- குறிஞ்சி இளங்கென்றல்

நீண்ட நாட்களாகவே எனது மனதில் ஒரு ஆசை குடிகொண்டிருந்தது. தமிழ் நாட்டுக்குப் போய்த்தான் தீரவேண்டுமென்ற அவா நாளுக்கு நாள் என் நெஞ்சின் அடி மட்டத்தில் கண்ணறு கொண்டேயிருந்தது.

காரணம், மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையாரின் அமிமானி நான். நீண்ட காலமாகவே அவரது கவிதைகளைப் படித்துப் படித்து உருப்போட்டு வந்துள்ளேன். அத்துடன் எங்கள் கவிஞர் அறிவுமதியின் நவீன கவிதை களைப் படித்ததினால் அவர் மீதும் அவரது கவிதா நடையின் மீதும் அபார மான பற்றும் பாசமும் கொண்டிருந்தேன்.

இந்த இரண்டு நீண்டகால மன ஆசைகளும் நிறைவேறக்கூடிய கால மும் குழ்நிலையும் சமீபத்தில் நான் எதிர்பார்க்காமலே என்னை வந்தடைந்தன. கடந்த ஐவரிய 10-11 ஆந் திகதிகளில் சென்னையில் நடைபெற இருந்த இலக்கியம் 2004 என்ற இருநாள் இலக்கிய விழாவில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு என்னையறியாமலே எனக்கு சித்தித்தது.

இந்தத் தமிழகச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சியைச் சொல்வதற்கு முன், முன்னர் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தையும் இங்கு நான் சொல்லித் தானாக வேண்டும். 1992ஆம் ஆண்டென நினைக்கிறேன். நான் சிறிது சிறிதாக கவிதைகள் புனர்ந்து வரக்கூடிய காலகட்டமது.

கையில் அகப்படக் கூடிய அத்தனை கவிதைத் தொகுதிகளையும் வாசித்து வாசித்துப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டேன். இதனால் தமிழ் மீதும், தமிழ் இலக்கியத்தின் மேலும் என்னை நானே ஒப்புக்கொடுத்துவிட்ட காலம்.

இந்தக் காலத்தில் என்னை எழுத்துலகில் தூண்டி, உற்சாகமுட்டி வந்த என்னை இலக்கிய ஆசான் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் ஒரு கவிதைத்

தொகுதியை என் கைவசம் தந்தார். அது வெள்ளைத் தாளில் மேலுறை போடப்பட்டிருந்தது. முன்னட்டைப் பக்கம் தெரியவில்லை.

அதைத் தந்துவிட்டு, “நிறைய நிறைய வாசிக்க வேண்டும். தொடர்ந்து வாசிக்க வாசிக்கத்தான் எப்படித் தமிழைக் கையாளலாம் என்கின்ற பழக்கம் வரும். இந்தக் கவிதைகளை எப்படி எழுதியிருக்காருன்னு பாருங்க. இது நல்லதொரு கவிதைத் தொகுதி!” எனக் சொல்லிச் சென்றார், தெளிவத்தை.

வீட்டுக்கு அந்நாலை வெகு பத்திரமாகக் கொண்டுவந்து விரித்துப் பார்த்தேன். ‘நிரந்தர மனிதர்கள்’ என்பது அக்கவிதைத் தொகுப்பின் பெயர். அதை எழுதிய கவிஞரின் பெயர் அறிவுமதி என அச்சிடப்பட்டிருந்தது.

கவிஞர் அறிவுமதி கவிதைகளை வாசிக்க நெஞ்சை ஏதோ செய்தது. அந்த மழை நாட்கள் இன்னமும் என் மனசிலிருந்து மறையவில்லை. முதன் முதலில் நான் படித்த அறிவுமதியின் கவிதைகள் அந்த நூலில் இடம்பெற்ற கவிதைகள் தான். கவிஞரின் இதர நூல்களையும் தேட ஆரம்பித்தேன்.

சுமார் 12 வருட காலங்களாக அறிவுமதியைச் சந்திக்க வேண்டும். அவருடன் சிறிது நேரமாவது நேரில் சம்பாதித்துக் களிக்க வேண்டும் எனப் பேரவாக் கொண்டிருந்தேன். எனது நீண்ட நாட் கனவு சென்ற ஜனவரி மாதம் நிறைவேறியது.

முதல் நாள் இலக்கிய விழாவிற்கு வந்திருந்த பலரிடம் விசாரித்துப் பார்த்தேன். “கவிஞர் அறிவுமதி இன்றைய விழாவுக்கு நேரில் வந்து கலந்து கொள்வாரா?” எனக் கேட்டுப் பார்த்தேன். சரியான தகவல் சொல்வார் யாருமில்லை.

விழாவின் நிகழ்ச்சி நிரல் வைத்திருந்த ஒருவரை அணுகி நிகழ்ச்சி நிரலை வாங்கி வாசித்துப் பார்த்தேன். “அறிவுமதி நாளை விழாவில் தான் கலந்து கொள்கிறார். எழுத்தாளர் க.சுமத்திரத்தின் நினைவு நிகழ்வில் அவர் கலந்து கொண்டு உரை நிகழ்த்து கிறார்!” என்றார், நிகழ்ச்சி நிரல் தந்தவர். மனம் உற்சாகத்தால் வெம்மித் தணிந்தது.

யாரை நேரில் பார்த்து இரண்டு வார்த்தைகள் பேச வேண்டுமென நீண்ட காலம் ஆசைப்பட்டேனோ, அவர், கவிஞர் அறிவுமதி நாளைக்கு இங்கு வரப்போகிறார். இந்த மேடையிலேயே அவர் உரையாற்றப் போகிறார். நான்கை முன்னாலிருந்து கேட்கப் போகிறேன்!

அடி சக்கை!

இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது.

மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம். நான் மண்டப வாயிலில் ஆவலுடன் காத்திருந்தேன்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் இளைஞர் சூழ ஒரு கூட்டம் மண்டப வாயிலை நெருக்கியது. கூட்டத்திலிருந்து ஆர்வக் குரலொன்று பக்கத்தே கேட்டது. “அவர்தான் அறிவுமதி!”

கிட்டே நெருங்கி ஆர்வ மிகுதியால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, செய்வதறியாது ‘அறிவுமதி அண்ணா!’ என அவரைத் தழுவிக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டேன். எனது கரங்கள் பாசத்தால் இறுகிக் கொண்டன.

“வாடா, தம்பி! நல்லா இருக்கிறாயா?” எனத் தனது அண்ணை உறவை வலுப்படுத்திக் கொண்டார்.

தமிழுகத்தில் வளர்ந்து வரும் புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பல இளங்களினால் அறிவுமதியைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

முன் அறிமுகமில்லாமல் வெறும் பாச அழைப்பான அறிவுமதி அண்ணா! என்ற எனது அன்பழைப்பைச் செவியற்றதும் ‘வாடா, தம்பி’ என என்னைப் பாசம் பொங்க அழைத்ததும் என் மனசை நெகிழி வைத்து விட்டது. சூழ நின்ற இளங்களினால் என்னைக் கவனித்துப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

எந்தவிதமான, வரவழைத்துக் கொண்ட பந்தாவுமில்லாமல் அந்தக் கணத்திலிருந்தே கவிஞர் என்னுடன் பழகத் தொடங்கினார். இலங்கைக் குத் திரும்பி வரும்வரை அவருடன் நிழல் போல ஒட்டி உறவாடிப் பழகி னேன். இருவரும் சேர்ந்து புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொண்டோம். விழாவில் ஒன்றாகவே இருந்து விருந்து சாப்பிட்டோம். தன்னைச் சந்தித்து உரையாடும் பலரிடம் தனது ‘சமுத்துத் தம்பி!’ எனப் புன்முறுவலுடன் என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

என்னால் நெருங்கிக் கதைக்கலே முடியாது என நான் எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த கவிஞர், ஒரு நண்பனைப் போல, கூடப் பிறந்த சகோதரனைப் போல, அன்பு காட்டி என்னை நடத்தியது என் மனசைப் பிரவசப்படுத்தியது. இருவரும் பக்கம் பக்கமிருந்து புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொண்டோம். நீண்டநாள் அபிமானி ஒருவனுக்குக் கிடைத்த பேரானந்தம் எனக்குக் கிடைத்தது. என் முதுகில் திடீரெனச் சிறகு முளைத்து விட்டது போன்ற தொரு பிரமை.

மாறுநாள் காலை தொலைபேசி மூலம் கவிஞர் அறிவுமதி என்னுடன் சிதாட்பு கொண்டார். மாலை ஐந்து மணிக்கு தன்னைத் தனது அலுவல

கத்தில் சந்திக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். நாலு மணிக்கே புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டேன்.

அபிபுல்லா சாலையிலுள்ள அவரது காரியாலயத்தில் என்னைச் சந்தித் ததும் ரொம்பவும் பூரித்துப் போய்விட்டார். “என்னா தம்பி, நல்லாத் தூங் கிணியா? சென்னை உணக்கு ஒத்து வருகிறதா? உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்!” எனச் சொன்னார்.

“சரி தம்பி, வா. இன்றைக்கு புத்தகக் கண்காட்சிக்கு இருவரும் போய் வருவோம்!” என அழைத்தார். பின்னர் இருவருமாக ஆட்டோவென்றில் புத்தகக் கண்காட்சித் திடலுக்குச் சென்றோம்.

தமிழ் நாட்டில் நான் தங்கியிருந்த அந்த ஒரு மாதக் காலத்தில் பல தடவைகள் இடையிடையே நான் கவிஞரைச் சந்திக்கத் தவறுவதில்லை.

சினிமாத்துறை சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் இவருக்கு நிறையத் தொடர்புகள் உண்டு. பாலுமகேந்திரா, தங்கர்ப்பசன், பாலா போன்றவர் களுடன் நெருங்கிப் பழகி வருபவர். தங்கர்ப்பசனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். நக்கீரன் கோபாலிடமும் என்னைக் கூட்டிச் சென்று அறிமுக மாக்கினார்.

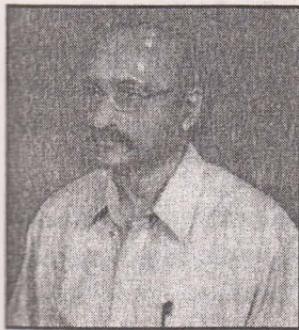
மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையார் மீது அபார மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டுள்ள நான் இந்தப் பயணத்தில் அவரது சொந்த ஊருக்கே யாத்திரை சென்று மக்கள் கவிஞரின் மனைவியையும், அவரது அண்ணையையும் நேரில் தரிசித்து வந்தேன்.

மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையாரின் ஊருக்குச் சென்று வந்ததையும், பாசமிகு அண்ணைன் கவிஞர் அறிவுமதியை நேரில் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்ததையும் என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது.

நான் இன்னமும் திருமணம் ஆகாதவன். வருங்காலத்தில் எனது பேரப் பிள்ளைகளைக் கூட்டி வைத்து இதனைக் கதை கதையாகச் சொல்லி மகிழ்வேன்.

ஏப்ரல் 2004

இதழ் - 300

திக்குவல்லையின் ஆக்டாவை பதிவு செய்த ஸ்டீப்ஸனி

- எல. முருகபுதீ

இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் என்றாலே - அவர்கள் 'வர்த்தகச் சமூகத்தினர்' என்ற கணிப்பு! பொதுவானதாக நிலைபெற்றிருந்த காலமொன் விருந்தது. அக்கணிப்புப் பின்னாளில் பொய்யானது.

அக்காலப் பகுதியில் 'திக்குவல்லை' என்ற பெயர் இலக்கியப் பரப்பில் அறிமுகமாகியிருக்கவில்லை. தென்னிலங்கையில் ஒரு கடலோரக் கிராமமாகத் திகழ்ந்த இந்த ஊரைத் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை மறைந்து, இலக்கிய நண்பர் எம்.எச்.எம்.சம்ஸை பெரிதும் சார்ந்திருந்தது. அப்பெருமைக்குப் பங்கம் நேர்ந்து விடாமல் பேணி பாதுகாத்தவர் கமால்.

சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து, கல்வியில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டு, சிறு வயதில் புலமைப் பரிசில் சித்தியும், பின்னர் க.பொ.த. (விஞ்ஞான பிரிவு) சித்தியும் பெற்று பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலிருந்து ஆசிரியராக வெளியேறி, பின்னாளில் கல்வி நிறுவாக சேவை போட்டிப் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்து இன்று வவுனியாவில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக பணி யாற்றுபவரின் ஆளுமை இவர் நேசித்த இலக்கியத்தில் துலங்குகிறது.

தமது இயற்பெயருடன் ஊரின் பெயரையும் இணைத்து, ஊருக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்கள் ஏராளம். கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், இசை விற்பனைர்கள், படைப்பாளிகள் பலரை அந்த வரிசையில் நாம் பார்த்து வருகிறோம்.

'திக்குவல்லை' என்றவுடன் எமக்கெல்லாம் மட்டுமல்ல - சாதாரண வாசகனுக்கும் முதலில் நினைவுப் பொறியில் தட்டுப்படுவர் கமால்தான். இலக்கிய உலகில் 'கமால்' என்றால் யார்? திக்குவல்லை கமாலா? என்று தான் உடனே கேட்பார்கள்.

1968இல் 'ராதா' என்ற பெண் பெயர் கொண்ட இதழில் எழுத்து தொடரங்கிய இந்த படைப்பாளிக்கு பெண் குழந்தைகள் இல்லையே என்பது கவலை தான். இவருக்கு மட்டுமல்ல - எங்கள் கரிசல்காட்டு இலக்கிய வேந்தன் கி.ராஜநாராயணனுக்கும் - தனக்கு பெண் குழந்தை இல்லை என்ற கவலை தொடர்கிறது.

'எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் முதற் குழந்தை பெண்தான்' என்ற மல்லிகை ஜீவாவின் வாக்கும் கமால் விடயத்தில் பொய்த்துப் போனது தூர்பலம்.

கமாலிடம் நல்ல குணமொன்றுண்டு. தான் கடந்து வந்த பாதையை மறக்காத மனிதர். கடந்து வந்த பாதையை மறப்போமேயானால் - செல்லும் பாதை இருட்டாகவே இருக்கும் என நம்புகின்றவர்.

அழுத்கம் சாஹிரா கல்லூரியில் கமால் பயின்ற காலத்தில் 'சவை' என்ற கவிதை ஏட்டிற்கு இவரை நியமித்து நெறிப்படுத்திய கவிஞர் ஏ.இக்பாலையும், 'இன்ஸான்' இதழ் மூலம் இலக்கியத்தில் சமூகப் பொறுப்புணர்வை இவருக்கு உணர்த்திய ஏ.ஏ.லத்தீபையும், எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், பி.ராம நாதன், இர.சந்திரசேகரன், தொடர்ந்தும் களம் கொடுத்து பக்கத் துணையாக விளங்கும் மல்லிகை ஜீவா ஆகியோரையும் தனது இலக்கிய வாழ்வில் ஆதர்சமாகக் கொண்டு இயங்கி வருபவர்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், பத்தி எழுத்துக்கள் எனத் தன்னை விரிவு படுத்திக் கொண்டவர். சாஹித்திய விருது உட்படப் பல இலக்கியப் போட்டி பரிசில்களையும் தமதாக்கிக் கொண்டவர். பத்துக்கும் மேற்பட்ட நால்கள் இவரது தொடர் பயணத்தில் எமக்குக் கிடைத்தவை.

இலங்கை இதழ்களில் மட்டுமன்றி, தமிழ்நாட்டின் தாமரை, செம்மலர், வானம்பாடி முதலான இதழ்களிலும் தனது படைப்புகளை பதிவு செய்தவர்.

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம், இலங்கை முறபோக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முதலான அமைப்புகளில் செயலாக்கத்துடன் இயங்கியவர். சுமார் ஐந்து ஆண்டுகள் (1995 - 2000) தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டவர். 'இலக்கிய வேந்தன்', 'கலாழுஷ்ணம்' முதலானப் பட்டங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் இவரின் இயற்பெயர் முன்னே நிலைத்திருப்பது ஊர்தான்.

மார்க்களிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கிக் கொண்ட கமாலுக்கு, வர்க்க பேதமற்ற சமத்துவ சமுதாயம்தான் கனவு. அக்களவு நனவாகின்றதோ இல்லையோ தனது கனவை எழுத்தில் பதித்து மனநிறைவடைகின்றார்.

பொதுவாகவே முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட படைப்பாளிகளைப் போன்றே கமாலும் தனது எழுத்து ஊழியத்திற்கு ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவரது பெரும்பாலான படைப்புகளில் அந்த நோக்கம் புலனாகும்.

மல்லிகை ஜீவா அடிக்கடி சொல்வார், 'சிங்கள மக்களால் குழப்பட்ட பிரதேசங்களில் தமிழைப் பேசி தமிழைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள் முஸ்லிம்கள் தானென்று.' இது நிதர்சனம். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தமிழ் வளர்கிறது, வளர்கிறது என்றால் அது தமிழரின் பாரம்பரிய பிரதேசம் என்பதே அடிப்படை. ஆனால் சிங்கள மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசத்திலிருந்து தமிழ் இலக்கியம் படைக்கப்பட்டதென்றால் அது முஸ்லிம் சகோதர சகோதரி களினால் தான் பெரிதும் சாத்தியமாகிறது.

அந்தவகையில் முன்னணியில் திகழ்பவர் 'எங்கள்' திக்குவல்லை கமால்.

சமயம் சார்ந்த மூட நம்பிக்கைகள் பொதுவாகவே சகல இனங்களிலும் நீடிக்கின்றன. இவற்றை அம்பலப்படுத்துபவன் படைப்பாளியாகத்தான் இருப்பான். அவன் குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் கோபத்தையும் சந்திக்க நேரும். கமால் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் மேற்பகுதியை மட்டுமென்றி, அதன் வேரையும் வேரடி மண்ணையும் உற்று நோக்கி யதார்த்தமான கதைகளைத் தந்தவர். அதனால் கோபங்களுக்கும் ஆளானவர்.

திக்குவல்லையின் ஆத்மா - யாழ்ப்பாணத்தில் மலர்ந்த மல்லிகையில் மணம் வீசியது இவரது எழுத்துக்களினால். பிரதேச மொழி வழக்கில் வரவு சேர்த்தவர் கமால்.

கமாலின் படைப்புகள் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டியவை. தென்னி வங்கையின் இலக்கியச் சரித்திரத்தில் இடம் பெறுபவர்களில் திக்குவல்லை கமாலும் ஒருவர். பதட்டத்தில் வாழும் படைப்பாளிகள் கமாலிடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நிதானம், கமாலிடம் இயல்பாகவே குடியிருக்கும் அந்த நிதானம்தான் அவரது பெரும் பலம். இந்த இலக்கிய நேசனின் ஆஞ்சையின் இரகசியமும் அந்த நிதானம்தான்.

மே 2004

இதழ் - 301

என்று நிதானஞ்சூடன் எழுதிவெந்து கவிஞர்.

- புரோவியூர் க.சதாசிவம்

தெளிவத்தை. மலையகத்தின் ஊவா மாகாணத்தின் பதுளை ஊரில் உள்ள ஒரு பெருந்தோட்டத்தின் பெயர் இது.

இன்று 'தெளிவத்தை' என்ற சொல் கலை இலக்கிய உலகின் ஆக்க இலக்கியத்தின் குறியீடாக விளங்குகின்றது. தெளிவத்தை ஜோசப் என்ற படைப்பாளியின் ஆளுமையின் தாக்கம் அது. தெளிவத்தை ஜோசப் தொழில் நிமித்தம் தெளிவத்தை தோட்டத்திற்கு வந்தவர். ஆனால் தெளிவத்தையில் பிறந்து, வளர்ந்து, கலை இலக்கியம் வளர்த்து இன்னும் அதன் சாரலிலே வாழ்ந்து தொடர்ந்து எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட்டுவரும் ஒருவர் உள்ளர். அவர் தான் தமிழோலியன் என்னும் ரங்கன் ஆறுமுகம்.

மணிவிழாக் கண்டு கலாடுவதென்று, தமிழ்மணி, கவிமணி போன்ற அரசு கௌரவ விருதுகள் பெற்ற தமிழோலியனின் ஆக்கத்தினை, இலக்கிய ஆளுமையை வெளி உலகம் சரிவரத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. புரிந்து கொள்ளவும் இல்லை. மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக சமூக அரசியல், பொருளாதாரக் கூறுகள் நவீன இலக்கிய ஆக்கத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை உற்று உணரவேண்டுமாயின் தமிழோலியனின் இலக்கியச் செயற்பாட்டை, அவரது ஆக்கங்களின் உள்ளடக்கத்தை, ஒரு வெளிப்பாட்டை ஆழ அகலமாக நோக்க வேண்டும்.

பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்ட வரலாற்றுக் கொடுமையில் இருந்து இன்றுள்ள பேரினவாத அமுக்கத்தால் அல்லற்படும் அவலம் வரை உள்ள நிகழ்வுகளை நேரில் உற்று உணர்ந்து மலையகத் தொழிலாளர் குடும்பத்தில் பிறந்து பின்தங்கிய கல்விச் சூழலில் கல்வி கற்று மலையகத்தின் பொருளாதார உற்பத்தியை ஆளும் வர்க்கத்தின் நிர்வாக இயந்திரத்தில் களஞ்சியப் பொறுப்பாளராக பிழைப்பதற்காகத் தொழிலில் புரிந்து தொழிலா

என்கள் அழிமையாக வாழ்வதை அனுதினமும் பார்த்துப் பார்த்து வாழ்ந்தவர். அவரது இலக்கியப் பயணம் சத்திய வேட்கை கொண்ட சத்திய தரிசன மானது.

மலையக வரலாற்றில் அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட எழுச்சி ஒரு புதிய பரி மாணம் கொண்டது. எழுத்தை ஒரு உந்து சக்தியாக்கி பேனா எனும் பேரா யுதம் தாங்கி கலாசார போரிட்டு 'மலையகம்' சமூக உணர்வு கோலோச்சுக் கூடும் இராச்சியமாக உருவாக்கிய புரட்சி அது. இலக்கிய வளர்ச்சியில் யுகசக்தி. இலக்கிய வளர்ச்சி ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அக்கால கட்டத்திற்கு முற் பட்ட காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள், பண்புகள் புதிய காலகட்டத்தில் தொடர்ச்சியாக இருப்பது இயல்பு. ஐம்பதிற்கும் அறுபதிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், மறுமலர்ச்சிகள் ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டியது. கே.கணேஷ், சி.வே. ஆகியோரின் உதிரி முயற்சிகளை விட, பரந்த அளவில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிகளும் காரணங்களே. திராவிட இயக்க சிந்தனைகள் இலக்கிய நெஞ்சம் படைத்தவர்களின் சீர்திருத்த உணர்வை உருவாக்கியது. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து வந்த சில ஆசிரி யர்கள் ஊட்டிய இலக்கிய இலக்கண அறிவு ஓரளவு வசதி படைத்த பெரிய கங்காணிமார்கள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை வடக்கிழக்கு மாகாணங்களில் உள்ள தரமான பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் பெற்ற கல்வி அறிவு ஆகியவற்றினை பலர் மனங்கொள்வதில்லை. இந்தக் கால கட்டத்தில் எழுத்துத்துறையில் புகுந்து இன்னும் தொடர்ந்து எழுதும் தமிழோ வியனின் ஆளுமைக்கு அக்காலகட்டத்துப் பகைப்புலம் ஆழந்து நோக்கப்பட வேண்டியது. திராவிட இயக்கத்தின் கருத்தோட்ட ஆக்கிரமிப்பு தமிழோவியனின் ஆக்க ஆளுமையின் ஆரம்பமாக மட்டுமல்ல, ஆழவேர் பதித்த தள மும் ஆகும். தமிழோவியனின் மலையகத்து நேசம் கலந்த சமூக உணர் விற்கு பகுத்தறிவு சிந்தனை தமிழனர்வு, சாதி எதிர்ப்பு, சமதர்மநோக்கு, பெண் விடுதலை ஆகியன சத்துணவாக இருந்தன. திராவிட இயக்க நூல்கள், சஞ்சிகைகள் மலையகத்தில் பரவலாக வாசிக்கப்பட்டன. இன்னும் பல இலக்கிய சஞ்சிகைகள் வெளியாகின. மன்றங்கள் தோன்றி விழிப் புணர்வு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. மலையகத்தில் துளிர்விட்ட விழிப்புணர்வின் வெளிப்பாடாக அறுபதின் ஆரம்பத்தில் மலையக 'நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்க' மும், 'மலைமுரசு' பத்திரிகையும் தோன்றின. அந்த மலைமுரசு பத்திரிகையில் வெளியாகிய கவிதைகளே தமிழோவியனின் ஆரம்ப காலப் படைப்புகள். பதுளையில் பழத்த இளைஞர்கள் தூஷப்புடன் செயற்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவராய் முன்னின்றவர் தமிழோவியன். திருக்குறள் மன்றம் அமைத்து குறள் வகுப்புக்கள் நடத்தப்பட்டது. வள்ளுவர் விழாக்கள், பெரியார் விழாக்கள் கொண்டாடினர். தமிழகத்தில் இருந்து வருகை தந்த அறிஞர்கள், கவிஞர்

கண்ணதாசன், நாஞ்சில் மனோகரன், சிலம்புச் செல்வன் மா.பொ.சி., டி.கே.சீனிவாசன் போன்றோரும், ஈழத்து அறிஞர்களும் சிறப்புச் சொற்பொழிவு விருந்தினராக அமைக்கப் பெற்றனர். இவற்றை எல்லாம் முன்னின்று நடத்திய துடிப்புள்ள இளைஞர்கள் தமிழோவியன். விழிப்புணர்வு ஊட்டும் நோக்கிள் நல்லதோர் பரிமாணமாக அமைந்தது இவர் எழுதி மேடை ஏற்றிய தி.மு.க. பாணியில் அமைந்த சமூக சீர்திருத்த நாடகங்கள். தோட்ட குழ் நிலையை சித்திரிக்கும் நாடகங்களும் மேடையேற்றப்பட்டன. இவரின் முயற்சியால் குழ் உள்ள தோட்டங்களிலும் மேடையேற்றினா. நாடக மேடை சீர்திருத்தக் கருத்து பரப்பும் சாதனமாகியது. 'தியாகி', 'மனமாற்றம்', 'மதி மயக்கம்', 'ஏட்டிக்குப் போட்டி', 'காதலின் வெற்றி', 'பிள்ளைமனம்', 'கலைப் பித்தன்' போன்ற நாடகங்களை தமிழோவியன் கதை வசனம் எழுதி இயக்கி தோட்டங்களில் மேடையேற்றி இருக்கிறார். இது வெறும் கலையுணர்வு வெளிப்பாடு மட்டும் அல்ல. சமூகப் பணியாகக் கொள்ள வேண்டியது.

புனைகதைத் துறையில் தமிழோவியனின் பங்கும் பணியும் விதந் துறைக்க முடியாவிட்டாலும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. 'வீரகேசரி' தோட்ட மஞ்சரி, மலைநாட்டு எழுத்தாளர் சங்கம், மலைமுரசு, சுதந்திரன் ஆகியவை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றவர். மலையக இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தைக் கொடுத்து தமிழ் இலக்கிய செழுமைக்கு வலுக் கேர்த்த சிறுகதை எழுத்தாளர் பட்டியலில் இவர் முன்னிலையில் இல்லை என்பது உண்மையே. இதற்குக் காரணம் சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தில் மட்டும் அவர் தமது ஆற்றலையும், காலத்தையும் முடக்கிவிடவில்லை. புனைகதை இலக்கியத்தில் புதிய போக்கினைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக் கவும் இல்லை. ஐனரஞ்சக போக்கினை சிறிது பற்றிக் கொண்டார். 'ஞானம்' சஞ்சிகையில் தனது எழுத்துலகைப் பற்றி எழுதுகையில் 'எனது கதை மாந்தர்கள் இனிமை நினைவுகளில் இறுமாந்து கிடப்பதுண்டு. ஏறுமாறான பாத்திரங்களை நாம் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் தான் இன்று நமது சமூகத்திலே ஆட்டிப் படைக்கின்றனர். அவர்களின் அந்தரங்க விளையாட்டை அறிந்து கொள்வதற்காகவே இந்தப் பகிரங்க வேலை' என்கின்றார்.

தமிழோவியனின் ஆற்றலையும், ஆக்கத்திறனையும் தொடர்ச்சியான அவரது நான்கு தசாப்த இலக்கியப் பயணத்தில் நாம் தரிசிக்கவல்ல ஆரோக்கிய இலக்கிய வடிவம் கவிதைகளே. ஜம்பதுகளில் கவிதைத் துறையில் கால் பதித்த இவர் பாரதிதாசனை ஞான குருவாகவும், துரோணராகவும் கொண்டவர். "உன்னைக் குருவாக உள்ளத்தில் பதித்திட என்னைக் கவி பாட வைத்த புரட்சிக் கவிஞரே" எனக் கவி பாடிய அவர் பாரதியின் வழிவந்த பாரதிதாசனின் புதுமைக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்டவராவார். பாரதியார் முங் முழுங்கூ் 90

கரும்புத் தோட்டத்தில் பெண்கள் படும் வேதனையைக் கவிதையில் படைத் ததை விஞ்சி நிற்கிறது இவரது கவிதைகள். அனுதினமும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் படும் அவலங்களைப் பங்காளியாக நின்று படைத்த இவரது கவிதைகளில் தார்மீக ஆவேசம் எதிரொலிக்கின்றது.

தமிழோவியனின் சிறுகதைகளில் நாம் காணத் தவறிய யதார்த்தப் பண்புகளை அவரது கவிதைகளில் பரவலாகக் காணலாம். பேச்சு வழக்குகள் கவிதைகளில் ஒசை நயத்துடன் ஓலிக்கும். இதோ சில உதாரணங்கள்.

“வெட்டிப்பயல் மகளே!

வீறாப்போ உந்தனுக்கு?

வெட்டிப் புதைச்சிடுவேன்.

வீட்டை விட்டுப் போனியானா?”

மாட்டுக்குப் புல்லை

அறுத்துவரும் மலையாண்டி

எனும் தொழிலாளிக்கு

தோட்டக் கணக்கில் கள்ளப்பேர்”

“சாராயத்திற்கும் சாப்பாட்டுக்கும்

தலையைச் சாய்த்துப் போகும்

தலைவரும்”

தமிழோவியனின் கவிதைகள் எனிய ஒசை குன்றாத சத்தம் தொளிக்கும், கேட்பதற்கு இனிக்கும். நெஞ்சை அள்ளும்.

‘கொட்டு மழை, கொடும்

வெயிலில் உழைப்போர் கூட்டம்

குடிப்பதற்கு கொடுப்பதுவோ

தேயிலைத் தூசாம்’ எனக் கொதித்துப் பாடும் தமிழோவியன் மலையக மக்கள் அவலத்தினுடே அபிலாசையுடன் வாழத் துடிக்கும் மனிதப் பண்ணென, அவர்களிடம் அரும்பும் ஆசைகள், கனவுகள், கற்பனைகள், காதல் உணர்வுகள் இவற்றையும் அழகாகப் பாடியுள்ளார். அவர் பாடு பொருளாக கொள்ளாத பொருளே இல்லை எனலாம். மலையகத்தில் காலத்துக்குக் காலம் எழும் ஏறியும் பிரச்சினைகள், சவால்கள் அத்தனையும் கவிதையாக வடித்துள்ளார். மலையகத்தில் அதிகத் தொகையான கவிதை பாடியவர் எனில் முன்னணியில் நிற்பவர் தமிழோவியன்.

மலையக கலாசாரத் தளத்தில் கடந்த நான்கு தசாப்த காலமாக காலுள்ளிரி கவி படைத்துவரும் தமிழோவியனின் கவிதைகள் மலையக சமுதாயத்தின் வரலாற்றை, வாழ்வியலை, உணர்வைகளை, உள்ளக் குழற்களை, அடிமையின் அவலங்களை, காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படும் அரசியல் கொடுமைகளை புத்திபூர்வமாக உணர்ந்து உணர்ச்சிப் பூர்வமாகக் கூறும் ஆவணங்களாகும். தமிழோவியன் மலையகத்தின் முன்னணிக் கவிஞர் என்று கூறுலாம். அவரது கவிதைகள் மாணவர்களின் பாட நூல் களில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

தமிழோவியனின் ஆளுமை பன்முகப்பட்டது. அருமையான பேச்சாளர். சிலவேளையில் அவரது உரைகள் எடுத்த பொருளின் எல்லையைத் தாண்டினாலும் பொறுமையுடன் கேட்டால் பல இலக்கியப் பொக்கிழங்களைப் பொறுக்கி எடுக்கலாம்.

புதிய எழுத்தாளரை இனங்கண்டு தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகமாக எழுதுவதற்கு துணை நிற்பார். பாடசாலை மாணவர்களுக்கு இடையே பதுளையில் வாழ்ந்த அறிஞர்களின் நினைவு தினத்தையொட்டி இலக்கியப் போட்டிகளை ஆண்டுதோறும் பெரும் முயற்சி எடுத்து ஒழுங்கு செய்வார். இலக்கிய மலர் தயாரிப்பில் இவருக்கு நிகர் இவரேதான். ஊவா மாகாண சாகித்திய மலர்கள் அனைத்தும் இவரது கைவண்ணத்தில் உருவாகி யனவே. இலக்கியத்தை நேர்மையாக நேசிப்பவர். இலக்கிய கர்த்தாக்களை மதிப்பவர். தொடர்ந்து தொடர்பு வைத்துக் கொள்பவர். மறைந்த இலக்கிய அறிஞர்களின் நினைவு தினங்களை காத்திருந்து அவர்களைப் பற்றிய கட்டுரைகளை பத்திரிகைகளில் எழுதுவார். இளம் தலைமுறையினருக்கு இலக்கிய உணர்வை பரப்ப வேண்டும் என்பது அவரது தழியாத தாகம். விடாழுமுயற்சி.

இன்று மலையகத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த வேண்டியுள்ளது. ஆனால் மலையக சமுதாயத்தில் உள்ள கட்டமைப்புகள் இதற்கு உகந்ததாக இல்லை. அரசியல் இயக்கங்களும், தொழிற் சங்கங்களும் சீரிய முறையில் இப்பணிகளைச் செய்வதாக இல்லை. சிலவேளை களில் விழிப்புணர்வு மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடுகிறது. ஆகவே மாற்றுத் திட்டம் வேண்டப்படுகின்றது. இதனை கலை இலக்கிய கலாசாரத் தளத்தில் ஏற்படுத்துவது ஒரு வழியாகும். தமிழோவியனின் இலக்கிய களப்பணிச் செயற்பாடு உச்சக் கட்டத்தில் இருந்து ஐம்பதுகளின் இறுதியில் பதுளையில் இடம்பெற்ற கலாச்சார மறுமலர்ச்சி முன்னுதாரணமாகும். மன்றங்கள், விழாக்கள், நாடகங்கள் மூலம் சமூக நேச விழிப்புணர்வு உருவானது. இந்தக் களத்தைப் பற்றிய வரலாறு ஊவா மாகாணம் மலையகத் தமிழ்

இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்கு இவைகள் நுணுக்க விபரத்துடன் நூலாக எழுதப்பட வேண்டும். பங்காளியாகத் தொழிற்பட்ட பல்கலை வேந்தனுமான ஆற்றல் கொண்ட தமிழோவியனால் தான் இப்பணியை முழுமையாகவும், செழுமையாகவும், சீராகவும் செய்ய முடியும்.

இப்பணி மலையகம் பூராவும் ஒரு கலாசார மறுமலர்ச்சியினையும், விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்த வழிவகைகளையும், செயலூக்கத்தையும் உண்டாக்குவதாக அமையும். தற்போது நோய்வாய்ப்பட்டு வாழ்க்கையில் பல சவால்களை எதிர்நோக்கி வந்தாலும் எழுத்துலகில் என்றும் வயது பதினாறுடன் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும் தமிழோவியனால் இப்பணியைச் செய்ய முடியும். கட்டாயம் செய்வார்.

தமிழோவியனின் எழுத்து ஓவியங்கள் எழுத்து இலக்கியத்திற்கு வளமும் வளப்பும் சேர்த்துள்ளன என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

ஜூன் 2004

இதழ் - 302

டிருத்து என்ற ஓவியக் கலைஞர் வெல்லிகையின் நூற்றுக்கிலை நண்டங்கள்!

- டொயினிக் ஜீவா

பள்ளிப் பருவ வயதிலிருந்தே அழகான ஓவியங்களைப் பார்த்து ரசித்து பரவசப்படுவது எனது இளமைக்கால விருப்பம். சிறுவயதிலேயே நோட்டுப் புத்தகங்களில் என் மனதைக் கவர்ந்த காட்சிகளைச் சித்திரங்களாக வரைந்து தள்ளியிருக்கிறேன். ஆத்ம திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன்.

ஆனால், அந்த முயற்சி தொடரவில்லை. சித்திரம் என்னைக் கைவிட்டு விட்டதோ அல்லது சித்திரத்தை நான் கைவிட்டு விட்டேனோ என்பதைச் சொல்லத் தெரியவில்லை.

ஆனால், தொடர்ந்து என்னால் சித்திரம் தீட்ட இயலவில்லை. அதை மறந்து விட்டேன் எனச் சொல்லத்தான் வேண்டும். மல்லிகையின் மல்லிகை என்ற எழுத்தும், ஆண்டு மலர்களின் அட்டைப் படங்களும் இலங்கையின் பிரபரவ ஓவியர் ரமணியனால் தொடர்ந்து வரையப்பட்டு வருபவை. மல்லிகையின் தொடர் பெருமைக்கு ரமணியின் ஓவியங்களும் பெரும்பங்கு வகித்து வருகின்றன. அன்னாரது உருவம் கூட, மல்லிகையின் அட்டைப் படமாக வெளிவந்துள்ளது.

ஆனால், கல்கியில் வெளிவந்த மணியம், சந்திரா போன்றவர்களின் கதை, கவிதைச் சித்திரங்களை அந்தக் காலத்திலேயே ரசித்து ரசித்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து பொழுது போக்கியவன், நான்.

இப்படியாகத் தொடர்ந்து வந்த எனது சித்திர ரசனை வளர்ச்சியில் தமிழகத்து ஓவியப் பேராசான் ஆதிமூலம் என்பவரது ஓவியங்கள் எப்படியோ என் மனதைக் கவர்ந்து விட்டன. ஆதிமூலம் ஓவியம் என்றாலே என் நெஞ்சில் ஒரு கிணகிணுப்புத் தோன்றி மலரும்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கலை பண்பாட்டுக் கழகம் யாழ்ப்பாணத் தில் மிகப் பிரமாண்டமான கலை இலக்கிய விழாவொன்றையாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மூன்று நாட்கள் நடத்தியது.

அந்த விழாவில் முதன் முதலில் மருது நேரடியாகக் கலந்து கொண்டு அவ்விழாவைச் சிறப்பித்தார். இவருடன் தமிழகத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் பா.செய்ப்பிரகாசம், தலித் அரசியல் தலைவர் திருமாவளவன் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர்.

நானும் அவ்விழாவிற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். பல சிங்களக் கலை ஞர்களுடன் சேர்ந்து நானும் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தேன். நேரம் போவதே தெரியாமல் நாங்கள் உறையாடி மகிழ்ந்தோம். எனது மண்ணில் அவர்களை அந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் கண்டு மனம் விட்டுக் கடைத்தது என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவமாகும். கலைஞர்களை குறிப்பாக எழுத்தாளர்களை கனம் பண்ணி மதிப்பதில் மருது தனிப் பண்பு கொண்டவர்.

மருதுவின் கோட்டோவியங்கள் ரொம்பவும் பிரபலமானவை. தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் தரமான சிற்றேருகேளில் இவரது தனித்துவ ஒவியச் சிறுஷ்டிகளைக் கண்டு களிக்கலாம். தனது ஒவியங்களை இலங்கையில் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் காட்சிக்கு வைக்க வேண்டும் என பெரு விருப்பம் கொண்டுள்ளார், இவர்.

ஒவியக் கலையில் சிங்களக் கலைஞர்கள் தனித்துவச் சிறப்புடன் சிறந்து விளங்குகின்றனர் என்ற எதார்த்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்டுள்ள இவர், சிங்கள ஒவியர்களின் சித்திரங்களையும் நேரில் பார்த்து ரசிக்க விருப்பம் கொண்டுள்ளார். ஏனைய கலைஞர்களைவிட, இவர் நமது ஆத்மா வின் சத்திய மொழியைப் புரிந்து கொண்டிருப்பவர்களில் தலையானவர் என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

ஜூலை 2004

இதழ் - 303

தனித்துவம் திக்க தடிடக் கவிஞர்

- எஸ். ஜயலில்லேந்தன்

'பேரன்ப அஞ்சல் பெரிதாய்

எழுதவில்லை

சேரன் பிறந்த செருக்கு'

என்ற மஹாகவியின் கவிதா அறிமுகத்துடன் எங்களுக்கு அறிமுக மானவன் சேரன். மே மாதம் 21 அவன் பிறந்த தினம். எனக்கு நினைவு தெரிந்து 1964இல் மஹாகவி மாமா குடும்பம் எங்கள் பெரிய நீலாவணை வீட்டிற்கு வந்தபோது சேரன் 6 வயதுச் சிறுவனாக இருந்தான். சேரன் என்னை வேந்தன் அண்ணா என்று அழைத்து என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டான். அது ஒரு மின்னல் கீற்றுப் போன்று என் மன வெளியில் ஓடி மறையும் நிகழ்ச்சி.

அதன் பின்னர் சேரனுடன் எனது நெருக்கம் அதிகரித்த காலம், மஹா கவி மாமா மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் உயர் பதவி வகித்த காலமே! நான் கல்லடி இராமகிருஷ்ண மிஷன் சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் விடுதி மாணவனாகத் தங்கிக் கல்வி கற்ற அந்தக் காலமே நானும் சேரனும் நெருங்கிப் பழக்கத் தோதான் காலமாக அமைந்தது.

வாவிக்கரை ஒரமாக அமைந்த அந்த அரசாங்க பங்களா விடுதி எங்கள் தனிப்பட்ட ஒரு கோட்டையாயிற்று. அந்த பங்களா முன் விரிந்து கிடந்த பக்கைப் புல்வெளி, எங்கள் 'ஓவல்', 'லோட்ஸ்' ஆயின. இலக்கிய உறவில் மஹாகவி மாமாவைக் காண வந்த மௌனங்குரு மாமாவைக் கூட, நாங்கள் சிலவேளாகளில் எங்களுடன் கிரிக்கெட் ஆட வைத்தோம். கார்ட்டின் கைதப் புத்தகங்கள் படிப்போம். பாடப் புத்தகங்களும் படிப்போம்.

மஹாகவி மாமா இடமாற்றத்தோடு எங்கள் உறவில் இடைவெளியேற்றடது. ஆனால் மஹாகவி மாமாவின் திறச் மரணத்தையுடெட்டு நாங்கள் மீண்டும் சந்தித்தோம். மாமாவின் இறுதிச் சடங்கு நடந்து ஒரிரு தினங்களில்

நாம் அளவெட்டி சென்றோம். மீண்டும் சந்திப்பு, பிரிவு, சந்திப்பு என ஊஞ்சல் போல் எம் உறவும் தொடர்ந்தது.

சேரன் ஒரு விலங்குப் பிரியன். அதனால்தான் அவன் மச்சம் மாமிசங்களைத் தொடுவதில்லையோ நான்றியேன். அப்போது பறவைகளை அவதானித்து அவை பற்றி குறிப்புகளையெடுத்து அவற்றைச் சிறிய கையடக்க ஏடுகளாகத் தயாரித்திருந்தான். இயல்பாகவே சேரனுக்குக் கைவரப் பெற்றிருந்த சித்திர ஞானம் இந்தக் கையேடுகளை அழகிய வர்ணத்தில் தயாரிக்க அவனுக்கு உதவிற்றென்றே நம்புகிறேன். இதற்கு அவனது சகோதரர்களும் பெரிதும் உதவினர். இந்த அமைப்பிற்கு ‘பறக்கும் சிட்டுகள்’ எனப் பெயரும் வைத்திருந்தான். ஒருமுறை அளவெட்டி போன்போது தனது சேகரிப்புகளான பறவைகளின் சிறுகுள்ள, முட்டைகள், கூடுகள் மற்றும் கையேடுகளைக் காட்டவே அவற்றின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு நானும் பறக்கும் சிட்டுகளில் ஒருவனானேன்.

பறவைகளுடன் போலவே சேரனுக்கு நாய்களுடனும் நல்ல உறவொன்றிருந்தது. எங்கு நாய்களைப் பார்த்தாலும் அவற்றை வசியப்படுத்திவிடும் ஆழ்றல் சேரனுக்கிருந்தது. என்ன அதிசயமோ நாய்களும் அவனிடம் நட்புப் பாராட்டத் துவங்கிவிடும். எங்கள் வீட்டு நாய் எம்.ஐ.ஆரும், சேரனும் நெருக்கமானதற்கான ஒரு புகைப்படச் சான்றும் என்வசமுள்ளது. கண்டாவில் தற்போது வாழும் சேரனுடன் துணையாக ‘லாசா’ என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு நாய்க்குடியே இருப்பதாக சேரன் என்னிடம் சொல்லியுள்ளான். தனது கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக் கட்டுரையை இந்த ‘லாசா’வுக்கே சேரன் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளமையும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இதற்கிடையில் 74 ஒகஸ்டில் வெளியான ‘சங்கமம்’ என்ற சஞ்சிகையில் எனது தந்தையார் நீலாவணனின் ‘பவள மல்லிகைப்பு’ என்ற கவிதை வெளியான அதே பக்கத்தில் சேரனின் ‘வலிமை’ என்ற கவிதையும் வெளியாகியிருந்ததைக் காண நேர்ந்தது. என் தந்தையாரின் கவிதையை விட, என் நண்பனின் கவிதையை நான் மிகவும் ரசித்ததுடன் மிகுந்த பெருமையை மடைந்தேன்.

இதே 74 டிசம்பர் மாதத்தில் எனது தந்தையார் க.பொ.தூசாதாரன் தரப் பரீட்சையின் போது தமிழ்மொழி பாட விடைத் தாள்களைத் திருத்தம் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். இப்பணியின் போது மிகச் சிறந்தவொரு விடைத் தாளைத் திருத்தம் வர்யப்பு என் தந்தைக்குக் கிடைத்தது. அவ்விடைத் தாளில் இலங்கையின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களின் கவிதைகள் எல்லாம் கூட்டிப் காட்டப்பட்டிருந்தனவென்றும், தன்னுடன் பரீட்சை விடைத்தாள் திருத்தம் பணியில் ஈடுபட்ட அனைவருக்கும் அவ்விடைத்தாளைக் காட்டிய முன் முழுங்கூடு

தாகவும் என் தந்தையார், வீட்டில் அம்மாவுடன் உரையாடியதைக் கேட்க முடிந்தது. அது அவ்வாண்டில் பரீட்சை எழுதிய சேரனின் விடைத்தாளாக இருக்கலாமென்ற சந்தேகத்தில் அந்த விடைத்தானாக்குரிய சுட்டெண் ணைக் குறித்து வந்திருந்த என் தந்தையார் பின்னர் சேரனுக்கு இது பற்றி தபால் எழுதியதாகச் சேரன் என்னிடம் கூறியுள்ளான். அந்த விடைத்தாள் சேரனுடையதே என்பதும், அந்த ஆண்டில் அகில இலங்கை ரீதியாக தமிழ் மொழிப் பாடத்தில் அதிகாடிய புள்ளிகள் சேரனுக்கே கிடைத்தது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மஹாஜனாவில் படித்துக் கொண்டிருந்த சேரனும், ஆதவன் போன்ற நண்பர்களும் சேர்ந்து ‘ஞாயிறு’ என்ற பெயரில் ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்தியதாக நினைவுண்டு. இதுவே பின்னாட்களில் வளர்ச்சி பெற்று ‘புதுசு’ என்ற சிற்றேடு உருவாகவும் கால்கோளாயிற்றென நம்புகிறேன். ‘புதுசு’ சஞ்சிகையின் உருவாக்கத்தில் சேரனின் பங்கு முக்கியமானது. இந்தப் ‘புதுசு’வின் வருகையால் நான் சேரனைப் பற்றி மீண்டும் புஞ்ச வாய்ப்பொன்று கிடைத்தது.

இனப்பிரச்சினை விகவரூபம் எடுக்கத் துவங்கிய நாட்களில் போக்குவரத்துப் போன்ற சிக்கல்கள் எங்கள் நெருங்கிய தொடர்புகளில் சற்றே இடைவெளியை ஏற்படுத்தின. அவ்வேளைகளில் சேரன் யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவளாயினான். இனப்பிரச்சினையோடு யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் தொடர்புகளும், நெருக்கங்களும் அதிகம் என்பதை நான் கோட்டுக் காட்ட வேண்டியதில்லை. ‘மன்ன் சமந்த மேனியர்’, ‘ஆற்றுகை’, ‘ஶங்கள் மன்னும் இந்த நாட்களும்’, கவிதா நிகழ்வுகளில் சேரனின் பங்குகள் குறித்தும் அறியக் கிடைத்தது.

பல்கலைக்கழகப் படிப்பின் பின்னர் சேரனைச் ‘சற்றுடே றிவியு’ பத்திரிகை யாளாக அறிய நேர்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த இந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பத்திரிகையாளாகச் சேரன் பெற்ற அனுபவங்களை நான் பெரிதும் அறிந்திலேன். காமினி நவரத்ன போன்ற நல்ல பத்திரி கையாளர்களின் உறவு அவனுக்கு அவ்வேளையில் சித்தித்தது. அதன் விளைவாகத்தானோ என்னவோ பின்னர் மாற்றுக் கருத்துக்களின் குரலாக வெளிவந்த ‘சரிநிகர்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் சேரனின் ஆளுமை மிக்க பங்களிப்பைத் தரிசனம் செய்யக் கிடைத்தது.

இந்தக் காலக்கட்டமே சேரனை ஒரு விசாலிப்பு மிக்க கவிஞராக மாற்றியது என நம்புகிறேன். இந்தக் காலகட்டத்தில் சேரனின் அரசியல் சித்தாந்தங்களிலும் பாரிய மாற்றுமேற்பட்டதென்றே கொல்ல வேண்டும். மானுட நேயத்தின் ஆதார சுருதி களான ஆக்கங்களைச் சேரன் இக்கால கட்டத்தில் படைத்தான். வெறும் இன்ரீதியான, பிராந்திய ரீதியான பிரிவுகளுக்கும் அப்பால், துயர் கொண்டலைந்த

சமூகத்தின் குரலாக, சேரனின் கவிதைகள் ஓலிக்கத் துவங்கின. இதன் விளைவாக சேரனுக்கும் துரோகிப் பட்டம் குட்டப்பட்டதில் ஆக்சரியமில்லை.

இக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்த ‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’ (1985) தொகுப்பு, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் என்றென்றும் பேசப்படும் ஒரு பதிவானது. அன்றைய யுத்தச் சூழ்நிலையை வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து அனுபவித்த கவிஞர்களின் படைப்புகளை, ஒருசேரக் கொண்டு வந்த ‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’ தொகுதி, இன்று வரை பேசப்படுகின்ற ஒரு படைப்பாக மாறுவதற்கு, சேரனின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக எழுந்த இலக்கியங்களுள், என்றுமே பேசப்படும் ஒரு தொகுதி இது என்பதில் எவருக்குமே மாற்றுக் கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. இத்தொகுப்பில் வெளிவந்த பதிவுகள், இந்திய - தமிழகச் சினிமாத் தயாரிப்பாளர்களின் இலங்கை தொடர்பான பூசி மெழுகல் கலைகளுக்கும் கைகொடுத்தன என்பதும் பதிவுக்குரியதே.

இதனைத் தொடர்ந்து சேரனது கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்புகளும் வெளிவந்தன. போர்ச் சூழலில் வாழ்ந்த சேரனின் கவிதைகள், அதன் பிரதி பிம்பாக்களை மிகச் சிறந்த முறையில் வெளிக்காட்டின என்றே சொல்லவேன். சேரனின் கவிதைகளில் நான் பிரச்சார நெடியைக் காணவில்லை. இந்தக் காலகட்டத்தில் வடகிழக்கிலிருந்து வந்த கவிதைகளில் பெரும்பான்மை யானவை போரையும் அதன் விளைவுகளையுடும் பாடு பொருள்களாகக் கொண்டிருந்தாலும், சேரனின் கவிதைகளில் நான் நேர்மையைக் கண்டேன். அநேகமான அவனது கவிதைகளில் தனது அநுபவங்களையே முன்வைத்திருந்தான். அது மட்டுமேன்றி வெறுமனே போரையும், இனப்பிரச்சினையையும் பாடி ஆஸ்தான கவிஞராக மாறும் முனைப்பு சேரனுக்குக் கிணங்கித்தும் இருந்ததில்லை என்பதை அவனது கவிதைகளில் விரவிக் கிடக்கும் மானுட நேயம் தெளிவாக எடுத்துக் கூறும். போர்ச் சூழலிலும் இயற்கையை வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் ஒரு கவிதா நேயம் சேரனுக்கிருந்தது. அதேவேளை போர்ச் சூழலில் காதல், காமம், விரகம் போன்றவற்றுக்கும் இட முன்டு என்பதை அவனது கவிதைகள் மெய்ப்பித்தன.

சேரனின் ‘இரண்டாவது குரிய உதயம்’ (1983), ‘யமன்’ (1984), ‘கானல் வரி’ (1989), ‘எலும்புக் கூடுகளின் ஊர்வலம்’ (1990), ‘எரிந்துகொண்டிருக்கும் நேரம்’ (1993) ஆகிய நூல்களை வாசிப்போருக்கு அவனது கவிதா நேர்மையை அறிய முடியும். இதில் கவலைக்குரியதென்னவென்றால் சேரனின் அத்தனை கவிதைகளையும் படிக்கும் வாய்ப்பு பலரைப் போல் எனக்கும் கிடைத்திலது என்பதே. புதிதாகச் சேரனைத் தரிசிக்க விரும்புவோருக்கு அவனின் தேர்ந்தெடுத்த 100 கவிதைகளின் தொகுப்பான ‘நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு’ எனும் தொகுதியில் காணும் கவிதைகளைப் படித்தால் போதுமென்று வாக்குமூலமளிக்கிறேன்.

தமிழக கல்தா விமர்சகர்கள் ஈழத்தின் கல்தா வளர்ச்சியைச் சரியாக அங்கீ கரித்தனரா? என்பதில் எனக்கு என்றுமே சந்தேகமிருந்து வந்துள்ளது. கலிதைகள் மட்டுமன்றி ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்துறை தொடர்பாகத் தமிழகத்தில் மாற்றாந தாய் மனப்பான்மை நிலவியதான் ஒரு நீண்டகாலக் குற்றச்சாட்டு இருந்து வந்துள்ளது. இந்த நிலைமை அண்மைக் காலங்களில் மாற்றமடைவதற்குச் சேரன் போன்ற ஒரு சிலரது படைப்புகள் காரணமாயிற்றென்று நான் துணிச்சலுடன் கூறுவேன். சேரன்து படைப்புகள் தமிழகத்தில் தொடர்ந்து வெளிவருவது இதற்குச் சாட்சியுமாகும். எமது தமிழர்களைப் பீடித்துள்ள தூரதிர்ஷ்டங்களில் ஒன்று தமிழ கத்தின் அங்கீகாரம் என்பதாகும். சஜாதா போன்ற ஒரு பிரபலத்தின் எழுத்துக்கள் கோடிகாட்டும் வரை எமது ஈழத்துக்கள் தமிழ் வாசகரைச் சென்றடையாதோ என்ற ஒரு மாயை தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மாய வலையிலிருந்து மீளச் சேரன் போன்றோரது படைப்புகள் துணை செய்ய வேண்டுகிறேன்.

சேரனிடம் நான் மதிக்கும் மற்றொரு பண்புண்டு. தனது தந்தையாரான மஹா கலி ஈழத்தின் நலீன கலிதைகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக வாழ்ந்திருந்த போதும் அவரின் புகழ் நெருப்பில் குளிர்காய் ஒருபோதும் முனைந்ததில்லை. மஹாகவியின் மகன் சேரன் என்பதைப் பார்க்கிலும், “சேரனின் தந்தையார்தான் மஹாகவி’ என்ற பெயரையே சேரன் ஈடுபடியுள்ளான் என நான் நம்புகிறேன்.

தற்போது கண்டா யோர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியல் விரிவுறையாளராகப் பணியாற்றிவரும் சேரன் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் தமது கம்பியூட்டர்களின் துணையோடு தனது பெயரைச் சங்காரம் செய்த போதெல்லாம் துடித்தெழுந் துள்ளான். அண்மையில் அவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது ‘என் பெயர் என்பது என் அடையாளம் என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளேன்’ என்று பெருமையாகக் கூறினான்.

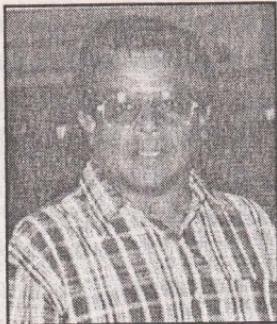
இதைத் தவிர சேரனைப் பற்றி நான் எழுதி என்ன இருக்கிறது. அதிர்ந்து பேசாத, அதேநேரம் அநீதிக்காக ஆப்பரிக்கின்ற, உயிர்களிடத்தில் - அது ஆற்றி வள்ளுதோ, ஐந்தறிவுள்ளதோ அவற்றின் மீது அன்பு பாராட்டுகின்ற, பழகுதற் கிளிய கலாநேயன் சேரன். இங்கு ‘அவன்’ என ஒருமையில் தன்னை விளித் தமைக்காக சேரன் என்ன நினைக்கிறேனோ நான் அறியேன். என்னைப் பொறுத்தவரை நான் அவனது வேந்தன் அன்னன் தானே!

மஹாகவியின் இல்லாள், சேரனின் அன்னை மாமியின் மரணத்துடன் தொடர்ந்த அந்தியேட்டி மதிய உணவின் போது அங்கு வந்திருந்த அன்பர் டொமினிக் ஜீவா, சேரனின் புகைப்படம் மல்லிகை அட்டைப்படமாக பிரசரமாக வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை காட்டினார். அதன் விளைவே இக்கட்டுரை.

அடுக்கல் 2004

இதழ் - 304

தஸ்திலைப்பந்தஸ்

நூட்டச் சிறநாள்ளல் ஸ்ரீ ஸ்கெட்ப்ஸானி

- ஒ. எஸ். சிவகுமாரன்

1970களில் இளமைத் துடிப்புடன் 'புதியதோர் உலகம் சமைப்போம்' என்ற வீறுகொண்ட நோக்குடன், தனியாற்றலும் சமைந்த ஒரு பரம்பரைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்களுள் சிலர் இன்றும் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு அளவளாவுகின்றனர். இது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தத்தம்மளவில் அவர்கள் இன்று பெரிய, ஆக்கப்பூர்வமான, திறனாற்றல் கொண்ட படைப்பாளிகளாகவும், திறனாய் வாளர்களாகவும் இருந்துவந்த போதிலும், தொடர்ந்தும் என்னுடன் மனமாரவிவாதித்தும், கனம் பண்ணியும் வருவதனால் நானும் தவிர்க்க முடியாத ஓர் எழுத்துலகப் பிரகிருதி என்பதனை, நானே உணரச் செய்துள்ளனர்.

அத்தகைய இளஞ்செம்மல்கள் இன்று முழு மனிதராய் மனுக்குல மேன்மைக்காகத் தமது எழுது கருவிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்களுள், என்னைப் பொறுத்த மட்டில், மிகமிக முக்கியமானவர் ஒருவர் - மானிப்பாய் சுதுமலையைச் சேர்ந்த ஜயாத்துரை சாந்தன்.

'சாந்தன்' என்ற குறுகிய பெயரே தமிழ் எழுத்துக்குப் புதியதாய் இருந்தது. அதுவும் ஒரு கவர்ச்சிச் சின்னம். அவர் உருவமும் அப்படியொன்றும் பெரிய சர்ரமமல்ல. அவர் எழுத்துக்களும் இறுக்கத் தறித்த குறள் போன்றவை. அவற்றினுடாக அவர் வெளிப்படுத்தும் மானிட நேயம் அமுத்தமாகவும் ஆழ மாகவும் மனதிற் பதிந்து சிறு சிறு சலணங்களை எமது உள்ளத்தில் எழுப்பும் பொழுது வியப்பார்வம் நம்மிடையே பெருகுகிறது. இதுவும் இந்தப் புதுமைச் சிற்பியின் பிரதிமை. புலன்களினால் உணரத்தக்க புலமைத்துவம் அவர் எழுத்தினுடாக வெளிப்பட்டு எம்மை உருக்கமுறச் செய்யும்.

தமிழில் மட்டுமல்ல, உலக மொழி ஆங்கிலத்தினுடாகவும் அவர் அண்மைக் காலங்களில் எழுதுவதும், பரிசில்களைப் பெறுவதும் இன்னும் பலருக்குத் தெரியாமல் இருந்து வருகிறது.

மேற்கல்வியானாலும், தொழில்முறையானாலும் விஞ்ஞான முறையில் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் பெற்ற சாந்தன் இயல்பாகவே சிக்கனத்தை நாடும் சிந்தனா வாதி. சிந்தனாவாதி உணர்ச்சிக்கப்பால் நின்று எதனையும் நோக்கினாலும் அவனுக்கென்று ஓர் உள்ளமும் உண்டு. சாந்தனின் உள்ளக் கமலத்தில் வீற்றி ரூப்பது மனுக்குல நேயம். ஆயினும், அது சிறுமை கண்டு பொங்கியெழும் சாயல் படிந்தது.

சாந்தனின் எழுத்துலகப் படைப்புகளையோ, அவருடைய சாதனை களையோ திறனாய்வு ரீதியில் பகுப்பாய்வு செய்வது இங்கு எனது நோக்கமல்ல. அவருடைய படைப்புக்கள் யாவை? எங்கு அவை வெளியாகின? அவர் பெற்ற பரிசுகள், பிறமொழிகளில் அவருடைய ஆக்கங்கள் போன்ற விபரங்களை இங்கு தர முன்வரவில்லை. இவை தனித்து, பெட்டி கட்டிச் சேர்க்கப்பட வேண்டியவை.

இங்கு நான் எழுதுவது அவருக்கும் எனக்கும் இருந்துவந்த சந்திப்புகள், தொடர்புகள் பற்றியே. திருகோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும், மறைந்த கவிஞருமான 'ஸமுவாணன்' சுமார் 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் 'அக்கினிப் பூக்கள்' என்றோர் கவிதைத் தொகுப்பைக் கொழும்பில் வெளியிட்டார். பல பிரமுகர்கள், ஆய்வறிவாளர்கள் மத்தியில் அந்நால் பற்றி நானும் மதிப்புரை நிகழ்த்த நேர்ந்தது. தமிழ் எழுத்துலகம் முன் பகிரங்கமாக, பலரும் நேரில் அறிய அது வாய்ப்பாய் அமைந்தது.

மேமன்கவி, அருள் சுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் அறிமுகமானார்கள். அவர்கள் ஊடாக மேலும் பல இளைஞர்கள் தொடர்பு கொண்டனர். குப்பிளான் சண்முகம், மாவை நித்தியானந்தன், மறைந்த நெல்லை க.பேரன், ஆ.யேசுராசா, ஐ.சாந்தன் இன்னும் பலர் அடிக்கடி என்னுடன் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

கொழும்பு ரொறிங்டன் சதுக்கத்தில் உள்ள இலங்கை வாளெனாலியின் செய்திப் பிரிவில் அப்பொழுது தொழில் பார்த்து வந்தேன். செய்தியறையின் யன்ன லூடாக அடுத்திருந்த கட்டிடத்தைக் காணமுடியும். அங்குதான் பட வரைஞராக இளைஞர் சாந்தன் பணிபுரிந்தார். நாம் அடிக்கடி சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்தோம். பின் காலங்கள் உருண்டன. நாடு மோசமான இனப்படுகொலைக்கு உட்பட்டது. நண்பர்கள் எல்லாம் வெவ்வேறு திசை களுக்குச் சென்று இயங்கினர். சாந்தனும் கொழும்பில் இல்லாது யாழ்ப்பாணம் சென்று விட்டார்.

தொடர்புகள் அறுந்தன. இடையிடையே அத்தி பூத்தாற் போன்று ஓரிரு தொலைபேசித் தொடர்புகள். அவ்வளவே.

சாந்தனின் கொள்கைகள், கருத்துக்கள் வேறு சில நண்பர்களுக்கு உடன் பாடானவையாக இருக்காமல் இருக்கலாம். ஆயினும் சாந்தனின் நேர்மை நெஞ்சம் உணர்வுக்குப் புலனாகாத ஒன்றால்ல.

சாந்தனுக்குத் தெரியும் 'நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் பேசி மகிழ்வதல்ல' முக்கியம். தமிழுக்கும் வெளியே சென்று, குறைந்தது ஆங்கிலத்திலாகுதல் நமது திறமையை வெளிக்காட்ட வேண்டும் என்பதில் எனக்கும் அவருக்கும் ஒரே எதிர் பார்ப்பு. இப்படியிருக்கையில், திமெரெனத் தமது (பொறிகள்) SPARKS என்ற சிறு தொகுப்பொன்றை அவர் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். முகவரை / அறிமுகம் என்னுடையதாக இருக்க வேண்டுமென 'நாண்டு கொண்டு' நின்றார். எனக்குத் தனி முக்கியத்துவம் கொடுக்க முன்வந்தார். உடன்பட்டேன். நாலும் வெளியாகியது. இதற்கு முன்னரே அவருடைய சிறு கதைகள் ஆங்கிலத்தில் ஒர் இந்தியத் தமிழ் ரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 'இலங்ரேட்டட் லீக்லி' என்ற சுஞ்சிகையில் வெளியாகி யிருந்தன.

ஊக்கம் பெற்ற சாந்தன் தன்னந் தனியனாய் நின்று ஆங்கில இலக்கியப் புலமையாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு, பென்குவின் (இந்தியா) நிறுவனத் தினரின் ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் தமது கதைகளும் இடம்பெறச் செய்தார்.

பின்பு கொழும்பு கொடகே (Godagoe) நிறுவனத்தினர் ஊடாகத் தமது செம்மையான ஆங்கிலச் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். இது தமிழ் மொழி தெரியாத பலரின் கவனத்தையும் பெற்ற நூலாகப் பிரபல்யம் பெற்றது. தலை சிறந்தோரின் மதிப்புக்கரகளையும் பெற்றது. இலங்கை அரசாங்கத்தின் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பாகவும் பரிசு பெற்றமை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. தமிழர் ஒருவர் ஆங்கில மொழிப் படைப்புக்குப் பரிசு பெற்றமை இதுவே முதற் தடவை. அண்மைக்கால இலங்கை சாஹித்திய பரிசனிப்பு வரலாற்றிலே இது ஒரு மைல்கல்.

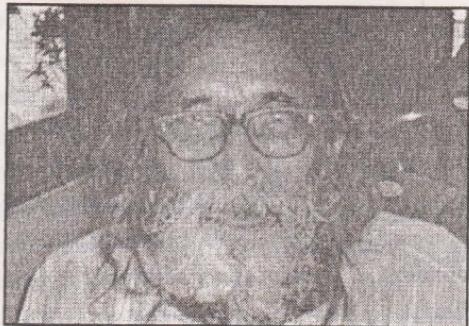
சாந்தன் மின்னஞ்சல் மூலம் என்னுடன் தொடர்பு கொள்வார். நான் அமெரிக்காவில் கடந்த இரு வருடங்களாக வசித்து வந்த பொழுது, தமது சொந்தச் செலவில் விமானத் தபால் மூலம், கொழும்பில் பிரசுரமாகும் எனது ஆங்கில எழுத்துக்களின் நிழற் பிரதிகளை அனுப்பி வைப்பார். நான் கொழும்பு வந்திரங்கியவுடனேயே நான் சுகமாக வந்து சேர்ந்தேனா? என்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு குசலம் விசாரித்தார். இவை எல்லாம் என் மனதைக் கசியச் செய்கின்றன.

(என்னை மறக்காது பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதர்சிங், தமிழ்யா தேவதாஸ், எஸ்.எம்.ஹனிபா ஆகியோரும் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.)

சாந்தன் போன்ற மிக முக்கியமான எழுதும் என்னைக் கெளரவிப்பது எனக்குச் சங்கடமாயிருந்தாலும், உள்ளூருக் கண்ணீர் சிந்த வைக்கிறது. வாழ்க சாந்தன். உங்கள் ஆக்கங்கள் உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தே தீரும்.

செப்பெடம்பர் 2004

இதழ் - 305

ஸ்லிக்கை ஸ்பார்க்ளில்

எழுதி வந்தவர்!

- செங்கை ஆழியான்

1939 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 12ஆந் திகதி ஈழகேசரியில் 'தண்ணீச் தாகம்' என்றொரு அற்புதமான சிறுக்கை வெளிவந்தது. அதனை ஆனந்தன் என்பவர் எழுதியிருந்தார். அந்தச் சிறுக்கை இவ்வாறு ஆரம்பிக்கின்றது. 'பங்குனி மாதம். வெயில் மிகவும் காய்தலாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது.' கள வர்ணனையோடு கைத விபரிக்கப்படுகிறது. நீதிமன்றத்துக்கு முன் கடக்கத்தில் பொருள் கொண்டு வந்து வியாபாரம் செய்த கதிரன் மகளுக்கு வெயில் ஏரிய ஏரியத் தாகம் எடுக்கக் கொடங்கியது. நீர் தேழப் புறப்பட்டவள் பார்வையில் ஒரு வளவின் கிணற்றுக் கடமில் செம்பு ஒன்று நீருடன் கண்களில் படுகின்றது. பொறுக்கவியலாத விடாய். செம்பை எடுத்துப் பருகுகிறாள். "என்னம் செய்தாய் பாதகி" என்று கர்ச்சித்தபடி நடேசையர் ஓடி வருகிறார். செம்பைப் பறித்து அவள் நெற்றியில் ஒங்கி அடிக்கிறார். நெற்றி உடைந்து இரத்தம் பெருகுகிறது. ஓடிவிடுகிறாள். வடு நெற்றியில் நிரந்தரமாகி விடுகின்றது. இது தண்ணீர் தாகத்தின் முதல் பகுதி. இரண்டாம் பகுதியில் ஆஸ்பத்திரியில் அனாதையாக விடப்பட்ட ஒரு வயோதிபர் விடாயால் "அம்மா தண்ணீர் விடாய் நாவை வறட்டுகிறது" எனக் கதறுகிறார். எவரும் கவனியாதிருக்க, ஒரு தாதி நீருடன் அவர் அருகில் வருகிறாள். நடேசையரை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறாள். "ஐயா, பறைச்சி தொட்டுத் தண்ணீர் தந்தால் குடிப்பீர்களா?" எனக் கேட்கிறாள். "என் மரணத் தாகத்தைத் தீர்ம்மா" என்கிறார். அவள் நீரைப் பருக்குகிறாள். நடேசையர் அவளை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறார். "அம்மா என்னை மன்னி" என்ற

படி அவள் காலாடியில் விழ எழுகிறார். இதுதான் அச்சிறுக்கதை. மிகவும் கலை நுட்பத்தோடு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

எழுதப்பட்ட காலம் 1939. சாதிக் கொடுமைகளும் தீண்டாமையும் தலை விரித்தாடிய ஒரு காலகட்டத்தில் இவ்வாறான ஒரு புரட்சிகரச் சிறுக்கதையைப் பண்டிதர் க.சக்சிதானந்தன் எழுதியிருக்கிறார். ஈழத்தில் நவீன புனைக்கதை இலக்கியத்தை அறிமுகப்படுத்திய இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், சி.வெத் தியிலிங்கம் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்பட வேண்டியவர் க.சக்சிதானந்தனாவார். தரமான சிறுக்கதை ஒன்றினை முதன் முதல் எழுதிய பெருமை இவருக்கேயுரியது. ஈழகேசரியில் ஆணந்தன் என்ற புனை பெயரில் எட்டுச் சிறுக்கதைகள் 1939 - 1944 காலகட்டத்தில் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் தண்ணீர்த் தாகம் ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுக்கதைகளில் ஒன்றாகும். சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக முதன் முதல் ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திலேயே குரல் எழுப்பிய படைப்பானி க.சக்சிதானந்தன் ஆவார். எனினும் முற்போக்கான சிந்தையாளனாக க.சக்சிதானந்தன் 1939களிலேயே அடையாளங் காணப்பட்டிருக்கிறார்.

பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை க.சக்சிதானந்தன் 1921 ஆம் ஆண்டில் காங்கேசன்துறை மாவிட்டபுரத்தில் பிறந்தார். காங்கேசன்துறை நடேஸ் வராக் கல்லூரி, பருத்தித்துறை ஹாட்லி கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ் வராக் கல்லூரி என்பனவற்றில் கல்வி கற்று இப்பாடசாலைகளுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர். அவர் பிறந்த இடமும், ஆரம்பக் கல்வி கற்ற கல்லூரி யும் இன்று இராணுவ உயர் பாதுகாப்பு வலயத்திற்குள் அமைந்து விட்டதால் கடந்த இரு தசாப்தங்களாக இடம்பெயர்ந்த ஆயிரக் கணக்கான மக்களுள் ஒருவராக பருத்தித்துறையில் வசித்து வருகின்றார். இப்பேரரிஞான உருவாக்கிய அவரது இல்லம் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயிலிற்கு அருகில் யுத்தத்தின் கொடுமைக்குள்ளாகித் தறைமட்டமாகி விட்டது. க.சக்சிதானந்தன் அவர்கள் வண்டன் சிறப்புப் பட்டதாரி. பின்னர் வண்டன் முது கலைமாணியுமாவார். இவர் ஒரு மதுரைப் பண்டிதர். யாழ்ப்பாணப் பல கலைக் கழகம் இவருக்குக் கௌரவ இலக்கியக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கி தன்னைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டது. பலாவி ஆசிரியக் கலாசாலை யின் உள்ளியல் விரிவுறையாளராகவும் பின்னர் உப அதிபராகவும் விளங்கி யுள்ளார். வானியலில் மிக்க பரிச்சயமுள்ள க.சக்சிதானந்தன், சோதிடக் கலையில் பாண்டித்யம் பெற்றவர். முந்நாறு ஆண்டுகளாகப் பஞ்சாங்கம் கணிதத் தொடர்ச்சியான பரம்பரையின் பாரம்பரியத் தொடர்ச்சிப் பொறுப்பு இன்று இவரிடமிருள்ளது. இன்று ஓய்வு பெற்ற நிலையில் 83 ஆவது அகவையில் வால்மிகி போன்ற துறவு வடிவில் ஓய்வில்லாமல் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். வண்டன் சிவபோகம் அறக்கட்டளையினர் செஞ்சொற் மூங் மூங்கூங்

செல்வன் ஆறு.திருமுருகன் மூலமாக வழங்கிய உதவி நிதியைக் கொண்டு இரு பெரும் நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். புத்தக அமைப்பில் இன்று எவ்வளவோ புரட்சிகர மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்ற வேளையில் அவற்றினை மனங்கொள்ளாது பிளாஸ்டிக் டயரி மேலுறையோடு தனது நூல்களை வெளியிட்டுள்ளமை பண்டிதரின் தற்காலப் புதுமைகளை ஏற்காத பிடிவாதத்தை உணர்த்துகின்றது. உள்ளடக்கம் எவ்வாறு உயர்வாக இருந்தாலும் நூல்கக் கட்டமைப்பிற்குள் அடங்காவிடில் அவை நூல்களாகா என்பேன்.

ஆனந்தன், யாழ்ப்பாணன், பண்தர், சச்சி முதலான புனை பெயர்களில் கவிதைகள், சிறுகதைகள், ஒரு நால்வ, ஏராளமான கட்டுரைகள், நாடகங்கள், சித்திரங்கள், காவியங்கள் என்பவற்றினை பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் ஆக்கியினித்துள்ளார். கவிதைத்துறை அவருக்குக் கைவந்த கலை. சிவக் கொழுந்து என்ற கவிஞர், யாழ்ப்பாணன் என்ற புனைப் பெயரில் கவிதைகள் ஆக்கத் தொடங்கியதும் யாழ்ப்பாணன் என்ற புனை பெயரைக் கைவிட்டு தனது சொந்தப் பெயரிலேயே பின்னர் கவிதைகளையாக்கத் தொடங்கினார். ‘காதலியின் கையெழுத்து’ என்ற அவருடைய முதலாவது கவிதை இந்திய நவசக்திச் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. அவருடைய கவிதைகளின் தொகுப்பு ‘ஆனந்தத் தேன்’ என்பதாகும். ‘சாவில் தமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும் - எந்தன் சாம்பல் தமிழ் மணக்க வேக வேண்டும்’ என்ற புகழ் பூத்த பாடவின் ஆசிரியர் க.சச்சிதானந்தன் ஆவார். அப்பாடல் அக்காலத் தமிழருக்க் கட்சியின் பிரச்சார மேடைகளில் முழங்கியது. பட்டி தொட்டியெல்லாம் ஓலித்தது. தமிழருக்க் கட்சியின் ஆஸ்தான கவிஞராகவே அவர் அக்காலத்தில் விளங்கினார். தனது பதினெட்டாவது வயதில் ‘தண்ணீர்த் தாகம்’ என்ற சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக, அடக்கியொடுக் கப்பட்ட மக்களுக்காகப் போர்க்குரலோடு சிறுகதை படைத்த இந்தப் படைப்பாளி மதுரைப் பண்டிதராகியதும் கவிஞராகினார். அவருடைய கற்பனை இயற்கையைப் பாடுவதில் தமிழ் மொழியின் சிறப்பையும், குடும்ப பொது உணர்வுகளையும் கவிதைகளாக்குவதிலும் திசை திரும்பியது. மனைவி கட்டிக் கொடுத்த சாதம் என்னும் பொருளை வைத்துக் கொண்டு அவர் பாடிய ‘அமிழ்தம்’ எனும் கவிதையை இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் அடிக்கடி பாராட்டுவார். தமிழ்ப் பற்றுக்கவிதைகள் நிறைந்த ஆனந்தத் தேன் என்ற கவிதைத் தொகுதியோடு ஆரசியல்வாதி கு.வன்னியசிங்கம் பற்றிய ‘தியாக மாமலை’ என்றொரு தொகுப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

“எனக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு என்று ஒன்றுமில்லை. உள்ளத்தில் என்ன எழுத வேண்டுமென்று மனமுட்டுப்படுகின்றேனோ அதை எழுது

கிறேன். அதைக் கோட்பாட்டுக்காரர் தான் இன்னதென்று பிரித்துக் காண வேண்டும்” என்கிறார், சக்சிதானந்தன். அவர் எழுதிய ஒரேயொரு நாவல் ‘அன்னபூரணி’ என்பதாகும். ஈழகேசரியில் தொடராக வெளிவந்தது. 1856 களில் காவலப்பன் கதையோடு ஆரம்பமாகிய ஈழத்தின் ஆரம்ப நாவலிலக் கியம் 1940களுள் ஐம்பது வரையிலான நாவல்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டது. இக்காலகட்டத்தில் சி.வை.சின்னப்பாயிள்ளையின் ‘வீரசிங்கன்’ (1905), மங்களநாயகி தம்பையாயின் ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ (1914), இடைக் காட்ரின் ‘நீலகண்டன்’ (1925), எஸ்.தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் ‘அழகவல்லி’ (1926), ம.வே.திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையின் ‘காசிநாதன் நேசமலர்’ (1927) ஆகிய ஐந்து நாவல்கள் ஈழத்து நாவலிலக்கியத்திற் தேறின. இந்த ஆரம்ப நாவல்களிட்ட நாவல் மனையை 1949 - 1950களில் முன்னெடுத்துச் சென்ற பெருமை க.சக்சிதானந்தன் ‘அன்னபூரணி’, கசின் ‘குமாரி ரஞ்சிதம்’, சம் பந்தன் ‘பாசம்’, வ.அ.இராசரத்தினம் ‘கொழுகொம்பு’, தேவன் - யாழ்ப்பாணம் ‘கேட்டதும் நடந்ததும்’, சொக்கன் ‘மலர்ப் பலி’ ஆகியோரைச் சாரும். இந்த நாவல்கள் அப்படியொன்றும் ஈழத்து நாவலிலக்கியத்தில் பெரும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிடவில்லையாயினும் அடுத்த கட்டத்திற்கு நாவலிலக்கியத்தினை நகர்த்திவிட்ட பெருமைக்குரியன். நமது க.சக்சிதானந்தன் அவர்களில் ஒருவர். கவிதை போல நாவல் அன்னாருக்குக் கைவரவில்லை.

பண்ணிதர் க.சக்சிதானந்தன் யாழ் நூல் தந்த சுவாமி விபுலானந்தரின் படியெடுக்கும் மாணாக்களாகச் சில காலம் இருந்துள்ளார். அதனால் ஆய்வுத் துறையில் இயல்பாகவே அவருக்கு மிகுந்த ஆற்றலும் ஆர்வமும் உண்டு. அவர் ஆய்ந்தெழுதிய சமஸ்கிருதம் முதலான மொழிகளில் பாண்முத்யம் பெற்றவராக விளங்குவதால் ஆய்வுத் துறையின் நுணுக்கமான அணுகு முறைக்குப் பரிசுசமயானவராகவுள்ளார். தமிழர் யாழியல் என்ற இந்த நூல் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சிறந்த ஆய்வு நூலுக்கான விருதையும், பரிசிலையும் பெற்றது. அவராக்கிய இன்னொரு ஆய்வு நூல் ‘மஞ்சகாசினியம் - இயங்கு தமிழியல்’ என்பதாகும். மஞ்ச என்ற தன் மகளின் நினைவாக இந்த இலக்கண நூல் அவரால் மஞ்சகாசினியம் எனப் பெயரிடப்பட்டது. மொழியியல், தொல்காப்பிய அடிப்படையில் இன்றைய வழக்கையும் இலக்கண வரம்புக்குள் இந்நூல் அடக்குகின்றது. புதிய கோணத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல் இதுவாகும்.

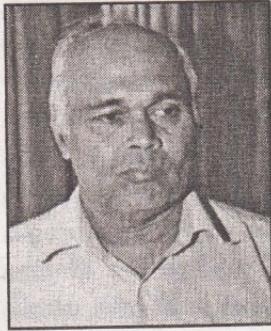
சக்சிதானந்தன் அண்மைக் காலமாக காவியம் படைக்கின்ற பணியில் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டிருக்கிறார். அவரது முதலாவது காவியம் ‘யாழ்ப்பாணக் காவியம்’ ஆகும். இந்நூல் ஈழத்துக் காவிய இலக்கியத் துறைக்கு புதியதொகு பரிமாணத்தைச் சேர்த்திருக்கின்றது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு கால

கட்டத்தினை இக்காவியம் சித்திரிக்கின்றது. கனககுருயசிங்கை, ஆரியனின் மகன் பரராசுகேரன், சப்புமல் குமரையா என்ற செண்பகப் பெருமாள், விஜய பாகு, ஆறாம் பராக்கிரமபாகு ஆகிய வரலாற்று நாயகர்களோடு ஏராளமான கற்பனைப் பாத்திரங்களைப் பெய்து, இலங்கையின் பல பாகங்களில் அவர்களை உலவவிட்டு இக்காவியத்தை அவர் படைத்துள்ளார். ‘சொன்ன வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் தூமலராய், மன்னன் பரராசன் மாழுடியின் மாண்ண கதையை’ சொல்ல விழைந்திருக்கிறார். யாழ்ப்பாணக் காவியத்தினை எவ்வும் வாசித்துப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மொழி கையாளப்பட்டுள்ளது. தின்று நிதானித்துக் கற்க வேண்டிய காவியம். இலங்கை காசித்திய மன்ற லப் பரிசு, வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசு, சம்பந்தர் விருது என்ப வற்றினை இந்தக் காவியம் தனதாக்கிக் கொண்டது. ‘பவருப் பாலியர் படும் பாடு’ என்ற காவியம் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. இளம் வயதினரின் செயல்களை இக்காவியம் சித்திரிக்கின்றது. நாலாயிரத்து முந்நாறு கவிதை களில், 1950 ஆண்டு முதலான இலங்கை வரலாற்றினை இக்காவியத்தில் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளார். வழமை போல இலங்கையின் காடு கிராமம் எல்லாம் இக்கதை நடக்கிறது. ஆற்றல் வாய்ந்த இக்கவிஞர் தனது காவியத்திற்கு இப்படியொரு தலைப்பினை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தாரோ தெரிய வில்லை. நவீன இலக்கியச் செல்நெறியை ஆரம்பத்தில் தெரிந்திருந்த சச்சி தானந்தன் தான் ஒரு பண்டிதர் என்பதை இக்காவியத்திற்கான தலைப்பின் மூலம் நிறுபித்துள்ளார். எவ்வாறாயினும் அவரின் கவித்துவ ஆற்றலைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை.

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை சச்சிதானந்தன் நம்மிடையே வாழ்ந்து வரும் இலக்கிய முதுசொம் என்பேன். அவருடைய மூத்துக்கள் தமிழக்கு என்றும் பெருமை சேர்க்கும் என நம்பலாம்.

ஒக்டோபர் 2004

இதழ் - 306

உந்வாலுட் டஞ்சாவுட் உஸ்ரங்க ஒருவர் ஆர். சுக்தாநாச ஜீயர்

- அ. இரவி

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி தமிழ் நாட்டில் கேட்டால், சாதாரண மனிதர்களுக்கு அனேகமாக எதுவும் தெரியாது. இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்குத் தமிழியல் என்றவுடன் பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் பெயர்களை உடனே சொல்லிக் கொள்வார். படைப் பிலக்கியம் என்றால் மஹாகவி, கே.டானியல், எஸ்.பொ. ஆகிய பெயர்கள் ஞாபகம் வரும். இதழியல் என்றால் டொமினிக் ஜீவாவைக் குறித்துக் கொள்வார்.

ஆனால், தமிழியலாளராகவோ, படைப்பிலக்கியவாதியாகவோ, இதழியலாளராகவோ இல்லாமல் உள்ள ஒருவரைத் தமிழ் நாட்டில் இலக்கியத்தின் பால் ஈடுபாடு கொண்டோர் அறிந்து வைத்திருக்கிறார்களென்றால் அந்த ஒருவர் பத்மநாப ஐயர் அல்லாது வேறு யார்?

நெடிதுயர்ந்த தோற்றும், மழுங்கச் சவரம் செய்யப்பட்ட முகம், புன்னகை சிந்தும் கண், யாரும் எது கேட்டாலும் ‘இல்லை’ என்று சொல்லாத வார்த்தை. ‘இயலும்’ என்று சொல்லாவிட்டாலும் ‘பாப்பம்’ என்று சொல்லிச் செய்யும் செயல். சொல்லில் நம்பிக்கை அற்றுச் செயலில் நம்பிக்கை கொண்ட ஒருவர். இவ்வளவும் அல்ல, பத்மநாப ஐயர் பற்றி நான் வேறும் சொல்ல உண்டு.

1980 ஆம் ஆண்டில், யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் நெய் வாசம் வீசி வரு அய்யரது வீட்டில் நான் அய்யரை முதன் முதல் காண்கின்றேன். அப்போது நாங்கள் ‘புதுக்’ நடத்திக் கொண்டிருந்த காலம். சைக்கிணும் வியர்வையுமாக ஓடித் திரிக்கின்ற காலம். அப்போது அய்யரைச் சந்திப்பதென்பது எங்களுக்கு மன ஆணந்தம் தருகின்ற ஒன்று. ‘புதுக்’வில் ஆகக் குறைந்தது இருபத்

தெந்து பிரதிகளாவது வாக்குவார். அந்தப் பணம் அப்பொழுது எங்களுக்குப் பெரும் பொக்கில்லம். புதுச்சிற்கு விளம்பரம் ஒன்றாவது தந்து விடுவோர். அது எங்களுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. மற்றும் 'புதுச்சிற்கான படைப்புக்கள் சிலவும் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வோம். 'புதுச்' மேலும் வளம்பெற அவை மிக உதவின. தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவருகின்ற சிற்றிதழ்கள் பலவும், தொகுப்பாகச் சிலவும் அய்யரிடம் போகின்றபோது எங்களுக்குக் கிடைத்தன. அத்தனையையும் பெற்று, ஆனந்தம் மிக்கு அளவெட்டிக்குக் கொண்டு வருவோம். சோளகம் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தது. களைப்பு இல்லை. என்றாலும் இடையில் களைப்பு என்று கூம்மா சொல்லி, கண்ணா கத்தில் ஒரு தேநீர்க்கடையில் போண்டாவும் சாப்பிட்டுத் தேநீரும் குடிக்கின்ற போது, அய்யரிடம் வாங்கிய அத்தனையையும் புரட்டிப் பார்த்து விடுவோம். கடுங்கோடைக்குச் சோளகம் தருகின்ற மகிழ்ச்சியிலும் பார்க்க இது மிக்க மகிழ்ச்சியானது.

ஸழுத்து இலக்கியம் என்று சொல்லப்படுகின்ற யாவற்றுக்கும், பத்மநாப ஜயர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் உதவி புரிந்தார். ஒரு சஞ்சிகை வெளிவருவதற்கு முதலாவதும் முக்கியமானதும் பொருளாதாரம். இரண்டாவதும் இறுதியான தும் படைப்பு. இயலுமானாவு இரண்டினையும் நிறைவு செய்தவர் பத்மநாப ஜயர். புதுச் என்று மாத்திரம் சொன்னோமல்லோம். 'அவை' வெளிவருவதற்கும் அய்யர் நிரம்ப உதவினார். மேலும் வேறு சஞ்சிகைகள் வெளிவருவதற்கு அய்யர் செய்த உதவிகள் பற்றி நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

வெளியிட்டுத் துறையில் அய்யர் வெளியிட்ட அல்லது வெளியிடுவதில் அய்யர் உதவி புரிந்த மூன்று முக்கிய நூல்கள் பற்றி நான் இங்கு குறித்தல் சாலும். ஒன்று, பதினொரு ஸழுத்துக் கவிஞர்கள் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு. இதனை 1982இல் எம்.ஏ.நுஸ்மான், அ.யேகராசா ஆகியோர் தொகுத்திருந்தனர். 1984இல் சென்னை க்ரியா அதனை வெளியிட்டிருந்தது. 'மஹாகவி'யிலிருந்து சேரன் வரை ஸழுத்தின் மிக முக்கிய பதினொரு கவிஞர் களின் கவிதைகள் அதில் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஸழுத்தின் கவிதை வளம் இத்தொகுப்பு நூலினுடாகத் தமிழ் உலகிற்குத் தெரிய வந்தது. இத் தொகுப்பு வெளிவருவதற்கு முக்கிய முழுமுதற் காரணியாக இருந்தவர் பத்ம நாப ஜயர்.

இரண்டு, மரணத்துள் வாழ்வோம் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு. இதனை உ.சேரன், அ.யேகராசா, இ.பத்மநாப ஜயர், மயிலங் சுடலூர் பி.நடராசன் தொகுத்திருக்க, 1985இல் தமிழ்யல் அதனை வெளியிட்டி ருந்தது. ஸழுத்துத் தமிழ்த் தேசியத்தின் இன்னல்களை முதன் முதலில் உலகு அறியச் செய்த கவிதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு இது. பத்மநாப

ஜூயர் இல்லையேல் இத்தொகுப்பு வெளிவந்திருக்க முடியாது என்பது, இத்தொகுப்பின் பின்னணியில் நின்று உழைத்தோர் அறிந்த உண்மை.

மூன்று, தேடலும் படைப்புலகமும் என்னும் ஓவியர் மாற்கு அவர்களின் ஓவியங்களும், ஓவியம் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் கொண்ட தொகுப்பு நால். அ.யேசுராசா, இ.பத்மநாப ஜூயர், கனக.க.சுகுமார் ஆகியோர் தொகுத்த இந்த நால் 1987இல் தமிழில் வெளியீடாக வந்தது. நான் அறிந்தவரையில் ஓவியம் பற்றித் தமிழில் வெளியான முதலாவது நாலாக இது அமையும். மேலும் இதுபற்றி நான் ஒன்றும் கூறவில்லை. ஆனால் ஒரேயொரு வசனம். பத்மநாப ஜூயரின் முயற்சி இல்லாது விட்டால் தமிழில் ஓவியம் பற்றிய இந்த முதனாலும் சாத்தியமல்ல. யாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்த நால்களைப் பார்த்தீர்களானால், இரண்டினை உணர்ந்திருப்பீர்கள். ஒரு பதிப்பில் கொள்ளக் கூடிய அக்கறை. மற்றது அதன் அழியல். இவற்றுக்கும் பத்மநாப ஜூயர்தான் மிக முக்கிய காரண கர்த்தா என்பதனை நான் மேலும் கூறுதல் அழகா?

மேலும் எந்த ஒரு குழுவாதமுமின்றி, எந்த ஒரு பக்கச் சார்புமின்றிப் பல படைப்பாளர்களை, பல படைப்புகளை பத்மநாப ஜூயர் வெளிக்கொணர்ந்தார் என்கின்ற ஒரு வசனத்துடன் நான் இந்த ஒரு பந்தியை நிறைவு செய்கின்றேன்.

அய்யர் அவர்கள் இலண்டனுக்குப் புலம் பெயர்ந்தார். பெயர்ந்தவர் தன் பாடு பார்த்ததில்லை. தான் சோலிக்களைச் செய்ததில்லை. மீண்டும் தன் இலக்கிய நாட்டத்தில் ஜக்கியமானார். இம்முறை அவர் செய்தது மிகப் பெரிய வேலை. வருடத்திற்கு ஒன்று என்று தொகுப்பு நால் வெளியிட்டார். தான் பணி புரிந்த தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் நியூஸம் சார்பாக இத்தொகுப்பு நால் கள் வெளிவந்தன. எனது ஞாபகம் பிச்கிபிருக்காவிட்டால், நான் நம்புகின்றேன் 1996ஆம் ஆண்டு பெயரிடப்பாத ஒரு தொகுப்பு நாலைப் பத்மநாப ஜூயர் வெளியிட்டிருந்தார். அதன் பிறகு 1997இல் கிழக்கும் மேற்கும் என்னும் தொகுப்பு நாலையும், 1998இல் யுகம் மாறும் என்னும் தொகுப்பு நாலையும், 2001இல் கண்ணில் தெரியுது வானம் என்னும் தொகுப்பு நாலையும் உலகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அய்யர் முன்வைத்தார். உலகத் தமிழ் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளைத் தாங்கியவையே இத்தொகுப்பு நால்கள்.

எழுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு இவர் வித்திட்டவை பற்றிய விபரங்களை இன்னும் பல பாகங்களில் நான் விரித்துக் கொண்டு போகத்தான் வேண்டுமா? வேண்டாம். நான் வேறொன்றைச் சொல்கிறேன். ‘எழுத்து’ நடத்தியதினால் ஏற்பட்ட கடனை அடைக்க சி.க.செல்லப்பா அவர்கள் தனது வீட்டை விற்றார் என்றொரு கதை நான் கேள்விப்பட்டதுண்டு. எழுத்து என்

கின்ற பெயர் சி.க.செல்லப்பாவுடன் ஒட்டிக் கொண்டதற்கு ஒரு வீடு என்ன இன்று பத்து வீடுகளையும் விற்றிருக்கலாம். ஆனால் பத்மநாப ஜயரூடன் எந்தவொரு பெயரும் ஒட்டிக்கொண்டதில்லை. தான் காசு செலவழித்து, தான் புத்தகங்களைக் காவி, சென்னையில் ஈழத்துப் புத்தகங்களின் கண் காட்சி ஒன்றினை நடாத்துகின்றார். அக்கண்காட்சியில் அவரது புத்தகம் ஒன்றுமில்லை. ஏனென்றால் அவர் எழுதுவதேயில்லை.

அய்யரின் தாய் இப்போது இலங்கையில் இருக்கின்றார். “ஒருமுறை போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்களேன்” என்றேன். நான் மாத்திரமல்ல, பல நண்பர்கள் அவருக்கு அதனைச் சொல்லியிருப்பார்கள். “போனால் அம்மா வுக்கு கையிலை கொஞ்சக் காசாவது குடுக்க வேணும்... சொந்தக்காரரும் வருவினம். அவையஞ்சும் குடுக்க வேணும்...” என்று கைத்துப் போன குரவில், ஆனால் சிரித்துத்தான் சொன்னார்.

வெள்ளையாகப் பகல் வெளிச்சம் வீசிய ஒரு நேரத்தில் நான் இதனை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு. மறுமுனையில் அய்யரின் குரல். ஏதோவெல்லாம் சொல்கிறார். அவற்றை விடுகிறேன். ஒன்றைச் சொல்கிறேன். “இங்கை இலண்டனிலை எங்கன்றை தமிழ்ப் பிள்ளைகள் புத்தகம் வாசிக்கினம் தான். ஆனால், அவர்கள் அதை ஒழுங்கு முறையில் கற்க வேண்டும். இலங்கையர்கோனின் சிறுக்கைதயைப் படிப் பினம். ஆனால் ஈழத்துச் சிறுக்கைத் வரலாறு தெரியாமல் இருக்கும். அவையஞ்சுக்கு நீங்கள் தொடர்ந்து வகுப்பு எடுக்க வேணும். ஒரு நிறுவனத்தோடை கைதச்சனான். எல்லாம் சரி. ஒரு இருபது இருபத்தெஞ்சு பிள்ளைகளைச் சேர்த்திட்டால் உடனை தொடங்கலாம்...” இவர்தான் அய்யர்! பத்பநாப ஜயர்!

நவம்பர் 2004

இதழ் - 307

வாணூலிடாடு

கிழுதிகு

எஸ். சுரவன்னாடுத்து

- மா. பாலசிங்கம்.

ஸ்ரேடியோ என்ற வாத்தியத்தை மார்க்கோனி உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்தினான். இது நடந்து இன்று ஆண்டுகள் பலவாகி விட்டன. கிடைத்த வொரு வசதியை, அது எதை இலக்காக வைத்து உருவாக்கப்பட்டதோ? அதற்கும் மேலாக அதனிடமிருந்து பெறவேண்டியதைப் பெருக்க வேண்டும். இது மனித இயல்பு. இதைப் பேராசையெனக் கூறிக் கொச்சைப்படுத்துவது அறிவுப்பூர்வமானதல்லவென்பதை மனிதன் தனது அறிவுத் திறத்தால் மெய்ப்படுத்தி இருக்கிறான்.

மார்க்கோனி உண்டாக்கித் தந்த கருவி இன்று அரும்பொருட் காட்சி யகங்களில் துயில் கொள்ளவில்லை. நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து (75%) சதவீதமான மனிதர்களது இன்றியமையாத பாவளைப் பொருளாகி விட்டது. மானுடம் தனது உயிருக்கு நிகரானதாக ஓம்பும் மொழி, சமயம், கலாசாரம் என்ற இன அடையாளங்களைப் பரம்பல் செய்வதில் அதன் வகிபாகம் மகந்தானது. இதற்கு ஊட்டத்தைக் கொடுத்து உயிர்த் துடிப்பை ஏற்படுத்துவ வகையில் இக்கால கட்டத்தில் உலகளாவிய ரீதியில் வாணோலி நிலையங்கள் பேணப்பட்டு வருகின்றன.

இலங்கையிலும் வாணோலிக்கென்றொரு அமைச்சர் இருக்கிறார். அரசின் சேவகனாக அரச வாணோலி இயங்குகின்றது. இத்தோடு தனியான வாணோலிகளும் பண்பலை வரிசைகளில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஸ்ரேடியோவை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்வதற்கு ஊட்கங்களாக விளங்குவன அதன் மூலம் ஒளிக்கும் செய்திகள், பேச்சுகள், நாடகம், சித்திரங் அறிவிப்புகள், விளங் பரங்கள் என்பனவாகும். இவைகளை ஒருங்கிணைத்து மக்களுக்குத் தேவையான முறையில், ஒலிபரப்புகளை ஒழுங்குபடுத்தி ஒன்றி

பரப்பியதால்தான் இன்று வாணொலிக்கு இத்தகைய செல்வாக்கு! தெற்காசி யாவிலேயே அதிசிறந்த வாணொலியாக இலங்கை வாணொலி பெருமைப் படுத்தப்படுகிறது!

எவ்வரஸ்ட் சிகரத்தின் உச்சியைத் தொட்ட ஹிலரியும், பெண்சிங்கும் அந்த உச்சியிலும் ரேடியோவைக் கேட்டனராம். சொர்க்கத்திலும் ரேடியோ இருப்பதைக் கற்பனை செய்து ‘நான் கண்ட சொர்க்கம்’ என்ற தமிழ் சினிமாவில் சொர்க்கத்தில் ரேடியோ மூலமாக எஸ்.பி.மயில்வாகனத்தின் குரல் கேட்பதாகப் படமெடுத்திருக்கின்றனர்.

இத்தகைய உன்னத நிலைக்கு ரேடியோவை வளர்ச்சி கொள்ள வைத்தவர்கள் ஓலிபரப்பு முன்னோடிகள்! அவர்கள் இட்ட தளத்தில்தான் இன்று ரேடியோ சாதனை புரிகின்றது. இலங்கை வாணொலியின் தமிழ்ச் சேவையின் முன்னோடிகளில் ஒருவர் வாணொலி மாமா எஸ்.சரவணமுத்து.

தமிழ் ஓலிபரப்புத்துறைக்கு இலங்கையில் வித்தான்றப்பட்ட காலத்தில், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தமிழைப் பேச வெட்கப்படுவர்கள்தான் இருந்தார்கள்! அந்தாளிற்கு மஹாகவி சுப்ரமணிய பாரதியாரையும், ஐம்பெரும் காப்பியங்களையும் தமிழர் ஓரங்கட்டினர். இந்தச் சமூக அமைப்பில் குஞ்சிக்குள் பயறாகத்தான் தமிழை நேசிப்பவர்கள் இருந்தனர். வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியில் தனது காரியங்களை இலகுவில் நிறைவேற்ற இலங்கையிலும் ஒரு வாணொலி நிலையத்தை ஆரம்பித்தான். அதை நடப்பிப்பதற்கு ஒருவர் தேவைப்படவே அன்றைய உத்தியோக குழாத்துள் ஒருவரைத் தேடனான். ‘சிறுவர் செந்தமிழ்’ நூல் நந்த தங்கத் தாத்தா நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் மகன் சோ.நடராசா இலங்கைக்கான வாணொலியைப் பொறுப்பேற்றார். இவருக்கு உதவியாக அரசில் உயர்ந்த பதவி வகித்த எஸ்.சரவண முத்து கடமை புரிந்தார். இவரொரு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர். இவ்விரு வரும், தொடர்பாடல்களை, தொழிலை ஆங்கிலத்தில் செய்தாலும் தமிழக்கான தங்களது மரியாதையை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கடைப்பிடித்தனர். இவர்கள் வாணொலியில் தமிழை வளர்த்தனர். இந்நாடு சார்ந்த நிகழ்ச்சி களை எழுதி ஓலிபரப்பி இந்நாட்டை நேசிக்க வைத்தனர். தேசிய ஊட்டத்தைப் பரப்பினர். இது ஒரு வகையில் ஆங்கில மோகத்தையும் மெல்ல விரட்டியது.

வாணொலி மாமா எஸ்.சரவணமுத்துவும் சிறிது காலமாக இந்த ஓலி பரப்பிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். திருமறைப் பாடல்கள், தேவாரம், கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரி என்பவற்றை அடிக்கடி ஓலிபரப்பித் தமிழின் தொன் மத்தைத் தமிழனுக்கு அறிதல் செய்தார். தமிழ் மொழியை நன்கு ‘சுத்தமாக’ அறிந்து வைத்திருந்த இவர்கள் இந்தப் பொறுப்பை எடுக்காது விடடிருப்பின்

இன்று தமிழ் வாளெனாவியின் போக்கு வேறாக இருந்திருக்கும்! தமிழ்த் தன்மை இருந்திருக்காது!

வாளெனாவி மாமா ஒரு நல்ல கலைஞர். வாளெனாவி நாடகங்களில் பங்கு பற்றி நாடகக் கலைக்கு மாபெரும் ஊட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். மாலை நேரத்தில் ஓலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்த 'விதானையார் வீட்டில்' என்ற தொடர் நாடகத்தில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியோடு நடித்தவர். 'லண்டன் கந்தையா' என்ற சானா.எஸ்.சண்முகநாதனின் நாடு போற்றும் வாளெனாவி நாடகத்தில் நடிக்கும் பெருமையைப் பெற்றவர். வாளெனாவியில் நாடகம் இன்றியமையாதது என்பதற்கான கருத்துருவாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது இந்நாடகங்களே! மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளைப் பின்ன வைத்து வசனங்களை அமைத்து, அவற்றைப் பாவங்களோடு பேசி நடித்தனர். இதனால் வாளெனாவி நாடகங்கள் மக்களால் விரும்பிக் கேட்கப் பட்டன. பேசப்பட்டன. இத்தகைய நிலையை உருவாக்கியதில் வாளெனாவி மாமாவுக்குப் பெரும் பங்கு இருந்தது.

குழந்தைகளுக்கு எழுதுவது ஒரு தனிக்கலை. எழுதுபவர்கள் மழுவை களாக வேண்டும். எழுத்தை வாசிப்பவர்களும் அதேபோல் குழந்தை நிலைக்கு இறங்கிக் குழந்தை இலக்கியங்களை வாசிக்க வேண்டும். இதே போன்ற போக்குத்தான் வாளெனாவியில் ஓலிபரப்பாகும் சிறுவர் நிகழ்ச்சி களுக்கும் இருக்க வேண்டும். அல்லாத படசத்தில் சிறுவர்கள் வாளெனாவிக் குக் கிட்டக்கூடப் போக மாட்டார்கள்! இப்படியான வகையில் வாளெனாவிச் சிறுவர் நிகழ்ச்சிகள் அமையாது விட்டால் வயதான பின்னர் கூட அவர்களை வாளெனாவி அருகே கொண்டு வருவது சிரமமாக இருக்கும். அன்றும் சரி இன்றும் சரி வாளெனாவி இளைய சந்ததிக்கு மேன்மையான இடத்தைக் கொடுத்துத்தான் வருகின்றது. இன்றும் தனது பெயரை இலங்கை வாளெனாவியில் மங்காது வைத்திருக்கும் 'சிறுவர் மலரை' ஊட்டி வளர்த்தவர் இந்த வாளெனாவி மாமா. 23 ஆண்டுகள் 'வாளெனாவி மாமா' என்ற பெயரைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்.

இந்த மலரில் தமிழைப் பேச, உச்சரிக்க, நடிக்க மாமாவிடம் பயிற்சி பெற்ற பலர் இன்று நாடறிந்த கலைஞர்களாகத் திகழ்கின்றனர். வாளெனாவி யில் மரைக்கார் ராமதாஸோடு ஜியராக நடித்துப் புகழ் பெற்ற பி.எச்.அப்துல் ஹமீட் இன்று சர்வதேசப் புகழில் நன்றாக கொண்டிருக்கிறார். இவரும் மாமாவின் அன்றைய கைப்பிள்ளை தான்! அமரர் கு.ராமச்சந்திரன், S.M.A. ஜிப்பார், மானா மக்கீன், இராஜோஸ்வரி சண்முகம், அருந்ததி மீரங்கநாதன் ஆகியோரும் இந்த மாமாவுக்கு மருமக்களாக இருந்தவர்கள் தான்.

இம்மாமாவில் வைத்திருக்கும் பாசப் பெருக்கால் பேராசிரியர் கா. சிவத் தம்பி “இப்பொழுதும் கூட எமது தலைமுறையினருக்கு அவர் மாமாதான்” என்கிறார். எத்தகைய மரியாதை!

வாளெனாவி மாமா கிராம சஞ்சிகையிலும் தனது பங்களிப்பை விரித் திருக்கிறார். பல காலமாக நாடகங்களில் நடித்துள்ளார்.

தூர இடங்களிலுள்ள வணக்க ஸ்தலங்களுக்கு எல்லோரும் யாத்திரை போக முடியாது. இந்த மக்கள் கழிடத்தை உள்ளவங்கி வாளெனாவி கோயில் உற்சவங்களை அஞ்சல் செய்வதுண்டு. இதற்கென வர்ணனையாளர்கள் அனுப்பப்படுவார்கள். இவர்கள் தாங்கள் நேரில் காண்பவற்றை அழுகு தமிழில் ஒலிபரப்புவார்கள். பக்தர்கள் வீட்டில் இருந்தபடியே இந்த வர்ணனைகள் மூலமாகத் தெய்வ தரிசனம் பெற்றுப் பக்தி பரவசமடைவர். இத்தகைய அரிய தொண்டினை வாளெனாவி மூலமாக மாமாவும் செய்தார்.

முப்பதுகளின் கடைக் சூற்றில் வாணோசையாக வெடித்தெழுந்த மாமா வின் குரலொலி இன்னமும் தனிந்து விடவில்லை. இடைக்கிடை இப்பொழுதும் பெளத்த சிந்தனைகளை வாளெனாவியில் சொல்லிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்.

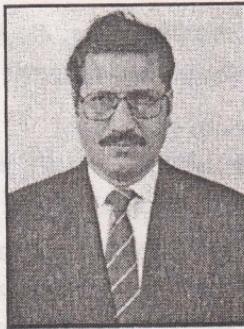
தமிழுக்கும் தமிழ் வாளெனாவிக்கும் இவர் செய்த அரும் பணிகளில் இவரைப் பற்றி என்றும் பேசப்படக் கூடிய வகையில் ஆழ்றுப்படுத்துவது இவர் சோ. சிவபாதசுந்தரத்தை ஒலிபரப்புத்துறைக்குக் கொண்டு வந்ததுதான்! அந்த வருகைக்கு இவரே குத்ரதாரி!

மாமா இலங்கை வாளெனாவி வரலாற்றின் ஓர் அடையாளம்! மூலவேர்! இத்தகைய மாண்மீயங்களை தன்னுள் அடக்கியபடி அன்றைய அவரது ‘சீருடையான’ புஷ்கோட்டோடு இன்றும் நடமாடுகிறார். கூட்டங்களுக்கு வருகிறார். அடக்கமாக இருக்கிறார். இளக்கள் சன்னதமாடுகின்றன. இந்த ஒலி பரப்புத்துறைப் பேராசான் அரிய புத்தகமாக மௌனித்து வாழ்கிறார். அதற்கான காரணம் வள்ளுவன் வாய் மொழியாகின்றது.

“செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவு
அறிந்து ஆழ்றின் அடங்கப் பெறின்.”

ஷஷ்ம்பர் 2004

இதழ் - 308

‘காட்சிலாச் செல்லவர்’

இலக்கியஸ்

புரவலர்

ஏநாஷிட் 2 டார்

- கம்பவாரிதீ கி. ஜயராஜ்

உண்மையாகவே அந்தக் கோரிக்கை என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது. “ஹாவாஷிம் உமர் பற்றி அட்டைப்படக் கட்டுரை வேண்டும்.” தொலைபேசியில், ஜீவா வழமை போலக் கட்டளைக் கோரிக்கை விடுத்தார். மல்லிகை அட்டைப்படத்தில் முகம் பதிக்க, புத்திஜீவிகள் பலர் படும்பாட்டை நான் அறிவேன். அவர்களில் பலர் தற்செயல் போல, அப்பதிவிற்கான முயற்சியாய், தம் உண்ணதங்களை ஜீவாவின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றுவதை இரசனையோடு அவதானித்திருக்கிறேன். இரும்பை விழுங்கி ஏப்பம் விடுபவர் போல, அவர்தம் முயற்சிகளைக் கண்டும் காணாமலும், “தாம் அங்கீரிக்கப் பட்டோமா? இல்லையா?” என அவர்கள் குழம்பும் வகையில் நடந்து கொள்ளும் ஜீவாவின் ‘பெக்னிக்கையும்’ கண்டு இரசித்திருக்கிறேன். அட்டைப்பட முகப் பதிவிற்காய் அறிவுலகத்தையே ஆலாய்ப் பறக்க விடும் ஜீவா, முதலாளித்துவத்திற்கெதிராக முனைப்போடு நீண்ட காலம் கொடி பிடித்த ஜீவா, தனிமனிதருக்குக் கொடி பிடிக்க மாட்டேன் எனத் தருக் குரைக்கும் ஜீவா, அறிவுலகம் சாராத, முதலாளியாய்த் திகழ்கின்ற, ஒரு தனிமனிதனை மல்லிகை அட்டைப் படத்தில் பதிவாக்குகிறார். அதற்கான பதிவுக் கட்டுரை வரையும் பொறுப்பு என்னதாகிறது? கட்டுரையின் முதல் வரியில் நான் சொன்ன ஆச்சரியத்திற்கான காரணம் இது,

◆◆◆◆

ஜீவாவின் இந்த அங்கீரிப்பே, வள்ளல் ஹாவாஷிம் உமர் அவர்களின் தரத்திற்கான முதற்சான்று. மிக நுணுக்கமாய் நிறுக்கின்ற ஜீவாவின் மனத் தராசில், ஏறக் காத்திருக்கின்ற, எத்தனையோ அறிஞர்களை விலத்தி முதலில் தான் கால் வைத்ததும், இலக்கியத் தரப்படிக் கற்களைத் தாங்கிய, ஜீவாவின் தராசுத் தட்டை மேலேற்றி, ஹாவாஷிம் உமர் கனம் காட்டியதும்

எங்களம்? இம்முயற்சியில் ஜீவா சமன் செய்து சீர்தூக்கினாரா? இக்கேள்வி களுக்கு விடை காண்பதன் முன், மரபு வழிவந்த என் மனக் குறிப்பொன்று.

◆◆◆◆◆

ஒரு பேரரசனின் அவை. அவன் பாண்டியனா? சோழனா? என்று சரியாக நினைவில்லை. நான் சொல்ல வருகின்ற விடயத்திற்கு அந் நினைவு அவ சியமுமில்லை. யாரோ ஒரு தமிழரசன். விடயம் அவ்வளவே. உட்பகையால் இருள் சூழ்ந்து நிற்கும் ஈழத் தமிழரின் இன்றைய நிலையில், பிரிவுகள் நீக்கி இப்படி நினைப்பதுதான் சரி என்று தோன்றுகிறது. வாழும் சூழலின் பாதிப்புச் சொல்ல வந்ததை விட்டு எங்கோ இழக்கிறது. விடயத்திற்கு வரு கிறேன். அவ்வரசனின் சபைக்கு ஒருமுறை ஒளவை முதாட்டி சென்றாள். கவிபாடும் புலவோர்க்குக் கள்ளாமின்றி அள்ளிக் கொடுக்கும் வள்ளல் அவன். இச்சகம் பேசி ஏற்றி உரைக்கும் புலவர் மத்தியில், அசையா நெஞ்சுரம் கொண்ட, ஒளவையைக் கண்டதும், அரசன் அகத்தில் ஓர் சூழ்ந்திட்டு கொண்டது. பொற்கிளி ஒன்றை வாசலில் உயர்த்திக் கூடி, கவித் திறத்தால் அதை வீழ்த்துவோருக்கே அப்பரிசு என்று பறை சாற்றினான். தம் எழுத்தினதும், இதயத்தினதும் சுத்தியறிந்த புத்திக் கூர்மையர் எவரும், போட்டியில் கலந்து கொள்ள முன்வராது, ஒருவரையொருவர் நோக்கித் தலை கவித்தினார். உள்ள உறுதியோடு, தளர்ந்த உடலசைத்து எழுந்தாள் ஒளவை. பொற்கிளியின் கீழ்ப்போய் நின்று நான்கு சுத்தியத் தொடர்களைச் சொன்னாள். நான் சொன்னது உண்மையெனி அறுக! எனப் பொற்கிளிக்கு உத்தர விட்டாள். ‘தொப்பென்று பொற்கிளி ஒளவை கையில் வீழ்ந்தது. இது கடை. ஒளவை சொன்ன அந்த நான்கு சுத்தியத் தொடர்களும் யாவை? அறிவுடையார் அறிய ஆவற்படுவீர். வரிசைப்படுத்துகிறேன். பகையழிக்கப் போருக்குத் துணிபவர் நூறில் ஒருவர். புன்மையழிக்கப் புலமைக்குத் துணிபவர் ஆயிரத் தில் ஒருவர். வாதழிக்க வாய்த்த சொல் வல்லார் பத்தாயிரத்தில் ஒருவர். வறுமையழிக்கும் வள்ளன்மையாளர் கோடிக்கொருவர். இந்நான்கு தொடர்களின் சுத்தியம் உணர்த்தியே பொற்கிளி விழுந்ததாம். அருமையின் ஏறு வரிசையில், வீரனை விட விவேகியும், விவேகியை விட விவாதியும், விவாதியை விட விறலுடை வள்ளன்மை உடையானும், இடைத்தாரம் விரிய எங்கெங்கோ நிற்கின்றனர். அருமையின் கிரகத்தில் அமர்பவன் வள்ளலே என்று வழி மொழிகிறாள் ஒளவை. இதோ ஒளவையின் அவ்வரிய கவிதை,

ஆர்த்த சபை நூற்ரொருவர் ஆயிரத்தொன்றாம் புலவர்
வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர் - பூத்தமலர்

செந்தாமரைத் திருவே தாதா கோடிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென்றறு.
(தாதா - வள்ளல்)

ஓரு வீரியம் மிக்க பெண் எழுத்தாளியின் தரப்படுத்தலில் முதல் நிலை பெற்றதால், மல்லிகை அட்டையில் மாண்போடு முகம் பதிக்கிறார் ஹாவிழிம் உமர். கோடிக்கொருவராய் குறிக்கப்படும் தகுதி, ஹாவிழிம் உமருக்குக் கைகூடுமா? காண்பதே இக்கட்டுரை முயற்சி.

“வள்ளன்மையாவது மண்ணாவது எல்லாம் விளம்பரப் பிரியம். பத்திரி கையில் படம் வராமல் அவருக்குத் தூக்கம் வராது. தொலைக்காட்சியில் தெரிவிதெல்லாம் வெறும் விலைக் காட்சியே.” ஒரு சிலரின் முணு முணுப்புக் காதில் விழுகிறது. இவ்ஜூயம் என் மனதிலும் இருக்கவே செய்தது. உரிமை பற்றி ஒருநாள் இதை அவரிடமே கேட்டேன். “விளம்பரத்தில் விருப்பம் உண்டு. அதில் தவறென்ன? என் சொந்த முயற்சியில் வந்த பணத்தில், எல்லோருக்கும் நன்மை செய்கிறேன். அதை உலகம் அறிந்தால், தேவை யிருப்போர் என்னைத் தேடி வருவர். தேவையில்லாதோர் தாழும் புகழ் விரும்பியேனும் மற்றவருக்குத் தர முன்வருவர். மொத்தத்தில் விளம்பரத் தால் நன்மைதானே” வெகு சாதாரணமாய் பதில் வந்தது. ‘அவுட்டாக்க நான் சிரமப்பட்டுப் போட்ட பந்தில் ‘சிக்ஸர்’ அடித்தார். பொய்ச் சட்டை கழற்றிய வெளிப்படையான அவர் கூற்றின் நிர்வாணத்தில், அற்புதமான அழகிருந்தது. இது ஹாவிழிம் உமர் பற்றி முதல் தரிசனம்.

அழகிருந்தாலும் வரம்புகளாற்ற விளம்பரப் பிரியம் தவறாகாதா? மனதுள் இருந்த சிறு இருளை இரு நிகழ்ச்சிகள் தகர்த்தன. அவரின் அலுவலகத்தில் ஒருநாள் கூட இருக்கிறேன். பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர், இவர் கலந்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகளின் புகைப்படங்களைக் காட்டி, பிரசரத்திற்காய் அங்கே காரம் கோரி நிற்கின்றார். “ஆஹா! இந்தப் படம் உச்சம், இதில் என் முகம் தெளிவாய் விழுந்திருக்கின்றது. எழுத்தாளர்கள் குழ இந்தப் படத்தில் பிரமாத மாய் இருக்கிறேன்.” தன்னைத் தானே வியக்கும் அவர் இயல்பு கண்டு என் மனத்துள் சலிப்பு. தன் படங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டதில் உற்சாகப்பட்ட நிருவர், முக்கியமானதொரு புகைப்படத்தைத் தூக்கிப் போடுகிறார். மிகத்

தெளிவாக வந்திருந்த புகைப்படம் அது. மிக அழகான 'போளில்' ஹாவ்டிம் உமர் ஏழை ஒருவரிடம் எதையோ கொடுக்கிறார். இந்தப் படம் அவரால் இரசிக்கப்படும் எனும் எதிர்பார்ப்பில், "இதைத்தான் வாரமலரில் கலரில் போடப் போகிறேன்." பாராட்டை எதிர்பார்த்துத் தலை சொறிகிறார் நிருபர். அதுவரை உற்சாகமாய் இருந்த ஹாவ்டிம் உமர் முகத்தில் சிந்தனைக் கோடுகள். ஒரு நிமிட மௌனம். பிறகு வாய் திறக்கிறார். "வேண்டாம். இந்தப் படம் போடக் கூடாது. செய்தி மட்டும் வந்தால் போதும்." நிருபர் முகத்தில் திகைப்பு. படத்தில் எதும் தவறா? வேண்டாதார் யாரும் படத்தில் விழுந்து விட்டனரா? நிருபருக்குக் குழப்பம். "சேர்! வேணுமெண்டால், தேவையில் வாத ஆட்களைக் 'கட' பண்ணி பிரசரிக்கலாம்." "இல்லையில்லை. எக்காரண்ததைக் கொண்டும் இப்படம் வரவேண்டாம்." உறுதியாய்க் கூறி 'விஷயத்தை' முடித்து நிருபரை அனுப்பி வைக்கிறார். அப்படம் நிராகரிக்கப்பட்ட புதிர் அவிழாமலே போகிறார் நிருபர். உண்மையறியும் அவா என் னுள்ளும் தொற்றிக் கொள்ள, "ஏன் அந்தப் படத்தைப் போட வேண்டாம் என்றீர்கள். அந்தப் படத்தில் பதிவான நிகழ்ச்சி என்ன?" - கேள்விகளைத் தொடுக்கிறேன். "ஓன்றுமில்லை. ரொம்பக் கஷ்டப்பட்ட ஒரு குழேபத்திற்கு, நான் சொந்தமாக ஒரு வீடு வாங்கி கொடுத்த படம் அது." அவர் சொல்ல, "அப்படியா? மிக நல்ல விஷயம்தானே, விளம்பரம் தேவைதான் என்கிற தீவ்கள், இந்தப் படத்தைப் போடுவதில் தவறென்ன? அது பெரிய விளம்பரமல்லவா? ஏன் அதைத் தடுத்தீர்கள்?" மீண்டும் கேள்விகள் தொடுத்தேன். "அதில் ஒரு சின்னப் பிரச்சினை இருக்கிறது, வீடு வாங்குபவர் படத்தில் விழுந்திருக்கிறார். அந்தப் படம் பேப்பரில் வந்தால், மற்றவர்களுக்கு இது அவர் தானம் வாங்கிய வீடு என்று தெரியவரும். அது தெரிய வந்தால் அயலில் அவருக்கு மதிப்பிருக்காது. பிறகு அந்த வீட்டில் அவர் பெருமையாய் வாழ முடியாது. அதுதான் இந்தப் படம் வேண்டாம் என்றேன்." விளம்பரப் பிரியத்தைத் தூக்கியெறிந்து மனிதாயிமானம் ஓங்க மலையாய் நிமிர்ந்து திற்கிறார் வள்ளல். இது முதல் நிகழ்வு. அடுத்தது இதைவிட என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது.

ஒரு மிகப் பெரிய விழாவின் கொழிற்றி உறுப்பினர்கள் உலகளாவியத்தை விழாவில், ஹாவ்டிம் உமரைக் கெளரவிக்கும் கோரிக்கையோடு அவரைச் சந்திக்கின்றனர். விளம்பரப் பிரியராய்த் தம்மால் கணிக்கப்பட்ட ஹாவ்டிம் உமர் இந்த கெளரவிப்புக்காக விழாச் செலவின் பெருந்தொகையைப் பொறுப்பேற்பார் எனும் கணிப்பு அவர்தம் மனதில். அவர்கள் கோரிக்கையைக் கேட்ட பிறகு மௌனமாய்ச் சிறிது சிந்திக்கிறார் ஹாவ்டிம் உமர்.

பிறகு பேசத் தொடங்குகிறார். “ரொம்பச் சந்தோஷம். நீங்கள் தருகின்ற கெளர் வத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.” வந்தவர்கள் முகத்தில் பிரகாசம். “ஆனால் ஒரு நிபந்தனை” - கொஞ்சம் நிறுத்துகிறார். இப்போது வந்தவர்கள் முகத்தில் குழப்பம். அதைச் சிறிதும் அவதானிக்காமல் தொடர்கிறார் ஹாவிடிம் உமர். “பெரிதாக ஒன்றுமில்லை, உங்கள் விழாவில் என்னை கெளரவிப்பதாய் இருந்தால் அந்த விழாச் செலவுக்கு ஒரு சதம்தாணும் தரமாட்டேன். கெளர விப்பு இல்லையென்றால் விழாவுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் உதவி கேளுங்கள்” வந்தவர்கள், தம் எதிர்பார்ப்புத் தலைகீழாக, உண்மையில் திகைத்துப் போகிறார்கள். விளம்பரப் பிரியத்தைத் தாண்டிய அவரின் நிமிர்வு ஆக்சரியப்படுத்துகிறது. விளம்பரம் விரும்பும் சிறு மனிதனாய் முன்பு என் மனப் பாதாளத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தவர், இப்போது சிங்கமாய்க் கர்ச்சித்துச் சிகரத்தில் ஏறி நிற்கிறார். இது ஹாவிடிம் உமர் பற்றி மற்றொரு தரிசனம்.

◆◆◆◆

கொடுப்பவர், புகழ் நாடுபவர், புகழையும் வரையறுக்குள் நின்று வாங்க பவர். இவை மட்டுமே வள்ளலுக்கான தகுதிகளாகுமா? கேள்விக்கு மற்றொரு நாள் பதில் கிடைத்தது. ஒரு ஊடகவியலாளர் ‘ஒப்பரேஷனுக்காக’, இருபத்தையாயிரம் ரூபா கடன் கேட்க, அவரை அனுப்பி வைத்துவிட்டு, அருகி விருந்த நண்பரிடம், ஜம்பதாயிரம் ரூபா ‘செக்கைக் கொடுத்து “இதை பிறகு அவருக்கு அனுப்பி வையுங்கள். இது கடனில்லை. அன்பளிப்பு என்று சொல் லுங்கள்” என்கிறார். நண்பர் முகத்தில் ஆக்சரியம். “கேட்டது இருபத்தை யாயிரம் ரூபா, கேட்கப்பட்டது கடனாக, இரண்டையும் மீறின இந்தச் செயல் எதற்காக?” நண்பர் கேட்கிறார். “வேறொன்றுமில்லை. அவருடைய ஒப்பரேஷனுக்கு இருபத்தையாயிரம் ரூபா போதாது. அவர் இனி வேறொருவரிடம் இன்னும் இருபத்தையாயிரம் ரூபா கடன் கேட்க வேண்டும். அதுதான் ஜம்பதாயிரத்தையும் நானே கொடுக்கிறேன். கடனாகக் கேட்டதை இனாமாகக் கொடுப்பதற்கும் காரணம் இருக்கிறது. அவரால் கடனைத் திருப்பித் தர முடியாது. பிறகு என் முகத்தில் முழிக்க முடியாமல் ஒழிந்து திரிய வேண்டிய வரும். ஏன் அந்தக் கஷ்டம் அவருக்கு? அதுதான் இனாமாகவே கொடுக்கிறேன்.” சொல்லிச் சிரிக்கிறார் ஹாவிடிம் உமர். திகைத்து நிற்கிறார் நண்பர். இது ஹாவிடிம் உமரை மனிதாபிமானம் மிக்க வள்ளலாய் இனம் காட்டிய, இன்னொரு தரிசனம்.

◆◆◆◆

“தயையும், நட்பும், கொடையும் பிறவிக் குணம்” என்ற ஒள்ளை வாக்குக்கேற்ப, மனிதாபிமானம், வள்ளன்மை, பெருந்தன்மை என்பவை இவருக்கு இயல்பாய் அமைந்த தகுதிகள். பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்

போது, குஜராத்தில் இருந்து குடிபெயர்ந்த குடும்பம், குடும்பத்தையும் வறுமையையும் கூறாது கொண்டு, இலங்கையில் கால் பதித்த தந்தையார். இதுதான் ஹாவிம் உமர் அவர்களின் பால்ய வரலாறு. இன்றைய இவரது செல்வச் சாம்ராஜ்யம், அத்திவாரத்தில் இருந்து இவராலேயே அமைக்கப்பட்டது. ‘ஓ.எல்’ வரையுமே படிப்பு. அதிலும் கணிதம் தவிர மற்றைய எல்லாப் பாடங்களுமே ‘பெயில்’. அவ்வாண்டில் கணக்கில்தான் எல்லோரும் ‘பெயில்’ விட்டனராம். தன் கணிதத் திறமையைப் பறைசாற்றி அவரே சொல்வார். இன்றைய புகழ் வாழ்வின் பிரகாசத்தை அதிகரிக்க, பழமையை மறைத்து என்றும் அவர் பொய்க் கவர் கட்டுவதில்லை. வீதியில் துணி போட்டு விற்ற கதையிலிருந்து அத்தனையையும், வெளிப்படையாய் எல்லோருக்கும் விளாம்புவார். தன்னை முன்பு குழ்ந்திருந்த பழைய இருளின் கடுமை தெரிந்தால்தான், தற்போது தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள ஒளியின், உண்மை வீரியம் உணர்ப்படும் எனும் இரசகியம் தெரிந்தவர். வறுமையில் இருந்து வழமைக்கு வந்த வராயினும், வழமையில் வறுமையின் பாதிப்பைப் படிய விடாதவர். “வறுமைபோம் வறுமையிலுற்ற வடுப்போகாது” என்பது பழமொழி. தன் மனச் செழிப்பால் வடுத்துடைத்து வறுமையை வென்ற வள்ளல். இக்கருத்து உண்மை என்பதற்காம் இரு சான்றுகள் இனி,

◆◆◆◆

உழைப்புத் தேடி ஓடித் திரிந்த இளமைப் பருவம், கொழும்பில் பொருள் வாங்கி, கிராமங்களில் கொண்டு சென்று விற்கும் தொழில். இவ்வினை ஞனின் ஊக்கமும் ஆக்கமும், கொழும்பில் இவர் பொருள் வாங்கும் இக்பால் முதலாளியைக் கவர, அவர் அன்புக்காளாகி, பின் அவர் தொழிலில் ‘பாட்டர்’ ஆகுமளவுக்கு வளர்கிறார். பின்னாளில் இவரும் தனவந்தராய் அங்கீரிக்கப்பட்ட நிலையில், இவரது மகனுக்கு தன் மகனை ‘நிக்கா’ செய்ய, இக்பால் முதலாளியாரால் கோரிக்கை விடப்படுகிறது. தொழில் உறவாகும் வாய்ப்பு. கடல்கள் கலந்து சமுத்திரமாகும் பேறு. யாரேனும் விடுவார்களா? நிறையச் சிந்தித்த பின் வாய் திறக்கிறார் ஹாவிம் உமர். “திருமண உறவு வேண்டுமென்றால் தொழில் உறவை நிறுத்திக் கொள்வோம். தொழில் உறவு தொடர வேண்டுமென்றால் திருமண உறவு வேண்டாம். உறவும் தொழிலும் ஒன்றாவதில் உடன்பாடில்லை. இனைப்பால் இரண்டும் சினதையும்” தன் முன் வளர்ந்த இளைஞனின் தெளிவு கண்டு, சிவிர்க்கிறார் இக்பால் முதலாளி. இவ்வளவு தெளிவுள்ள மனிதனை உறவாக்காமல் விடமுடியுமா? தொழில் நிறக் உறவு தொடர்கிறது. வறுமையின் வடுப்பாத இவர் மனச் செழிப்பின் முதல் உதாரணம் இது. இது கேட்டறிந்தது. இனி சொல்லப் போவது கண்டறிந்தது.

◆◆◆◆◆

அண்மையில் அவரது புதுமனைப் புகுவிழா. நான்கு நாள் விருந்து. கலைஞர்களை வரிசைப்படுத்தித் தனித்தனி அழைத்திருந்தார். மாளிகை என்ற அர்த்தத்தை உள்ளடக்கிய வீடு அது. விருந்து அமர்க்களப்பட்டது. வீட்டின் கலைத் தன்மையை இரசித்துப் பாராட்டினேன். நான் பாராட்ட, தன்னடக்கத்தோடு அதையேற்பார் என நினைத்தேன். என் நினைப்பைப் பொய்யாக்கினார். ஹ... ஹ... ஹ... பீடாவால் சிவந்த வாய் திறந்து பலமாய்ச் சிரிக்கிறார். “நீங்கள் சொன்னது ரொம்பச் சரி. இது திறமான வீடுதான்.” மீண்டும் தற்புகழ்ச்சி. என் முகத்தில் கொஞ்சம் அசுடு வழிகிறது. அதைப் பற்றிக் கவலையேப்பாமல் தொடர்கிறார் அவர். “ஓரு ‘வைறக்கொமிழன்’ நாலு ஸடசம் மாத வாடகை தருவதாய்க் கேட்டது. முடியாது என்று சொல்லி விட்டேன்.” ஹ...ஹ...ஹ... மீண்டும் சிரிப்பு. “இன்னும் கூடக் கொடுக்கலாம் என்று மறுத்திடங்களோ?” அவரை வியாபாரியாய்க் கணித்து அருகில் நின்ற கலைஞர் வினாத் தொடுக்கிறார். நொடியில் ஹாவிடிம் உமரின் சிரிப்பு நிற்கிறது. “அப்படியில்லை. அதுக்காகக் கொடுக்காமல் விடவில்லை.” அவர் மாய் மறுத்தவர், நாலு இலட்சம் வாடகைப் பெறுமதியுள்ள வீட்டில் நான் இருக்கிறதும் ஒரு பெருமைதானே! அதுதான் கொடுக்கவில்லை.” ‘சிரிய ஸாய்’ச் சொல்கிறார். பெருமிதம் பொருந்திய அவர் வார்த்தைகளில் பொதிந்திருந்த, வறுமையின் வடுப்பாத விழுமியம் கண்டு சிலிர்க்கிறேன்.

◆◆◆◆◆

இன்வைய நிலையில் இவர் வகிக்கும் சமூக, சமய, இலக்கிய, அரசியல் சார்ந்த பதவிகளின் எண்ணிக்கை 16. இன்று அவர் கைவசம் இருக்கும் தொழில்களின் எண்ணிக்கை, ஒரு கைவிரல்களுள் அடங்காதது. இவையெல்லாம் ஹாவிடிம் உமர் அவர்களின் தனித்துவப் பெருமைகள். இப் பெருமைகளுக்காக மல்லிகை அட்டைப்பட்டம் மரியாதை வழங்கப்பட வில்லை. அங்களமாயின், ஜயாயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாமல் அள்ளிக் கொடுத்து, இலக்கியவாதிகளிடமிருந்து இவர் வாங்கிய முதற் பிரதிகளின் எண்ணிக்கை 353 இனைத் தாண்மையதற்காக இக்கெளரவமா? - பின் எதற் காகத்தான் இந்த மரியாதை? தனிமனித உழைப்பின் வெற்றிக்கு, யாரென்று பாராமல் அள்ளிக் கொடுக்கும் வள்ளண்மைக்கு, ஜாதி, மத, இன பேதமின்றி எல்லோரையும் நேசிக்கும் அன்பிற்கு, உண்மை உள்ளத்தின் உயர்விற்கு அப்படித்தான் எண்ணைத் தோன்றுகிறது. ஒரு மானுட நேய மனிதனை மரியாதை செய்யவே, மல்லிகை அட்டைப்பட்டப் பதிவு மரியாதை. இலக்கியக்

கர்த்தாக்களுக்குச் சமனாய் ஒரு செல்வந்தருக்கு மல்லிகையில் மரியாதையா? ஒரு சில சிறுமதியாளர் சீறுவர். அவர்க்கு ஒன்று உரைப்பேன். இலக்கியம் என்பது ஊடகம். வள்ளண்மை என்பது அவ்வுடக்கத்தால் உரைக்கப்படும் உண்ணதும். ஊடகம் கை வந்தவரை விட, உண்ணதும் கை வந்தவர் எத்துணை பெரியவர்? இலக்கிய வள்ளல் ஏறிய தராகத் தட்டு மற் றோரை வென்று தாழ்கிறது. நேர் நிற்கும் ஜீவாவின் தராக முள், வள்ளலின் பக்கமாய் வளைந்து, தலை சாய்த்து, மரியாதை செய்து மாண்புரைக் கின்றது. தக்காரோடு தாழ்விலாச் செல்வரையும் ஒன்றாய் வரிசைப்படுத்திய, வள்ளுவப் பாட்டனை வழி மொழிந்து, ஒரு தாழ்விலாச் செல்வரின் தரமுயர்த்த முனைகிறார் மல்லிகை ஜீவா. வாழ்த்துவோம்.

◆◆◆◆◆

முடிக்கும் முன் ஒரு வார்த்தை. இக்கட்டுரைக்காய் ஹாவிழிம் உமர் அவர்களின் உயிர்த் தோழர், சமூக ஜோதி ரபீஹ் அவர்களுடன் சிலமணி நேரம் உரையாடினேன். அவர் வள்ளலுடனான தன் தனித் தொடர்புகள் பற்றி உரைத்தலை உரைப்பின் ஹாவிழிம் உமர் அவர்களின் பெருமை கடலாய் விரியும். ஆனாலும் இக்கட்டுரையில் வேண்டுமென்றே அச்செய்தி களைத் தடுக்கிறேன். பண்பு மிக்க அவர்கள் நடபின் மேன்மையை பகிரங் கப்படுத்தி, அவ்வறிவின் உண்ணத்தைக் கொச்சைப்படுத்த விரும்பவில்லை. இக்கட்டுரையில் பேசப்படாமையே அவர்தம் நடபின் பெருமையாம்.

பெற்றவரி 2005

இதழ் - 310

இல்லாசிய கலை, இலக்கியத்துறையில் அகலக்கால் பதித்த டனித் தோஸர்

- உடப்புர் வீரசௌக்கன்

மத்திய மலை நாட்டில் கலை வளம் பொருந்திய கண்டியில் உடதல விண்ணை - மடிகே என்றதும் எமக்கு ஞாபகத்தை மீட்டும் பெயர் கலா பூஷணம் புன்னியாமீன் என்ற நாமமேயாகும்.

அந்த வகையில் புன்னியாமீன் கலை, இலக்கியத்துறையில் அகலக்கால் பதித்து, காத்திரமான படைப்பாளியாகவும், சிறுவர்கள் கர்த்தாவாகவும், எழுத்தாளராகவும், ஊடகவியலாளராகவும், கவிஞராகவும் ஏன்? வெளியீட்டாளராகவும் திகழ்ந்து தமது நாமத்தை பதிவு செய்த ஓர் கர்த்தா.

சிறந்த ஆளுமையும், மனித நேயமும், உதவிக்கரம் நீட்டுகின்ற பரோபா காரமும், தூங்கிக் கீடக்கின்ற எழுத்தாளர் உள்ளங்களுக்கு நேசக்கரம் நீட்டி ஆபத்பாந்தவனாக உதவி புரியும் ஆண்ம நேயமும் ஒருங்கே கொண்ட கலா பூஷணம் புன்னியாமீனை அண்மைக்காலங்களில் பாடர்புகளை விரித்துக் கொண்டபோது உள்மன ஆரோக்கியத்தை அறிந்து கொண்டேன்.

புன்னியாமீனின் கடந்தகால கலை, இலக்கியத்துறையில் தான் ஆற்றிய பங்களிப்பின் சாதனைக்காக 2003ஆம் ஆண்டுக்கான ‘கலாபூஷண’ விருது வழங்கி 2004 பெப்ரவரி 4ஆம் திகதி கெளரவிக்கப்பட்டார்.

கலை, இலக்கிய, ஊடகப் பணியை நேர்த்தியாக, செவ்வனே செய்வதில்; செயல் வீரனாக ஆற்றுவதிலும் புண்ணியாமீன் தனக்கே உரிய பணியில் மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

ஏதோ ஒரு மனிதனுக்கு இறைவன் அருளால் ஒரு திறனைக் கொடுக்கிறான். அத்திறனை இனம்கண்டு வளர்த்துக் கொள்ளுபவர்கள் ஒரு சிலரே. அந்த வகையில் புன்னியாமீன் பாடசாலைக் காலங்களில் தன்னிடம்

அதைந்து கிடந்த எழுத்துத் திறனை இனம் காட்டி, வழிகாட்டிய ஆசான் களை மறவாமல் இருக்கும் அதேவேளை, படிக்கும் காலத்திலே பத்திரிகை களுக்கு எழுதி தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினார். இதுவே தனது எழுத்துலக பயணத்துக்கு ஓர் பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியது எனக் கூறுகின்றார்.

துடிப்புள்ள இளைஞராகக் காணப்பட்ட புன்னியாமீன் - பத்தொன்பதாம் ஆயதில் அசர வேகத்தில் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுக்கு தான் எழுதி பிரசர மான பதினான்கு கதைகளைத் தொகுத்து, கட்டுக்கூடிய தோட்டை இல்லாமிய சேம நலச் சங்கம் 'தேவைகள்' எனும் பெயரில் முதல் கதைப் புத்தகத்தை வெளியிட்டதை தன் வாழ்வின் ஒரு மைல் கல்லாகும் எனக் கூறும் புன்னியாமீனின் கை இன்னும் எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றது.

அத்துடன் உடதலவின்னை - மடிகே வை.எம்.ஏ. இயக்கத்தின் வெளி பீான முத்தின்கள் இதழான 'விடிவு' சஞ்சிகைக்கு பிரதம ஆசிரியராகவும், கட்டுக்கூடிய தோட்டையை மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய மீலங்கா இல்லாமிய காங்கிரஸின் மாதமிரு இதழான 'அல்வரிலால்' இதழுக்கும் பிரதம ஆசிரியராக இருந்து காத்திரமான பங்களிப்பை வெளிப்படுத்தினார். அவை களே இலக்கிய பயணத்தின் புதிய உதவேகத்தையும், புதிய சிந்தனை இரத்தத்தையும் பாய்ச்சியது.

புன்னியாமீன் படைப்பிலக்கியத்துடன் மட்டும் நில்லாமல் தனது வீச்சை பல்நேய உணர்வுடன் வெளிப்படுத்தினார். அவர் வீசிய பார்வையில் அரசியல் கட்டுரைகள், சமூக பொருளாதாரக் கட்டுரைகள், உலக அரசியல் விவகாரங்கள், விளையாட்டுக் கட்டுரைகள், பாடக் கட்டுரைகள் எனப் பல புதிய பரிமாணங்களுடன் அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கலாபூரவினாமீன் தனது படைப்புகளை ஈழத்தின் முன்னணி பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் அகலக்கால் பதித்ததுமல்லாமல், இந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் கலைமகள், தீபம், கணையாழி, தாமரை, போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் தனது பாய்ச்சலை சிறுகதைகள் மூலம் வெளிப் படுத்தியுள்ளார்.

1973ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலக்கிய உலகில் கால் பதித்த புன்னியாமீன் முதல் படைப்பான 'அரியணை ஏறிய அரசமரம்' என்னும் உருவக்கைத் தினகரன் வாரமலரில் பிரசரிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை 260 சிறுகதைகளை படைத்த ஓர் சாதனை வீரர். இதுவரையும் 75 புத்தகங்களை வெளியிட்டு படைப்பிலக்கிய கர்த்தா என்ற பெயரையும் பெறுகின்றார்.

எழுத்தாளர் புன்னியாமீன் 6 சிறுகதைத் தொகுதியையும், 3 கவிதைத் தொகுதிகளையும், அரசியல் ஆய்வு நூல்கள் 3, விளையாட்டு விமர்சன

நூல் 1, வரலாற்று ஆய்வு நூல் 1 மற்றும் மாணவர்களுக்கேற்ற பாடவிதான் நூல்கள், பொது அறிவு நூல்கள் என்பனவற்றை எழுதி வெளியிட்டு வைத்த பெருமைக்குரியவராக காணப்படுகின்றார்.

இந்த ஒரு சாதனையை எந்தவொரு முஸ்லிம் மகனும் இலக்கிய உலகில் பெறவில்லை என்பது தூரதிருஷ்டம் தான்.

‘அழுத்தில் வாழும் இஸ்லாமிய பெருமக்களுக்கு ஒரு அரசியல் கட்சி அவசியம்’ என்ற கருத்துச் சிந்தனையை 1979ஆம் ஆண்டில் ‘விடிவு’ சஞ்சிகை மூலம் வலியுறுத்தி நின்ற இவர் 1983 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் அரசியல் பிரச்சினையை கருப்பொருளாகக் கொண்டு ‘அடிவானத்து ஓளிர்வுகள்’ எனும் நாவலை எழுதினார்.

இந்நாவல் முஸ்லிம் சமூகத்தின் சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகளை அலசி ஆராய்ந்தது. முஸ்லிம் இனத்துக்கு தனி அரசியல் கட்சி தேவை என்பதை பட்டவர்த்தனமாக சில கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக இலக்கிய நயத்துடன் முன் வைத்தார். அந்த நாவலின் பின்னணியில் ‘முஸ்லிம் காங்கிரஸ்’ தோற்றம் பெற வித்தாக முனையிட்டது. அந்த தூர நோக்கு அன்னாரின் அறிவுசார் வளர்ச்சிக்கு முன்னுதாரணமாகும்.

கடந்த 25 வருட கால இலக்கியப் பணியுடன் 12 வருட கால வெளியீட்டுத்துறையிலும் தன்னை அர்ப்பணித்த புன்னியாமீன் 1995ஆம் ஆண்டில் மத்திய மாகாண இந்து கலாசார அமைச்சர் கெளரவ வி.புத்திரசிகாமணி அவர்களினால் ஹட்டனில் நடாத்தப்பட்ட மத்திய மாகாண சாஹித்திய விழுவில் விருதும், பொற்கிழியும் வழங்கி கெளரவிக்கப்பட்டார்.

மற்றும் மலையக்க கலை, கலாசார சங்கம் 1999இல் நடத்திய ‘ரத்னதீப்’ விருது வழங்கும் வைபவத்தில் இலக்கியப் பணிக்காக அப்போதைய முதலமைச்சர் நந்திமித்திர ஏக்கநாயக்கவினால் ‘ரத்னதீப் சிறப்பு விருது’ வழங்கிக் கெளரவிக்கப்பட்டார்.

கண்டி மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவை அகஸ்தியர் நினைவு விழுவில் பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன் அவர்களினால் இலக்கியப் பணிக்காக பொன்னாடை போர்த்தி, விருது வழங்கி கெளரவிக்கப்பட்டார்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தனது கலை, இலக்கிய ஆர்வத்தின் பணிக்காக 2003ஆம் ஆண்டு அரச விருதான ‘கலாபூஷண விருது’ வழங்கி கெளரவிக்கப்பட்டார்.

புன்னியாமீன் இலக்கியத்துடன் தன் ஆர்வத்தை மட்டுப்படுத்தாமல் நாடகத் துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டுமேத்துள்ளார்.

பாடசாலை காலத்தில் பல நாடகங்களில் நடித்து தனது திறமையை காத்திரமான முறையில் வெளிப்படுத்தியதுடன், அவர் நடித்த நாடகங்கள் மாவட்ட, மாகாண மட்டங்களில் வெற்றிக்கொடி ஈற்றியுள்ளன. மலையக மக்களின் பின்புலத்தைக் கொண்ட நாடகங்கள் ஆறை எழுதி அரங்கேற்றியுள்ளார்.

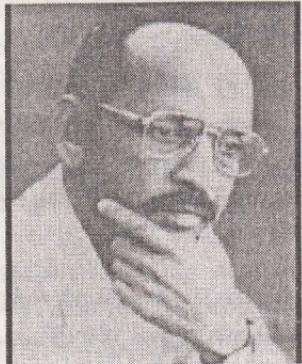
தூங்கிக் கிடக்கும் எழுத்தாளர்களை தட்டி எழுப்ப வேண்டுமென்கின்ற ஒரே நோக்குடன் ‘சிந்தனை வட்டம்’ என்ற நிறுவனத்தை நிறுவி 160 இற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளி உலகுக்குக் கொண்டு வருகிற படைப்பிலக்கிய வெளியீட்டாளர் சாதனை வரிசையில் முதல் தரமாக திகழும் புன்னியாமீனின் தொண்டினை மெச்ச வேண்டும். இதுவரை 21 இளம் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

‘நவமணி’ தேசிய வார பத்திரிகையில் இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர் விபரத் திரட்டுக்களைத் திரட்டி வெளி யிட்டும் வருகின்றார்.

முஸ்லிம் சமூக இலக்கிய உலகில் சாதனை வீரராகத் திகழும் கலா பூஷணம் புன்னியாமீனின் அபார ஆற்றல், மனித நேயப் பண்புகள் அவரின் இலக்கிய வெற்றிக்கு கட்டியம் கூறி நிற்கின்றது.

மார்ச் 2005

இதழ் - 311

கே.ஆர்.டேவிட்

எனுட்பதுக்கை

எடுத்தாளன்

- சுதாராஜ்

அப்போது நான் கதைகள் எழுதத் தொடங்கியிருந்த காலம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிலரின் எழுத்துக்களை விழும்பி வாசிப்பதுண்டு. அத்தகையவர்களில் திரு. கே.ஆர்.டேவிட் அவர்களும் ஒருவர்.

1976ஆம் ஆண்டளவில் வீரகேசரி பிரசரத்தினால் வெளியிடப்பட்ட 'வரலாறு அவளைத் தோற்றுவித்தது' எனும் நாவல் கே.ஆர்.டேவிட் எனும் எழுத்தாளனைப் பற்றிய எனது அபிப்பிராயத்தை இன்னும் உயர்த்தியது. அவரது படைப்புகளில் நூல் வடிவில் முதலில் வெளிவந்தது இந்த நாவல் தான் என நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் அவரது சிறுகதைகளைப் படித்த, அனுபவங்களின் உந்துதல் தான் அவரது நாவல் நூலாக வெளிவந்த குட்டோடு குடாக வாசிக்கத் தூண்டியது. அதை வாசித்த பின் எனக்கு, டேவிட் அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் எனும் ஆர்வம் அல்லது ஆசை ஏற்பட்டது. எனினும் அதற்கு முயற்சி ஏதும் எடுக்கவில்லை.

ஒருநாள் சிரித்திரன் சந்தர் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்த போது டேவிட்டைக் காண்டும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மேலுயர்ந்த நெற்றி. பெரிய பிரகாசிக்கும் கண்கள். அறிமுகமான காலத்திலேயே கலகலத்துச் சிரித்துப் பேசும் சுபாவம்.

டேவிட் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவராயிருந்தும், எப்படி ஒரு மலையை நாவலைச் சிறப்பாக எழுத முடிந்தது என அவரிடம் கேட்டேன். 'எனது அரசியல் கொள்கைகளும், அந்த அரசியலாடாக எனக்குக் கிடைத்த அறி முகங்களும், அனுபவங்களும் அந்த அரசியல் நோக்கில் நான் நடத்திய தேடலுமே இந்த மலையை நாவலை எழுதத் தூண்டின்' என்று கருத்துப்பட விளக்கமளித்தார். 1971ஆம் ஆண்டு கடமையின் நிமித்தம் நுவரேலியா

மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த காலத்திற்கான அந்த நாவலை டேவிட் எழுதியிருக்கிறார்.

மட்டுவில் வடக்கு, சாவகச்சேரியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் திரு. கே.ஆர்.டேவிட் அவர்கள். திருமண பந்தத்தின் மூலம் ஆனைக் கோட்டையை வதிவிடமாகக் கொண்டவர். 1971ல் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற இவர் படிப்படியாக முன்னேறி இவர் பிறந்த சாவகச்சேரிப் பிரிவின் வலயக் கல்வி அலுவலகத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

1966ல் சுதந்திரன் பத்திரிகையூடாக சிறுகதை எழுத்தாளராக அறிமுகமான டேவிட் சிறுகதைகள் மட்டுமன்றி குறுநாவல், நாவல், விமர்சனம் எனப் பல துறைகளிலும் முத்திரை பதித்துள்ளார்.

அவருடன் எனக்கு கிடைத்த அறிமுகம் நல்ல இலக்கிய நட்பாக மலர்ந்த பின்னும் தொடர்புகள் குறைவாகவேயிருந்தது. இலக்கிய நட்புகள் எவ்வளவுதான் இனிமையானவையாக இருந்தாலும், அவரவர் சோலிகளைப் பார்க்க வேண்டிய கடப்பாடும் எல்லோருக்கும் உண்டு. எனினும் அவ்வப்போது ஊருக்கு லீவில் வரும் வேளைகளில் சந்தித்துக் கொள்வோம். அப்போதெல்லாம் அவரது இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி விசாரித்தறிந்து, இடைக்காலங்களில் வெளிவந்திருந்த அவரது படைப்புகளைப் பெற்று வாசித்திருக்கிறேன்.

1986ல் இவர் முரசொலி பத்திரிகையில் பகுதி நேர ஊழியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில், இன விடுதலைப் போர் உக்கிரமடைந்திருந்தது. அப்போது முரசொலி பத்திரிகையில் பிரசரமான ‘ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை’ எனும் இவரது குறுநாவல் 1987ல் முரசொலி வெளியீடாக வந்தது. “தமிழ் தேசியத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் சவுக்களைப் பதிவு செய்வதாகவே இக்குறுநாவல் அமைந்துள்ளது” எனச் சொக்கன் அவர்களால் விமர்சிக்கப்பட்ட நூல் இது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியப் பரப்பில் மிக உன்னதமான மனிதரான சந்தர் அவர்களின் சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்த டேவிட் எழுதிய ‘பாலைவனப் பயணிகள்’ எனும் குறுநாவல் 1989ல் மீரா பதிப்பகத்தினரால் நாலுருப் பெற்றது.

“இரத்தமும் சதையுமாக, நாடி நரம்புகளுடன் பாத்திரங்களைப் படைப் பதிலும், வறுமை வெக்கையில் வறுத்தெடுக்கப்பட்ட மக்களின் துயரங்களை மிகத் தூல்வியமாகக் காண்பதிலும், தான் அனுபவித்தவற்றை வாசகனை

யும் அனுபவிக்க வைப்பதிலும் டேவிட் கைதேர்ந்தவர்; ஒரு படைப்பாளிக்கு இருக்க வேண்டிய முதல் இலட்சணம் இதுவாகும்” எனச் சிரித்திரன் கந்தர் கூறியுள்ளது இங்கு என் கவனத்திற்கு வருகிறது.

‘வெள்ளையழக்கப்பட்ட கல்லறைகள்’ எனும் இவரது குறுநாவல் ஈழ நாதம் பத்திரிகையால் நடத்தப்பட்ட போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்று; பின்னர் 1991ல் மீரா பதிப்பகத்தால் நூலாக வெளியிடப்பட்டது. சமுதாயத்தின் குறுக்குவெட்டு முகத்தை மிகவும் சருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இக்குறுநாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஒரு மனிதனின் சிறுமைத்தனத்தின் ஊற்றுக்கண்கள் பற்றி, அரசியல், பொருளாதார அடிப்படையில் மிகவும் நுணுக்கமாக இக்குறுநாவல் ஆராய்கிறது. 1994ல் ‘ஓருபிடி மன்’ என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுதியும் மீரா வெளியீடாக வந்துள்ளது. இதுவரை நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இவரது படைப்புகள் பிரசரமாகியுள்ளன. ‘தகவம்’ இலக்கிய வட்டம் வெளியிட்ட இரு சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் இவரது நான்கு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தகவம் நடத்திய ஐந்து ஆண்டுகளுக்குரிய சிறுகதைத் தேர்வில் இவரது ‘தனி ஒருவனுக்கு’ எனும் சிறுகதை முதலாவதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு அதற்கான விழாவும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடத்தப்பட்டது.

1985 வரை மிக வேகமாக எழுதிய இவரது படைப்புக்களில் இவர் சார்ந்த அரசியற் குறியீடுகளே பெருமளவில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. டேவிட் தனது சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ள ஒரு கருத்தை இங்கு மீனாக் குறிப்பிடலாம்; “நடைமுறையிலிருந்தே தத்துவங்கள் பிறக்கின்றன. ஆகவே அதே தத்துவங்கள் மீண்டும் நடைமுறைப்படும்; நடைமுறைப்படுத்தலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அந்த நடைமுறை வடிவங்களிலும், எதிர் விளைவுகளிலும் யதார்த்தப் பண்புகள் நிறையவே காணப்படும். ஆதலால்தான் நான் தத்துவங்களைக் கருவுலமாகக் கொள்கிறேன்.” இவ்வாறு கூறும் டேவிட் அவர்கள் 1983க்குப் பிற்பட்ட அவரது படைப்புகளில் கூடுதலாகப் போராட்டம், தியாகம் போன்ற விடயங்களைக் கூறுவதில் முனைப்பாக இருந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. 1983ல் நடந்த இனக்கலவரத்தில் பல கொடுரங்கள் அரங்கேறின. அந்தச் சம்பவங்கள் இவரது இதயத்தில் வடுக்களாகி, இவரது ஆக்கங்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்!

டேவிட் அவர்களின் படைப்புக்களை ஓட்டுமொத்தமாக அவதானிக்கும் போது, ‘பஞ்சப்பட்ட மக்களினதும், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் அவலங்களையும், அந்த அவலங்களுக்கு அடிநாதமாகவுள்ள அரசியல், பொருளாதார காரணிகளைக் கூறுவதிலும், இக்காரணிகளை வெல்வதில்

மக்களின் பங்களிப்பை எடுத்துக் காட்டுவதிலுமாகவே இவரது இலக்கியப் படைப்புகள் காணப்படுகின்றன’ எனலாம்.

யுத்தமும், இடப்பெயர்வுகளும் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு திசையில் பிரித்து வைத்தன. தொடர்புகள் விட்டு விட்டுப் போயின. நினைவுகள் மட்டும் அவ்வப்போது தலைகாட்டிச் செல்லும். யார், யாரை மீளவும் காண்போம் என்ற விருப்பமும் நம்பிக்கையும் இன்றி அவரவர் வாழ்க்கைகள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. எப்போதாவது நண்பர்கள் யாரையாவது காண நேரும் போது நெஞ்சு நெகிழ்ந்துபோய் ஒருவித சந்தோஷம் தோன்றுகிறது.

அண்மையில் பூபாலசிங்கம் புதிய புத்தகசாலைத் திறப்பு விழாவில் கே.ஆர்.டேவிட் அவர்களை எனக்கு மீண்டும் காணக்கிடைத்தது. தூர நின்று பார்த்துச் சிரித்தார். சனங்களுக்குள் முண்டியடித்துக்கொண்டு போய் (கவனி யுங்கள்; ஒரு புத்தகசாலைத் திறப்பு விழாவில் முண்டியடித்துக் கொண்டு போகும் அளவுக்கு சனங்கள்... என்பது எவ்வளவு ஆரோக்கியமான சங்கதி!) டேவிட் அவர்களின் கையைப் பிடித்தேன்.

“எப்படி?” என்று கேட்டேன்.

‘நிறையச் சோகங்களையும், துளித் துளியளவு சந்தோஷங்களையும் கூடாது கொண்டும், கடந்து கொண்டும் எனது வாழ்க்கைப் பயணம் இப்போது கொழும்பில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது’ என்று கூறினார். அவரைக் காணாமல் விட்டுப் போயிருந்த நீண்டகால இடைவெளியில் எதிர்கொண்ட வாழ்க்கைப் போராட்டங்களும், அவரது கதைகளைப் போலவே மனதைத் தொடும்படி கூறியது போலிருந்தது.

திரு. கே.ஆர்.டேவிட் அவர்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் இலக்கிய சேவை புரிய வேண்டுமென்பது எனது ஆசையும் வாழ்த்துக்களுமாகும்.

ஏப்ரல் - 2005

312

ஜே.கேஸ்ட் நானுள் - எங்களது அரை நூற்றாண்டுக் கால நடப்புவு.

- டொயினிக் ஜீவா

நான் நண்பர் ஜெயகாந்தனுடன் தொடர் நடபுப் பூண்ட கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தை நெஞ்சில் நினைத்துப் பார்க்கும் இந்த வேளையில் மனசுக்கு வெகு சுகமாக இருக்கிறது.

ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் அவர் தொடர்ந்து 'சரஸ்வதி' இதழில் எழுதி வந்தார். நானும் அந்தச் சஞ்சிகையில் தொடர்ந்து சிறுகதைக் எழுதி வந்தேன். அதன் ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரனுடன் தொடர்ந்து கடிதத் தொடர்புகள் வைத்திருந்தேன். வாரம் ஒரு கடிதம் எழுதுவார். நானும் சளைக்காமல் அவருக்குக் கடிதம் எழுதுவேன்.

அவர் எழுதிய கடிதங்கள் சிலவற்றில் 'நண்பர் ஜெயகாந்தன் உங்களை யும் சுகம் விசாரித்ததாகச் சொல்லச் சொன்னார்' எனக் குறிப்பிடுவார். நானும் இலக்கிய நண்பன் என்ற ஹோதாவில் ஜெயகாந்தன் அவர்களது சுகநலன் களை விசாரித்ததாக அவரிடம் நேரில் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொள்வேன்.

இப்படியே எழுத்தில் எங்களது உறவும், சுகநல விசாரிப்புக்களும் தொடர்ந்த வண்ணமாகவே இருந்தன. இந்தக் காலகட்டத்தில் சரஸ்வதியில் வெளிவந்த ஜெயகாந்தனின் 'போர்வை' என்ற சிறுகதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தந்தார், கனகரட்னா. அதை ஜே.கே.க்கு அனுப்பி வைத்தேன். இதையொட்டி தனது நன்றியை எனக்கும் ஏ.ஜே.க்கும் தெரிவித்திருந்தார்.

சரஸ்வதியில் ஜெயகாந்தனுடைய படம் அட்டைப் படமாக வெளிவந்த காலத்திலேயே எனது உருவப் படமும் அட்டையில் வெளிவந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சரஸ்வதி ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரன் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். அப்பொழுது திருச்சி - பலாலி விமானப் பயணம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம். அவர் முதலில் யாழ்ப்பாணம் வந்து, பின்னர் கொழும்பு சென்று இலக்கிய நண்பர் செ.கணேசலிங்கனின் திருமணத்தில் கலந்து கொள்வதாகத் திட்டம்.

இந்த வருகையின் போது நானும் சில இலக்கிய நண்பர்களும் பலாலி விமான நிலையம் சென்று அவரை யாழ்ப்பாணம் அழைத்து வந்து உடபசரித்தோம்.

அவர் சென்னை திரும்பிய சமயம் கணேசலிங்கனின் ஏற்பாட்டின்படி எனது சிறுகதைத் தொகுதியான 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' நாலை சரஸ்வதி வெளியீடாக வெளியிடுவதாக ஒப்புக்கொண்டு கையெழுத்துப் பிரதிகளை உடன் கொண்டு சென்றார்.

1961ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நான் முதல் முதலாகச் சென்னை சென்றிருந்தேன். விஜயபாஸ்கரனின் இல்லத்திலேயே தங்கியிருந்தேன்.

சென்ற அடுத்தநாள் காலை என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு எக்மோரிலுள்ள ஜெயகாந்தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். முதல் முதலாக நேரில் ஜெயகாந்தனை அப்பொழுதுதான் சந்தித்து மகிழ்ந்தேன்.

இதுவரையும் தமிழ்நாட்டுக்கு நான் முப்பத்திரண்டு தடவைகள் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். ஒரு தடவை கூட அவரைப் பார்க்காமல் நாடு திரும்பியதேயில்லை.

ஆள்வார்ப் பேட்டையில் 'குடில்' என அழைக்கப்பட்ட மாடிக் குகை அறையில் நீண்ட நெடு நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்போம். பலர் இங்கே அறிமுகமானார்கள். அந்த ஆள்வார்ப்பேட்டை மேல்மாடிக் குடில் இவரது கையை விட்டுப் போனது பெரிய இழப்பு. வரலாற்றுக்குரிய ஞாபகச் சின்னம் அந்தக் குடில்.

ஜெயகாந்தனுடன் பேசுவதே ஒரு சுகம் கலந்த சந்தோஷம்! பல நண்பர்கள் வந்து போவார்கள். நேரம் போய்விடும். அங்கு எடிட்டர் லெனினும் வந்திருப்பார். லெனினைத் தனது காரில் என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டு வரும்படி கேட்டுக் கொள்வார்.

அந்த நடுச்சாம நேரத்தில் நான் பாலன் இல்லம் திரும்புவேன்.

அந்தக் குடிலில் மோகன் என்றொரு சிற்றுழியன் வேலை செய்தார். அந்த மோகனையும் தனது சகாவாகவே நடத்தினார், நண்பர் ஜே.கே.

எனது இரண்டாவது சிறுக்கைத் தொகுதியான 'சாலையின் திருப்பம்' நாலுக்கு முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

என்னை ஆரம்ப காலத்தில் மகாபலிபுரம் அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள சிற்ப வடிவங்களை கலாபூர்வமாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவரும், சென்னை மரினாக் கடற்கரைக்குக் கூட்டிச் சென்று, மணவில் சிக்காராகக் குந்தியிருந்து கண்டல் வாங்கிக் கொறிக்கத் தந்தவரும் இவரே,

ஓரிலக்கிய நண்பளைச் சம தோழனாகக் கருதி, ஓவ்வொரு தடவையும் நான் அவரை சந்திக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் மனமுருக வைத்த மானுடப் பண்பை எண்ணியெண்ணி நான் பல தடவைகள் வியந்தத்துண்டு.

நண்பர்களுடன் பழகும்போது எந்தவிதமான பந்தாவுமற்றுச் சிறு குழந்தையைப் போலப் பழகும் அவர் சிலவேளைகளில் பலருக்கு நெருப்பன்! பலவேளைகளில் புதிர்!

சென்னைக்குப் போய் அவரைச் சந்திக்கும் நமது நாட்டு இலக்கிய நண்பர்களிடமெல்லாம் மறக்காமல் எனது சுக்சேமங்களை விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்வதில் அபார அக்கறை காட்டியிருக்கிறார். மகளின் திரு மணத்திற்கு என்னை அழைத்திருந்தார். நானும் சென்று மணமக்களை வாழ்த்தினேன்.

இவரிடம் இருக்கும் தலையாய பண்பு நேசிக்கும் நண்பர்களை உள்ள மார நேசிக்கும் தன்மை. இவர் எனது நெருங்கிய நண்பராக இருந்த போதி லும் கூட, எனக்கும் இவருக்கும் கருத்து முரண்பாடுகள் அநேகமுண்டு. கருத்து முரண்பாடுகளைக் கூட, கண்ணியமாக மதிக்கும் தலையாய பண்பு இவரிடம் நிறையவும் உண்டு. ஆரம்பகால மல்லிகை இதழ்களில் கூட இவரை விமர்சன ரீதியாகக் கடுமையாக விமர்சித்துமுள்ளேன். இதை ரசித்துச் சிரித்தவர் இவர்.

'ஞானச் செருக்கு!' எனக் கூறுவார்களே அந்த மேதைக் கிறுக்கை இவரிடம் நேரில் கண்டு, மனசுக்குள் இவரை வியந்து பாராட்டியிருக்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டு சென்னைக்கு சென்று சமயம் மல்லிகையின் நாற்ப தாவது மலருக்கு வாழ்த்துரை கேட்டேன். உடன் எழுதித் தந்தார்.

இங்கு வாழும் சரஸ்வதி கால இலக்கிய நண்பர்களைப் பற்றியெல்லாம் பெயர் சொல்லி விசாரித்தார்.

இதையெல்லாம் இங்கு விவரமாக எழுத வேண்டுமா? என என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டதுண்டு.

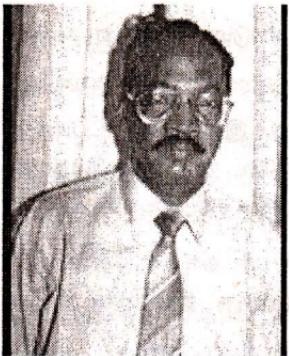
வருங்கால இளந்தலைமுறையினருக்கு இந்த இலக்கிய நடப்புகள் எல்லாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என மெய்யாகவே நான் நம்பியதால் எழுத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஆவணப்படுத்தி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

'நம்ம ஜெயகாந்தனுக்கு ஞான பீடப் பரிசு! என ஊடகங்கள் தெரிவித்த சமயம் என் உணர்வுகளை என்னால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. அத்தனை குதாகலமடைந்தது என் நெஞ்சு.

ஜே.கே. அவர்களுக்கு ஞானபீடப் பரிசு கிடைத்திருப்பது அத்தனை பெரிய ஆச்சரியமில்லை. இப்பரிசு எப்போதோ அவருக்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டியது. அதற்காகத் தமிழ் முப்பது வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டிய தில்லை.

மே.- 2005

313

துடிமூலகு நன்கறிந்த துடிடப் படைப்பாளி

- செங்கை ஆழியான்

தமிழுலகு நன்கறிந்த ஈழத்தின் படைப்பாளி செ.யோகநாதனாவார். ஈழத்தின் இன்றைய பிரபல எழுத்தாளர்களை இனக்கண்ட சிற்பியின் 'கலைச்செல்வி' மூலம் யோகநாதன் எழுத்துலகிற்குள் பிரவேசித்தார். 1960களில் ஆற்றல் மிகக் இளம் எழுத்தாளர் கூட்டமொன்று ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்குள் பிரவேசித்தது. சொங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ.யோகநாதன், செ.கதீர்காமநாதன், குந்தவை, க.பராஜாஸிங்கம், அங்கையன் கைலாசாதன், சிதம்பரபத்தினி முதலான சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் பல்கலைக்கழகத்திற்குள் முகிழ்ந்தார்கள். குறித்த இவ் வொழுத்தாளர்களோடு பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியே உருவாகிய தெணியான், தெளிவத்தை ஜோசப், பெண்டிக்ரபாலன் முதலான எழுத்தாளர்களும் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தை அடுத்த கட்டத்திற்கு முன்னெடுத்துச் சென்றனர் என்பது முக்கியமான சங்கதியாகும்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் 1960-1964களில் வெளிக்கொணர்ந்த முக்கிய படைப்பாளிகளில் ஒருவர் யோகநாதன். தமிழகம் நன்கு அறிந்த ஈழத்து எழுத்தாளர் களில் யோகநாதன் முக்கியமானவர். 1962களில் யோகநாதனின் முதல் சிறுகதையான 'மனக்கோலம்' கலைச்செல்வியில் பிரசரமாயிற்று. அதனை அடுத்துச் சோளகம், வடு, கலைஞர், மலரும் கொடியும், நிறங்கள், புதிய நடசத்திரம் ஆகிய சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டன. யோகநாதனின் சிறுகதைகள் வெளிவராத ஈழத்து, தமிழகப் பத்திரிகைகள் எதுவுமேயில்லை. யோகநாதனின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி 1964ல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது மாணவ நிலையில் வெளிவந்தது. ஆரம்பத்தில் இனவுணர்வு, மொழியுணர்வு மிக்கவராகத் தமிழருக்கக் கட்சியால் கவரப்பட்டிருந்தார். பின்னர் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு மார்க்கிய முற்போக்குவாதியாகித் தேசியம், மண்வாசனை, யதார்த்தம் ஆகிய கருத்து நிலைகளுக்குட்பட்டிருந்தார். 1983களின் பின்னர் மீண்டும் தமிழ்த் தேசிய வாதம் இவரின் சிறுகதைகளில் ஆழவேறான்றியுள்ளதைக் காணலாம். எவ்வாறா யினும் யோகநாதனின் சிறுகதைகள் சமூக வாழ்க்கை விமர்சனங்களாக விளங்குகின்றன.

தமிழ்த் தேசிய உணர்வுக் காலகட்டத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதை உலகிற்குக் காத்திரமான பங்களிப்பாக அமைவன யோகநாதனின் கதைகளாம். ஈழத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளின் மையங்களை இனங்கண்டு வார்த்தைகளில் உணர்வோடு பதிய வைத்திருக்கிறார். தமிழகப் பத்திரிகைகளில் படைப்புகளால் அரசோச்சிய காலத்தில் எழுதிய - என்று தணியும், அகதி, வீழ்வேண் என்று நினைத்தாயோ?, அன்னையின் குரல், மைலாய், தேடுதல், சரணபாலாயின் பூணைக்குட்டி, இன்னொரு மனிதன், அவர்களின் மகன், அழிமைகள் இல்லாத இடத்தில், பூமதிரை முதலான பல சிறுகதைகளின் சிறுஷ்டி கர்த்தா. தமிழிழப் போராட்டச் சூழலில் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரின் நடவடிக்கைகளை யும், இலங்கை இராணுவத்தினரின் அட்டேழியங்களையும், அரச பயங்கரவாதப் போக்குகளையும், தமிழ் மக்களது அகதி வாழ்வின் அவலங்களையும், போராளி களின் தியாகங்களையும், இனவொடுக்கல் நடவடிக்கைகளையும், சாதிப் பிரச்சினைகளையும் யோகநாதன் தன் சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளார். மார்க்சிய முற்போக்குவாதி ஒருவர் தமிழ்த் தேசியத்தினையும், தமிழிழப் போராட்டத்தின் நியாயத்தையும் அங்கீரித்து சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார் என்பது இதில் அவதானிக்க வேண்டிய முக்கிய அம்சம். 'கண்ணர் விட்டே வளர்த்தோம்' என்பது இவரது முக்கியமான சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

�ழத்துச் சிறுகதைத்துறைக்கு யோகநாதனின் இன்னொரு பாரிய பங்களிப் பாக விளங்குவது அவர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் 'இந்த நாற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' என்ற பெயரில் இரண்டு பாரிய சிறுகதைத் தொகுதிகளாக ஈழத்தின் பல தரத்து எழுத்தாளர்களின் சிறு கதைகளைத் தொகுத்து 'வெள்ளிப் பாதசரம்', 'ஒரு சூடைக்கொழுந்து' என்ற இரு தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருந்தார். ஈழத்துச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளைத் தமிழகத்திற்கு உரிய முறையில் அறி முகம் செய்த தொகுதிகள் இவையாம்.

யோகநாதனின் எழுத்துலக வாழ்க்கை துங்கப் பதக்கங்களைப் பரிசில்களாகத் தன் படைப்புகளுக்காகப் பெறுவதுடன் அழும்பாகியது. இளம் எழுத்தாளர் சங்கம், பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் ஆகியவற்றின் இலக்கியப் போட்டிகளில் துங்கப் பதக்கங்களைப் பெற்றவர். 'ஓளி நமக்கு வேண்டும்' என்ற குறுநாவல் தொகுதிக்காக இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டார். சாஹித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற இந்நால் யுளைஸ்கோ மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டது. சிரித்திரன் நடாத்திய போட்டியில் 'காவியத்தின் மறுபக்கம்' என்ற குறுநாவல் முதற் பரிசினைப் பெற்றது.

யோகநாதனின் குறுநாவல்கள் நவீன இலக்கியத்திற்கு வழங்கியிருக்கும் செழுமை முக்கியமானது. இரவல் தாய் நாடு, கனவுகள் அழியரம், காணிநிலம் வேண்டும், தலைவர்கள், கேட்டிருப்பாய் காற்றே, சுந்தரியின் முகங்கள், இனிவரும் வசந்தங்கள் என இவரின் குறுநாவல் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. ஓவ்வொன்றி ஜூம் மூன்றிற்கு மேற்பட்ட குறுநாவல்கள் அடங்கியுள்ளன. தி.ஜானகிராமன்

நினைவுக் குறுநாவல் போட்டியில் முதற் பரிசினெச் கீல்கிரித்துக் கொண்ட இரவல் தாய்நாடு இந்தியாவில் நாலுருவில் வெளிவந்ததும் தமிழ் இலக்கிய வட்டாரத்தில் ஒரு பரப்பு ஏற்பட்டது. தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் துணிச்சலாக வெளியிடும் படைப்பாளியாக யோகநாதன் அடையாளம் காணப்பட்டார். அவரது தேடுதல் குறுநாவலை தமிழக அரசு இலங்கைக்கு வரவிடாமல் தடை செய்தது.

'சந்தரியின் முகங்கள்' என்ற குறுநாவல் தொகுதி தமிழக அரசின் விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது. மத்திய அரசு அதற்குப் பரிசு வழங்கி கொரவித்தது. இது செ.யோகநாதனின் ஆரம்பகால வரலாறு. 96ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குத் திரும்பும் வரை எல்லா இலக்கிய உயர் விருதுகளும் அவர் பெற்றுக் கொண்டார். உயர் விருதான இலக்கிய சிந்தனை விருது அவரது 'நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே'க்காக வழங்கப்பட்டது. தமிழக அரசின் விருதை நான்கு தடவை களும், கலை இலக்கிய பெருமன்ற விருதுகளை இரண்டு தடவைகளும், பாரத ஸ்டேட் பாஸ் விருதை ஒருமுறையும், இலக்கிய சிந்தனை விருதை நான்கு தடவை களும், திருப்பூர் தமிழ்ச் சாங்க விருதை ஒருமுறையும் அவர் பெற்றுக் கொண்டார். இன்னும் இங்கே கணக்கிலே வராத பரிசில்கள் பல.

செ.யோகநாதன் படைப்பாளி என்பதோடு, பன்முனை ஆர்வலராகவும் இருந்திருக்கிறார். திரைப்படத் துறையில் அவர் மிகுந்த விருப்பம் உள்ளவராக மதிக்கப் படுகின்றார். பாலுமகேந்திரா, பி.லெனின் ஆகியோருடன் இவர் சூட்டாகப் திரைப்படப் பணியாற்றி இருக்கிறார். மலையாளத்தில் 'கண்ணாடி வீட்டினுள் இருந்து ஒருவன்' என்ற திரைப்படத்துக்கு இவர் திரைப்பட வசனம் எழுதியிருக்கிறார். பல திரைப் படங்களுக்கு இவர் அங்கே உதவியாளராக பணி புரிந்திருக்கிறார்.

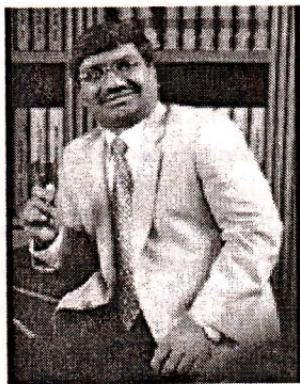
இலங்கையில் நான்கு சாவுரித்திய விருதுகளை இவர் பெற்றிருக்கின்றார். யோகநாதன் சிறுக்கதை, குறுநாவல், நாவல், குழந்தை இலக்கியம், கட்டுரை, திரைப்படம் உட்பட எண்பத்தேழு (87) நால்களை எழுதியிருக்கின்றார். இப்பொழுது பல நால்கள் அக்கில் வரவேண்டி உள்ளன.

யோகநாதன் சூடுதலாக குழந்தை இலக்கியங்களை வெளியிடுவதில் அக்கறை உள்ளவராக இருக்கின்றார். தமிழ் நாட்டில் இருந்தபோது, 'ரத்தினபாலா', 'கலாமணி', 'கலைச்செல்லவம்' போன்ற பத்திரிகைகளை அவர் ஆகியராக இருந்து நடத்தியிருக்கிறார். சிறுவர் இலக்கியத்தை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் சிறுவர் நால்கள் பலவற்றினை ஆக்கித் தந்துள்ளார். இவர் வழியில் இவரது மகன் யோ.சத்யன், சிறுவர் நால்களை எழுதி வருகின்றார்.

யோகநாதன் என்ற படைப்பாளி, எழுதிய இலக்கியவுக்கிற்கு அளித்திருக்கும் பங்கு செழுமையானதாகும்.

ஜூன் - 2005

314

இலக்கிய ஆர்வலர் எ.ஏ.ரீஸ்தாந்தா

- மஹரன்பன்

“உங்கள் அனைவருக்கும் எனது அன்பு வணக்கம். அஸ்லாமு அலைக்கும். ஆயுபோவன்...”

மேடையில் பேச்சாளர்.

மாத்தளையில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாவொன்றில் நானும் சபையில்.

1994ஆம் ஆண்டு என ஞாபகம்.

‘தமிழகத்தில் பிறந்தவர் எம்.எம்.பீர்முகம்மது. மாத்தளையில் மணம் முடித்தவர். தமிழ் இலக்கியத்தை நேசிக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்.’ இப்படித் தான் தலைமையுரையில் சொல்லப்பட்டது.

விழா முடிய தூசிரியர் தெளிப்பீக் எனக்குப் பீர்முகம்மதுவை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்.

“உங்கள் ‘கோடிச்சேலை’ சிறுகதைத் தொகுதியை வாசித்தேன். சிறப்பாகவிருக்கின்றது.”

எனக்குக் கூச்சமாகவிருக்கின்றது. வாசிக்காமல் முகஸ்துதிக்காகச் சொல்கின்ற ‘இலக்கியவாதிகள்’ இங்கே ஏராளம்.

“உங்கள் புத்தகத்துக்குச் சாகித்திய அக்கடமிப் பரிசு கிடைத்துள்ள தாகச் சொன்னார்கள். பாராட்டுகள்.”

“சாகித்திய அக்கடமி என்பது இந்தியாவில். சாகித்திய மண்டலப் பிரிசென்பதே இலங்கையில் கொடுப்பது” என்கிறேன் நான்.

அன்று 'சிக்கென்'ப் பிடித்துக் கொண்ட எங்கள் கைகளின் இறுக்கம் என்றுமள்ளதாய்க் குடும்ப உறவாய்ச் செழித்து நிற்கின்றது.

சிறந்த இலக்கியப் பேச்சாளர் என்ற வரிசையில் எம்.எம்.பீர்முகம்மது ஒருவர் என்பதை இலக்கிய உலகம் நன்கறியும். இது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல.

'மல்லிகை அட்டைப் படத்தில் முகம் பதிக்கப் புத்திலீவிகள் பலர் படும் பாட்டை நானரிவேன் என கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ் குறிப்பிட்டுள்ளது உண்மையே.

மல்லிகையில் முகம் பதிக்கச் சிலர் ஆலாய்ப் பறப்பதின் காரணம் தான் என்ன?

இங்கிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்கள் தமிழகத்துக்கு அப்பால் உலகெங்கும் பரந்து வாழ்கின்ற பல நாடுகளில் எல்லாம் மல்லிகை மணம் பரப்புகின்றது; பேசப்படுகின்றது என்பதுதான். காரணம்.

மல்லிகையை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தவர் நன்பர் தெணியான். 67ல் என்பதாக ஞாபகம்.

பண்டாரவளை அட்டம்பிடடியாவில் ஆசிரியராக அப்போது! ஆரம்ப எழுத்தாளர் தெணியான் இன்று சிகரத்தை நோக்கிய பயணத்தின் முன் வரிசையில் சளைக்காமல் மல்லிகையைப் போல்!

அறுபதுகளின் பின் கூற்றில், மிகவும் பின்தங்கியிருந்த எங்கள் தோட்டக்காட்டினிலே, மலையக இளைஞர்களின் எழுச்சிக்காக வித்திட்டவர்களில் ஒருவரான இர.சிவலிங்கம், ஹற்றன் வைஹலன்டஸ் கல்லூரியில் அதிபராகவிருந்து அன்றைய தலைமைகளால் அரசியல் பழிவாங்கவில் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தவேளை சிவலிங்கத்தின் உருவப்படத்தை மல்லிகை அட்டையில் பதித்து அவருக்கு நேர்ந்த கொடுமையை உலகறியச் செய்த பெருமை; சிறுமை கண்டு பொங்கும் துணிச்சலாளர் பொமினிக் ஜீவாவுக்கிருந்தது.

அன்றைய தலையங்கள் மிகவும் 'காரசாரமாக' இருக்கும்.

நம் நாட்டின் பன்முக மேதா விலாசம் கொண்ட உன்னதமானவர்களை அட்டையில் பதித்துக் கொரவிப்பதில் மல்லிகையே முன்னணியில் என்றென்றும்.

கலாநிதிகள் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, நடிகமணி வைரமுத்து, சிங்கள எழுத்தாளர் ஜி.பி.சேனநாயக்க, அமரதாஸ் மற்றும் என்.எஸ்.

எம்.ராமையா, பண்ணாமத்துக் கவிராயர், வாளெளிக் குயில் இராஜேஸ்வரி சண்முகம், ஓட்டப்பிடாரம் குருசாமி, துறைவிஸ்வநாதன், ஹாசிம் உமர் என மாதிரிக்குச் சில பெயர்கள்.

மல்லிகை - எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் எனத் தனது வட்டத்தை சுருக்கிக் கொண்டதில்லை. இலக்கியவாதிகள், கலைஞர்கள், கல்வி மான்கள், ஒவியர்கள், வாளெளி அறிவிப்பாளர்கள், தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் குழுமத் தெரியார்கள், அரசியல்வாதிகள் என இனமத பேதமற்ற அதன் வரிசை நீண்டது.

அந்த வரிசையில் மற்றுமொருவர் மாத்தளை எம்.எம்.பீர்முகம்மது.

மாத்தளை இஸ்லாமிய தமிழ் கலை இலக்கியப் பேரவையின் உருவாக்கத்துக்கும் செயற்திறன் மிக்க அதன் வளர்க்கிக்கும் எழுத்தாளர் புவாஜீ மற்றும் தெளப்பீக் ஹமீட் ஹாஜீயார், மரைக்கார் போன்றவர்களோடு இணைந்து செயல்படும் பீர்முகம்மது அவர்களின் பணி முதன்மையானது.

கலைஞர் மு.கருணாநிதிக்கும் இவரது குடும்பத்தாருக்குமிடையிடையே - 'கல்யாண சக்துக்கங்கள்' போன்ற நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்ளுமளவுக்குள்ள உறவுகளின் நெருக்கத்தின் தாக்கமே, தி.மு.க. பாணியிலான இவரது இலக்கியப் போக்குக்குக் காரணமாகவிருக்கலாம்.

துபாயில் பணிபுரிந்த போது - கவிக்கோ அப்துல்ரஹ்மான், மு.மேத்தா, வைரமுத்து, திருக்குறள் முனுசாமி, குமரி அனந்தன் உட்பட இன்னும் பலரைத் துபாய்க்கு அழைத்து நடாத்திய இலக்கிய விழாக்களின் அனுபவங்களை மலரும் நினைவுகளாகக் கூற, கேட்கச் சுவையாகவிருக்கும்.

கம்பராமாயணத்தை வியந்துறைப்பது போலவே கண்ணதாசனையும், வாலியையும், பண்ணாமத்துக் கவிராயரையும், மேமன்கவியையும், தோப்பில் மீரானையும், வைக்கம் முகம்மது பல்தெய்யம் சிலாகித்துக் குறிப்பிடும் 'ரசிகர்பக்குவம்' இவரிடம் ஏராளம்.

முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரவுஸ்-ப் ஹக்கீம் ஏற்பாட்டில் சிறப்பாக நிறைவேறிய இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் தமிழகத்திலிருந்து வருகை தந்த பேராசிரியர்கள், அறிஞர்கள், கவிக்கோ, மணவை முஸ்தபா, பேரா.அறிவுடைநம்பி, பேரா.அறிவுநம்பி, சுல்தானா பர்வீன் உட்பட தமிழகத்தின் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பேராளர்களை 'மனம் கோணாமல்' கவனிக்கின்ற பொறுப்பைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றி, அமைச்சர் உட்படப் பலரின் பாராட்டைப் பெற்றதைப் பெரும் பேராகவே கருதுவதாகச் சொல்வார்.

மாத்தளையில் இடம்பெற்ற மத்திய மாகாண சாகித்திய விழாக் குழுவில் ஒருவராக அமைச்சர் வே.இராதாகிருஷ்ணனினால் நியமனம் பெற்று எழுத்தாளர் வலம்புரி ஜோனை தமிழகத்திலிருந்து அமைத்து வந்து பார்வை யாளர்களை மகிழ்ச்சித்ததில் இவரது பங்கும் கணிசமானது. கலாநிதிகள் க.அருணாசலம், துரைமனோகரன், கலாபூஷணம் சாரல்நாடன், கவிஞர் சு.முரளிதரன் போன்ற விற்பனீர்களைக் கொண்ட சாகித்தியக் குழுவில் உறுப்பினராக பீர்முகம்மது இடம் பெற்றுள்ளதும் இவரது திறமைக்குச் சான்று.

கொழும்பில் கம்பன் விழாவில் ஒருநாள் பேச்சாளராக ஏனைய நாட்களில் பார்வையாளராக இவரைத் தவறாமல் காணலாம்.

பண்ணாமத்துக் கவிராயரின் ‘காற்றின் மெளனம்’, ஏ.எம்.புவாஜியின் ‘அல்லாமா உ_வெஸ்’ நூல் வெளியீட்டு விழாக்களின் வெற்றியில் பீர்முகம்மதுவின் பங்களிப்பு பிரதானமானதாகும்.

யாத்ரா கவிதைச் சஞ்சிகை அறிமுக விழா மற்றும் கெக்கிராவ சஹானா, உக்குவளை அக்ரம், இளையநிலா பஸ்மினா அன்சார், பாலரஞ்சனி ஜெயபால் என இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் நூல் வெளியீட்டு வைபவங்களிலும் பேச்சாளராகப், பிரதி பெறுபவராகத் தன்னைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

திரைப்பட, தொலைக்காட்சி, மேடை நாடகக் கலைஞரும், எழுத்தாளரு மான கலாபூஷணம் மாத்தளை கார்த்திகேசனின் ஆலோசனையில் புத்துணர்ச்சியுடன் செயல்படும் மாத்தளை கைவ மகா சபையின் வைர் விழா நிகழ்ச்சிகளிலும், மாத்தளை பாக்கியம் மகளிர் தேசியப் பாடசாலையின் பவள விழா ஏற்பாட்டுக் குழுவிலும் பூரண ஒத்துழைப்பை நல்கி உதவி புரிந்தவர். விபுலானந்தர் விழா, பாரதி விழாவென எல்லா விழாக்களிலும் பீர்முகம்மதுவைக் காணலாம்.

மீலாத் விழாவில் பங்குபற்றி கி.ஆ.பெ.விஸ்வநாதம், அம்பலவாணர் சிவராசா போன்றோரின் பாராட்டைப் பெற்றவர். மாத்தளை முத்து மாரியம்மன் கோயிலுக்கு வருகை தருகின்ற தமிழ்நாட்டுப் பெரியார்களின் சொற்பொழுகுகளை ஒலிபெறுக்கியில் கேட்பதற்காகக் கோயிலுக்கு வெளியே - முற்றத்தில் இவர் நிற்பதைக் காணலாம். எம்மதமும் சம்மதம் என்பது இவரது உயர்ந்த பண்பாகும்.

மலேசிய எழுத்தாளர் பீர்முகம்மது மாத்தளைக்கு விழயம் செய்த வேளை பிரபல எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமுவின் இளைய சகோதரர்

மத்திய மாகாணசபை உறுப்பினராக சேவைகள் செய்த மாத்தளை எம்.சிவ ஞானம் அவர்களின் வீட்டில் தனது மனைவியாரோடு தங்கியிருந்தார்.

மலேசியா பீர்முகம்மதுவைக் கொரவிப்பதற்காகத் திடீரெனக் கூட்டம் ஒன்று ஏற்பாடு செய்தோம். ஹோம்சீங் ஹோட்டல் மேல்மாடியில் முன்னரி வித்தல் எதுவுமின்றித் திடீரென ஏற்பாடு செய்தமையினால் கூட்டம் வருமான என யோசனையில் கைக்களைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஒரு பத்து நிமிடத்தில் இளம் தமிழ் முஸ்லிம் ஆசிரியர், ஆசிரியைகள் ஒரு நூறு பேர் வரை திமுதிமுவென ஹோலுக்குள் வந்து அமர்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் ஆச்சர்யம். பண்ணாமத்துக் கவிராயர் ஏ.எம்.புவாஜி, மாத்தளை கார்த்திகேச, மாத்தளை வடிவேலன் எல்லோரது முகங்களிலும் பிரகாசம். மாத்தளை பீர்முகம்மது எங்கள் அருகில் வந்து சொல்கிறார்,

“இளம் ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சிக் கருத்தரங்கு நடைபெற விருப்பதை அறிந்து நானும் சிவஞானமும் கல்விப் பணிப்பாளர் செல்வக் குமாரோடு பேசி கருத்தரங்குக்கு வந்துள்ள அனைவரையும் இங்கே அழைத்து வந்துவிட்டோம். கல்விப் பணிப்பாளர் செல்வக்குமாரும் இங்கு உரை நிகழ்த்துவார்...” என்கிறார்.

பர்தா அணிந்த ஆசிரியைகள் பலர் கூட்டத்தில் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்ட மலேசியா பீர்முகம்மது வருகையைச் சிலாகித்துக் குறிப்பிட்டார்.

கூட்டம் முடிய அத்தனை பேருக்கும் பகல் போசனம் அதே ஹோட்டலில். மாத்தளை பீர்முகம்மதுவின் கணக்கில்!

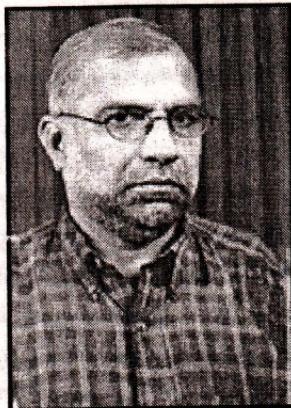
மாத்தளையில் எத்தனை விழாக்கள் நடைபெற்றாலும் விழாக்களில் பிரமுகர்களாக, பேச்சாளர்களாக வருகை தரும் அனைவருக்கும் விருந்துப் பாரம் செய்து கொரவிப்பதை மாத்தளை பீர்முகம்மதுவும் அவரது மனைவியும் பேறாகவே கருதுகிறார்கள். இவர்களது உபசரணைகளைப் போற்றாத வர்கள் இல்லை.

எங்கள் வாணைலி மதுரக் குரலோன் பி.எச்.அப்துல் ஹமீத், கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் போன்றோர் இதனை மேடையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

மல்லிகை மாத்தளை மலர் வெளிவருவதற்கு முழு முதல் காரணம் திரு. எம்.எம்.பீர்முகம்மது அவர்களே. மதம் மறந்து மனிதனை மதிக்கும் பண்பே தனது கொள்கை என அவர் குறிப்பிடுவது போலவே செயலிலும் காட்டுவார்.

ஜூலை - 2005

315 |

தடுடோர்றுட் இல்லாத ஞர்டோக்குக் கருத்தியலான்

- தெணியான்

இலக்கிய உலகில் தான் பிறந்த சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் படைப்பிலக்கியவாதியாக இந்த நாட்டில் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் மேமன்கவி அவர்கள். மேமன்கவியின் சொந்தப் பெயர் அப்துல் கரீம் அப்துல் ரஸாக் லாகானா என்பது இலக்கிய உலகம் அறிந்து கொள்ளாத ஒரு பெயர். தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு மேமன் சமூகத்தை அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கத் துடனேயே அவர் தமக்கு மேமன்கவி என்னும் பெயரைச் சூடிக் கொண்டார் என்னும் உண்மை பலருக்குத் தெரியவராது.

தமிழ்க் கவிஞராக விளங்கும் மேமன்கவியின் தாய் மொழி தமிழ் அல்ல! பேச்சு மொழியாக மாத்திரம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மேமன் மொழிதான் அவரது தாய் மொழி. தெலுங்கு, மலையாளம், மலாய், ஆகிய மொழிகளைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் தமிழில் சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்களைத் தருவது போல மேமன் மொழி மூலம் தமிழுக்குக் கிடைத்த இலக்கியவாதி மேமன்கவி.

தாய் மொழியான மேமன் மொழி தமது குடும்பத்தவர்கள், மேமன் சமூகத்தவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் உரையாடல் மொழியாகவே அவருக்குப் பயன்பட்டு வருகின்றது.

இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் மக்களின் தாய் மொழியாகத் தமிழ் மொழி விளங்குவது போல, மதத்தினால் அவர்களுடன் ஒன்றுபட்ட மேமனின் கல்விக்கான மொழியாகத் தமிழ் இருந்து வருகின்றது. அத்துடன் மேமன் சமூக வட்டத்துக்கு அப்பால் உறவாடலுக்கான பிரதான மொழியாகத் தமிழ் மொழியே பயன்பட்டு வருகின்றது.

தமிழ் மொழியைத் தமது கல்விக்குரிய ஒரு மொழியாக மாத்திரம் அவர் இன்று நோக்கவில்லை. தமிழைத் தமது உயிராக நேசிக்கும் - அதற்கும் மேல், உபாசிக்கும் ஒருவராகவே மேமன்கவி காணப்படுகின்றார். தமிழ் மீதும், கலை இலக்கியத்தின் மீதும் அவர் கொண்டுள்ள ஆறாத பற்றுதல் காரணமாக, மிக இளமைப் பருவத்தில் தமது பதினேழாவது வயதில் 'தமிழே என் மூச்சு' என்னும் முதற் கவிதையை 1974ஆம் ஆண்டு 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் எழுதினார்.

அந்த ஆண்டு மேமன்கவியின் கலை இலக்கிய வாழ்வில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு ஆண்டாக அமைந்தது. அவர் தமது முதற் கவிதை மூலம் தமிழ் இலக்கிய அரங்கில் முதல் அடியைப் பதித்துக் கொண்டார். மேமன்கவி என்னும் தமது கலை, இலக்கியத்துறை சார்ந்த பெயரை வெளிப் படுத்தினார். இலக்கிய உலகில் முதற் காலடி எடுத்து வைத்த அந்த ஆண்டு லேயே அவரை மிகச் சரியாக இனங்கண்டு கொண்ட டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'இளந்தளிர் எனக் குறிப்பிட்டு மல்லிகையில் அறிமுகப் படுத்தி வைக்கப்பட்டார். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலக்கை முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் மிக நெருக்கமான உறவு பூண்டு அத ஹுடன் இணைந்து கொண்டார்.

கடந்த மூன்று தசாப்த காலத்துக்கு மேலாக முற்போக்குக் கொள்கையில் பற்றறுதியுடன் தொடர்ந்து இலக்கியம் படைத்து வருகின்றவர் மேமன் கவி. வியாபாரம் அவரது ஜீவனோபாயத் தொழிலாக இருந்து வருகின்ற போதும், கலை, இலக்கியமே மேமன்கவியின் உயிர் மூச்சு! வியாபார நெருக்கடிகள், ஒயாத கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் தமது புலமைசார் அறிவினை வளர்த்துக் கொள்ளும் நோக்குடன், இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் பத்திரிகைத்துறை, சமூக விஞ்ஞானம் என்பவற்றைக் கற்று டிப்ளோமா (Diploma) தராதரத்தை அவர் பெற்றுக் கொண்டார்.

புதுக் கவிதையாளராக 1974ல் இலக்கிய அரங்கில் முதலடி எடுத்து வைத்த மேமன்கவி போல இன்று வெகு ஆழமாக ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தமது பாதங்களைப் பதித்த இன்னொரு புதுக் கவிதையாளன் இல்லை என்று கூறலாம். மேமன் இலக்கிய உலகில் இன்று வலுவாகக் காலாண்றி நிற்பதற்கு, மனித சமுதாயம் பற்றிய அவரது தெளிவான பார்வையே காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது. தெளிவான அந்தப் பார்வையினை மேமன் தான் சார்ந்த முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துக் கூடாகவே அவர் பெற்றுக் கொண்டார். சமூகத்தில் அடி நிலையில் இருக்கும் மக்கள் உயர்வுக்காகச் சிந்தித்தல், சரண்டலுக்கெதிராகப் போராடுதல், உலகளாவிய நிலையில்

மக்கள் அவைங்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தல், போர் ஓழிந்த ஓர் உலகத்தைக் காண விரும்புதல் எனப் பரந்துபட்ட தளத்தில் நின்று நோக்கும் ஒரு பார்வை மேமன்கவி இடத்தில் காணப்படுகின்றது.

‘முற்போக்குச் சிந்தனை என்பது இடதுசாரி அரசியல் அல்ல’ என்பதைனைப் பலர் புரிந்து கொள்ள இன்று மறுக்கின்றார்கள். மானுட சமுதாயம் பற்றிய தெளிந்த நோக்கினை முற்போக்குச் சிந்தனைக்கூடாகப் பெற்று அதன் வழியில் இலக்கியம் படைத்து வருகின்ற ஒருவர் மேமன்கவி. மேமன்கவி ஒரு சந்தர்ப்பவாதி அல்லர் என்பதே அவருக்குரிய பலம். ஏ-9 பாதை திறப்பதற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஒரு கருத்து; கொழும்பு வந்து சேர்ந்த பிறகு இன்னொரு கருத்து, பாதை திறந்த பின்னர் வேறொரு கருத்தெனத் தடம் புரஞும் முற்போக்காளர் போலவ்வாது, கருத்து நிலையில் நேர்மையானவராகத் தமது இலக்கியப் பயணத்தை மேமன்கவி தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கொழும்புக் கிளைச் செயலாளராக, வலம்புரி கவிதா சங்கத் தலைவராக, இலங்கை மேமன் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளராக மாத்திரமல்லாது பல சஞ்சிகைகளுக்கு ஆசிரியராக மேமன் பணிபுரிந்து வந்திருக்கின்றார்.

மேமனின் முப்பதாண்டு கால அறுவடையாக “யுகராகங்கள்” (1976 - எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்), “ஹிரோசிமாவின் ஹீரோக்கள்” (1984 - தமிழ்நாடு, நர்மதா பதிப்பகம்), இயந்திரன் குரியன்” (1984 தமிழ்நாடு, நர்மதா பதிப்பகம்), “நாளையை நோக்கிய இன்றில்” (1990, தமிழ்நாடு நர்மதா பதிப்பகம்), “மீண்டும் வசிப்பதற்காக” (1999, மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு), “உனக்கு எதிரான வன்முறை” (2005, துரைவி வெளியீடு) ஆகிய ஆறு கவிதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. “நாளையை நோக்கிய இன்றில்” கவிதைத் தொகுதிக்கான சாலூதித்திய மண்டலப் பரிசை 1990இல் அவர் பெற்றுக் கொண்டார். அதே ஆண்டு இந்துக் கலாசாரா அமைச்சினால் ‘இலக்கிய வித்தகர்’ என்னும் பட்டம் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார். ‘கவித் தாரகை’ என்னும் விருது முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சினால் 1992இல் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தப் பெற்றார். நாவலப்பிட்டி ஆண்மிக இலக்கியப் பேரவை ‘பாரதி’ என்னும் விருதினைச் சூட்டி மகிழ்வித்தது.

மேமன்கவி கொழும்பைத் தமது வாழ்விடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் ஒரு முஸ்லிம் கவிஞர். இந்த நாட்டில் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முஸ்லிம்கள் உள்ளங்களில் இன்று இருக்கும் மன நெருடலில் இருந்து மேமன்கவியினாலும் விடுபட இயலாத போதும், சர்வதேச நிலையில்,

போரின் கொடுமைகள் பற்றி அவரால் பாடாமல் இருப்பதற்கு இயலவில்லை. அவர் சார்ந்துள்ள முற்போக்குக்குத் தளத்தின் வழிவந்த மேலான கருத்தியல் உறுதிப்பாட்டின் வெளிப்பாடாகவே இதனைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

உலகில் துன்ப துயரங்களுக்கு உள்ளாகி, அவல் வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் விடிவுக்கு முற்போக்கு வழிவந்த மார்க்கம் தவிர மாற்றுவழி வேறொன்றுமில்லை. அரசியல் நிலையில் ஏற்பட்ட பின்னடைவு காரணமாக ‘முற்போக்குச் சிந்தனை தவறானது’ என்று கருதும் போக்கினை அறிவார்ந்த சமூக இலக்கியப் பிரக்ஞாயுடன் நிராகரித்து நின்று கவிதைகளைப் படைத்து வருகின்றார் கவிஞர் மேமன்கவி.

மேமன்கவியின் கவிதைகள் ஆங்கிலம், சிங்களம், ரஷ்யமொழி ஆகிய வற்றில் எல்லாம் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளன. சப்பரகமுவ பல்கலைக் கழக மாணவர் ஒருவர் தமது பட்டப் படிப்புக்காக மேமன்கவியின் கவிதை களை ஆய்வு செய்து ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்துள்ளார். தேசிய கல்வி நிறுவனம் வெளியிட்டிருக்கும் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பாட நூலில் மேமன்கவியின் பாடல் இடம் பெற்றிருக்கின்றது.

இலங்கை, இந்திய சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் கவிதை கலை இலக்கிய, சினிமா விமர்சனம், கட்டுரை, சிறுகதை எனத் தொடர்ந்து எழுதி வருகின்றவர் மேமன்கவி. புதியவற்றை அறிகின்ற, புதியவற்றைத் தேடிப் படிக்கின்ற தேடல் மனப்பாங்கு கொண்டவர் அவர். மல்லிகையில் தொடர்ந்து அவர் எழுதிவரும் ‘ஓரு பிரதியின் முனைமுனைப்புக்கள்’ கட்டுரைகளில் அவரது தேடலின் வெளிப்பாட்டினை நன்கு கண்டு கொள்ளலாம். மேமன் கொழும்பினைத் தமது வாழ்விடமாகக் கொண்டுள்ளமையால் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், இலங்கை ரூபவாழினி கூட்டுத்தாபனம், சக்தி தொலைக்காட்சி, சுயாதீன தொலைக்காட்சி, குரியன் எப்.எம். வாணோலி என்பன, கவியரங்குகள் உரை அரங்குகள் மூலம், மேமனை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றன.

இலக்கியமானது அந்த இலக்கியம் சார்ந்த சமூகத்தின் கருத்தியல் திலைப்பட்ட தேவைக்கேற்ப அதன் வெளிப்பாட்டு முறையில் புதிய இலக்கிய வடிவத்தினை எடுக்கின்றது. பாரதிக்குப் பின் வந்த எழுச்சியின் வீச்சினைத் தொடர்ந்து புதுக்கவிதையின் தேவை தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்குள் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக வந்து சேர்ந்தது. அதன் எழுச்சியும் வீச்சும் என்பது வரை ஒள்ள காலம் வரை தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது. பழைய பண்டித முனைப்புக்காரர்கள் மத்தியில் குறிப்பிட்ட இந்தக் காலகட்டத்துக்குள்ளேயே புதுக் கவிதை ஒர் இலக்கியமாக நிலைபெற்று விட்டது. இன்று அதனைப்

'புதிய' என்ற பொருளில் பார்க்க இயலாத போதும், புதுக்கவிதை என்னும் பெயரிலேயே அழைக்க வேண்டியதாக உள்ளது. அவ்வாறே அழைக்கப் பட்டும் வருகின்றது. எனவேதான் இன்றைய புதுக் கவிதைகளை அதன் எழுச்சிக் காலக் கவிதைகள் போல நோக்குவது தவறாகும். மேமன் கவியின் அண்மைக்காலக் கவிதைகள் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன என் பதனை நாம் விளங்கிக் கொள்வோமானால் அவரது வளர்ச்சியை இனங்கள்கூட கொள்ள இயலும். ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் பெருமளவு படிமங்களை விருப்புடன் எடுத்தாண்ட மேமன்கவி இன்று அப்போக்கில் இருந்து விடுபட்டிருப்பதும் அவரது முதிர்ச்சி என்றே சொல்லலாம். அவரது தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகளும் பொதுமைப்படுத்தப் பெற்ற கருத்தியலைக் கொண்ட கவிதைகளாக காணப்படுகின்றன. இன்று நடைபெறும் கருத்தியல் யுத்தத்தில் மேமன்கவியின் கருத்தியல் தோற்றுப்போகக் கூடியதல்ல.

மேமன்கவி பழகுவதற்கு இனியவர். நண்பர்களை உள்ளத்தால் நேசிக்கின்ற ஒருவர். நண்பர்களுக்கு வரும் துயரங்கள் கண்டு கரைந்து போகும் இளகிய மனம் படைத்தவர்.

நண்பர் மேமன்கவி எப்பொழுது என்னைச் சந்தித்தாலும் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிக் கரிசனையுடன் மனம் திறந்து பேசிக்கொள்ளும் முற்போக்காளர். இன்று அகவை ஜம்பதினை எட்டிக் கொண்டிருக்கும் இனிய நண்பர் மேமன்கவி அவர்களிடம் இருந்து இன்றைய முதிர்ச்சியும் அனுபவமும் மிக்க இலக்கியப் படைப்புக்களை நிச்சயமாக மேலும் நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

ஆகஸ்ட் - 2005

316

நடத்து நவல் இலக்கியச்சிலை அரு சிறந்த டக்கன் போதுதானார்

(பேராசிரியர் 'நந்தி' அவர்கள்
கடைசியாக எழுதிய கட்டுரை)

மல்லிகையின் இந்த இதழ் தனது முன் அட்டையில் மக்கள் அறிந்த எழுத்தாளர் ப. ஆய்வன் அவர்களின் படத்துடன் மலர்கிறது. அவரைப் பற்றி 'அட்டைப்படக் கதை'யாகச் சில வார்த்தைகள் எழுதுவதில் எனது மனமும் மலர்ச்சி அடைகின்றது.

அவருடன் நாற்பத்தைந்து வருட காலத் தொடர்பு!

1959ல் அவர் இளைஞர். நானும் வயோதிபன் அல்லன்; குறிப்பிடத் தக்க எழுத்தாளரும் அல்ல. நாவலப்பிடிட்டியில் ஒரு இலக்கிய அண்ணன் - தமிழ் முறையில் என்னுடன் அறிமுகமானார். அவர் ஒருவருடன் அறிமுக மாகும் போதே உள்ளத்தைக் கவரும் பணிவும், பண்பும், பேச்சும், அறிவுசார் தேட்டமும் கொண்டவர்.

அந்தக் காலத்தில் 45 வருடங்களுக்கு முன், என்னைச் சிலர் நாவலப் பிடிடி சென்றல் வேறாட்டலில் சந்திப்பார். வேறாட்டலின் முன் வேறால் இலக்கிய விசாரணைக் கூடமாக மாறும். அப்போது சிறுக்கை இலக்கியம்தான் எமது களாம். அவர்கள் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் முற்போக்குச் சிந்தனையில் ஒரு நாட்டம் இருந்தது. நான் அவர்களுக்கு எழுத்து இலக்கியம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், எமது எழுத்தாளரான செ.கணேசலிங்கன், பொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் ராசதுரை, எழுத்துச் சோழ என்று அறிமுகம் செய்தேன். எமது தொடர்பு மேலும் அன்னியோன்னியமானது.

அவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆய்வன். அவரிடம் ஏதோ ஒரு விசேஷ எதிர்காலம் தங்கி இருப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த உணர்வைப் பதிவு செய்யும் ஆர்வத்தில், நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த எனது முதலாவது நாவல் மலைக்கொழுந்தின் 21ஆவது அத்தியாயத்தில் ஆய்வனை ஒரு தூட்டிப்புள்ள குட்டிப் பாத்திரம் ஆக்கினேன். நான் நாவலப்பிடிட்டியில் சந்தித்த

இளைஞர் ஆப்பன் வெறும் சாமானியனாக என்றும் இருக்கப் போவதில்லை என்பதைத் திடமாக நம்பினேன்.

ஆனால்! உண்மையில் காலம் வளர வளர நான் அன்று அனுமானித்ததிலும் பார்க்க எவ்வளவோ மடங்கு மேலே, அவர் இலக்கிய உலகில் வளர்ந்தார், வேர் ஊன்றினார், இலக்கிய வரலாற்றில் இயல்பாக உட்கார்ந்தார். இப்போது நினைக்கும் போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகவும் பெருமையாகவும் இருக்கின்றது. தமிழ் ஆப்பன், உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்தவாழ்த்துக்கள்!

1962ஆம் வருடம்தான் அவரது சிறுகதையான ‘உரிமையா? உனக்கா?’ முதலாவதாக அச்சுவாகனம் ஏறியது. மலைநாட்டின் தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்து தவழ்ந்து நடந்து ஒரு எழுத்தாளனது முதல் கதைக்கு அது பொருத்தமான பெயர்தான் - உனக்கா உரிமை?

1960ல் மலையக இளைஞர் மத்தியில் தோன்றிய இலக்கிய விழிப்புணர்வில் ஓர் அம்சமாக ஆப்பன் வளர்ந்தார். மேலும் பத்து வருடங்கால வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் பின் 1970 அவருக்கு ஒரு மைல்கல் ஆண்டு. 1970 - 1980 அவரின் மிகவும் போற்றத்தக்க காலம். ஈழத்தின் உன்னத எழுத்தாளரும், நவீன இலக்கிய ஆய்வாளருமான கலாநிதி. செங்கை ஆழியான் 1970 - 1980 தசாப்தத்தில் குறிப்பிடும் சிறுகதை ஆசிரியர் 24 பேர்களில் ஆப்மனும் காணப்படுகிறார். அந்த வரிசையில் பிரபல எழுத்தாளர் தெணியான், சட்டநாதன், சுதாராஜ், ச.முருகானந்தன், கோகிலா மகேந்திரன், புலோவியூர் சதாசிவம் ஆகியோரும் அடங்குவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘எழுத்து சிறுகதை வரலாற்றில் ப.ஆப்பன் குறிப்பிட வேண்டியவர்’ என்பது செங்கை ஆழியான் அவர்களின் கூற்று ஆகும்.

இந்தக் காலத்தில்தான் 1968, 1975, 1980 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஆப்பன் அகில இலங்கை ரீதியில் சிறுகதைகளுக்குப் பரிசுகள் பெற்றார். 1975ல் ‘அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்ற சிறுகதை ஒரு போட்டியில் கலாச்சார அமைச்சின் பரிசு பெற்றது. 1980ல் முஸ்லிம் சமய விவகார அமைச்சு ‘நீந்தத் துடிக்கும் மீன் சூஞ்சுகள்’ என்ற கதைக்குப் பரிசு அளித்தது.

1987ல் அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பானது ‘இரவின் ராகங்கள்’ என்ற தலைப்பில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வந்தது. அதன் அறிமுகவரையை அன்பின் அறிகுறியாக என்னை எழுதும்படி வேண்டினார் ஆப்பன். அந்தத் தொகுப்பு யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கிய பேரவை ஆகியவற்றின் பரிசுகளைப் பெற்றது.

ஆுப்பன் அவர்களின் தமிழ் வசீகரமானது; எடுத்துக் கொண்ட கருவுக்கும், கருத்துக்கும், கதைக்கும் ஏற்ப பக்குவம் ஆனது. அவரது இலக்கியப் பார்வை சமூகவியல் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. கதை வார்ப்பின் அணுகுமுறை மனிதாபிமானது. ஆகவேதான் அவரது படைப்புக்கள் 'மக்கள் இலக்கியம்', 'சமூக இலக்கியம்' 'மனிதாபிமான இலக்கியம்' என்ற ரீதியில் இனம் காணப்படுகிறது.

ஆப்பனின் சிறந்த சிறுகதைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்த பெருமை அவருக்கு உண்டு; மல்லிகைக்கும் உண்டு. யோ.சுந்தரலட்சுமியும், செ.யோகநாதனும் தொகுத்த ஈழத்துச் சிறுகதைகள் முதல் தொகுதியில் (வெள்ளிப் பாதசரம்) ஆப்பனின் 'புதுப்பட்டிக் கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்' என்ற சிறந்த கதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் உலகறிந்த எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் ஆப்பனின் மொழிநடையைக் 'கூர்மையானது, வசீகர மானது, எளிமையானது' என்பார்.

சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆப்பன் 1999ல் நாவலாசிரியரும் ஆனார். அவரது நாவல் 'கருக்கொண்ட மேகங்கள்' இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு பெற்றது. அந்த நாவல் ஆப்பனின் பன்முக அனுபவங்களையும், சமூகத் தொடர்புகளையும் கொண்டதாக உள்ளது; கிராமவாசி களையும், விவசாயிகளையும் கொண்ட பல்லின மக்களின் வாழ்வுப் போராட்டங்களைச் சித்தரிக்கும் எழுத்தோவியமாக அமைந்தது. ஆப்பனின் இலக்கிய வாழ்விலும் ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டாக்கியது.

மலாய் மொழியைத் தனது தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஆப்பன் அவர்களின் தமிழ்ப் பற்றும், புலமையும், இலக்கிய ஆட்க்கத் திறனும் நலீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணி செய்தது. அவரது ஆசிரியத் தொழிலின் பயிற்சியும், பழக்கமும் அவரது தமிழ் எழுத்துக்கு வலுவும் அழகும் தந்தன. அவரது சமய ஒழுக்கமும், சகோதரத்துவ நேச பாங்கும் அன்பான ஒரு எழுத்தாள நண்பரை எமக்குத் தந்தது.

நன்றி மறவாத தன்மைக்கும், அடக்கத்துக்கும் அவர் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு. ஏற உதவிய ஏணியையும், கடக்க உதவிய தோணியையும் மறந்து தூர்க்கும் உலகிலே, ஆப்பன் ஒரு அழுர்வ மனிதன். அவரது படிப்படியான உயர்ச்சியில் நாம் மகிழ்கிறோம். அவர் மேலும் மேலும் உயர்ந்து தமிழ்ப் பணி புரிய வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறோம்.

செப்டெம்பர் - 2005

317

இலக்கியச் செல்லாறியில் புதிய தேரூடு புத்திரிகையாளர்

- மா. பா. சி.

“விலகி வீட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
வீரப் பெண்கள் விரைவில் ஒழிப்பராம்”

மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியின் இந்தப் பணிப்பிற்கு இலங்கை எப்பவோ பதில் கொடுத்து விட்டது. ஒரு நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒரு பெண்ணிடம் ஒப்படைத்த முதல் நாடு இலங்கை தான்! இன்று யுத்த முனைகளில் பயங்கர ஆயுதங்களுடன் பெண் வீராவ்களைகள் வலம் வருகின்றனர். அதே போல் -

‘நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்,
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெரிகளும்,

தீமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும்...’ உடைய மாதர்கள் மக்கள் பணிக்கு நிமிர்ந்து நிற்கின்றனர். இது வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணையைப் பூட்டி வைப்போ மென்ற விந்தை மனிதரது தலைகளைக் கவிழ வைத்துவிட்டது. இன்றைய பத்திரிகையாளர் கத்தி முனையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தள விற்குப் பத்திரிகைத்துறை ஆபத்தானதாக நோக்கப்படுகின்றது. இருந்தும் பத்திரிகைப் பணிமனைகளில் பெண்களும் ஆண்களோடு சரிசமமாக உட்கார்ந்திருந்து பத்திரிகைப் பணி செய்வதைக் காணமுடிகிறது.

நிதானமான விமர்சகர்கள் பத்திரிகையாளர்களாக இருப்பது மிகவும் அழுரவும்! இத்தகைய விமர்சன விக்கிரகங்கள் பெரும்பாலும் சிறு சஞ்சலங்களுக்குள்ளே தம்மை அடக்குவர். பத்திரிகையாளனின் சுதந்திரம் குருங்கு மனங்கொண்ட, சில பத்திரிகைக் கொந்தக்காரரது ‘அங்கிடுத்தத்தி’க் கொள்கைகளுக்கு இரையாவதே தீர்க்கமான விமர்சகர்கள் வெகுஜனம் பத்திரிகைகளுக்குத் தீண்டாமை காட்டுவதற்கு அதிமுக்கிய காரணமாகும். நாடறிந்த பல விமர்சகர்களது பத்திரிகை வாழ்க்கை, அகால மரணமாவதை நாம் அறிந்துமள்ளோம். இலக்கற்ற பத்திரிகைகளின் வணிகப் போக்கும்

இதற்கு உடந்தையாகி இருக்கின்றது. எனவே, பூச்சுற்றும் போலி விமர்சகர்களே இத்தகைய பத்திரிகைகளில் தமது இருப்பை நிரந்தரப்படுத்த முடியும்.

தமிழ் விமர்சகர்களான க.நா.சுப்ரமணியம், பேரா.க.கைலாசபதி ஆகியோரது இழப்பை தமிழுக்கு ஏற்பட்ட பெரும் சோகமாக உள்ளாங்கும், 'கெளரி' என அனைவராலும் நேசம் பாராட்டப்படும் - தன்னையொரு ஆற்றல் மிக்க விமர்சகராக தமிழ் இலக்கியத்தில் நிறுவிக் கொண்டிருக்கும் - ம.தேவகெளரி இலங்கையின் இரண்டு பிரபல பத்திரிகைகளில் தனது சுவட்டைப் பதித்தவர். இது இவரது திறமையின் வசப்பட்டதே!

தன் பத்திரிகைப் பணியை வீரகேசரியில் ஆரம்பித்து இப்பொழுது ஞாயிறு தினக்குரலில் தொடருகின்றார். தொண்ணாறுகளின் கடைசிக் கந்தாயத்தில் வெளியாகிய 'தினக்குரல்' பத்திரிகை மிகச் சொற்ப காலத்துள் தமிழ்ப் பரப்புள் செல்லாக்கைப் பரத்தியதற்கு இவரது பங்களிப்பும் நிறையவே கசிந்திருப்பது இலக்கிய நேசர்களே அறிந்ததே! தினக்குரலின் ஞாயிறு வெளியீட்டில் இவரது இலக்கியச் செழுமை கனகச்சிதமாக இருப்பதை வாசகர்கள் எண்பிக்கின்றனர். எதுவித பிரதேசவாதமோ விதத்துவத் தனத்தையோ அளவுகோலாக்காது படைப்புகளை அளவிடும் இவரது சமநிலைப் போக்கு இப்பத்திரிகையை நோக்கிப் படைப்பாளிகளையும் வாசகரையும் படையெடுக்க வைக்கின்றது. கதிரையின் அதிகாரத் தொனி நாவில் சுரக்காமல் வருவோரை அரவணைக்கும் பண்பு மொழி எப்பொழுதும் பாய்கிறது. எளிமையின் அழகைச் சுகிக்கும் இவரது கனிவுமொழியே இவரை அழுபடுத்தும் பொன்னாபரணம்!

மாதர் பகுதிக்கெனச் சில பத்திரிகைகள் ஒரு நிரந்தர வழவுமைப்பையே வாய்ப்பாடாக நடைமுறைப்படுத்துகின்றன. அழகுக் குறிப்புகள், சமையல் குறிப்புகள் மற்றும் சில கவிதைகள். அவைகளையே பெண்கள் படிக்க வேண்டுமென நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றன. இந்த நடைமுறையை விலத்தி, ஞாயிறு தினக்குரலில் 'இவள்' பகுதி மிகக் காத்திரமான சமூக, இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களுக்கு களம் ஒதுக்குவதற்கு தேவகெளரியின் எதிலும் புதுமை காணும் சிந்தனையே காரணமென்னாம். பெண்ணியம் சம்பந்தமான உச்சமான் கட்டுரைகள் வாசகரது மனச் சலவைக்கு பெரும் உபரிப்பைச் செய்கின்றன.

இதுவரை காலமும் நடைமுறையிலிருக்கும் பெண்ணியம் மாற்றத்திற்குமிடு. ஆணோடு பெண்ணையும் சமநிலையில் வைத்துப் பார்க்கும் பிறழ்வு மனக்களில் தோன்ற வேண்டும். வீட்டுக்கு வெளியே சென்று தமது கருத்து கிலைகளைப் புடமிட முடியாத பெண்களுக்குப் புதுமை கருத்துக்கள் சென்ற

ஈடயக் கூடியதான் மார்க்கங்களை உண்டாக்க வேண்டும். அவர்களைச் சுட்டும் வார்த்தைகளில் மாற்றம் தேவை. சிறுவர்களை 'பிள்ளைகள்' என்றே அழைக்க வேண்டுமென சிறுவர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் அமைப்புகள் குரல் கொடுப்பது போல் பெண்களை 'வாழ்விழந்தவர்' போன்ற சொற் களால் சுட்டுவதைக் கண்டிக்க வேண்டுமெனவும் கூறுகிறார். வாழ்வதற்கான வழிகளைக் காட்டினால் பெண்கள் ஆண்களின்றியே மகோண்டத வாழ்வை உண்டாக்குவதென நம்புகிறார். இவர் காணும் நேர்காணல்கள் வாசகருக்குப் புத்தம் புது விஷயங்களைக் கொடுக்கின்றன. கலகத் தொனிகளில் தமது கருத்துகளைப் பறப்பும் இலக்கியவாதிகள், சமூகத் தொண்டர்கள் ஆகி யோரைத் தேடிச் சென்று பேட்டிகளை எடுத்து வாசகருக்குத் தருகிறார். இப்பேட்டியாளர்கள் எவ்விலக்கை நாடித் தமது பணியை மக்களுக்காற்ற முனைகின்றனரோ அப்பணிகளை அவர்கள் மேலும் செழுமைப்படுத்தக் கூடியதாக இவரது நூட்பமான கேள்விகள் உயரிக்கும். அதுமட்டுமன்றி வாச கருக்கும் புதிய கற்பிதங்களை ஏற்படுத்தும். இவரது கேள்வி கணைகளுக்கு இலக்கானவர்களில் தமிழ்நாட்டின் புத்திலக்கியப் படைப்பாளி அம்பை, கவிஞர் சேரன், எஸ்.வி. இராஜதூரை, தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த மருத்துவக் கலாநிதி சுறிஜித் ஆகியோர் அகப்படிருக்கின்றனர்.

கிளிநோச்சி மாவட்டத்தின் முன்னோடியாக இவரைக் கூற வேண்டும். அங்கேயே பிறந்து அங்கேயே கற்று யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்புக் கலைமாணியானவர். அதுவுமொரு எதிர்நீச்சல்தான்! மின்சாரம், எரிபொருள் இல்லாத காலகட்டத்தில் பத்திரிகைத்துறைக்குள் நுழைந்தது 1993இல் தான்! இச்சேவையில் தசாப்தமொன்றிற்குச் சற்றுக் கூடவே இருக்கிறார். இருந்தும், சிறந்த அனுபவஸ்தர்களிடமிருந்து பத்திரிகை நனுக்கங்களைக் கிருக்கிறது, பணியைச் செம்மைப்படுத்தி ஒரு 'பழுத்த' பத்திரிகையாளனின் நிலைக்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டார்.

மாவட்ட மட்டத்தில் நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசைப் பெற்ற இவரது சிறுகதைகள் 'பெண்குரல்', 'பெண்' ஆகிய சஞ்சிகைகளில் வெளியாகி இருக்கின்றன. புனைபெயரிலும் சிறுகதைகள் பிரசரமாகி இருக்கின்றன. 'நிவேதினி' என்ற சஞ்சிகை கட்டுரைகளை வெளியிட்டிருக்கிறது. தனது ஆக்க இலக்கியத்துறையை வளப்படுத்த முடியாமலே போன்மைக்கு தனது தற்போதைய பத்திரிகைத் தொழிலே காரணமென்கிறார். நல்லதொரு படைப்பாளியை பத்திரிகை எழுத்து விழுங்கி விட்டது போலும்!

தமிழ்ச் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்திற்காக இவர் மேற்கொண்ட ஆய்வு 'எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்' என்ற நாலாக வெளியிடப் பட்ட முழுங்கூடி

பட்டிருக்கிறது. கூர்மையான இவரது அறிவுத் திறனையும் சமகால இலக்கியங்களோடு இவர் கொண்டுள்ள தொடர்புகளையும் இந்நால் வாசகனுக்குக் கடத்துகின்றது. ஒரு தசாப்த மல்லிகை இதழ்களை ஒன்றிணைத்து அதில் வெளியிடப்பட்ட வெல்லேவறு பகுதிகளுக்குள் பார்வையை நூழத்து தனது ஆய்வுக் கண்டுபிடிப்புகளைப் பரத்தி இருக்கின்றார். தமிழ்மொழிக் கல்லிச் செழுமை வாசக ரஞ்சகத்தை உச்சப்படுத்தியது. இவரது எழுத்துநடையில் எந்தவொரு சிக்கலான விஷயத்தையும் எளிமையும் கவையும் குழைத்து வாசகனுக்குக் கொடுக்க முடியும் என்பதற்கு இந்நால் சிறந்த சான்று. எதிர் காலத்தில் தனது ஆய்வுகளைச் செய்ய எத்தனிக்கும் ஆய்வாளனுக்கு இந்நால் கைநூலாகச் சேவிக்கக் கூடியது. இதை ஒருமுறை படிக்கும் மாணவன் ஒருபோதும் 'ஆய்வு'களைச் செய்யப் பின்னிற்க மாட்டான். அத்தகைய முன் எதிர்பார்ப்புகளோடு அனுகி, ஆய்வுத்துறைக்கும் விமர்சனத்துறைக்கும் பயன்படக்கூடிய வகையில் தேவகெளரி இந்நாலைத் தயாரித்திருக்கிறார். ஒரே ஒரு நூலே இவருக்கு இனஞ்சார்ந்த ஒரு சாதனையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததென்றால், இனிவரப் போகும் இவரது நூல்கள் தமிழுலகின் பொக்கிளங்களாகுமென்பதில் இரு பேச்சிற்கு இடமேயிருக்காது!

கொழும்பைத் தவிர்ந்த பிற மாவட்டங்களுக்கு இவர் வருகை தரும் போதெல்லாம் அம்மாவட்ட மக்களைச் சந்தித்து அவர்களது வாழ்க்கையின் நிலைமைகள், முன்னேற்றங்கள் என்பனவற்றை எழுத்துருவாக்கி இருக்கிறார் மருதநில மங்கை. அம்மாவட்டங்களோடு புழங்காத வாசகருக்குப் பீப்ணி மூலம் அரிய தகவல்களையும் புத்தம் புது அறிதல்களையும் பெறுமானம் மிகக் வாசிப்பையும் கொடுக்கின்றது.

இருபதாண்டு யுத்தமும் சனாமியும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களை கேள்விக் குறிகளாக்கியுள்ளதை அனைவரும் அறிவர். இதை உள்வாங்கிய ஆபிரிக்க அமைப்பான Panos என்ற அமைப்பு ஊடகவியலாளரின் ஆளுமையை விருத்தி செய்யும் புலமைப் பரிசில் திட்டமொன்றை ஏற்படுத்தி ஊடகவியலாளர்களை இத்தகைய பெண்களைச் சந்தித்து இவர்களுக்கு மறுவாழ்வு கொடுப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாமென்பதை ஆய்ந்தறிந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணித்தது. இதில் தேவகெளரியும் நியமனம் பெற்று யாழ்ப்பாணம், கிளிநோச்சி ஆகிய மாவட்டங்களுக்குச் சென்று அல்லற்படுவோரின் கண்ணீரைத் துடைக்க அறிக்கை சமர்ப்பித்தார்.

பாடசாலை மாணவர் மத்தியில் இலக்கிய ஆளுமையை வளர்த்துதெடுப்பதை இலக்காகக் கொண்டு விபவி அமைப்பானது பல மாவட்டங்களில் ஏற்பாடு செய்த பட்டறைகளில் இவர் கலந்துகொண்டு இளைய சந்ததி யினரின் இலக்கிய நுழைவை ஊக்கப்படுத்தியிருக்கிறார். கிறுக்கை,

கட்டுரை, கவிதை எப்படி எழுதுவது என்ற பயிற்சிகள் இப்பட்டறையின் எடுக்கோளாயிருந்தன.

பல எழுத்தாளர்களது மொழிநடையில் சினிமா புகுந்துவிட்டது. இதன் தாக்கத்தைப் படைப்புகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. புனைக்கதைகள் வாசிப்பது அருகி வருவதற்கு இதுவே காரணமென்கிறார். எழுத்தாளர்கள் தாம் எழுதுவதற்கான மொழி நடையை தாமே தீர்மானித்து இந்த விபத்தை இல்லாமலாக்குவது படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பலமென்கிறார்.

சில இலக்கியவாதிகள் தற்பொழுது சிறு சஞ்சிகைகள் நோக்கி ஒடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்குமிடையே இருக்கும் இடைவெளியே! இதைச் சமநிலைப்படுத்தினால் பத்திரிகைகள் அனைவருக்கும் உவப்பானவையாகி விடுமென்பது இவரது நோக்கமாக இருக்கின்றது. இதை ‘பனுவல்’ தனது அனுகுமுறையாகக் கொண்டிருப்பதை வாசகர் அறிந்திருக்கக்கூடும்.

இலங்கை பத்திரிகையாளர் சங்கச் செயலாளராகத் தற்பொழுது தேவைகளால் இயங்குகிறார்.

அனைத்தையும் விமர்சகனின் தலையில் ஏற்றி விடாமல், வாசகன் தனது ரசனையை தானே வகுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இவரது எதிர்பார்ப்பு. தமிழ்க் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவர் இலக்கிய மேடைகளையும் பாவிக்கிறார். இன்றைய இலக்கிய மேடைகளில் இவரது சொற் பொழிவு இல்லாதிருப்பது அடிர்வம்! எனக்கு இதுதான் பொருத்தமான மேடையென வகைப்படுத்துவதில்லை. எத்தகைய ‘இஸங்’களைக் கொண்ட வர்கள் ஏற்பாடு செய்யும் கூட்டங்களிலும் மறுக்காது தோன்றுகிறார். மிகத் தெளிவாகத் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார்.

அண்மையில் இவர் நிகழ்த்திய உரை பல இலக்கிய நேசர்களின் பேசுபொருளாகியதை அறிய முடிந்தது! அது புத்தக அறிமுக விழா, நாவல் இலக்கியம். தேசிய பத்திரிகையொன்றில் தொடராக வெளிவிந்தது. அந்நால் சில வாசகரது பெயர்களை பதிவாக்கி இருந்தது. தனது உரையில் சொற் பொழிவாளர் தேவகெளாரி நூலில் பதிவைப் பெற்ற வாசகர்களை அழைத்து, மேடையில் பேச வைத்திருப்பின் பொருத்தமாக இருந்திருக்குமென்றாராம்! இதுதான் முன்வைத்த நக்காத துணிச்சல்! சில பிரமுகர் இன்று இலக்கிய மேடையில் தாமே ‘கோயில் மேளங்களாக’ இருந்திட வேண்டுமெனக் கூட்டு ஏற்பாட்டாளர்கள் பின் படை எடுக்கின்றனர். இதைப் பூடகமாகச் சுட்டி, நூல்களைப் பற்றி மேடைகளில் பேசுவோர் அந்நால்களை ஊன்றி வாசித்தவர்

களாக இருக்க வேண்டுமென்பதையும் உறைப்பாக உணர்த்தியுள்ளார். இது இன்றைய இலக்கிய மேடைகளின் அசலான தரிசனமாகும்! இத்தகைய விழிப்பு நிலை இனியாவது எமது கலை இலக்கிய போதகர்களுக்கு வருமா?

தனது சுய சிந்திப்பிற்கு வடிகாலாக இருக்குமென்பதற்காகத்தான் பத்திரிகைத்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்ததாகச் சொல்கிறார். மட்டுப்படுத்தப் பட்ட அதிகாரங்களுக்குள்ளேயும் இவரது பணி சுயாதீணமாகத்தான் இருக்கின்றதென்பதை வாசகர் அறிவர்.

தேவகளாரியின் சமகால இலக்கியப் பார்வையையும், பத்திரிகை ஆளுமையையும் அங்கீகரிக்கும் நோக்கில், அவுஸ்திரேலியா, பென்மார்க் ஆகிய தேசங்களில் புகலிடம் பெற்றுள்ள புலம்பெயர் இலக்கியச் சொந்தங்கள் இவரை அழைத்துக் கொரவப்படுத்தி இருக்கின்றன.

இவரது தற்போதைய தமிழ்ப் பணி, தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் எதிர்காலத்தில் இவரது பெயரை உச்சப்படுத்துமென்பதற்கான காத்திரமான நம்பிக்கையைத் தமிழ் மன்னில் ஊன்றிக் கொண்டிருக்கின்றதென்பதை நிச்சயமாக அனைவரும் அங்கீகரிப்பார்!

அக்டோபர் - 2005

318

இணைவிழர் சிதம்பர திருச் சௌந்திராகன்

- க. இரத்தீனாசிங்கம்

தற்போது கிளிநொச்சியில் வசித்து வரும் இனுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் அவர்களை நான் முதன் முதல் சந்தித்தது சமீபத்தில். மிக நீண்டகாலமாக அவரையும் அவரது எழுத்துக்களையும் அறிந்திருந்தேன். அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

நான் சமீபத்தில் எனது சொந்த வீட்டினை அழைத்து அதன் புதுமனைப் புகு நிகழ்வினை சற்று வித்தியாசமாகக் கொண்டாட நினைத்தேன். வண்ணி யில் உள்ள கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் ஊடகவியலாளர்களையும் அழைத்து ஒரு இலக்கியச் செழுமை கொண்ட நிகழ்வாக அதனை மாற்ற நினைத்தேன். அதற்காக வண்ணியில் இருந்த சகல படைப்பாளர்களையும் கலை இலக்கிய ஊடகவியலாளர்களையும் தனித் தனியே சந்தித்து அழைப்பு விடுத்தேன்.

அதன்படி கவிஞர் கருணாகரன் அவர்களின் அனுசரணையுடன் இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்களை சந்தித்தேன். அதன் பின்னர் அவரை அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அது தொடர்ந்து கொண்டே செல்கின்றது. அவருடன் பலதடவை உரையாடியதன் மூலமும், அவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அவரது நண்பர்கள், அவரது வளர்ப்புக்கள் ஊடகங்களின் மூலமும் நான் அறிந்து கொண்ட விடயங்கள் பல.

நான் மல்லிகையின் நீண்டகால வாசகன். அது தவிர ஈழத்தின் சகல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளையும் தேடித் திரிந்து படிப்பவன். மிக இளம் வயதில் அதாவது 1972ம் ஆண்டு முதல் எழுதிவரும் இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் வீரகேசரி, ஈழநாதம், சூடர், சிரித்திரன் போன்ற சஞ்சிகைகளில் பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்தவர். அனேகமாக அவற்றினைப் படித்த

தன் காரணத்தால் படைப்பு ரீதியாக இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன் எனக்கு நன்கு பரிசுசமயமானவர்.

குறிப்பாக வீரகேசரியிலும் மல்லிகையிலும் தான் அவர் அதிகம் எழுதி நார். கிட்டத்தட்ட ஜம்பது கதைகளை வீரகேசரியில் மாத்திரம் எழுதியவர்.

மல்லிகையிலும் கணிசமான சிறுகதைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். பொமினிக் ஜீவா அவர்கள் இவருக்கு நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். பல மல்லிகைச் சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சிங்களப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. “காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை” என்ற பெயரில் வெளியான சிங்கள சிறுகதைத் தொகுப்பில் மல்லிகையில் வெளியான “மேன் மக்கள்” என்ற சிறுகதை பிரசரமாகியுள்ளது.

இனுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், ஒரு வணிகவியல் பட்டதாரி. இதுவரை ‘முடிவல்ல ஆழம்பம்’, ‘இருள் இரவில் அல்ல’, ‘மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்’, ‘முளமுடி மன்னர்கள்’ என்ற நாவல்களும் ‘என்றாவது ஒருநாள்’ என்ற குறுநாவலும் ‘வெட்டு முகம்’, “என்னுடையதும் அம்மாவினுடையதும்”, ‘மணல்வெளி அரங்கு’ போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன.

சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, நாடகம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் 1984களின் பின்னர் தமிழ்த் தேசியத்தின் பால் நின்று செயற்பட்டு வருகின்றார்.

கலை, இலக்கிய, பொருண்மியக் செயற்பாடுகளில் சகல ஊடகங்களையும் இணைத்தாக செயற்பட்டுவரும் இவர், பல்வேறு வெளியீட்டு முயற்சிகளில் அப்போது தொடக்கம் ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

1985களில் யாழ் கலாசாரக் குழு வெளியிட்ட ‘எக்காளம்’ சஞ்சிகை, 1986ல் வெளியான ஈழமுரக வாரமலர், அமிர்த கங்கை போன்றவற்றில் இணைந்து பணியாற்றினார்.

1991, 1992ல் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தின் முத்தமிழ் விழா மலருக்கான ஆசிரியராக இருந்த இவர் அக்கழகம் வெளியிட்ட ‘வெளிச்சம்’ கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் வெளியீட்டில் பிரதான பங்கேற்றவர்.

சமகாலத்திலேயே பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனம் வெளியிட்ட ‘ஆதாரம்’ பொருண்மிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் அந்த நிறுவனத்தின் வெளியீட்டுப் பிரிவு ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டார். காப்பரண், காற்று, சட்டத்தின் திறவு கோல் போன்ற வேறு பல சஞ்சிகைகளின் வெளியீட்டிலும் சஞ்சிகை வடிவமைப்பிலும் பெரும் பங்காற்றினார்.

1996ம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து வன்னியில் வெளியான ஈழநாடு மாத மலர் போன்ற வெளியீடுகளின் பிரதம ஆசிரியராகவும், பொருண்மிய மேம் பாட்டு நிறுவனம் வெளியிட்ட ‘பொருண்மியச் செய்திகள்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டார்.

தற்போதும் ‘ஆதாரம்’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக உள்ள இவர், தனது சகல வெளியீட்டு முயற்சிகளிலும், இனைய தலைமுறையினரை ஊக்கு விக்கும் செயற்பாட்டினையே பிரதானமான செயற்பாடாகக் கொண்டு செயற் பட்டு வருகின்றார்.

அதன் காரணமாக இன்று வன்னிப் பகுதியில் புகழ் பெற்ற படைப்பாளி களாக, ஊடகவியலாளர்களாக உள்ள பலர் இவரால் தூண்டப்பட்டவர்களே. ஈழநாடு பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்தபோது பல புதிய படைப் பாளிகளை உருவாக்கினார்.

இவரும் இவரின் கீழ் செயற்பட்டவர்களும் செயற்பட்ட மேற்குறித்த காலப் பகுதி, தமிழ் பகுதிகளில் பொருண்மியத் தடை விதிக்கப்பட்ட காலப் பகுதியாகும்.

உணவுப் பொருட்கள், மருந்துப் பொருட்கள் போன்றவற்றுக்கு மாத்திரம் அல்லாது புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள், ஏனைய வெளியீடுகளை வெளியிடத் தேவையான மூலப் பொருட்களுக்கு தடை விதிக்கப்பட்ட காலம்.

1992ல் வெளியான முத்தமிழ் விழா மலருக்கான சகலதும் கோட்டுச் சித்திரங்களாகவும், மரக்கட்டை புளக்களைப் பாவித்தே தயாரித்தார்கள் என்று அறிய முடிகின்றது.

அவ்வாறே வன்னியில் ஈழநாடு மாத மலர், ஈழநாடு வாரமலர் போன்ற வெளியானபோதும் அச்சுத்தாள், அச்சு மை, ஈய எழுத்துக்களுக்கு மிக மிகத் தட்டுப்பாடாக இருந்தது.

சாதாரண புல்ஸ்காப் தாள், ஆர் கொப்பித் தாள்களில் கைகளால் தயாரிக்கப்பட்ட உள்ளூர் கறுப்பு மைகளைக் கொண்டே பத்திரிகைகளை அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள்.

எனினும் இத்தகைய பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளும் மனோபாவம் காரணமாக இவரால் அக்காலப் பகுதியில் சிறப்பாகச் செயற்பட முடிந்தது.

ஆற்றல் உள்ள புதிய படைப்பாளிகளான ஆதிலடக்மி, பு.சத்தியழூர்த்தி, வேலனையூர் கரேஷ், மூல்லைக் கமல், கை.சரவணன், அருளாளன், மயூரரூபன், ஆவரங்கால் சுதன், அகிலா, அருளானந்தசிவம், தவராசா முன் முகூஷூ்

சத்தியன், புரட்சிதாசன், இலங்கேஸ்வரன் போன்றவர்களால் உருவாக்கப் பட்ட எழுகலை இலக்கியப் பேரவையின் காப்பாளராக உள்ளார்.

நெருக்கமியான காலத்தில் இக்கலை இலக்கியப் பேரவை பல்வேறு இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும் வெளியீடுகளிலும் ஈடுபட்டது. கவிஞர் முல்லைக் கமலின் 'மனமும் மனத்தின் பாடலும்' கவிதை நால், ஏழ சிறு கதைகள் போன்ற வெளியீடுகளை வெளியிட்டது.

சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்களின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான 'என்னுடையதும் அம்மாவினுடையதும்' சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப் பிடுவதாவது திருச்செந்திநாதனின் கருத்து நிலையை தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

"திருச்செந்திநாதனின் கருத்து நிலைத் தனத்தை முதலில் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இந்த மண்ணில் நடைபெறும் வாழ்க்கைக் கிதறல் களுக்கு, இதற்குள் நின்று கொண்டே முகங்கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணத் துணிவு திருச்செந்திநாதனிடத்துத் துல்லியமாகக் காணப் படுகிறது. இந்தப் பண்பு தொகுப்புக்குள் வந்த சிறுகதைகள் யாவற்றுள்ளும் இழையோடு நிற்கின்றது.

இந்த வாழ்க்கைக் கிதறுகை ஏற்படுத்திய மனிதநிலைச் சோகங்களை திருச்செந்திநாதனின் இலக்கிய உணர்திறன் மிகச் சுலபமாக இனங்கண்டு கொள்கிறது. 'என்றும் தங்கள் நினைவினில் வாழும்', 'இருப்பு', 'இன்று நாளை', 'யாரை நோவது' முதலிய சிறுகதைகளில் அது பளிச்சென்றத் தெரி கின்றது.

1983க்குப் பின் வந்த பத்தாண்டுக் காலத்தில் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட 'இடிபாடுகளைச்' சித்திரிக்கும் ஓர் ஆவணமாக இத்தொகுதி அமைந்துள்ளது."

இன்னொரு விமர்சகரான கவிஞர் சி.சிவசேகரம் அவர்கள் 'மணல்வெளி அரங்கு' என்னும் திருச்செந்திநாதனின் மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு தன் கருத்தை விவரிக்கின்றார்.

இலக்கியம் என்பது மெய் வல்லுநர் போட்டிகளில் நிகழ்வதை ஒத்துப் படைப்பாளிகள் தமது சொல்லாற்றலையும் கற்பனை வளிமையையும் கொண்டு காட்டும் வித்தை என்ற பார்வை இன்னமும் பல படைப்பாளிகளிடம் உள்ளது. இலக்கியம் என்பது யாருக்காக, எதற்காக என்ற கேள்வி களுக்கான மறுமொழிகள் வெகுசனங்களின் நலனைச் சார்ந்தும், மனித

இன மேம்பாட்டின் அடிப்படையிலும் அமையும் போது படைப்பாளிக்கு ஏற்படும் தெளிவே மக்கள் இலக்கியம் என்ற திசையில் படைப்பாளியை நகர்த்துகின்றது. உருவமா, உள்ளடக்கமா அழகியலின் முக்கியத்துவம் என்ன? என்றவாறான கேள்விகள் தாமாகவே நல்ல தீர்வுகளைக் காணுகின்றன. திருச்செந்திநாதனின் படைப்பாற்றவின் முனைப்பு தன்னைச் சூழ உள்ள மக்கள் திரினின் நலனை முதன்மைப்படுத்தும் ஒன்று என்பது பற்றியாருக்கும் ஐயத்துக்கு இடமில்லை.

கதாசிரியரின் அரசியலுடனோ, உலக நோக்குடனோ முற்றாக உடன் பட வேண்டிய தேவை இல்லாமலே அவரது கதைகள் அவர் வாழும் சமூகச் சூழலை நேர்மையாக அடையாளப்படுத்துவதை நாம் அறிய முடிகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் எதிர்காலத்தைச் சமூக வாழ்வினின்று தம்மை அந்நியப்படுத்திக் கொண்டவர்களது சிற்றனைக் குழப்பங்களில் அடையாளங் காட்டியவர்கள் இன்று தமது ஆரூடங்கள் ஓவ்வொன்றாகப் பொய்ப் பதைக் காணுகின்றனர். மறுபறம் தமது இருப்பை தம் சமூகத்தின் இருப்புடன் சேர்ந்து அதன் நலிவினூடும் விடுதலையையும், சமூக விமோசனத் தையும் நாடும் படைப்பாளிகள் நிதானம் தவறாது உறுதியாக முன்நோக்கி வீறுநடை போடுகின்றனர் என்பதை நமது போராடும் மண்ணின் படைப் புக்கள் உறுதி செய்கின்றன. இந்த இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கை அடையாளப்படுத்தும் ஆக்கங்களிடையே திருச்செந்திநாதனின் கதைகளுக்கு ஒரு நிலையான இடம் உண்டு என்பதற்கு இத்தொகுதியும் உள்ளடங்கும் என்ற வகையில் இம்மதிப்புரையை எழுதும் வாய்ப்பையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

நவம்பர் - 2005

319

சிங்கள் ரெடிசேஷனில் ஸந்திடி ஜலக்கியம் ஸ்டெக்னுட்

அண்பு ஜலவறை

- நாச்சியாதீவு பர்வீன்

1992களில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் மானாமக்கீன் அவர்கள் தொகுத்து வழங்கிய ஸெல்டரீஷன்கின் மூலமே நான் எழுத்துலகில் மெல்லக் கால்பதித்தேன். இக்காலத்தில் அன்பு ஜலவறை அவர்களைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் அவரைப் பற்றி மேலதிகமாக எதுவுமே நான் அறிந்திருக்கவில்லை.

1997களின் பிற்பகுதி நான் க.பொ.த (உ/த)ல் கற்றுக் கொண்டிருந்த காலம். தினகரன் சனி இதழில் மர்வறாம் எம்.எச்.எம் ஷம்ஸ் அவர்கள் 'புதுப் புனல்' எனும் பகுதியை நடாத்த ஆரம்பித்தார்கள். புதுப்புனலுக்கு ஆர்வத் தூடன் எழுத ஆரம்பித்தவர்களில் நானும் ஒருவன். தொடர்ந்தும் புதுப் புனலுக்கு எழுதி வந்ததினால் எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ் அவர்களுடன் அடிக்கடி பேச வாய்ப்பும், இலக்கிய ரீதியிலான பன்முகப்பட்டவர்களின் தோழுமையும் கிடைத்தது. இதில் எமது மாவட்டத்தில் அன்பு ஜலவறை அவர்கள் மிக முக்கியமான இலக்கிய ஆளுமையாகும்.

ஓரு எழுத்தாளனாக நான் அறிந்திருந்த அன்பு ஜலவறை அவர்கள் ஓரு தேசிய பாடசாலையின் அதிபராகவும் வீற்றிருப்பது கண்டு அவரைச் சந்திக்கும் நோக்கில் அநூராதபுரம் சாவூரிரா தேசிய பாடசாலைக்குச் சென் றேன். இடைவிடாத வாசிப்பும் தேடலும் மிகுந்தவரான அன்பு ஜலவறை அவர்கள் என்னை அறிமுகப்படுத்தியவுடன் இனாவ்கண்டு கொண்டார். சில இலக்கியத் தொடர்பான கருத்துப் பரிமாறல்களுடன் எங்கள் முதல் சந்திப்பு முற்றுப் பெற்றாலும், அந்த முத்தான முதல் சந்திப்பு இன்று வரையான எங்கள் உறவுக்கு வித்தாக அமைந்தது எனலாம்.

பாடசாலை நாட்களில் மட்டுமல்லாது விடுமுறை நாட்களிலும் கூட பாடசாலை பற்றிய சிந்தனையோட்டத்துடனேயே அவர் கழிப்பதால் ஆக்க இலக்கியத்தின் பக்கம் அவரால் மிகுந்த அவதானம் செலுத்த முடிய வில்லை போலும். 1995களின் பிற்பாடான அவரது இலக்கிய நகர்வுகள் மிக மந்தகதியிலேயே நகர்வதனால் இளந்தலை முறையினர் அன்பு ஜவஹர்ஷாவின் இலக்கிய ஆளுமீம் பற்றி ஆழமாக அறிந்திருக்கவில்லை.

தினகரனில் வாராந்தம் ஜவாத் மரீக்கார் தொகுத்து வழங்கிய குருபீடம் பகுதிக்கு நிறைய ஆசிரியர்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், சில கவிதைகள் என அன்பு ஜவஹர்ஷா என்ற வானம்பாடி காலத்து ஆக்ரோஷமான துடிப்பான எழுத்தாளன் மிக மிகக் குறைவாகவே எம் இளந்தலைமுறையினரால் அறியப்பட்டிருக்கின்றார்.

ஆணால் அநுராதபுர மாவட்டத்தில், தமிழில் அதிக நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ள, தமிழ் இலக்கியத்துறைக்கான கலாபூசணை விருது பெற்ற ஒரேயொருவர் என்ற இலக்கியப் பெருமையை மட்டுமல்லாது அகில இலங்கை அதிபர் சங்கத் தலைவராக முதன் முதலாகப் பதவி வகித்த ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவராகவும், அகில இலங்கை சமாதான நீதவானாகவும் அவர் சமூகத்தில் உயர்ந்து நிற்கின்றார். இத்தனைக்கும் வெளிப்பகட்டோ, பந்தாவான சமூகப் போக்கோ அற்ற எளிமையான வாழ்க்கை நடத்தும் கலாபூசணை அன்பு ஜவஹர்ஷா அநுராதபுர மாவட்டத்து இலக்கியப் பொக்கிடிம் என்றால் மிகையாகாது.

அன்புதாசன் என்ற புனைபெயரில் காத்திரமான இலக்கிய நகர்வுகளை மேற்கொண்ட அப்துல் காதர் மொஹம்மது ஹனீபா என்பவரின் புதல்வனான அன்பு ஜவஹர்ஷா தந்தை வழியில் எழுத்துத்துறையை நேசிக்கின்ற ஒரு எழுத்தாளர்.

தனது எட்டாம் வகுப்பில் தந்தையின் அருளினாலும், அயராத வாசிப்பி னாலும், தனது தமிழாசாளின் ஊக்குவிப்பாலும் இலக்கிய உலகில் மெல்லக் கால்பதித்த இவர் புத்தொளி, தமிழ்ச்சுடர் ஆகிய கலை இலக்கிய இதழ் களைத் தமது சகாக்களோடு இணைந்து வெளியிட்டார். அவ்வாறே 'மாணவர் குரல்' எனும் பாடசாலைச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் அவர் செயற் பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

இன்று சிங்களப் பிரதேசமாக உருவாகியிருக்கும் அநுராதபுரப் பிரதேசத் தின் அன்றைய தமிழ் இலக்கியப் பரப்புப் பற்றி ஆர்வத்துடன் பேசும் அன்பு மூல் முகங்கூடி

ஜவஹர்ஷா அக்காலத்தில் பேனா மனோகரன், மாவை நித்தியானந்தன், அநுவை நாகராஜன் போன்றவர்களினது இலக்கியப் பங்களிப்பையும் சிலா கித்துப் பேசுகிறார். தான் தினபதியில் நிருபராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் தனது இலக்கியம் தொடர்பான விரிவான ஆளுமையை வளர்த்துக் கொண்ட தாகக் கூறும் அன்பு ஜவஹர்ஷா அநுராதபுரக் கலைச் சங்கத்தின் ஊடாக இலக்கியம் ஆர்வம் கொண்ட தமது சகாக்களை ஒன்று திரட்டிப் பாரிய இலக்கிய நகர்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். இந்த அநுராதபுரக் கலைச் சங்கத்தின் ஊடாக அப்போது வெளியிடப்பட்ட 'களம்' எனும் சஞ்சிகை அன்றைய இலக்கியத்திற்கான மிகப் பொருத்தமான ஆவணமாகும்.

1970களின் பிற்பகுதியில் கிளர்ந்தெழுந்த புதுக்கவிதை மோகம் இந்தியா, இலங்கை என்று தமிழ் இலக்கிப் பண்பாட்டை வெகுவாகப் பாதித் தது. மரபுப் பாலத்தின் வலு மெல்லக் குறையப் புதுக் கவிதையாளர்கள் மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடன் எழுத ஆரம்பித்தனர். இதில் இந்தியாவில் வானம் பாடிக் கவிஞர்களைக் குறிப்பிடலாம். ஈழத்தில் அவ்வாறு துணிந்து எழுதிய வர்களில் அன்பு ஜவஹர்ஷா ஒருவரே.

1970களில் இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்குமான இலக்கியப் பாலம் பல சாதகமான இலக்கிய நகர்வுகளுக்கு வழிகோலியது. இதில் இந்தியாவில் பாண்டிச்சேரியிலிருந்து வெளியாகிய 'ஏன்' எனும் சஞ்சிகையின் இலங்கைக் கான மலரைத் தயாரித்தனித்தவர்கள் பாலகிரி, அன்பு ஜவஹர்ஷா ஆகிய இருவருமே!

1971ம் ஆண்டு ஆசிரிய நியமனம் பெற்ற அன்பு ஜவஹர்ஷாவின் இலக்கிய நகர்வுகளில் பெரும் திருப்பு முனையாக அமைந்தது, 1973ம் ஆண்டிலான பலாவி ஆசிரியக் கலாசாலையின் நுழைவாகும். இன்றை வரைக்கும் எழுத்துலகில் நீடித்து நடைபயிலும் திக்குவல்லை கமால், ஜவாத் மரைக் கார், முதூர் மொஹிதன், கலைவாதி கலீஸ், மற்றும் பிரபல ஒவியர் ரமணி இவர்களின் தொடர்பு கலாசாலையில் இலக்கிய ரீதியிலான வலுவான நகர்வுக்கு அடித்தளமிட்டது என்கிறார் அன்பு ஜவஹர்ஷா.

மல்லிகையுடனான மிக நெருக்கமான தொடர்பினைப் பேணி வந்த அன்பு ஜவஹர்ஷா அந்தக் காலத்தில் மல்லிகை அலுவலகத்திற்குத் தனது சகாக்களோடு, முக்கியமாகத் திக்குவல்லை கமாலோடு அடிக்கடி சென்று அளவளாவி வருவதை நினைவு கூருகிறார்.

1976களில் திருமண பந்தக்கில் இணைந்து கொண்ட அன்பு ஜவஹர்ஷா அவர்களுக்கு, இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் என்பதும், ஒருவர் வண்டனில், மற்றவர் தந்தைக்குத் துணையாக இங்கேயே இருப்பதுவும், அந்த இரு மகன்களும் திருணம் செய்து விட்ட செய்தியும் நிறைய இலக்கிய வட்டங்களுக்குத் தெரியாத சங்கதிகள்.

காலடூசனம் விருது பெற்றாலும் அது பற்றித் அலட்டாமல் காலம் கடத்தும் அன்பு ஜவஹர்ஷா அவர்களது 'காவிகளும் ஓட்டுண்ணிகளும்' என்ற கவிதைத் தொகுப்புப் புதுக் கவிதையுலகில் மிகுந்த சலசலப்பை உண்டு பண்ணியது. கடும் விமர்சனத்திற்குள்ளாகிய அத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் சுயநலப் பேரவழிகளின் முகத் திரையைக் கிழித்து அம்பலப் படுத்தும் ஆரோக்கியமான உள்ளீடுகளைக் கொண்டது. எதார்த்தம் தாண்டிய படைப்பாளிகளில் நின்றும் வித்தியாசமான தளத்தில் நின்று சமூகத்தைப் படிக்கும் ஒரு நேசப் பார்வையை அன்பு ஜவஹர்ஷா இந்தத் தொகுப்பின் மூலம் சமூகத்துக்கு விட்டிருப்பதுதான் இற்றை வரைக்கும் அத்தொகுதி சிலாகிக்கப்படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணம். தவிரவும் 44 கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் திரட்டிப் 'பொறிகள்' எனும் தலைப்பிடிடுப் புதுக்கவிதை உலகிற்குப் புதிய இலக்கியப் படைப்பொன்றை வழங்கிய பெருமை அன்பு ஜவஹர்ஷா அவர்களையே சாரும்.

இது தவிர்த்துக் கவியரங்கக் கவிதைகளை ஒன்று திரட்டிப் 'புத்துலகம் படைப்போம்', 'சிதைந்து போகும் சிறப்புக்கள்' எனும் இரண்டு வித்தியாசமான தொகுதிகளை அக்காலத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்கு வெளியிட்டுப் புதுமை படைத்தவர்.

இவைகளைத் தாண்டி 25க்கு மேற்பட்ட சிறுக்கதைகள், நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள், எண்பதிற்கு மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கங்கள், நூற்றுக் கணக்கான ஆசிரியர் தொடர்பான கட்டுரைகள் எனத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்கு ஒரு சிங்களப் பிரதேசத்திலிருந்து ஆக்கபூர்வமான படைப்புக்களைத் தந்தவர்களில் அன்பு ஜவஹர்ஷாவும் அவதானிக்கத்தக்கவர்.

ஆசிரியர் சேவைகள் தொடர்பாக 'இலங்கை ஆசிரியர் சேவையும் விதிக் கோவையும், 'இலங்கை ஆசிரியர் சேவை' ஆகிய இரண்டு நூல்களையும் தந்துள்ள அன்பு ஜவஹர்ஷா அநுராதபுர மாவட்டத்து முஸ்லிம்களின் வரலாறு பற்றிய ஆய்வு நூலொன்றை ஆக்கும் பணியில் தற்போது ஈடுபட்டுள்ளார்.

பாரிய இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்து விட்டுச் சத்தமில்லாமல் அமைதியாக இருக்கும் கலாடுசணம் அன்பு ஜவஹர்ஷா கடந்த ஏப்ரல் - மே மாதங்களோடு பாடசாலையிலிருந்து ஒய்வு பெற்று விட்டதாகவும் தவல்கள் கிடைத்துள்ளன. தமது ஆக்க இலக்கியத்திற்குத் தன் முன்னால் கொட்டிக் கிடக்கும் பாடசாலைப் பணிகளை காரணம் காட்டும் அன்பு ஜவஹர்ஷா பாரிய இடைவெளியின் பின் மீண்டும் இலக்கியம் படைப்பாரா? கடந்த 2000ம் ஆண்டில் நூர்மிக்கப்பட்ட அநூராதபுரம் கலை இலக்கிய வட்டத்தின் ஆயுள் காலப் போசகராக இருக்கும் அன்பு ஜவஹர்ஷா ஒரு சிறந்த அதிபருக்கான மிகச் சிறந்த முன்மாதிரிகளைக் கொண்டவர். தனது மாவட்டத்தில் தனது பாடசாலையைத் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் முன்னணிக்குக் கொண்டு வர அயராது பாடுபட்டு அதில் வெற்றியும் கண்டவர். இந்தப் பாடசாலை மீதான அபரிமிதமான கடமையுணர்வு, அன்பு என்பனவே அவரது தொடரான எழுத்துத்துறைக்குத் தடையாக அமைந்தது என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் அன்பு ஜவஹர்ஷா என்ன செய்தார்? எனக் கேள்வி கேட்கின்ற சில பண்டிதமனிகளுக்கு அவரின் ஆளுமை தொடர்பான விபரங்களை எப்படித்தான் விளக்குவதோ?

தெளிவத்தை ஜோசப் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எழுதிய ‘எழுத்து இலக்கிய வரலாறு’ தொடர் கட்டுரையில் 1970க்கு பின்னான இலக்கிய வாதிகளில் அன்பு ஜவஹர்ஷாவையும் சிலாகித்துள்ளார். மு.மேத்தா ஒரு தடவை இலங்கை வந்தபோது அன்பு ஜவஹர்ஷாவை எப்படிச் சந்திக்கலாம் எனத் திக்குவல்லை கமாலிடம் கேட்டிருக்கிறார். இதனைத் திக்குவல்லை கமால் தனது மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள் கட்டுரைத் தொகுதியில் கட்டியுள்ளார். தவிரவும் கிழக்கு மாகாணப் பல முத்த படைப்பாளிகள் அடிக்கடி அன்பு ஜவஹர்ஷாவை பற்றிச் சுகம் விசாரிப்பதுண்டு.

மல்லிகைப் பந்தலுக்கு ஒருமுறை சென்றிருந்தேன். பொமினிக் ஜீவாவுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்தவுடன் அவரும் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டார். அவர் முதலாவது கேட்டது ‘தம்பி! அவர் ஆர்... அன்பு ஜவஹர்ஷா. அவர் நல்ல கவிஞர் பாருங்கோ! இப்ப ஏன் ஆள் எழுதுவதே யில்ல? அவர் கிட்டச் சொல்லுங்க கட்டாயம் என்னோட கதைக்க சொல்லி. எழுதச் சொல்லுங்க” என்று.

அநூராதபுரத்திலுள்ள சிங்கள இலக்கியவாதிகளுடனும் சிங்கள இலக்கியச் சங்கங்களுடனும் மிக நெருக்கமான உறவைப் பேணும் அன்பு ஜவஹர்ஷா மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்தில் எவ்வளவோ செய்யலாம். அநூராத புரத்தில் வசீக்கின்ற ஒரேயொரு முத்த தலைமுறை எழுத்தாளராக இருக்கும் அன்பு ஜவஹர்ஷா புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களான சப்ரினா, ஜென்சிக்பூர், கெக்கிரவ சஹானா, நாச்சியாதவ் பர்வீன், எல். வசீம் அக்கரம், ஐ.ரவுமதுல்லாஹா, ரஸ்பின் என்று தொடரும் இளம் பரம்பரையினருக்கு தனது காத்திரமான படைப்புக்களை மீள் பிரசவமாக வழங்க வேண்டும். 2002ம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்ட அகில உலக தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாட்டில் கெளரவிக்கப்பட்ட போதும் பட்டம், பதவி, தலைமைத்துவம் என்பவற்றையும் தாண்டி அடிமட்ட மனித இயல்புகளிலிருந்து மாறுபடாத நடத்தையுடன் பயணிக்கும் கலாசூசணைம் அன்பு ஜவஹர்ஷா அவர்களது ஆரோக்கியமான இலக்கிய நகர்வை நாம் யாசிக்கின்றோம்.

ஷசம்பர் - 2005

320

கிழக்கு டிஸ்லிட்களின் 'பிச்சு டொடி'யின் காவலன்

- தினைய அப்சுருஸ்லாஹ்

'கக்கக் கனிய' என்ற சிறுக்கையின் தலைப்பு என்னை வெகுவாக கவர்ந்திருந்தது. எஸ்.முத்துமீரானை முதன்முதலாக இதில் இருந்துதான் அறிகிறேன்.

கிழக்கிலங்கை பேச்சு மொழி ஒரு அற்புதமானது. சில இடங்களில் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் ஒரே 'அரபு' பத்தை உபயோகிக்கிறார்கள்.

உதாரணத்திற்கு "மகரிக்கு வாறன்" என்பது "மஃரிபுக்கு வருகிறேன்". மஃரிபு என்பது முஸ்லிம்களின் 4ஆவது தொழுகை நேரம் 'கருக்கல்' பொழுது.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் மண்வாசனைச் சொற்களின் செழுமையை முதன்முதலாக பேசும் பொழுது கேட்டு எனது காது குளிர்ந்தது எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபாவோடுதான். மேடைகளிலும், பொதுவாகவும் பேசும் பொழுது மட்டக்களப்பு தமிழில் கவைபடப் பேசுவார், அவர். அது வலு கவையாக இருக்கும்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் மண்வளத்துடன் கூடிய கவையான சொற்களை வாரெனாலி நாடகங்கள், சிறுக்கைகள், கவிதைகள் மூலமாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டு இருப்பவர் எஸ்.முத்துமீரான்.

வெகு வாவகமாகவே மீரானின் கதைகளில் இந்த பேச்சு மொழி திறைந்து கிடக்கும். அற்புதமாக உள்வாங்கி பதிப்பிக்கும் திறன் அவரிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது.

அவருடன் பேசும் பொழுது எப்பொழுதும் தனது கருத்தை தெளிவுபடச் சொல்வார். அது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

முத்துமீரானின் வாணோலி நாடகத்துறை அனுபவங்கள் நீண்டவை.

1958ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 2ம் திகதி இவருடைய சரித்திர நாடகமாகிய 'காதலும் கருணையும்' இலங்கை வாணோலியில் ஒலிபரப் பானது. அதன் தயாரிப்பாளர் சானா அவர்கள்.

சுமார் 47 வருடத்துக்கு முன்பிருந்தே இலக்கியம் படைக்க ஆரம் பித்தவர், இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். உண்மையில் நான் பிரமித்துப் போகிறேன்.

இலங்கை வாணோலி முஸ்லிம் சேவை, தமிழ்ச் சேவைகளில் மீரா னுடைய 200க்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. இது ஒரு பெருமுயற்சிதான்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சு மொழியை வாணோலியில் அறிமுகப்படுத்தியவர்களில் முத்துமீரானுக்கு முதன்மை இடம் உண்டு.

2001ம் ஆண்டு 'மானிடம் சாகலில்லை' என்ற தலைப்பில் நாடகத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட்டார். சிறந்த நாடக நூலுக்கான 'இலங்கை இலக்கியப் பேரவை'யின் பரிசு இத்தொகுதிக்கு கிடைத்தது.

எஸ்.மு.வினுடைய சிறுக்கைதகள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். மனதால் சலைத்து வாசிப்பேன். அண்மையில் நான் படித்தது - சனாமி பற்றியது. 'டேய், காக்காடா' என்பது அதன் தலைப்பு. கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்வியலைத் தரிசிக்க விரும்புவோர் மீரானுடைய சிறுக்கைகளை படித்து அந்த தரிசனத்தை பெறலாம். அந்த அளவிற்கு தன் கிராமத்தையும், அவ்வு வாழும் மக்களையும், அவர்களின் வாழ்வியலையும் சிறுக்கைகளில் எழுதி அமுத்தம் கொடுத்துள்ளார்.

தன்னை ஒரு கிராமத்தான் என்று சொல்வதைப் பெருமையாகச் சொல்லுவார்.

எப்பொழுதும் இவருடைய கடைகளில் மானுட நேயம், மானுட கரிசனம் மிகுந்து இருக்கும். நிஜமான பிரச்சினைக்குரிய மாந்தர்கள் முத்து மீரானின் கடைகளில் வருபவர்கள்.

1991ம் ஆண்டு 'முத்துமீரான் சிறுக்கைகள்' என்ற தலைப்பில் முதற் சிறுக்கைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். 'மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது' சிறுக்கைத் தொகுதி இந்த வருடம் வெளியாகி இருக்கிறது.

முத்துமீரானுக்கு ஆறு அமர இருந்து எழுத இவ்வளவு நேரம் கிடைக் கிறதா? என்று நான் ஆச்சரியப்படுவதுண்டு.

நாடகம், சிறுக்கை, கவிதை, உரைச்சித்திரம், உருவக்க கதை, நாட்டாரியல், பழமொழிகள் என்று தனது வாழ்வில் மிக அதிகமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

முத்துமீரான் ஒரு நல்ல கவிஞருமாவார்.

போரின் அவலங்கள், அதனால் ஏற்பட்ட தமிழ் - முஸ்லிம் விரிசல், துயரங்கள் என்பனவும் 'காதல்' கவிதைகளும் இவர் படைத்தில் வீரிய முள்ளைவ.

சுரண்டலுக்கு எதிரான கலக்க குரலாக முத்துமீரானின் குரல் ஓங்கி ஓலிக்கும். அது முஸ்லிம் தனவந்தர்மார், மெளலானாமார், பள்ளி நிர்வாகி கள், மெளவிமார் என்று பேதம் பார்க்காது. 1993இல் முதல் கவிதைத் தொகுதியும் 2005இல் இரண்டாவது தொகுப்பும் வெளிவந்திருக்கிறது.

'உருவக்க கதை' எழுதும் முறை இப்பொழுது அருகி வருகிறது. இலங்கையில் உருவக்க கதைக்கு செழுமை சேர்த்தவர்கள் ச.வே., எஸ்.பொ., எம்.ஏ.ரவுந்மான், செம்பியன் செல்வன், ரூபராணி ஜோசப் போன்றவர்கள்.

முத்துமீரானின் உருவக்க கதைகளை படித்திருக்கிறேன். அற்புதமானவை. தனித்துவம் நிறைந்த நடையும், தத்துவார்த்த எண்ணைக் கருத்துக் களும் கொண்டவையாக இருக்கும். 1982இல் 'உருவக்க கதை'களின் முதலாவது தொகுதியை வெளியிட்டார். 1999ம் ஆண்டு 'இயற்கை' தொகுதியை வெளியிட்டார். இது அவரது இரண்டாவது உருவக்க கதை களின் தொகுப்பு. இதற்கு அரசு கரும மொழிகள் தினைக்கள் விருது 2000ம் ஆண்டு கிடைத்தது.

இலங்கையில் உள்ள நாட்டார் இலக்கிய ஆய்வாளர்களில் முத்து மீரான் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். அழிந்து கொண்டிருக்கும் முஸ்லிம்களின் நாட்டார் இலக்கியங்களைத் தேடியெடுத்து கள ஆய்வு செய்து பதிப்பித் திருக்கிறார்.

இவருடைய நாட்டார் இலக்கிய ஆய்வுகள் தென் இந்திய பல்கலைக் கழகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் ஆய்வுகளுக்காகப் பயன்படுவதாக அறிகிறேன்.

1991ம் ஆண்டு 'கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவியமுதம்', 1997ம் ஆண்டு 'கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடல் கள்' இந்த வருடம் 'இலங்கை கிராமத்து முஸ்லிம்களின் பழ மொழிகள்'

என்ற மூன்று நாட்டார் இலக்கிய நூல்கள் வெளிவந்திருக் கின்றன. இவருடைய ஆய்வு நூல்கள் பெரும் பயனுடையவை.

'கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடல்கள்' என்ற ஆய்வு நாலுக்கு 1997ம் ஆண்டிற்கான வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது.

'இலங்கை கிராமத்து முஸ்லிம்களின் தாலாட்டு' எனும் நூல் இந்த வருடம் வெளிவர இருப்பதாக முத்துமீரான் தெரிவித்தார்.

முத்துமீரானுடன் பேசும் பொழுது தனது கிராமத்து முஸ்லிம்கள், ஏழை மக்கள், அவர்களின் வாழ்வியல் பற்றியே பேசுவார். இது அவருடனான ஈர்ப்பை என்னுள் உண்டாக்கியது.

'நிந்தவூரான்', 'லத்திபா முத்துமீரான்', 'நிந்தன்', 'முத்து' போன்ற புனை பெயர்களுக்கு சொந்தக்காரர் முத்துமீரான்.

50இற்கு மேற்பட்ட சிறுக்கைத்தகளை ஆங்கிலத்தில் இருந்து மொழி பெயர்த்து 'தினகரன் வார மஞ்சரி' யில் 'என் பிரியத்தைப் பெற்ற பிற மொழிச் சிறுக்கைத்தகள்' என்ற தலைப்பில் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்தவர் மீரான்.

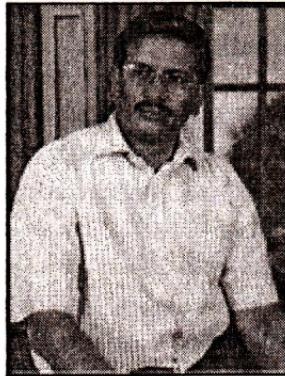
தாழைல் அதீப் (முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சு 1994), கலாபூஷணம் (கலாச்சார அமைச்சு 1998), தமிழ் மணி (இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழா - இந்தியாவில் 1998), கவிக் குரிசில் (சமாதான சஞ்சிகை குழு 1999), இலக்கிய திலகம் (தென் கிழக்கு கலாச்சார பேரவை 2000ம் ஆண்டு)

இப்படி பல பட்டங்களைப் பெற்றும் மீரான் தனது பெயருக்கு முன்னால் எதனையுமே கொழுவாது நிற்பது உண்மையில் எனக்கு பெரு மதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

தொழில் ரீதியாக ஒரு சட்டத்தரணி முத்துமீரான். ஆனால் சிக்கலான பல வழக்குகளுக்கு ஆதாரங்களை தேடிக்கொண்டே இவ்வளவு இலக்கியம் படைக்கிறார் என்பது சாதனைதான்.

2006 - பெப்ரவரி

322

புத்தக வித்தகன் (பூஸாலசிங்கட் புத்தகசாலை இதிஸ் ஸ்திரரசிங்க ஸ்ரீஸி சில சிந்தனைகள்)

- கம்பவாரிதி கி. ஜயராஜ்

“உங்களுக்கு திரும்ப ஒரு வேலை தரப்போறன்.

பழையபடி ஒரு அட்டைப்படக் கட்டுரை எழுத வேணும்.”

வழமை போல ஜீவா தொலைபேசியினுடாகக் குண்டு போட்டார்.

ஒரு பேச்சாளனுக்கு எழுதுவதிலுள்ள சிரமம்

அவருக்குத் தெரியவா போகிறது?

“யாரைப் பற்றி எழுத வேணும்” சற்று இழுத்தபடி கேட்டேன்.

“உங்கட ஆள்தான்.

உங்கட பூஸாலசிங்கம் ஸ்திரரசிங்கை அட்டையிலை போடப் போறன்.

நீங்கள்தான் பொருத்தமான ஆள். எழுதுங்கோ.”

ஜீவாவுக்கு எனது காசிம் உமர் பற்றிய கட்டுரை பிடித்திருக்கும் போல.

என்பாடு சங்கடமாயிற்று.

முதலில் புதுவை இரத்தினதுரை.

அடுத்து இலக்கியப் புரவலர்.

இப்போது பூஸாலசிங்கம் ஸ்திரரசிங்.

எல்லோரும் ஏதோ வகையில் செல்வாக்கானவர்கள்.

பெரிய மனுஷர்களைக் கைக்குள் போட,

மல்லிகையைக் கம்பவாரிதியார் குத்தகை எடுத்திருக்கிறார்.

குற்றச்சாட்டு வரப்போவது தீர்க்கதறிசனமாய்த் தெரிகிறது.

குற்றச்சாட்டுகள் எனக்குப் பழக்கமானவை.

என்றைக்குமே அவை என்னை உயர்த்தும் படிக்கட்டுகள்தான்.

அதனால் அச்சமில்லை.

ஜீவா சொன்ன 'உங்கட்', 'எங்கட்' என்ற வார்த்தைகள் மனதைப் பாதித்தன.

யீதரசிங்குடனான எனதும் ஜீவாவினதும் உறவை வெளிப்படுத்தும் உண்மைச் சொற்கள் அவை.

என் நேசனை நான் எழுதாமல்
யார் எழுதுவது?

"சரி, எழுதுகிறேன்" என்று நான் பதில் சொல்ல,
"மூன்று நாளைக்குள் தாங்கோ?"

ஜீவா உத்தரவிட்டுப் போனை வைத்தார்.
ஒரு பொதுவுடைமைவாதியின் சர்வாதிகாரம்.

அந்த சர்வாதிகாரத்தில் பொதிந்திருந்த அன்புரிமை தெரிந்ததால்,
சிரித்தபடி பேணையை எடுக்கிறேன்.

'யீதரசிங'

அறிமுகமில்லாதபோது,

ஒரு சீக்கிய முகத்தை

இப்பெயர் நினைவுடையது

ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வேறு எவருக்குமில்லாத தனித்த பெயர்.

பெயரால் கிடைத்த அடையாளம்,

பொதுவுடைமைவாதியான தந்தை தந்தது.

யாழ் மண்ணில் பொதுவுடைமையை வித்திட்ட புகழோரில்

பூாலசிங்கத்தின் பெயரும் பொன்னெழுத்தால் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது

அவர் ஒரு புரட்சி சிந்தனையாளர்.

எல்லாம் இயல்பாகிலிட்ட இன்றைய யாழ்ப்பாணத்திலல்ல.

புரட்சி என்ற சொல்லே

குற்றமாய்க் கருதப்பட்ட,

அன்றைய யாழ்ப்பாணத்தில்.

மரபுக் கொள்கைகளை உடும்பாய்ப் பற்றி நின்ற

தீவுப்பகுதியிலிருந்து வெளிவந்த தீரன்.

படித்தது இரண்டாம் வகுப்பு மட்டுமே.

புத்திக்கூர்மையால் வித்தை வெளிப்படுத்தி,

பதவிகள் நோக்கியும்,

பயன்கள் நோக்கியும்

பொதுவுடைமை வேஷம் போட்டு விளையாடிய

வித்தைக்காரரில் வேறுபட்டு,
 பயனோ, பதவியோ எதிர்பாராது,
 கடசிக்காக புகையிரத நிலையத்தில் பத்திரிகை விற்று,
 பொலிஸாரிடம் சுவக்கழப்பட்டவர்.
 புண்பட்ட முதுகோடும்,
 பண்பட்ட நெஞ்சோடும்
 கடசிக்காப் புண்மையாப்ப
 பாடுபட்ட உத்தமன்.
 தன் திருமணத்தில் வழுமையான தாலிக்குப் பதில்,
 சுத்தியல், அரிவாள்ச் சின்னத்தைச் செய்ய வேண்டும் என
 பிடிவாதம் பிடித்த இலட்சியக்காரன்.
 உறவு பிள்ளையார்த் தாலி செய்துவிட,
 அதைக் கட்டாமல் வெறுங் கொடியை மட்டும் கட்டி,
 உறவை எதிர்த்து நின்ற உண்மை உறுதியாளன்.
 தன் புத்தகசாலையை வெறும் விற்பனை நிலையமாகவன்றி,
 பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தின் புகலிடமாய் ஆக்கிய புண்ணியன்.
 இவர்தான் என்னை வாசிக்க
 வைத்தார் என்று
 பேராசிரியர் சிவத்தம்பியிலிருந்து மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவா வரை
 பலரும் பாராட்டும் பண்பாளர்.
 கற்காமற், கற்க வைத்த கண்ணியன்.
 பிள்ளைகளுக்கு கார்ல்மாக்ஸ் என்றும் ரூத்ரசிங் என்றும்
 அப்போதே புதுமைப் பெயர் வைத்த புரட்சியாளன்.
 இந்தக் கொந்தளிக்கும் நெருப்பே தந்தை.
 இந்நெருப்பை உள்ளாங்கி,
 மாண்போடும், மங்களச் சிரிப்போடும்
 நிழலாய் வாழ்ந்த அன்னை.
 இந்தப் பெருமையிகு பெற்றோரின்
 வித்தால் விளைந்தவர்தான்,
 ரூத்ரசிங்.

எப்போதும் சிரித்த முகம்.
 எவரையும் எழுந்து கைபிடித்து வரவேற்கும் பண்டு.
 எவர் எதைக் கேட்பினும், மாட்டேன் என்று மறுக்கத் தெரியாத மனம்.
 எவரது இன்னல் கண்டாலும்

ஈரப்படும் இதயம்.

எல்லா இலக்கியவாதிகளையும் உறவாய் வரவேற்கும் உயர்ந்த குணம். கற்றார் அனைவரையும் தன் கற்றமாய் நினைக்கும் அன்புள்ளம். எப்போதாவது கொந்தளிக்கும் கோபம்.

இப்பண்புகளின் மொத்த வடிவம் தான் ஸ்ரீதரசிங்.

இவ் இயல்புகள்தான்,

ஸ்முத்தின் இலக்கியவாதிகளையும், கற்றவர்களையும் பூாலசிங்கம் புத்தகசாலையைத் தம் தாய் வீடாய் நினைக்க வைத்தன. காலம் வென்று கடையை நிலைக்கவும் வைத்தன.

அழற்பித்த பெருமைதான் தந்தைக்கு.

அதை வீரிசித்து வலிமைப்படுத்தியது மைந்தன் தான்.

“என்ற முதற் பிரதி வாங்க வேணும்.”

“என்ற சிறுக்கை நூலை நீங்கதான் வெளியிட வேணும்.”

“இரண்டொரு புத்தகம் பார்க்க வேணும். பிறகு கொண்டு வந்து தர்றன்.” “எங்கட மலருக்கு உங்கட விளம்பரம் தேவை.”

ஓரு இலக்கிய விழா எடுக்கிறம்.

நீங்கள் தான் முதல் ‘டொனேஷன்’ தரவேணும்.”

கோயில்ல தண்ணீர்ப் பந்தல். நீங்கள்தான் தலைவராயிருந்து நடத்த வேணும்.”

“இண்டைக்கு எங்கட எழுத்தாளர் மகன்ற கலியாணம்.

வெளிக்கிடும் போவம்.” (இது ஜீவா)

“மலையகக் கலைஞர்களைக் கொரவிக்கிறம்.

நீங்கள்தான் வந்து அதைச் செய்ய வேணும்.”

கோரிக்கை வைக்கும் அத்தனை பேருக்கும்

சம்மதம் சொல்லும் ஆச்சரியன்.

இது வியாபாரஸ்தலமா? தர்மசாலையா? எனப்

பலதரம் திகைத்திருக்கிறேன்.

இத்தனைக் கொடைத்தன்மையோடு வர்த்தக வெற்றி கைசூடுமா?

கூடியது அதிசயம்!

அது வியாபார வெற்றியல்ல.

அன்பின் வெற்றி! தர்மத்தின் வெற்றியுமாம்!!

வஞ்சனை செய்வோரும் வாழியிடக் கூடாது என்பதற்காக,

தெரிந்தே ஏமாறும் இவரின் பண்பாடு கண்டு பிரமித்திருக்கிறேன்.

தக்காரின் எச்சமாய் வந்த

தனித்த பண்பு.

தோற்பதற்கான இலட்சணங்கள் அத்தனையும் இருந்தும், வெற்றி பெற்ற வியத்தகு வியாபாரி.

யாழ்ப்பாணம் 'பஸ் ஸ்ராண்ட்'
மூலைக் கடையில்
இவருடனான என் முதல்
அறிமுகம் நிகழ்ந்தது.
அப்போது நான் கல்லூரி மாணவன்.

வித்தகம் வெளிப்படா
புத்தகப் பைத்தியம்.
என்னொத்த இளைஞர்கள்
அழகமுகான பெண்களைப் பார்க்கத் திரிந்த வேளையில்,
பைத்தியமாய் அழகமுகான புத்தகங்கள் தேழித் திரிந்தவன்.
அவர்கள் புகலிடமும்

'பஸ்ஸ்ராண்ட்' தான்.

என் புகலிடமும் 'பஸ்ஸ்ராண்ட்' தான்.

அவர்களைப் போலவே,
சொந்தமாய் வாங்க முடியாது என்று தெரிந்தும்,
பார்த்துப் பசி தீர்ப்பேன்.

வாங்காமற் பார்த்தாலும் கோபிக்காத ஒரே கடை,
பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடைதான்.

ஓருநாள்,
அப்போது பிரபல பேச்சாளரும்,
தனியார் கல்வி நிறுவன ஆசியருமாயிருந்த
என் ஆசிரியர் குமரனுடன் அங்கு சென்றவேளை,

"சேர், புதுப் புத்தகங்கள் வந்திருக்கு. ஸ்ரோரில வந்து பாருங்கோ." குமரனுக்கு அழைப்பு விட்டார் மீதரசிங்.

குமரன் அழைக்க, நானும் இலவச இணைப்பாய்ச் சேர்ந்து சென்றேன்.

அழகான புத்தகக் கடல்.

காசில்லாமலே ஆசை பற்றி

நானும் சில அள்ளினேன்.

குமரன் தொடர்பால்,

தொடர்பில்லாத எனக்கும்

புத்தகங்கள் முகச்சழிப்பின்றிக் கடனாய்த் தரப்பட்டன.

இன்றுவரை அக்கடன் தீர்க்காக் கடன்காரன்.

“வசதிப்பேட்க்க காசைத் தாங்கோ.”
 முதல் உரையாடலே என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது.
 அப்போது என்னை யாரென்றும் அவருக்குத் தெரியாது.
 நான் புத்தகத்தின் மேற்பட்ட
 ஆசையைப் பார்த்து,
 அள்ளித் தந்த அந்த வள்ளற்றன்மை என் மனதிற் பதிந்தது.
 மனிதரும் பதிந்தார்!
 அன்று மட்டுமல்ல இன்றும் கூட,
 கடைக்கு வரும் உண்மை
 வாசக ஏழை இளைஞர்களை,
 தட்டிக் கொடுத்தும் புத்தகங்களைக் கட்டிக் கொடுத்தும் அனுப்புகின்ற
 அந்தக் கருணை உள்ளத்தால்தான்,
 பின்னாளில் பெரும் பதவிகளுக்கு
 வந்த பின்பும்,
 ‘மீ’ என்றும், ‘மீ’ அண்ணை’ என்றும் பலரும் தம் பதவிப் பெருமை
 மறந்து அவரோடு உறவு கொண்டாடுகின்றனர்.
 சிலர் இதெல்லாம் வியாபார உத்தி என்று சொல்லக்கூடும்.
 உள்மனதின் உண்மையுணர்வால் சொல்லுகிறேன்.
 நிச்சயம் இது வியாபாரத் தந்திரம் அல்ல.
 கொடையும், தயையும்,
 நட்பும் பிறவிக் குணம்.
 ஒளைவ சொன்ன வெண்பா ஈற்றமியின் உண்மை உதாரணன்.
 தந்தை வழிவரும் தனயன்.
 தயையின் வழிவரும் தனயனுமாம்.

தந்தை சிறிதாய்த் தொடங்கிய வியாபாரத்தை,
 தனயர்கள் கொழும்பு வரை நீட்டியிக்கின்றனர்.
 ஏன்? இலண்டன் வரை என்று சொன்னாலும் தவறில்லை.
 கற்பனை பண்ணிப்
 பார்க்க முடியாத அளவு
 தலைநகரப் பெரும் வர்த்தகர்களின் இராஜபடையாய்க் கருதப்படும்
 கொழும்பு செட்டித் தெருவில் கண் கவரும் கண்ணாடி மாளிகையாய்,
 இன்று மூன்று மாடியில் உயர்ந்து நிற்கிறது, பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
 வெள்ளவத்தையில் இரண்டாம் மாடியில் எழுந்து உயர்ந்து நிற்கிறது
 பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

இலண்டன் மாநகரிலும் பெயர் பதித்து உயர்ந்து நிற்கிறது
 பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.
 செட்டித் தெருவில் அண்ணன் ஸ்ரீதரசிங்.
 வெள்ளவத்தையில் தம்பி இராஜன்.
 வண்டனில் இளைய தம்பியான கார்ல்மாக்ஸ்.
 ஈழத்துப் புத்தகக் கடலை வண்டன் வரை நீட்டியிருக்கும் சகோதரர்கள்.
 அண்ணனைத் தந்தையாய்
 நினைக்கும் தம்பியர்.
 தம்பியரை மெந்தராய்
 நினைக்கும் அண்ணன்.
 கூடு கலையாமற் குடும்பம் காக்கும் மருகியர்.
 குறிக்கோள் நோக்கிய கூட்டு வாழ்க்கை.
 செட்டித்தெரு புதிய கடைத்
 திறப்பு விழாவில்,
 தாயை நிறுத்தி மக்கள், மருமக்கள், பேரர்கள் என
 அத்தனை பேரும் பாதபூசை செய்து வணங்கிய காட்சி,
 கண்டோர் கண்களைக்
 கலங்க வைத்தது.
 பழைய நடிகை கண்ணாம்பாளை நினைப்பூட்டும் அத்தாயின்
 கண் கருணையிலும், நாசிக் கூர்மையிலும், மலர்ந்த முகத்திலுமாய்
 நிலைத்திருக்கும் கம்பீரம்
 இவர்கள் வியாபாரத்தின் 'மூலமந்திரம்' என்பது என் கருத்து.
 தாயைப் போலவே தாரமும் வாய்த்தது ஸ்ரீதரசிங்கின் கொடுப்பனவு.
 கணவன் கிள்ளிக் கொடுத்தால்
 அள்ளிக் கொடுக்கச் சொல்லும் அற்புத மங்கை.
 இவையெல்லாம் முன்னைத் தவப்பயன்.
 உலகை அணைத்து நிற்கும்
 ஒப்பற்ற குடும்பம்.
 வியாபார வெற்றியில் இதுவும் ஒரு மூலதனமாம்.
 கண்படாது ஒழிக்.
 காக்கக் காக்க கடவுள் காக்க.

இன்று பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
 வியாபார நிலையம் என்னும் எல்லையைத் தாண்டி விட்டது.
 ஈழத்தமிழரின் கலாசாரச் சின்னங்களில் ஒன்றாகிவிட்ட பெருமை

இப்புத்தகசாலைக்கு மட்டுமே
 வாய்த்த பெருமை.
 அதனால்தான் யாழ் நூலாகம், செல்வச்சந்நிதி,
 நயினைத் தேர்கள் போன்ற
 தமிழர்களின் கலாசார அடையாளங்கள்
 அரச படைகளால்
 தீயுட்டப்பட்டது போலவே,
 பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையும் பலதரமாய் ஏரிக்கப்பட்டது.
 தீயுள் பாய்ந்த சீதை புதுப்பொலிவுடன் வெளிவந்தது போல்,
 ஒவ்வொரு தரமும் தீப்பட தீப்பட இவர்கள் புத்தக நிலையம்
 நாட்பட நாட்பட நிலைக்கும்
 ஆற்றல் பெற்றது.
 ஆயிரம் பேர், ஆயிரம் புத்தகக் கடைகளை ஆரம்பிக்கலாம்.
 வியாபாரமும், பணமும் இவர்களை விட அதிகம் பெருக்கலாம்.
 ஆனால், புத்தகசாலை என்றதும்,
 ஸமுத்தமிழர் எவரது நெஞ்சிலும் வரும் முதற் பெயர்
 பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை என்பதாய்த்தான் இருக்கும்.
 காரணம்,
 தத்துவ வேரோடெழுந்த புத்தகசாலை என்னும் தனித்த அடையாளம்.
 அது தந்தை தந்தது.
 கற்றாரை உற்றாராய் ஆக்கிய கனிந்த உறவு.
 இது மைந்தன் தந்தது.
 இந்த வெற்றிச் சூத்திரம் வேறொர்க்கும் கைவராது என்பது திண்ணைம்.

இன்னும் எத்தனையோ சொல்லலாம்.
 கட்டுரை நீள்கிறது.
 ஆனாலும், இரண்டு விடயங்களைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.
 ஒன்று,

மல்லிகையாசிரியர் ஜீவாவின்
 கடும்போக்கும், தன்மானமும்,
 தலை நிமிர்வும்
 இலக்கியவுலகம் அறிந்த விடயங்கள்.
 தன்மானத்திற்கு சோதனை வந்தால்

எதையும் தூக்கியெறியத் தயங்காதவர் அவர் என்பது
எவர்க்கும் தெரிந்த விஷயம்.
பல்கலைக்கழப் பட்டத்தையே தூக்கியெறிந்த இரும்பு மனிதன்.
அவர் மேல் அன்பு நிறைந்த நானே,
அவரோடு வார்த்தைகளை
அளந்துதான் பேசுவேன்.

இன்றுவரை எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும் ஒரு விஷயம்
இந்தப் பிடிவாத ஜீவா,

காலை வந்து மல்லிகையில் கால் பதித்ததும்

அடுத்துச் செய்யும் அவசிய வேலை,

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைக்குப் போவது.

பல ஆண்மீகவாதிகள் காலையிற் கோயிலுக்குச் செல்வது போல,
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைக்குப் போவது,

ஜீவாவின் நாளாந்தக் கடமையாய் இருக்கிறது.

“என்ன ஜீவா?... வாரும்” என்று

தன்னுடன் படித்த மாணவனைப் போல்

ஜீவாவுடன் ஸ்ரீதரசிங் உரிமையாய்

உரையாடும்போது நான் ஆச்சரியப்படுவேன். கிட்டத்தட்ட கால்
நாற்றாண்டு வயது வித்தியாசம்.

ஆணாலும் சிநேகிதன் போல் ஜீவாவுடன் கிண்டலும்,
நக்கலுமாய்ப் பேசுவார்.

வேறு யாரும் ஜீவாவுடன் அப்படிப் பேசினால் கதை முடிந்த கதைதான்.

ஆணால், ஜீவா ஒருநாளும் இவர் பேச்சில் மட்டும் மானம் பார்ப்பதில்லை.

தந்தை, மகன் போன்ற அவர்கள் உறவு என்னை ஆச்சரியப்படுத்தும்.

மூன்று மாடியில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை எழுந்தபோது,

ஸ்ரீதரசிங்கை விட

ஜீவா அதிகம் மகிழ்ந்ததுவும்,

ஒவ்வொரு நாளும் கட்டிட வளர்ச்சியை ஒடி ஒடிப் பார்த்ததுவும்,

“மூன்று மாடியில் ஒரு புத்தகக் கடை. நினைக்க முடியுமா?

இந்தியாவிலையும் இல்லை.

எங்கட ஆள் செட்டித் தெருவில் கொடுக்கடிப் போட்டான். அப்பொ!

பெரிய சாதனை”

என்று நடையாய் நடந்து

பலரிடமும் சென்று

ஓயாமற் சொல்லிச் சொல்லி புகழ்ந்து மகிழ்ந்ததையும்,

கண்டும், கேட்டும் நெகிழ்ந்திருக்கிறேன்.

இலக்கியவுலகின் கடும்போக்காளரான ஜீவா அவர்கள் குழந்தையாக்க குதூகலித்து நிற்கும் ஒரே இடம். என்ற தகுதி பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைக்கு மட்டுமேயுண்டு.

இவ்வறவு தந்தையிட்ட அத்திவாரத்தில்

தனயன் கட்டியெழுப்பிய கட்டடம்.

இன்று அவ்வறவுக்கு அட்டைப்பட மகுடம் சூட்டுகிறார் ஜீவா.

இவ்வறவே பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையுடனான

இலக்கியவுலகின் ஈடுபாட்டிற்காம் தனித்த உதாரணமாம்.

மற்றது,

இது என் தனித்த அனுபவம்.

1995ம் ஆண்டு இடப்பெயர்வால் கொழும்பு வந்தோம்.

அப்போது கொழும்பில் எங்கு போகிறோம் என

ஒரு முகவரி கொடுக்க வேண்டும் என்பது அரச சட்டம்.

ஆயிரம் சொந்த உறவுகள் இருந்தும்,

இவர்களே பெரும் உறவாய்ப்பட்டதால்

ஸ்ரீதரசிங்கின் முகவரி கொடுத்து கொழும்பு புறப்பட்டோம்.

எங்கள் யாழ்ப்பாணக் கம்பன் கோட்டம்,

விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் மாளிகை என பொய்யாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருந்த வேளை.

வவுனியாவில் கைதாகி விடுபட்டு,

கொழும்பு வந்து சேர்ந்ததும் மீண்டும் கைதாகினோம்.

எல்லோருமாய்ப் பொலிஸ் ஜீப்பில் ஏற, உள்ளே ஸ்ரீதரசிங்

உட்கார்ந்திருந்தார்.

எங்களால் அவருக்கும் கைதாகும் கதி!

குற்றவுணர்ச்சியில் நாங்கள்

பெரிதும் வாடினோம்.

ஆனால், துளியளவும் எங்களாற் கைதான வெறுப்பின்றி,

சிறைச்சாலையில் ஓன்றாயிருந்து உற்சாகத்துடன் உறுதி தந்த அந்த உறவை,

நினைக்கும் போதெல்லாம் நெகிழ்வேன்.

கொழும்புச் செல்வாக்கால் பலர் அவரைத் தனித்து விடுவிக்க,

“இல்லை உங்களை தனிய விட்டிட்டு நான் போகமாட்டன்” என்று கண்ணீர் விட்டமுத அந்த மானுட இதயத்தை மறக்க முடியுமா?

நெஞ்சிருக்கும் வரையும் நினைவிருக்கும்.

இன்றும், என் பெருமை கேட்டு விம்மியழும் விநோத மனிதன்.

இது என்னுடன் மட்டுமான உறவல்ல.

எத்தனையோ இலக்கிய உள்ளாங்களுடனான உறவு.

இவ்வுன்பும் உண்மையும்தான் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையை

உள்வாக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் செய்திருக்கும் நுட்பச் சூத்திரம்.

இந்நுட்பம் புத்தியாலானதல்ல. இதயத்தாலானது.

கம்பன் கழக உறுப்பினர்,

இலங்கைத் தமிழ் நால் பதிப்பாளர் ஓன்றியத் தலைவர்,

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிர்வாக உறுப்பினர்,

சின்மயாமிஷன் ஆயுட்கால உறுப்பினர்,

ஸ்ரீலங்கா புத்தக வெளியீட்டாளர்

சங்க உறுப்பினர்,

இலங்கை 'கொம்யூனிஸ்ட'

கடசி உறுப்பினர்,

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க

ஆயுட்கால உறுப்பினர்,

ஞானம் சஞ்சிகை இலக்கியப் பண்ணைச் செயலாளர்,

நயினாதீவு அபிவிருத்திச்

சபைத் தலைவர்,

நயினாதீவு சமூக பொருளாதாரக் கல்வி கலாசார சங்கத்தின்

பொருளாளர்.

இப்படிப் பல பதவிகள் ஸ்ரீதரசிங் என்னும் பெயருக்குப் பின்னால்

இருக்கின்றன.

ஆணால் இவையெல்லாம் ஸ்ரீதரசிங்கின் பெருமைகளல்ல.

உண்மையும், அன்புமாய் உருகி நிற்கும்

அவரின் மனித நேய உள்ளம்தான்

அவரின் தனித் தகுதி.

ஏன் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையின் தனித்த தகுதியுமாம்.

இத்தகுதி இவர்கள் உயர்வின் உறுதி.

உள்ளத்தனைய உயர்வு.

மார்ச் - 2006

323

சிவப்பிரமணியன் கோவை தலைவர் கே.நி.சிவா சிவசுப்பிரமணியன்

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

'தினகரன்' நாளிதழ், வார மஞ்சரியின் தற்போதைய பிரதம ஆசிரியர் சிவா சுப்பிரமணியத்தைக் கடந்த 10 ஆண்டுகளுக்குள் மாத்திரமே நேரில் அறிவேன். அதற்கு முன்னர் 'மல்லிகை' மூலமும் 'தினகரன்' மூலமும் அவர் எழுத்துகளுக் கூடாக அவரை அறிவேன். அவர் மும்பொழிப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர் என்பது அவருடைய எழுத்துத் திறனுக்கு ஓர் அத்திவாரம். சிங்கள மொழிக் கதைகளை, குறிப்பாக குண்ணேன் விதான், கே.ஜூயத்திலக்க, ஏ.வி.கருவர் போன்ற சிங்கள எழுத் தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தமிழில் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குச் சிவா சுப்பிரமணியத்தின் வாயிலாகவே கிடைத்தது. 'சிவா' அவர்கள் மொழி வள்ளை கொண்ட தமிழாக்க எழுத்தாளராக இருந்தமையுடன், அமிநிலை மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை 'முற்போக்கான்' ரீதியில் தருபவராகவும் விளங்கினார். இவருடைய சிங்கள இலக்கிய அறிமுகம் தவிரத் தன்னளவில் தமிழ் மூலமும், மிகவும் சவாரஸ்யமான கதைகளைத் தந்திருக்கிறார். இவருடைய ஆக்கக் இலக்கியத் திறனை நம்மில் பெரும்பாலானோர் மதிப்பிட்டுக்கு இன்னமும் உட்படுத்தா தற்கான காரணங்களுள் ஒன்று, இவருடைய ஆக்கங்கள் நூல் வடிவில் இற்றை வரை வராததே.

சிறுகதை தவிர, பயனுள்ள தகவல் தரும் பகுத்தாய்வுக் கட்டுரைகளையும் இவர் தந்துள்ளார். குறிப்பாக இவருடைய அரசியல் கட்டுரைகள் தெளிவாகவும், தூர்க்க ரீதியாகவும் அமைவதை நாம் காண்கிறோம். இதற்கான காரணம் இவரிடத் தில் காணப்படும் சிந்தனைத் தெளிவாகும்.

சிவா சிவசுப்பிரமணியம் வெளிப்படையாகவே இடதுசாரிச் சிந்தனையுடைய வர். இவருடைய கருத்துக்கள் சில, என் போன்ற மார்க்சியர் அல்லாத 'முற்போக்காளர்'களுக்கு விவாதப் பொருளாக அமையக் கூடும். ஆயினும் இவர் எழுத்தில் துலாம்பரமாகத் தெரியும் மனித நேயமும், பல்துறை அறிவும், சொல் நயத்துடன்

தெரிவிக்கும் பாங்கும் இவரைப் புறக்கணிக்க முடியாத ஒருவராக ஏற்படுத்தி யுள்ளன.

இவருடைய யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் ஆரம்பகாலச் செய்திகளை நான் அறியேன். ஆயினும், இவர் அரசாங்கத்தில் ஓர் எழுதுவினைஞராகச் சேர்ந்து, பல இடங்களிலும் தொழில் பார்த்து, உயர் பதிவு பெற்றுத் தனது 45 வயதில் ஓய்வு பெற்றார் என்று அறிகிறோம். அதன் பின்னர் 1960களில் தன்னந் தனியனாக நின்று 'தேசாபிமானி' என்ற இடதுசாரிக் கட்சி வாராந்த இதழின் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார் என்றும் அறிகிறோம்.

எந்தவிதமான பரபரப்பும் காட்டாத, அமைதியான சுபாவம் கொண்ட இவர் மழகுவதற்கு இலகுவானவர். இவரை அடிக்கடி தமிழ்க் கூட்டங்களில் காணலாம். கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமான கூட்டங்களில் இவர் உரையைக் கேட்டுப் பயனும், பரவசமும் பெற்றிருக்கிறேன். சிலிமா முதல் தமிழ் இலக்கிய மரபுச் செல்வங்கள் வரை எடுத்துக் காட்டாகப் பல கவையான தகவல்களைத் தந்து வருகிறார், சிவா சிவகப்பிரமணியம்.

இவரை முன் பின் தெரியாத காலம் முதல் இவரைச் சந்திக்க விரும்பினேன். ஆயினும் வெகு அண்மைக் காலத்திலேயே இவரை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. 'தினகரன்' பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் நான் பரிச்சயம் கொண்ட வர்கள் வி.கே.பி.நாதன், க.கைலாசபதி, ராஜ மீநாந்தன், சிவா சிவகப்பிரமணியம் ஆகியோரே. இந்த ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம்மளவில் தனித்தன்மை கொண்டவர்களாக விளங்கினர். 'தினகரன்' பத்திரிகை அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் வெளிவரும் ஒரு 'தேசிய'ப் பத்திரிகை. எந்த அரசாங்கம் பதவியில் இருக்கிறதோ, அந்த அரசாங்கத்தின் சார்பாகவே 'தினகரன்' வெளிவரவேண்டிய ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. வி.கே.பி.நாதனைத் தவிர, ஏனையோர் யாவருமே இடதுசாரிக் கார்புடைய இதழியலாளர்களாகவே விளங்கினர்.

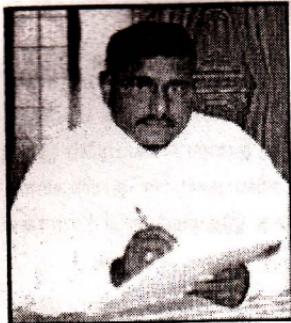
சிவா சிவகப்பிரமணியம் மார்க்கியத்தைத் தமுகிய ஒரு முற்போக்காளர். மார்க்கியத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொண்டு, கட்சி அரசியற் பிரதிநிதியாக எந்தவாறு பத்திராதிபரும் இருக்கவில்லை என்றான் அனுமானிக்கிறேன்.

சிவா சிவகப்பிரமணியம் காலத்திற்கு ஒவ்வாத 'முற்போக்கு' என்று முடிடப்பட்ட 'வாய்ப்பாடான கலோகங்களை உதிர்க்காமலே சிறந்த முற்போக்கு' நோக்கங் களைக் கொண்டவர் என்பது அவருடைய எழுத்துக்கள் மூலம் (அரசியல், கலை இலக்கியங்கள் தொடர்பானவை) தெரியக் கூடியதாக இருக்கிறது.

சிவா சிவகப்பிரமணியம் காலத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கின் முன்னேற்றச் சிந்தனைகளையும் தமதாக்கிக் கொள்வதனால், அவர் வாழ்விலும், எழுத்திலும் வாய்மை வலம் வருகிறது. வாழ்த்துக்கள்.

2006 - ஏப்ரல்

324

வண்ணி டண்ணின் வாழ்களைச் சொல்லுத் வல்கை திக்க படைப்பாளி.

- 'தாமரைச் செல்வி'

ச.முருகானந்தன் என்ற படைப்பாளி பற்றிப் பேசும் போது அவருடைய சமூக நேசிப்பின் தன்மை பற்றியும் பேச வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. போர் குழ்ந்திருந்த வள்ளிப் பிரதேசத்தில் அதுவும் பின் தங்கிய ஒரு காட்டுக் கிராமத்தில் மருத்துவராகக் கால் நூற்றாண்டு காலம் பணிபுரிவதென்பது சாதாரண விடயமல்ல. ஒரு மருத்துவர் என்ற ரீதியில் இவர் அன்றாடம் சந்திக்கும் மக்கள் மிக ஏழ்மையானவர்கள். வாழ்வோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள். இந்த மக்களுக்கான பணியை எத்தனையோ இன்னல் களுக்கு மத்தியில் மிகுந்த அர்ப்பணிப்போடு செய்து வருபவர் இவர். இந்தப் பணிதான் இலக்கியம் எழுதும் இவரது பேனாவுக்கு மையாக ஊற்றெடுத் திருக்கிறது. இந்த மனிதர்களுடைய பிரச்சினைகள் இவருக்குள் இருக்கும் மனித நேயத்தை அசைக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் ஒவ்வொரு படைப்பு இவரிடமிருந்து பிறந்திருக்கிறது.

இவர் தனது 'தரை மீன்கள்' சிறுகதைத் தொகுதியில் குறிப்பிடுகிறார்; 'ஒரு கதாசிரியனுக்குச் சமுதாயப் பொறுப்புகளும், அழியல் உணர்வை மேம்படுத்தும் கடமைகளும் உண்டு. தான் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் போலித்தனங்களையும், பிறபோக்குச் சிந்தனைகளையும் முறியடித்துச் சமூக அபிவிருத்தியில் சரியான பாதையை ஏற்படுத்தி மானிட வாழ்வை நெறிப்படுத்திட முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் கலை இலக்கியவாதிகள் பேனா ஏந்திட வேண்டும் என்று உணர்ந்து, எனது படைப்புகளில் ஜனரஞ்சகமாகச் சமூக சீர்திருத்த முயற்சிகளை முன் வைத்துள்ளேன்.'

இவரது இந்த வார்த்தைகள் படைப்பாக்க முயற்சியில் இவருக்குள் தெளிவையே பிரதிபலிக்கிறது. ஒரு படைப்பாளியின் நோக்கு எத்தகையது முன் முழுங்கூடு

என்பதை அறியுமிடத்து அவன்து படைப்புகளின் தன்மையைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம்.

கடந்த பல வருடங்களாகப் போரின் நெருக்கடிக்குள் சிக்கியிருந்த ஒரு பிரதேசத்தில் மருத்துவராகவும், படைப்பாளியாகவும் இரண்டு துறைகளிலும் தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருபவர் இவர். வடமராட்சியைப் பிறப்பிட மாகக் கொண்டவர் ச.முருகானந்தன். இருந்தும் இவரது எழுத்துத்துறைக்கு அதிக களம் அமைத்துக் கொடுத்தது வன்னி மண்தான். வன்னி மக்களின் யதார்த்தமான வாழ்வு பற்றியே இவரது அநேகமான கதைகள் பேசியிருக்கின்றன. மூச்ச விட நேரமில்லாத மருத்துவப் பணியின் மத்தியிலும் தனது எழுத்துப் பணியை ஒரு தவம் போல மேற்கொள்பவர் இவர்.

கரவெட்டி விக்கினேஸ்வரா கல்லூரி, யாழ். இந்துக் கல்லூரி, யாழ். பல்கலைக் கழக மருத்துவ பீடம் ஆகியவற்றின் பழைய மாணவர். மாணவராக இருக்கும் போதே எழுத்துத் துறையிலும் ஆர்வம் ஏற்பட, 1976ல் தினகரன் பத்திரிகையில் தனது முதலாவது சிறுகதையை எழுதினார். அன்றி விருந்து இன்றுவரை 175 சிறுகதைகள், 5 குறுநாவல்கள், 50 கவிதைகள், பல மருத்துவ, விமர்சன, அறிவியல் கட்டுரைகள் இவரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோது இவர் எழுதிய 'மீன் குஞ்சுகள்' சிறுகதை சென்னை இலக்கிய சிந்தனை பரிசுபெற்றது. தரமான சிறுகதை என இது தமிழகத்தில் அங்கீராம் பெற்றுக் கொண்டது. இச்சிறுகதை இந்திய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

இவரது படைப்புகள் இலங்கையில் வெளியான அநேக சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருக்கின்றன. இவை தவிர தமிழகத்தின் தரமான இலக்கிய ஏடுகளான தாமரை, கணையாழி, தீபம் என்பனவற்றிலும் இவரது எழுத்துக்கள் களம் கண்டிருக்கின்றன. 'மல்லிகையில் எழுத ஆரும் பித்த பின்னர்தான் நான் முதிர்ச்சி அடைந்தேன். தொடர்ந்து எழுத வாய்ப்புத் தந்து டொமினிக் ஜீவா என்னை வளர்த்தெடுத்தார்' என மனம் திறந்து இவர் சொல்வதுண்டு. மல்லிகைப் பண்ணணயில் வளர்ந்தவன் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு.

பிரச்சினைகளும் துன்பங்களும் நிறைந்திருக்கும் நடைமுறை வாழ்வையே தனது படைப்புலகமாகக் கொண்டிருப்பவர் இவர். இவருடைய ஆரும்பகாலச் சிறுகதைகள் சமூகத்தில் எப்போதும் இருக்கக் கூடிய சாதியம், சீதனம், பெண்ணியம், வர்க்க முரண்பாடுகள், மளித மனங்களின் சிக்கலான உணர்வுப் போராட்டங்கள் என்பவற்றைக் கருப்பொருட்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. கால மாற்றத்தினால் போரும் அதன் அழிவுகளும் இந்த மன்னில் முனைப்புப் பெற்ற போது அந்த அவலங்களே இவரது பிந்திய

கதைகளின் கருப்பொருள்களாயின. அந்த அழிவுகளின் துயரங்களை இயல் பாக இவர் வெளிக்கொண்டு வந்ததற்கு, இவரும் அதே துண்பங்களுக்கு மத்தியிலேயே வாழ்வதையும் ஒரு காரணமாகக் கொள்ள முடிகிறது.

எல்லா வாசல்களும் மூடப்பட்ட நிலையில் மூச்சடங்கிப் போயிருந்த வள்ளி மக்களின் துயரக் குமைகளை வாழ்வுக்கான வளி மிகுந்த போராட்டங் களைத் தனது கதைகள் மூலம் வெளியுலகிற்குக் கொண்டுப் போய்க் கேர்த் தவர் இவர். இந்த இடப்பெயர்வுக் காலத்தில் மிக அதிகளவு படைப்புக்களை எழுதியிருக்கும் படைப்பாளி என இவரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அதே சமயம் அந்த எழுத்துக்களில் கனதியும் தரமும் நிறைவாக உள்ளமை யையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டியுள்ளது.

ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புக்கள் நூல் வடிவில் வரும்போதுதான் காலத்தின் பதிவுகளாய் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு நிலைத்து நிற்க வாய்ப்புக் கிட்டு கின்றது. அந்த வகையில் இவரது 7 நூல்கள் இதுவரை வெளியாகியிருக்கின்றன. தரைமீன்கள், மீன்குஞ்சுகள், இது எங்கள் தேசம், இனி வானம் வசப்படும், ஒரு மண்மகளைத் தேடி எனும் 5 சிறுகதைத் தொகுதிகளுடன் 'நீ நடந்த பாதையிலே' எனும் கவிதைத் தொகுதியும், உற்சாகக் கட்டுரைகள் அடங்கிய 'நாளை நமதே' என்ற நாலுமாக மொத்தம் 7 நூல்கள்.

சிறுகதைகள், கவிதைகளுக்காக 15 தடவைகள் இவர் பரிசு பெற்றிருக்கிறார். கடந்த வருடம் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கான அரசு சாஹித்திய விருது இவரது தரை மீன்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது.

ஒரு படைப்பாளி, ஒரு வைத்தியர் என்பதற்கும் அப்பால் ஒரு மனித நேயம் மிக்கவராய்ப் பல சமூக சேவைகள் மூலம் தன்னை அடையாளம் காட்டுவார் இவர். கிளிநொச்சி தமிழ்ச் சங்கம், கிளிநொச்சி செஞ்சிலுவைச் சங்கம், யோகர் சுவாமிகள் திருவுடி நிலைய முதியோர் இல்லம், வடக்கு கிழக்கு அபிவிருத்திப் புனர்வாழ்வு நிறுவனம் ஆகியவற்றில் பொறுப்பான பதவிகளை வகித்தவர். வண்ணேரிக்குளத்தில் இயங்கிய முதியோர் இல்லத் தில் இவர் வழங்கிய மனிதாபிமான சேவையை அங்குள்ள முதியவர்கள் மகிழ்வோடு குறிப்பிடுவதுண்டு. இந்த மனித நேயமே இவரை நல்லதொரு படைப்பாளியாக தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

"மானுட நேயத்துடன் தான் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்தைப் பீடித்திருக்கும் பிணிகளுக்கு வைத்தியம் செய்வது மட்டுமல்லாமல் அச்சமூக வளர்ச்சியின் ஊட்டசக்தியாகத் திகழும் கருத்துக்களையும் வழங்கும் ஒரு வலுமிக்க பேனா இவருடையது" என்று இவரது கதைகள் பற்றி மேமன்களி குறிப்பிடமிருப்பது முற்றிலும் சரியானது. இவருடைய பேனாவிலிருந்து உற்பத்தி முடிமுடுக்கு

யாகும் நல்ல படைப்புகளை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் உள்வாங்கக் காத்திருக்கிறது.

2. கருணாகரன்

'அலியன் யானெ' என்ற சிறுகதையை எழுதிய ச.முருகானந்தனின் ஞாபகங்களிற் பெரும்பகுதி யானெகளால் நிரம்பியதாகவே இருக்கக் கூடும். ச.முருகானந்தன் இளைஞராக இருந்த போது நியமனக் கடிதத்தோடு வள்ளி யில் யானெகள் குழந்த குடியேற்றக் கிராமமொன்றுக்கு மருத்துவராக வந்திருக்கினார். அன்றிரவு அவர் நித்திரை கொள்ளவில்லை. ஒருபுறம் நூளம் புக்கடி. மறுபுறம் யானெ பற்றிய பயம். மறுநாள் காலை ஆஸ் பஸ் ஏறி ஊருக்குத் திரும்பி விட்டார். திரும்பும்போது அவருடைய தீர்மானம் செத் தாலும் அக்கராயனுக்கு வருவதில்லை என்றிருந்தது.

ஆனால், பிறகு ச.முருகானந்தன் அக்கராயன் வாசியாகி விட்டார். யானெகள் அவருக்கு ஒரு பொருட்டாக இல்லாமற் போய்விட்டன. நூளம்புக் கடியை அவர் வென்றார். அக்கராயன், வன்னேரிக்குளம் ஆகிய குடியேற்றக் கிராமங்களின் மருத்துவராகவும், மருத்துவ அதிகாரியாகவும் அவர் முப்பது வருடங்களாக வேலை செய்து வருகிறார். இப்பொழுது இந்தக் கிராமங்களில் ஒருவராக முருகானந்தனின் அடையாளம் இருக்கிறது.

முருகானந்தன் மருத்துவராகவும் எழுத்தாளராகவுமிருக்கிறார். அவருடைய எழுத்துப் பணியை விட அவர் செய்து வரும் மருத்துவப் பணி உயர் வானது என்பேன். முருகானந்தன் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். சிறுகதைகள், சூறு நாவல்கள், கட்டுரைகள் என்றெல்லாம் எழுதியிருக்கிறார். நிகழ்வுகளைப் பதிவாக்கும் எழுத்து முறை முருகானந்தனுடையது. நிகழ்வுகளைப் பதி வாக்குவதனுடாக வாழ்வின் அனுபவங்களைப் பேச எத்தனிப்பது இதன் நோக்கமாகும். இப்போது அநேகமான ஈழத்தமிழ் ஊடகங்களில் பல வகை யான எழுத்துகளையும் எழுதி வருகிறார் முருகானந்தன். விமர்சனங்கள் ஒடுங்கிவிட்ட குழலில், வெளியாகும் எழுத்துகளின் தொகை அதிகரித்திருக்கிற காலம் இது.

முருகானந்தனின் மருத்துவப் பணி முக்கியமானது. அவர் ஒரு கிராமிய மருத்துவர் - கிராம வைத்திய அதிகாரி. நோயாளிகள் மருத்துவமனைக்கு வராமல் கோவிலுக்குப் பின்னி தீர்க்கவென்ற நம்பிக்கையோடு போன காலத் தில் - கிராமத்தில் மருத்துவராகப் பணி தொடங்கியவர். மெல்ல நோயாளிகளை மருத்துவமனையை நோக்கி அழைத்து வரத் தொடங்கிப் பிரதேசக் கிராமங்களில் கல்வியறிவைப் பெருக்கியவர். மூட நம்பிக்கையைக்

குறைத்தவர். தன்னைச் சுற்றியிருந்த கிராமங்களில் மது ஒழிப்பைக் கொண்டு வந்தவர்.

முப்பது வருடங்களாக அக்கராயன், வன்னேரிப் பிரதேசங்களில் மருத்துவராக இருக்கின்ற முருகானந்தன் சந்தித்த அனுபவங்கள் ஏராளம்.

'இந்தியன் ஆழிக்காலம்' என்ற 1987-1990 வரையிலும் காயப்பட்ட பொது மக்கள், போராளிகளுக்கு முருகானந்தன் பெரும்பணி செய்தார். அது சல்லடைப் போட்டு போராளிகளுக்கு உதவுகிறவர்களைத் தேடுகிற காலம். முருகானந்தன் அதில் எல்லா வகையான ஆபத்து நிலைகளுக்கும் அப்பால் தன் மனிதநேயப் பணியை, தேசக் கடமையைச் செய்தார். அதற்காக அவர் படையினரால் பயமுறுத்தப்பட்டதும், விசாரிக்கப்பட்டதும் கூட உண்டு.

பிறகு, மூன்றாம் கட்ட ஈழப் போர்க் காலம். அப்போது முருகானந்தன் அகதிகளுக்கான மருத்துவப் பணியிலும், முதியோறைப் பராமரிக்கும் பணியிலும் முழுமையாக உழைத்தார்.

தினமும் ஆயிரக் கணக்காக குவியும் நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சையளித்த முருகானந்தனின் கண்கள் அன்றைய நாட்கள் தூக்கமில்லாமல் தவித்தன. அவர் அப்போது ஒய்வற்றிருந்தார். சிறிலங்கா அரசின் பொருளாதாரத் தடைகளும் மிக மோசமான - வெறித்தனமான மருந்துப் பொருட் தடைகளும் தமிழ் மக்களை வதைத்த நாட்களைவ. மின்சாரமில்லை. வீதி களில்லை. போக்குவரத்தில்லை. சனங்களுக்கு வீடுகளில்லை. நல்ல சாப்பாடில்லை. இப்படித் துயரும் வலியும் நிரம்பிய நாட்களில் துண்பப்படுவோருள் தானும் ஒருவராக நின்று முருகானந்தன் அகதிகளுக்கு மருத்துவம் செய்தார். மருந்தினால் மட்டும் குணப்படுத்த முடியாத வாழ் நிலையைக் கண்டு அவர் வெந்த அனுபவத்தைப் பல தடவை என்னுடன் பேசியிருக்கிறார்.

வளங்களாற்ற குழலில் - தேவைகள் அதிகமான போதிலும் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்ற தத்தளிப்பை மறைத்து அந்தக் காலத்தை வென்றவர் முருகானந்தன். முருகானந்தன் போல அந்தக் காலத்தில் பலருக்கும் இந்த வகை அனுபவம் உண்டு.

யானைக்கும் நூளும்புக் கடிக்கும் கிராமியச் சூழலுக்கும் அஞ்சிய முருகானந்தன் அந்தச் சூழலுக்குள் நின்று காலத்தை வென்ற கதை பெரிது. அந்தக் கதையை அவர் சிதையாமல் எழுத முயல வேண்டும். அதற்காக அவருடைய அனுபவத்தளம் விரிந்திருக்கிறது.

2006 - மே

325

எஞ்சி, எஞ்சியே இயங்குத் ஸ்ரீயியலாளர் சுதாராஜ்

- மேயன்கவி

ஸமத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியானது பல்வேறு இலக்கிய ஆளுமை களின் கூட்டுத் தொகுப்பு என்பது ஒருபுறம் உண்மையானாலும், அதே வேலை அந்த ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் என்ற ரீதியில், அவை களிடையே பொதிந்திருக்கும் சமூகப் பிரக்ஞா என்பது, ஸமத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொதுப் பண்பாகவே இருக்கிறது. அவ்வாறான ஒரு சமூகப் பிரக்ஞாஞ்யடன் தன்னளவான, தனக்கான இலக்கிய ஆளுமையுடன் தமக்கான அனுபவங்களைத் தந்ததில் - தருவதில் தனித்துவமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர் யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சியில் திரு. சிவசாமி - திருமதி. இராசாம்மா சிவசாமி தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது ஆண் மகனாகப் பிறந்த இராஜாங்கம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட நண்பர் சுதாராஜ் அவர்கள்.

மன் வாசனை எனத் தொடங்கி, தேசிய இலக்கியம் என விரிந்து, புலப்பெயர்வு என பரந்து வளர்ந்திருக்கும் ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில், யாழ்ப்பாணம் தேவன் அவர்களை தனது ஆரம்பக் கல்வி கற்றலின் பொழுது ஆசிரியராகக் கொண்டதன் ஈர்ப்பில், 1972 ஆம் ஆண்டு 'ஒளி' எனும் சஞ்சிகையில் 'இளி வருமோ உறக்கம்?' எனும் சிறுகதை மூலம் ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் உட்புகுந்தவர் சுதாராஜ் அவர்கள்.

தொழில் நிபுணத்துவத்தின் அடிப்படையில் சுதாராஜ் ஒரு மின்பொறி யியலாளர் என்ற போதும், தனது தேசிய - பிரதேச இருப்பினுராடாகவும், தொழில் நிமித்தம் சர்வதேச ரீதியாகவும் பெற்ற அனுபவங்களை, தரிசனங்களை நூற்றுக்கணக்கான ஆக்க இலக்கிய சிருஷ்டிகளாகவும், தந்த ஒரு படைப்பாளியாக Non Fictionகளாகவும் சுதாராஜ் தீகழ்கிறார்.

சுதாராஜின் படைப்புகளில் வெளிப்படும் அனுபவங்களிலும், தரிசனங்களிலும் மனித நேயம் அடிக்கரடாக இழையோடுதலைத் தமிழ்ப் பணிமனை வெளிப்பாக

வெளிவந்த இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பான ‘பலாத்காரம்’ தொடக்கம் சிரித்திரன் வெளியீடாக வெளிவந்து, இலங்கையின் 1980 முதல் 1988 வரை யிலான காலகட்டத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு களில் சிறந்த தொகுப்பாக தேர்வு செய்யப்பட்டு, சாவறித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்ற ‘கொடுத்தல்’ என்னும் தொகுப்பு, மற்றும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளாக வெளிவந்த இரு தொகுப்பு களான ‘ஒருநாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்’, ‘தெரியாத பக்கங்கள்’, எம்.டி.குண்டேசனவின் வெளியீட்டில் வந்த ‘காற்றோடு போகுதல்’, செ.யோகநாதன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு தேனுகா பதிப்பாக வெளிவந்த ‘சுதாராஜ் கதைகள்’ வரையிலான இவரது கதைத் தொகுப்புகளையும் சரி, சுதாராஜ் தொழில் நிமித்தம் போன இத்தாலி, ஸரான் - ஸராக் போர் முனை, வட-யமன், தென்-யமன் போர் முனை, அல்லீரியா, கிரீஸ், இந்தோனேஷனியா, பாகிஸ்தான், குவைத், எகிப்து என இவர் போன, மாட்டிக் கொண்ட பல உலகப் பிரதேசங்களிலும், அப்பிரதேசங்களுக்குப் போக இவர் மேற்கொண்ட கப்பற் பயணங்களிலும் சந்தித்த மனிதர்களைப் பற்றி சிறுகதையாகவும் அல்லாமல் Non Fictionகளாகவும் அல்லாமல் எழுதிய படைப்புக்களைக் கொண்ட தொகுப்பாக மணிமேகலைப் பதிப்பாக வெளிவந்த ‘மனித தரிசனங்கள்’ எனும் தொகுப்பையும் சரி, அல்லது இப்படைப்புகளில் பல மணிமேகலை பதிப்பகத்தின் மறுபதிப்புகளாக வந்த நால்களில் அடங்கியப் படைப்புகளையும் சரி, மேலோட்டமாக படிக்கின்ற ஒரு வாசக்ஞாலும் சுதாராஜின் படைப்புகளில் இழையோடும் மனித நேயத்தை புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

இன்னும் ஆழந்த நிலையில் சுதாராஜின் படைப்புகளில் நாம் ஒருமித்த நிலையில் மூழ்கி எழும் பொழுது அந்த நேயம் என்பது வெறுமனே மனித நேயம் என்று சொல்வதை விட, சக ஜீவராசிகளின் மீதான நேயமாகவும் இருப்பதை நாம் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். அந்த உண்மையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இவரது படைப்புகளில் பலவற்றில் அஸ்றினை உயிரினங்கள் கவனம் பெறும் வகையில் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டு இருப்பதைச் சொல்லலாம். அவ்வாறான நேயம் மனிதகுலத்தில் வளர, அக்குலத்தின் ஆரம்ப வித்துக்களான சிறுவர்களின் மனதில் பதியப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் உறுத்தல் சுதாராஜை ஒரு சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளியாகவும் மாற்றி விடுகிறது.

அதன் விளைவு ‘காட்டில் வாழும் கரடி நாட்டுக்கு வந்த கதை’, ‘பறக்கும் குடை’, ‘கட்டிப்பையனும் கெட்டிக்காரப் பூணையும்’, ‘கோழி அம்மாவும் மயில் குஞ்சுகளும்’ போன்ற ஆழிய, ஈழத்தில் இதுவரை வெளிவராத வடிவமைப்பில் சிறுவர் இலக்கிய நால்களை படைத்து, பதிப்பித்துத் தந்து, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுவர் இலக்கியத்துறைக்கு பங்களிப்பு செய்தவராக மாற்றுவதோடு, அவ்வாறான சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக முதலில் வெளியே செல்லாமல், இவரது பிள்ளைகளான தேனுகா, ஆழுந்தரா, ஆழந்தன் ஆழுகியோரைச் சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளி

களாக மாற்றி, சிறுவர் இலக்கியவ்களைத் தமிழில் படைப்பவர்களாகவும், அப் படைப்புகளை நூல்களாக வெளியிடுவர்களாகவும், பிறமொழிகளில் வெளிவந்த சிறுவர் இலக்கியப் படைப்புகளைத் தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்து, நூல்களாக வெளியிடுவர்களாகவும் உருவாக வழி வகுத்து இருக்கிறது.

இவ்வாறாக, சுதாராஜ் ‘இலக்கிய எழுத்து’ என்ற ஊடகத்தின் வழியாக பணியாற்றுவதில் பங்களிப்புச் செய்வதில் மட்டுமே திருப்தி அடைந்தவராகத் தெரிய வில்லை. அதற்கும் மேலாக ஒரு வகையான களப்பணி சிலவற்றை ஆற்றுகின்ற ஒரு படைப்பாளியாகவும் திகழ்கிறார்.

தொடர்ந்து இலக்கியச் சூழலில் தன்னை இருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வின் அமுத்தத்தில் முதற் கட்டமாகத் தான் வாழும் பிரதேசத்தில் ஒரு புத்தகக் கடையை நிறுவியதன் மூலம், தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார். அந்தப் பணியின் செயற்பாடுகளாகத் தனது பிரதேசமான புத்தளத்தின் பாடசாலை களுக்கும் மற்றும் சமூக நிறுவனங்களுக்கும் மட்டுமல்லாது அப்பிரதேசத்தின் வாசகர்களுக்கும் மும்மொழிகளிலும் வெளிவந்த நல்ல இலக்கிய நூல்கள் கிடைக்க வழிசைமத்து இருக்கிறார்.

இவ்வாறான இலக்கியம் சார்ந்த களப்பணிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற உந்துதல் சுதாராஜை இன்னொரு கட்டத்திற்கு அமைத்துச் சென்றிருக்கிறது. அது ஒரு பதிப்பகத்தை நிறுவுவதல் என்ற தளத்திற்கு அவரை இழுத்துச் சென்று நிறுத்தி யிருக்கிறது. அதுதான் தனதும், பிறதுமான 15இற்கும் மேலான நூல்களை பதிப்பித்த, அவரால் உருவாக்கப்பட்ட தேனுகா பதிப்பகம் ஆகும்.

புத்தகக் கடை தொடங்கி தேனுகா பதிப்பகம் எனத் தொடர்களின் சுதாராஜின் இக்களப் பணிகளில் ஒன்றான தேனுகா பதிப்பகத்தின் அனுசரணையாக சுதாராஜ் தான் வளர்ந்த இலக்கியப் பண்ணைகளில் ஒன்றான சிரித்திரணையும் அதன் ஸ்தாபகரும், அச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான அமரர் சிவஞான சந்தர்ம (அந்தர்) அவர்களை கொரவிக்கும் முகமாகவும், சமுத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் முகமாகவும் 2002 ஆயும் ஆண்டு தொடக்கம் ‘சிரித்திரன் சந்தர் விருது’ என்ற விருது ஒன்று உருவாக்கி, அந்தந்த ஆண்டு ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகளால் பிரசரிக்கப்படும் சிறுகதை, கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம் ஆகிய மூன்று துறை சார்ந்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறந்த நூல்களுக்கு சான்றிதழ்களையும், பணப்பிரசிலையும் தொடர்ந்து வழங்கி வருவதை நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறார்.

இப்பணிகளினுடோகச் சிங்கள இலக்கியவாதிகளுடன் மிகுந்த நெருக்கத்தையும் கொண்டவராக இருக்கிறார். அதன் யணாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட இவரது சிறுகதைகள் சிங்கள மொழியில் மொழி மற்றும் செய்யப்பட்டு, பேராசிரியர் களில் ஆரியரட்னா அவர்களின் முன்னுரையுடன் ‘காட்டதொஸ் பவற முத’ எனும்

தொகுப்பாகவும், காலோ பொன்சேகா அவர்களின் முன்னுரையுடன் 'நொபெண்ணி பத' எனும் தொகுப்பாகவும் வெளிவரக் கூடியதாக இருந்தது. அத்தோடு, சுதாராஜின் கதைகள் ஆங்கிலம், யப்பான் போன்ற உலக மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

வன்முறை, போர் இவை மனித குலத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் நெருக்கடிகள், பேரழிவுகள் அதிலும் குறிப்பாக இலங்கை வாழ் மக்கள் எல்லோரும் இவைகளை தான் எதிர்கொள்கிறார்கள் என்பதை, தெரிவிக்கும் சுதாராஜின் படைப்புகள் அவ் வாறாக மொழி மாற்றம் செய்யப்படும் பொழுது, அந்த வன்முறை, போர் என்பன - பால், இனம், குலம், மொழி, வயது இவ்வாறான எந்த பேதங்களையும் பார்க்காது ஏற்படுத்தும் நெருக்கடிகள், பேரழிவுகள் சகலருக்கும் பொதுவானவை என்ற வகையில் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சுதாராஜின் கதைகளை வாசித்த சிங்கள மொழி வாசகர்கள் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு சொன்ன கருத்துக்கள் குறிப்பிட்டத்தக்கன.

அதேவேளை, 1992ஆம் ஆண்டு ஆளுந்தவிகடன் வைர விழாப் போட்டியில் இவரது சிறுகதையான 'அடைக்கலம்' முறை பரிசை பெற்ற போது, தமிழக மக்கள் - உலகில் இன்னொரு பகுதியில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள், அவர்கள் தமிழ் பேசும் மக்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காகவே எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளை அறியக் கூடியதாக இருந்தது. அத்தோடு சிங்கள இலக்கியக்காரர்களுடனான இத் தொடர்பு இவரது 'காட்டில் வாழும் கரடி நாட்டுக்கு வந்த கதை' எனும் சிறுவர் இலக்கியம் தொலைக்காட்சி நாடகமாக உருவாக்கம் பெற வழிசமைத்துத் தந்திருக்கிறது.

சுதாராஜ் தனது தெனுகா பதிப்பகத்தின் அனுசரணையாக, தான் வளர்ந்த இலக்கியப் பண்ணையான சிரித்திரின் ஆசிரியர் அமரர் சிவஞானசுந்தரம் அவர்களைக் கொள்ளவிக்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டது போல், அவரது சிங்களமொழி இலக்கியவாதிகளுடனான தொடர்பை, தான் வளர்ந்த இன்னொரு இலக்கியப் பண்ணையான மல்லிகையின் ஆசிரியர் பொமினிக் ஜீவா அவர்களினது உழைப்பைப் பற்றி ஏலவே சிங்கள கலை இலக்கிய இயக்கங்கள் அறிந்து வைத் திருந்தாலும், மேலும் விரிவாக ஜீவா அவர்களின் இலக்கிய உழைப்பைப் பற்றி அவ்வியக்கங்கள் அறிய வைத்தவர் இவர்.

அத்தோடு அத்தகைய தொடர்பை சுதாராஜ் மேலும் இரு பணிகளுக்காக நன்றாக பயன்படுத்தியிருக்கிறார். ஒன்று, இன்றைய இன்னொருக்கடி, போர் போன்ற வற்றால் தமிழ் பேசும் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள், பிரச்சினைகள் சிங்களம் பேசும் மக்களுக்குச் சரியாக இன்னும், இன்றும் எடுத்துச் சொல்லப்படாத நிலையில் சிங்கள மொழி பேசும் சாதாரண மக்களுக்கும், அவர்களது இலக்கிய வாதிகளுக்கும் எடுத்துரைக்க ஒரு தருணமாக அத்தொடர்புகளைப் பயன்படுத்திக் கூடி முழுங்கி.

கொள்கிறார். அடுத்து, அரசு மட்டத்தில் கலை இலக்கியத்திற்காக அறிவிக்கப்படும் திட்டங்களில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பங்கும் வழங்கப்படல் வேண்டும் என எடுத்துரைத்து அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், அவர்களுடனான உறவைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதுடன், அத்தகைய திட்டங்களில் தமிழ் பேசும் மக்களும் பங்கேற்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அவ்வாறான திட்டங்களைப் பற்றித் தமிழ் பேசும் கலை இலக்கியவாதிகள் அறியவும் செய்கிறார்.

இவ்வாறாகத் தன்னார்வம் மிக்க ஒரு குழு செய்ய வேண்டிய பணிகளைத் தனி மனிதனாக நின்று செய்து கொண்டிருக்கும் சுதாராஜ், ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில், சிறுகதைப் படைப்பாளியாக அறியப்பட்டு இருந்தாலும், நாவல் துறையிலும் அவரது பங்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

மனித மன ஓட்டங்களை சித்திரிக்கும் ஒரு வகை பரிசோதனை முயற்சியுடன் எழுதப்பட்டு, 80களில் நல்ல பல தமிழ் நாவல்கள் வெளியிட்ட வீரகேசரி பிரசுரம் நிறுவனத்தில் பிரசுரத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டும், தூதிர்ச்சிட்ட வசமாக காணாமல் போன ‘மனம்’ என்ற நாவலும், அதே வீரகேசரி பிரசுர நிறுவனத்தினால் 1981 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட அன்றைய இளைஞர்களின் பிரச்சினைகளைச் சொன்ன ‘இளமைக் கோலங்கள்’ நாவலும், அவரது நாவல் துறைக்கான பங்களிப்பாக இருக்க, இன்றைய நாளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எதிர்ப்படுகின்றதையும் இங்கு சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும். அதற்கு தகுந்த காரணம் இல்லாமல் இல்லை. போர், வன்முறை என்பது மனித குலத்தை மரணத்தின் பிடிக்குள் சிக்கவைக்கும் கொடுரும், அது சார்ந்த அனுபவங்கள் சுதாராஜ் பிறந்து வாழும் மன் தொடக்கம், ஈரான் - ஈராக் போர்முனை, வட-யமன், தென்-யமன் போர் முனைகள் வரை நிலவுகின்றதை கண்ட அனுபவங்களும், அத்தகைய நாடுகளுக்குச் செல்ல இவர் மேற்கொண்ட கடற் பயணங்களில் சந்தித்த மனிதர்கள், அக்கப்பல் பயணங்களில் மரணத்தின் அருகே சென்று வந்த திகில் நிறைந்த அனுபவங்கள், இன்றைய ஈழத்து தமிழ் ஆக்க இலக்கிய படைப்பாளிகளிடம் காணப்படாத அனுபவங்கள் என்ற வகையில் அத்தகைய அனுபவங்கள் சுதாராஜிடம் நிறையவே காணப்படுவே தால் இன்றைய சூழலில் அவரிடம் புதிய பரிமாணத்துடனான பல நாவல்களை எதிர்பார்க்க வைத்துள்ளது. அத்தகைய நாவல்களை சுதாராஜ் தனது தனிப்பட்ட தொழிற் சுமைகளுக்கு மத்தியிலும் படைத்துத் தந்தாரானால் ஏலவே உலக தமிழ் இலக்கியத்தை உருவாக்க இன்றைய ஸமத்து தமிழ் இலக்கியம் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய கால கட்டத்தில், அந்தப் போக்கில் சுதாராஜும் பங்கேற்றவராக இருப்பார் என்பது எமது கணிப்பும் எதிர்பார்ப்புமாகும்.

2006 - ஜூன்

326

டலைசுக்திக்கு இலக்கியத் தாரகை நயிமா சித்தீக் ரே. பொன்னுஞ்சுரை

ஸமுத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மலையக இலக்கியம் புது இரத்தம் பாய்ச்சியது என்ற பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கூற்றிற் கிணங்க, மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியான வகிபாகத்தினை வகித்த, மலையகப் பெண் படைப்பிலக்கியவாதிகளை நாம் கவனத்தில் கொள்வது புறந்தள்ள முடியாத அதிமுக்கிய விடயமாகும். அந்த வகையில் மலையக மூத்த பெண் படைப்பாளிகளான திருமதி. மௌாட்சியம்மாள் நடேசுப்பியர், 'தூரத்துப் பச்சை' என்ற படைப்பைத் தந்த திருமதி. கோகிலம் சுப்பையா, திருமதி. சிவபாக்கியம் குமாரவேல் போன்ற தமிழ் பிரம்மாக்களின் வரிசையில் மலையக முஸ்லிம் பெண் படைப்பிலக்கியவாதிகளில் பல தளங்களில் தனது பக்களிப்பினைப் பதிவு செய்து இன்று அயராமல் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் 'இலக்கியத் தாரகை' கலாபூஷணைம் நயிமா சித்தீக் முக்கியமானவராவார்.

மலையக இலக்கியத்தை நோக்கும் போது 60களின் பின் 'மறு மலர்ச்சிக் காலம்' என்றே குறிப்பிடலாம். அதற்கு அடித்தளமாக விளங்கியது 'கலாபூஷணம்' க.ப.சிவம் இணையாசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட 'மலை முரசு' என்பதே ஆய்வாளர்களின் கூற்று. மலைமுரசில் தனது ஆரம்ப எழுத் துருவை வெளிக்கொண்டந்த பலர் இன்று மலையக மாணிக்கங்களாக மினர் வது கவனிக்கத்தக்க விடயமாகும். குறிப்பாகக் கூறுவதானால் பல்கலைக் கழகம் சென்று பட்டப் படிப்பை மேற்கொள்ளாத தேசபக்தன் கோ.நடேசுப்பியர் 'மலையகத் தமிழ் வரலாறு' போன்ற வரலாற்று ஆய்வு நால்களை மலையக இலக்கிய உலகிற்கு கொண்டு வந்த சாதனையாளர் சாரல்நாடன், அமை தியே உருவான ஆசிரியை திருமதி. வலிதா நடராஜா ஆகியோரின் வரிசையில் மலைமுரசில் முகிழ்ந்தவர்களில் ஒருவரே இன்றைய அட்டைப் படத்தை அலங்கரிக்கும் 'இலக்கியத் தாரகை', 'கலாபூஷணம்' திருமதி. நயிமா சித்தீக் அவர்கள்.

பதுளை மாவட்ட அப்புத்தளையைப் பிறப்பிடமாகவும், தற்போது கம்பனையை வதிவிடமாகவும் கொண்ட இவர், சசறை மத்திய கல்லூரி, காத்தான்குடி மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றில் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்து, கலைமாணி (பி.ஏ. சிறப்பு) பட்டத்தையும், கல்வி டிப்ளோமாவையும் பெற்றுக் கொண்டவர்.

சிறுக்குதைப் படைப்பாளியாக மலையக இலக்கிய உலகில் முதன் முதலாக தடம் பதித்த நயிமா சிறந்த சிறுக்குதைகள் பலவற்றை வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, தினபதி, பிந்திய 90களில் தோன்றிய தினக்குரல், நவமணி மற்றும் தமிழக தீபம் இதழ்களில் எழுதியுள்ளார். தனது எழுத்துலகப் பணி யோடு வாணோலி நிகழ்ச்சிகளையும் திறம்படச் செய்துள்ளார். வாணோலி ஆக் கப் பிரதிகள், வாணோலி நாடகம், உரைச் சித்திரம் என்பவற்றையும் படைத்துக் காற்றில் கலக்கச் செய்த பெருமைக்குரியவர்.

தனது இளமைக் காலத்தில் சிறுக்குதை, வாணோலிப் பணிகளோடு நயிமா சித்தீக் சமூகப் பணிகளிலும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு மலையகச் சமூக மேம்பாட்டுக்காகப் பணிபுரிந்துள்ளார். இவரது எழுத்துக் களில் காணப்பட்ட வேகம் சமூக மாற்றத்திற்கான எண்ணைக் கரு, மலையகப் பெண்களின் வாழ்க்கை அவலங்களைத் தனது மேடைப் பேச்சுக்களிலும், படைப்புகளிலும் மிக வீராப்புடன் வெளிக்கொணர்ந்ததைக் காணமுடியும்.

இவரின் அருமை, பெருமை, ஆற்றல்களை அறிந்து இவரை ஐனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மாதர் பிரிவுத் தலைவியாக, மறைந்த தோழர் ஏ.அஸீஸ் நியமித்தார். இப்பணியின் மூலம் நயிமா மலையகத் தோட்டப் பெண்களின் சமூக மேம்பாட்டிற்கான பல்வேறு செயற் திட்டங்களைத் தீட்டி அவற்றை செயற்படுத்தினார்.

மலையகச் சிறார்களின் கல்வி மேம்பாட்டினைக் கருத்திற் கொண்டு அப்புத்தளையில் ‘அசோக வித்தியாலயம்’ எனும் பெயரில் கல்விக் கூடம் ஒன்றினை ஆரம்பித்து மலையகக் கல்வி அபிவிருத்திக்குப் பங்காற்றி யுள்ளார்.

படைப்பிலக்கியத்துறையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட நயிமா சித்தீக் பத்திரிகைத் துறையையும் விடடுவைக்கவில்லை என்றே சூற வேண்டும். இவர் தினபதி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகளின் அப்புத்தளைச் செய்தி யாளராகப் பணி புரிந்து அந்தப் பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற சமூக அவலங்களை வெளிக்கத்திற்குக் கொண்டு வந்து மலையகத்தில் பெண் பத்திரிகை நிறுபராக முதன் முதலில் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்டதோடு அக்

காலத்தில் வெளிவந்த ‘தீப்பொறி’ இதழின் பெண்கள் பகுதியைப் பொறுப் பேற்று அதனுடாகப் பெண்களின் விடிவிற்காகப் பல கேள்விகளைப் படைத்து அவற்றிற்கான தீர்வுகளை முன்வைத்த வருமானார்.

கண்டி திருமதி. சிவபாக்கியம் குமாரவேலு அவர்களோடு இணைந்து ‘மங்கை’ என்ற பெண்களுக்கான இதழையும் நடத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது.

படைப்பிலக்கியம், தொழிற்சங்கம், கல்வி என்று பல தளங்களில் தனது உழைப்பை வெளிக்கொணர்ந்த இவரின் பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த பங்களிப்பு தனியாக நாம் கவனிக்கத்தக்க விடயமாகும்.

தாம் இவ்வாறு தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற வழி சமைத்த பசறை மத்திய கல்லூரியில் எமக்குத் தமிழைப் போதித்த நல்லாசான் அமரர் ஐ.சாரங்கபாணி ஜயாவையே சாரும். எனது ஆற்றல்களை இனங்கண்டு அதற் கேற்ற வகையில் நெறிப்படுத்தி மலையகப் பெண் படைப்பிலக்கியவாதியாக மினிரச் செய்த பெருமையும் அவரையே சாரும் என மனந்திறந்து கூறுகிறார் திருமதி. நயிமா சித்தீக்.

எனது அறிவு வியாபிக்கும் போது “நான் வாழ்ந்த பெருந்தோட்ட மக்களின் அவலங்கள் பலவற்றைப் போக்க நாம் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று என்னுள் எழுந்த வினாவிற்கு விடையாகவே படைப்பிலக்கியங்களைப் பதிவு செய்யத் தொடங்கினேன் என்று கூறிப் பெருமைப்படும் இவர் அந்த மக்களின் ஏக்கங்கள், ஏனைப்பட்ட விடயம், சிறிய எட்டாடி அறையில் வாழும் வாழ்க்கை, கூட்டுக் குடும்ப பாரம்பரியம், மிக வறுமையான சூழலிலும் நெறி பிறழாத வாழ்க்கை முறை, 10 மணித்தியாலங்கள் தொடர்ச்சியாக மலையில் பாடுபட்டு வீடு திரும்பிய பின் வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் செய்து முடிக்கும் திறன், அவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சும் முதலாளி வர்க்கம், தொழிற்சங்கவாதிகளின் கபட நாடகம் என்பவற்றைக் கண்டதாலும் கேட்டதாலும் இவற்றுக்கெதிராக மேடைகளில் பேசவும் எழுதவும் முடிந்தது என்கிறார்.

இவரின் படைப்பிலக்கியப் பணியினை பாராட்டிப் பல்வேறு சமூக, பொது நிறுவனங்கள் விருது வழங்கிக் கொரவித்துள்ளனமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவை பின்வருமாறு :

- ◆ 1986ம் ஆண்டு மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை இவரது இலக்கியப் பணிகளுக்காக விருது வழங்கிக் கொரவித்தது.
- ◆ 1989ம் ஆண்டு மத்திய மாகாணத் தமிழ் சாஹித்திய விழாவில் விருதுடன் சான்றிதழும், பொற்கிழியும் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.

- ◆ 1991ம் ஆண்டு மத்திய மாகாண முஸ்லிம் தமிழ் சாஹித்திய விழாவில் இலக்கிய தாரகை எனும் பட்டமும் விருதுடனான சான்றிதழும், பொற்கிழியும் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.
- ◆ 1994ம் ஆண்டு அவர் பிறந்த மாவட்ட மான ஊவா மாகாண தமிழ் சாஹித்திய விழாவில் விருதுடனான சான்றிதழும், பொற்கிழியும் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.
- ◆ 2002ம் ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டில் விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.
- ◆ 2002ம் ஆண்டு கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியமும், ஞானம் இலக்கியப் பண்ணையும் இணைந்து நடத்திய ‘சுதந்திரன் சிறுகதைகள்’ நால் அறிமுக விழாவின் போது யாழ். பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களால் பொன்னாடை போர்த்தி விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.
- ◆ 2002ம் ஆண்டு இலங்கை அரசால் கலாபூஷணம் விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.

ஸழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் சிறுகதைத் துறையில் இவரின் பங்களிப்பு விசாலமானதாகக் காணப்படுகிறது. சமூகத்தின் அவலங்களையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் தத்ரூபமாகச் சித்தரிப்பதில் இவரின் பாங்கு தனித்துவமானது.

தனது படைப்புகளில் வாழ்க்கையின் உணர்வுகளை மிக அவதான மாகப் பல்வேறு கோணங்களில் நோக்கியுள்ளார். அத்தளத்திலேயே அவர் படைத்த படைப்புகளான ‘வாழ்க்கைப் படகு’ (நாவல்) வீரகேசரி வெளியீடு, ‘வாழ்க்கைச் சுவடுகள்’ சிறுகதைத் தொகுதி கல்வூரின் தமிழ்மன்ற வெளியீடு (1987), ‘வாழ்க்கை வண்ணங்கள்’ (கண்டி சிந்தனை வட்ட வெளியீடு 2004), ‘வாழ்க்கை வளைவுகள்’ (சிறுகதைத் தொகுதி) மணிமேகலை பிரசர வெளியீடு 2005, அந்தனி ஜீவா தொகுத்த 25 பெண் பிரம்மாக்களின் ‘அம்மா’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு 2005 (தமிழக கலைஞர் பதிப்பகம்) என்பன படைக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மற்றும் மலையக படைப்பாளிகளின் தொகுப்புகளிலும் இவரின் சிறுகதைகள் பல வெளிவந்துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

2006 - ஐடலை

327

நடத்துவாளர் காலத்து நடவிக்கை நடச்சிரட்

- ஓட்டமாவடி அரபாத்

எனக்கும் இளைய அப்துல்லாவற்வுக்குமான தொடர்பு அஞ்சலில்தான் முகிழ்ந்தது. 1994இல் ஆண்டு சித்திரை மாதம் கண்டியில்தான் முதல் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. முதல் சந்திப்பின் மலர்க்கி இறுக்கமான நட்பாய் வளர்ந்தது. அவர் வண்டன், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் என அலைந்த காலத்தில் தொலைபேசி, மின்னாஞ்சல் ஊடாக இந்த நட்பு நிட்டத்தது.

செயல் கவர்ச்சியும், பேச்சுத் திறனும், உள்ளனப்பு செலுத்தும் பண்டும், மனதுள் மறைத்துப் பழகாத உணர்வும் சிரிப்பும் எனக்கு இளைய அப்துல்லாவற் மீது அபிமானம் வளர வித்திட்டது. அவரை முதலில் சந்திக்கும் மனிதர்களை பத்தாண்டுகள் பழகியது போல் உணர வைக்கும் இயல்பு இளைய அப்துல்லாவற் வின் சிறிப்பியல்பு எனில் மிகையல்ல.

1986இல் தூண்டில் சிந்தாமணியில் எழுதத் தொடக்கியவர் இளைய அப்துல்லாவற். முதலாவது சிறுக்கை பவளமலையில் ஒரு பகந்தளிர். முதலாவது கைத் திண்ணி கைத் தொந்தர்களே மலையக மக்கள்தான். மாத்தளையில் இருந்தபோது இந்தக் கைத்தயை இளைய அப்துல்லாவற் எழுதினார். 1996 - 1997 காலப்பகுதியில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் 'விடியலை நோக்கி' என்ற சமாதானக் கருப்பொருளைக் கொண்ட நிகழ்ச்சியை நடத்தினார். இது தேசிய சேவையில் தரமான ஒரு நிகழ்ச்சியாக அமைந்திருந்தது.

இலங்கை வாளைவித் தொடர்புக்கு உந்துதலாக இருந்தவர்களாக பி.எச்.அப்துல் ஹுமீட், வி.என்.மதியழகன், உருத்திராபதி, ஹாஜி, பெளசல் ஹஸன் ஆகியோரை நினைவு கூருகின்றார். இளைய அப்துல்லாவற் வின் ஆண்மாவில் உறைந்து போனது அறிவிப்புத்துறைதான்.

ஆரம்ப கல்வியை ஒட்டுசுட்டான் மகா வித்தியாலயத்தில் பயிலும் போதே மாணவர் அரங்குகளிலும், பேச்சுப் போட்டிகளிலும் தனது திறமையைத் தூல்சீய மாக வெளிப்படுத்தியவர். இலங்கையின் பல இடங்களில் இனப்பிரச்சினையின்

தாக்கம் காரணமாக வசிக்க நேர்ந்ததினால் அனுபவச் செறிவு அவரின் பேச்சுக் களிலும், எழுத்துக்களிலும் வெளிப்படும் அலாதியே தனி. பல தொழில்களையும் பல்வேறுபட்ட காலங்களிலும் செய்து அனுபவம் பெற்றிருக்கிறார்.

சொற் பிறழாத உச்சரிப்பு இளைய அப்துல்லாவற்வுக்கு வாலாயப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்குப் பிரதான காரணம் வாசிப்பறிவில்லாத அனுபவ அறிவு மிகுந்த தனது பாட்டன் (தாயின் தந்தை) தினமும் காலையில் வாங்கிக் கொண்டுவரும் 'தினபதி' பேப்பரை முழுவதும் அவருக்கு உரத்து வாசித்துக் காட்ட வேண்டிய தினப்பணி அவருடையது. அந்த வாசிப்புப் பயிற்சியும் பரிச்சயமும் தமிழையும், கவர்க்கியான குரலினையும் இவருக்குப் பரிசாக அளித்ததென்றால் மிகையல்ல.

சிறந்த பிசிரில்லாத குரல் வளத்தாலும் உச்சரிப்புச் சுத்தத்தாலும் 1992, 1993, 1996 ஆகிய மூன்று வருடங்களும் தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றம் நடாத்திய அகில இலங்கை அறிவிப்பாளர் போட்டிகளில் முதலாம் இடத்தையும், 1991, 1992ம் வருடங்களில் இலங்கை இஸ்லாமிய கலாசார அமைச்ச நடாத்திய அகில இலங்கை ரீதியிலான பேச்சுப் போட்டிகளில் முதலாம் இடங்களையும் பெற்றிருக்கிறார். இளைஞர் சேவைகள் மன்றத்தில் தொடர்ந்து இளைய அப்துல்லாவற் முதலாம் இடம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து பிற்காலங்களில் ஏற்கனவே முதலாம் இடம் பெற்றவர்கள் போட்டியில் பங்கு பற்ற முடியாது என்ற விதி ஒன்றை அம்மன்றம் கொண்டு வந்ததைச் சொல்லித்தானாக வேண்டும்.

1987ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1991ம் ஆண்டு வரை நாவலப்பிட்டி தாருல் உலூர்மில் ஹாவழிமிய்யை கல்லூரியில் பயின்றதன் காரணமாக உருது மொழிப் பரிச்சயம் பெற்றார்.

75இற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் 300இற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறார்.

'பிணம் செய்யும் தேசம்' கவிதைத் தொகுதி (2004), 'துப்பாக்கிகளின் காலம்' சிறுகதைத் தொகுதி (2004) ஆகிய இரண்டு தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

2003ம் ஆண்டு ஐ.ஆர்.ஐ. (லண்டன்) இங்கிலாந்தில் சிறந்த தமிழ் அறிவிப்பாளருக்கான விருதை வழங்கிக் கொடரவித்தது.

2005ம் ஆண்டுக்கான சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு 'பிணம் செய்யும் தேசம்' கவிதைத் தொகுதிக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

1990களில் இருந்து புலம்பெயர் தமிழ் சஞ்சிகைகளுடன் இறுக்கமான தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் இளைய அப்துல்லாவற்.

பெரும்பாலான இவரது படைப்புகள் புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளில்தான் வெளி வந்திருக்கின்றன. புலம் பெயர் நாடுகளில் பெரிதும் அறியப்பட்ட இளைய அப்துல் லாஹ் 1998ல் ஜேர்மனியில் இடம்பெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்ள அழைக்கப்பட்டார். அதே வருடம் வண்டன் 2000ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் தொடக்கம் இன்றுவரை வண்டன் தீபம் தொலைக் காட்சியில் புகழ்பெற்ற அறிவிப்பாளராகக் கடமையாற்றி வருகிறார்.

20 வருடால் ஊடகத்துறை இலக்கியப் பரிச்சியம் கொண்ட இளைய அப்துல்லாஹ்வின் இயற்பெயர் அனஸ். ஹரீரா அனஸ், மானுட புத்ரன் ஆகிய பெயர்களில் இலங்கையின் இலக்கியத் தொகுதிக்குக் கணதி சேர்த்தவர் இவர்.

'எங்கள் தாயகமும் வடக்கே' (1997) என்ற இவரது ஒலிப்பதிவுக் கவிதை 1990களில் இடம் பெயர்க்கப்பட்ட முஸ்லிம்களின் வரலாறு சொல்லும் ஓர் ஆவண மாகும். இது (ஒலிப்பேழை) ஈழத்து கவிதை உலகிலும், அரசியல் உலகிலும் இவர் மீதான கவன ஈர்ப்பைப் பேரிட்டுக்கொடுத்திருக்கிறது.

இவருடைய பத்தி எழுத்துக்கள் அங்கதச் சுவை மிகுந்தவை. 1997, 1998 காலப்பகுதியில் நவமணி பத்திரிகையில் 'கண்ணாதிட்டி சிவத்தாருக்கு கண்டி அப்துல்லாஹ் வாத்தியார் எழுதுவது' என்ற பத்தியும், 1994களில் அவுஸ்தி ஞானியா தமிழ் உலகம் பத்திரிகையில் 'கொழும்பில் இருந்து அப்துல்லாஹ் வாத்தி யார் எழுதுவது' என்ற கொழும்புக் கடிதமும், 2005இல் சுட்ரோளி பத்திரிகையில் எழுதிய 'சுவகுள்' பத்தியும், இப்பொழுது தினங்குரல் ஞாயிறு இதழில் எழுதிவரும் 'ஆழ்மனத் தாறல்' பத்தியும் அதிகமான வாசகர்களினால் விரும்பிப் படிக்கப்படுகிறது.

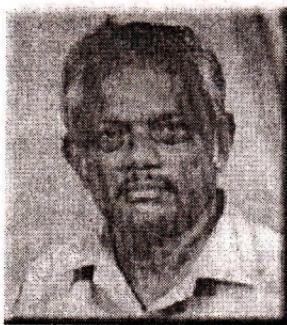
இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கட்டுரைகளும், சிறுகதைகளும் மிகவும் சுவையானவை. உழைப்பால் உயர்ந்த மல்லிகை ஜீவாவை தினமும் மனதிருத்தி அன்பு செலுத்தி வருபவர், இவர்.

பத்திரிகை, அறிவிப்பு, எழுத்தாக்கம் என்று எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் தகுதி கண்டு மல்லிகை தனது அட்டைப் படத்தில் அலங்கரித்திருப்பது சாலப் பொருத்தமானது.

ஜீவா தரம் காண்பதிலும், அவர்களைக் கொரவிப்பதிலும் மிகத் துல்லிய மானவர்.

2006 - ஆகஸ்ட்

328

குழந்தை நாட்டுக் கூத்துக்களால் டக்கனை இன்னூட்டு ஏர்க்குட் கலைஞர்!

- பி. ரி. அந்தோனிப்பிள்ளை

'குழந்தை' என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் ஆசிரியர் கலாபூஷணம் செ.செபமாலை அவர்களின் கலை ஆற்றல் பல துறை தொடர்பானது. எனினும் நாடகத்துறையில் பாட்டு, பேச்சு, நடிப்பு, சூத்து எல்லாம் அடங்கியிருப்ப தால் இவரை நாடகக் கலைஞர் என்று அழைப்பதே பொருத்தமான தாகும்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் மட்டுமன்றி அகில இலங்கை ரீதியிலும் நாடகத்துறை தொடர்பான பேச்சு எழும் பொழுது கலைஞர் குழந்தையின் பெயர் குறிப்பிடப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது.

ஜம்பதுகளிலே முருங்கன் மகாவித்தியாலயத்தில் மாணவனாக இருந்த காலத்திலே பாடசாலையின் இசை, நாடக நிகழ்ச்சிகளிலே பங்கு பற்றித் தனது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தியவர், இவர். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த கிட்டப்பா, சின்னப்பா, தியாகராஜபாகவதர், டி.ஆர்.மகாவிங்கம் ஆகியவர் களின் பழைய பாடல்களைக் கேட்டு அப்படியே பாடும் ஆற்றலுள்ளவராக விளங்கினார். ஒலிப்பதிவுச் சாதன வசதியற்ற அந்தக்காலத்தில் எப்போதோ வாளெனாலியில் கேட்கும் பாடல்களை அப்படியே பாடிப் பிரமிக்க வைத்தார். பாடசாலையில் நிகழும் கலை நிகழ்ச்சிகளில் இசை தொடர்பான விடயங்களுக்குப் பொறுப்பாக இவரையே ஆசிரியர்கள் விட்டு விடுவார்கள்.

1940ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 3ந் திகதி பிறந்த ஆசிரியர் குழந்தையின் தந்தையார் நன்கு மத்தளம் வாசிக்கும் அண்ணாவியார். இவருடைய கோதரர்கள் மூவர் நன்கு பாடக்கூடிய இசைக் கலைஞர்கள். பாடசாலையில் தொடங்கிய குழந்தையின் கலைப் பயணம், கொழும்புத்துறை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிலும் அதன் பின்னர் ஆசிரியராக வெளியேறிய பின் னரும் வேகமாக வளர்க்கியடைந்தது. ஆழம்ப காலங்களில் இவரது இசை

நாடகங்களில் தமிழ்நாட்டின் பழம்பெரும் பாடகர்களின் சினிமா மெட்டுக்கள் இடம்பெற்றன. பிரபலமான இம்மெட்டுக்களை இவர் அனாயாசமாகக் கையாண்டதாலும் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியதாலும் இவரது நிகழ்ச்சிகள் சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை எல்லோரையும் கவர்ந்தது.

மன்னார் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை சனச் செறிவு குறைந்த இடமாக இருந்தபடியால் கலையார்வம் உள்ளவர்கள் தங்கள் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் கலைக்குரிய களம் விரிவடைந்திருக்கவில்லை. இங்கு இந்துக்களால் ஆடப்படும் காத்தவராயன் என்ற கூத்தும், கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ மக்களால் ஆடப்படும் புனிதர்களின் வரலாறுகளைக் கொண்ட கூத்துக்களும் கிராமத்துக்குக் கிராமம் ஆடப்படுவது வழக்கம்.

ஐம்பதுகளில் பேராசிரியர்களான வித்தியானந்தன், சிவத்தம்பி ஆகி யோரின் முயற்சியினால் நாட்டுக்கூத்துக் கலைக்குப் புத்துயிர் அளிக்கப் பட்டது. ஆசிரியர் குழந்தை இதேகாலத்தில் இத்துறையில் ஈடுபட்டபோது, கத்தோலிக்க புனிதர்களின் வரலாற்று நாடகங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்தன. சிறந்த தாள் அமைப்புடைய பாடல்கள் இருந்தன. ஆணால், பலவேறு நாடகங்களிலும் பாடல் மெட்டுக்கள் சிலவே மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தன. ஆகவே கலைஞர் குழந்தை தமது இசையாற்றலை முழுமையாக வெளிப்படுத்த இராகங்கள், மெட்டுக்களில் புதுமையைப் புகுத்த வேண்டியிருந்தது. மன்னார் மாவட்ட நாட்டுக் கூத்துக்கு புது மெருகூட்டிய பெருமையும் கலாபூஷணம் அவர்களையே சாரும். எந்தச் சமூகத்தையும் புண்படுத்தாத வகையிலும் இசையின் அடிப்படை மரபுகளை மீறாத வகையிலும் புதுமை என்ற வகையில் ஆபாசத்தைப் புகுத்தாமலும் இவர் நாடகத்துறைக்குப் புதுமையைச் சேர்த்துள்ளார்.

சிறந்த பேச்சாளரான கலைஞர் குழந்தை, மாணவப் பருவத்திலேயே தமிழருக்க கட்சிக் கூடங்களிலேயும், தமிழ் எழுஷ்சி மாநாடுகளிலும் பங்கு கொண்டு உரையாற்றித் தாக்குதல்களுக்கும் உள்ளாகியுள்ளார். பின்னர் அரசியலில் ஏற்பட்ட விரும்பத்தகாத போக்குகளினால் அரசியல் சாக்கடையில் இருந்து இவர் கழன்று கொண்டது கலைத்துறையின் அதிர்வட்டமாகும். கலாபூஷணம் குழந்தை தீவிர அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கினாலும் மொழிப் பற்று, இனப்பற்றுள்ள ஒரு கலைஞராகவே வாழ்ந்து வருகிறார். இவரது படைப்புக்கள் பலவும் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே.

1964ம் ஆண்டு இவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இன்று வரை நாடகங்களையும் இதர கலை நிகழ்ச்சிகளையும் வழங்கிவரும் 'முத்தமிழ் கலாநாடக மன்றம்' இவரது ஆற்றலுக்கும் உழைப்புக்கும் சாட்சியாக விளங்கி

வருகின்றது. கலைஞர் குழந்தை அவர்கள் எழுதி நடித்து மேடையேற்றிய நாடகங்களையும், அவர் பெற்ற விருதுகளையும் அட்டவணைப்படுத்துவதாயின் அதற்கான தனியான சிறப்பு மலர் வெளியிட வேண்டிவரும். முக்கிய மான சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவதாயின்,

1998ல் அரசு இலக்கிய விழாவில் இவரது பரிசு பெற்ற நாடகங்கள் என்று நாலுக்குச் சாலூதித்திய விருது வழங்கப்பட்டது. 1999ல் கொழும்பில் கலாசாரத் தினைக்களத்தினால் கலாபூஷண விருது வழங்கப்பட்டு பொன் னாடை போர்த்திக் கெளரவிக்கப்பட்டார். 2000ம் ஆண்டில் வடக்கு கிழக்கு மாகாண தமிழ் இலக்கிய விழாவில் ஆளுநர் விருது வழங்கப்பட்டு பொன் னாடை போர்த்திப் பொற்கிழியும் வழங்கப்பட்டது. இப்படிச் சாலூதித்திய விருது, கலாபூஷண விருது, ஆளுநர் விருது ஆகிய மூன்றையும் மன்னார் மாவட்டத்தில் பெற்றவர் இவர் ஒருவரே.

ஆண்மீகப் பற்றுள்ள கத்தோலிக்கரான குழந்தை செபமாலை அவர்களின் கலையை ஊடகமாகக் கொண்ட சமயப் பணிகள் மாவட்டமெங்கும் பிரசித்தமானவை. தபசு காலத்தில் பாடப்படும் கிறிஸ்துவின் திருப்பாடுகள் பற்றிய பசானை இந்த வயதிலும் களைப்பின்றிப் பாடுவார். காலஞ்சென்றவர் களுக்கான கல்வெட்டுகளை இன்றளவும் இயற்றிப் பாடி வருகின்றார். இவருடைய சமயப் பணியின் பொருட்டு 02.09.2000 அன்று மன்னாரில் இடம்பெற்ற நாடக விழாவில் மறைமாவட்ட ஆயர் இராயப்பு யோசேப்பு ஆண்டைகை அவர்கள் 'திருக்கலை வேந்தன்' விருது அளித்துப் பொன் னாடை போர்த்திக் கெளரவித்தார்.

பரிசு பெற்ற நாடகங்கள், யாகப்பர் இன்னிசைப் பாடல்கள், மரபுவழி நாடகங்கள், மாதோட்டம் கவிதைத் தொகுதி இவரது நூலாக்கங்களில் சில வாரும். உலக நாடக விழா 2005ல் கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் திறந்த சுத்துக் கலைஞராக கலைக்கோல் விருதளித்து இவரைக் கெளர வித்தது. இவரது கலைப் பணியை ஐரோப்பிய நாடான பிரான்சில் இவரது இரு புத்திரர்கள் நிகழ்த்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. சினிமாவில் கூட, இசை மெட்டுக்களில் புதிய புதிய மாற்றங்களைப் புகுத்திவரும் வேளையில், கலைஞர் குழந்தையின் நாடகங்களுக்கு இன்றும் சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை ஆர்வம் காட்டுவது அவரது திறமைக்குச் சான்றாகும்.

2006 - செப்டெம்பர்

329

ஏஜேஷன்ஸென்ட் பஞ்சகையின் அங்குத்தகைப் பரிந்து கொள்ளுத் தனியான நாடுக்கடோன்று தேவை!

- டொமினிக் ஜீவா

ஏ. ஜே. கண்டனாவை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தப் பழகியதே சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில்தான். 'சர்ஸ்வதி' சுஞ்சிகையில் 'ஞானம்' என்றொரு சிறுகதையை எழுதியிருந்தேன். அதைப் படித்ததன் பின்னர், என்னை அவர் சந்திக்க விரும்பினார். அப்பொழுது அவர் புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆங்கில ஆசிரியர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தை விட்டுப் படிப்பிக்க வந்த காலம். அவருடன் செல்வரட்டனம் மாஸ்டர் சக ஆசிரியர். அவர்தான் எங்கள் இருவரையும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

ஓரு சனிக்கிழமை என நினைக்கின்றேன். என்னைத் தேடி நான் முடிதிருத்தும் அலுவலகத்திற்கு நேரில் வந்தார். சந்தித்தார். அன்று தொட்ட உறவு தான் எங்கள் இருவரினதும் இலக்கிய நட்பு.

அப்பொழுது நான் மல்லிகை ஆசிரியர்ல்ல. வெறும் எழுத்தாளனே. ஜெய காந்தன் எழுதி வந்த 'சர்ஸ்வதி'யில் நானும் தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதி வந்தேன். இந்த உறவு வளர, வளர நான் விரிந்தேன், வளர்ந்தேன். ஏஜேஷை முதன் முதலில் இலக்கியச் சுவைஞாக இனங்கண்டு பழகியது நானாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

எல்லா இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் அவரை நான் அறிமுகப்படுத்தி வைத் தேன். இலக்கியக் கூட்டங்கள் அனைத்திற்கும் நாம் இருவரும் சேர்ந்து தான் போவோம். வருவோம்.

யாழ்ப்பாணம் பறங்கித் தெருவில் பிரிமியர் கபே என்றொரு சிற்றுண்டிச்சாலை உண்டு. இன்று அது சிதைந்து போய்விட்டது. தினசரி - ஞாயிறு தவிர, நானும் முன் முழுங்கூடும்

ஏஜேஜும் சாயங்காலம் 6 அமணி தொடக்கம் இரவு எட்டரை மணி வரை அதன் தென்கிழக்கு மூலையில் நமக்கென்றே தேர்ந்தெடுத்து வைத்துள்ள இருக்கையில் இருந்து கொண்டே இலக்கியச் சம்பாஷணைகள் செய்வோம். கடை மூடும் மட்டும் விவாதித்துக் கொண்டே இருப்போம்.

அத்தனை சர்வதேச மூங்கில் இலக்கியப் புலமை மிக்கவருக்குத் தமிழ் புலமை மட்டு மட்டாகத்தான் இருந்தது. அவருடன் உரையாடுவதாலும் விவாதிப்ப தாலும் நான் அளவுக்கதிகமான சர்வதேச இலக்கியத் தகவல்களைத் திரட்டிக் கொண்டேன் என்றான் சொல்ல வேண்டும்.

ஏஜே, தன்னை அறியாமலேயே அந்தக் காலத்திலேயே ஒரு சிறு சஞ்சிகை ஆசிரியரை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார் என்பது அவருக்கே புரிந்திருக்காது!

இந்தக் கபே இலக்கிய விவாதங்களில் இடையிடையே பலரும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அங்கில எழுத்தாளர் அழகு சுப்பிர மணியம் அப்பொழுதுதான் வண்டனிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். அவரும் இந்தக் கபேக்கு அடிக்கடி வருவார். எங்களது இலக்கிய உரையாடலில் கலந்து சிறப்பிப்பார்.

எனக்கோ மூங்கில் அறிவு பூஜ்யம். இந்த எனது இயலாமையைப் புரிந்து கொண்டு, அம்மொழியைப் புரிந்து கொள்ள ஆவன செய்து தந்தவர் ஏ.ஜே. அழகு சுப்பிரமணியத்துடன் நடக்கும் சம்பாஷணையை மொழியாக்கம் செய்து புரிய வைப்பதில் முனைவு காட்டுவார்.

நன்ஸர் எஸ்.பொ.வக்கும் இவரை அறிமுகப்படுத்தியதே நான்தான். அவருடன் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற பல்கு அவரது ஆற்றலை அங்கு புரிந்து கொண்டதை விட, யாழ்ப்பாணத்தில்தான் அதிகம் தெரிந்து கொண்டனர்.

நட்புக் கால ஆரம்பகட்டத்தில் அபர் ஓர் உறுதி மொழியை என்னிடமிருந்து பெற்றிருந்தார். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தன்னை முதன்மைப்படுத்திப் பேசவோ, எழுதி விளம்பரப்படுத்தவே கூடாது என்பதுதான் அந்த வாக்குறுதி. அத்தனை ஒடுக்கமானவர் ஏஜே. வெளி இலக விளம்பர வெளிச்சம் தன்மீது படாமலே ஒதுக்கியிருந்தவா. அவரது இயல்பான சுபாவத்தைப் புரிந்துகொண்டு நானும் வாக்குறுதி கொடுத்திருந்தேன். படினால்விடு ஸ்பெல்லூரு யாக்குறுதி.

அவரது ஆலோசனைகளைக் கருத்தில் கொண்டே சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுக்கதை தொகுதியான 'தன்னிரும் கண்ணிரும்' நாலைத் தயாரித்துக் கொண்டேன். அந்த தயாரிப்பு ஆலோசனை கூட, அந்தக் கபேயின் உள்ளேயிருந்துதான் அரும்பமாகியது.

சாலறித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெறப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் செல்ல வேண்டும். கண்டி எனக்குப் பழக்கப்பட்ட நகரமல்ல. என்னைக் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு அழைத்துச் சென்று திரும்பக் கூட்டி வந்து விட்டவர், அவர். அத்தனை கரிசனை என்மீது!

நான் இருந்து, சிந்தித்து, எழுதி, படித்து - வாழ்வுக்காகச் சம்பாதித்து வந்ததே கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள ஜோசப் கலூனில்தான்.

வளர்ந்து வரும் எனது பிரபலத்தைப் புரிந்துகொண்டு என்னைத் தேடி வரும் சில பிரபலங்கள் கூட, அந்த முடி திருத்தும் நிலையத்திற்கு உள் நுழைய மாட்டார்கள். தூடக்காம் தூய்மை கருதி வெளியே நின்று பேசி விட்டு மெதுவாக நமுவிலிடுவார்கள். வேறு சிலரோ, ‘உள்ளே வந்தால் குளிக்க வேண்டியிருக்குமே?’ எனத் தமது தூய்மையை விளம்பரப்படுத்துவார்கள். யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியம் அப்படிப் பட்டது! இது எனக்குச் செளக்கரியமாகப் போய்விட்டது.

அவர்கள் தம்மைத் தாமே என்னிடமிருந்து வடிகட்டி விலத்திக் கொள்வது அவர்களினது மன ஆணவத்தைப் புரிந்துகொள்ள எனக்கு உதவி செய்தது.

இவை ஒன்றையுமே பொருட்டுத்தாமல் அந்த முடி திருத்தும் நிலையத்தி லிருந்து வெளிவந்த மல்லிகை என்ற சிற்றிதழ் தயாரிப்பில் பூரண ஒத்துழைப்பை நல்கியவர் ஏஜே. பல காலம் அச்சுப் படிவங்களை ஒப்பு நோக்கித் திருத்தித் தந்து உதவியவரும் அவரே.

உலகில் இலக்கியத்துறையில் வளர்ந்துள்ள பல நாடுகளிலும் இல்லாத சர்வதேசப் புதுமை ஒன்று அன்றைய யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தது. சிகை அலங்கரிப்புத் தொழிலை ஜீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்ட ஒருவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு அதே கலாஞ்சுக்குள் இருந்து ஒர் இலக்கியச் சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது என்ற செய்தி சர்வதேசப் புதுமை வாய்ந்தது. உயர் குலத் தமிழ்ப் புத்திஜிலிகள் இதை மனசார ஒப்புக்கொள்ளத் தயக்கம் காட்டனர்.

ஏஜேயிடம் உள்ள மிகப் பெரிய அறிவுப் பலம் என்னவென்றால் என்னையும் என்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மல்லிகையையும் மனசார ஏற்றுக் கொண்டு, அதன் வளர்ச்சியில் பரிபூரண ஈடுபாடு காட்டி உழைத்து வந்தமை தான்!

அவருடைய முழுப்பெயர் அலோவியஸ் ஜெயராஜ் கனகரட்னா. தகப்பனார் பெயர் அலோவியஸ். அவரது சொந்தப் பெயர் ஜெயராஜ். குடும்பப் பெயர் கனகரட்னா. “என்ன இது கனகரட்னா என்ன பெயர் சிங்களப் பெயராகத் தொனிக் கிண்றதே?” என நானோரு தடவை அவரைச் சந்தேகப்பட்டுக் கேட்டு வினவியபோது அவர் சொன்னார், “கனகரட்ன முதலி பரம்பரையைச் சேர்ந்தது எனது குடும்பம். காலப்போக்கில் முதலி பட்டம் விடுபட்டுப் போய் விட, கனகரட்ன என்ற நாமம்

எங்களது குடும்பப் பெயர்களுடன் ஓட்டிக் கொண்டு, பின் தொடர்ந்து வருகின்றது!" என்றார்.

அவர் ஒரு குறு முனி. சித்தர் போன்ற சிந்தனை கொண்டவர். நான் அவரை அவரது இளம் பராயத்திலேயே சந்தித்துப் பழக்கம் கொண்டேன். நல்ல சிவலை. பின் காலத்துத் தாடியில்லாத முகம். நிறமும், முகப் பொலிவும், ஆழ்ந்த ஆங்கில அறிவும் அவரைத் தனித்துக் காட்டின.

"ஆரையாவது காதலித்த அனுபவமுண்டா?" என நான் அவரிடம் கேட்டது முன்டு. எனது கேள்விக்குச் சிரிப்பார். பதிலேதும் சொல்ல மாட்டார்.

என்னைப் போன்றவர்களையும், என்னால் வெளியிடப்பட்டு வந்த மல்லிகைச் சஞ்சிகையையும் ஆரம்ப காலத்தில் ரொம்பவும் கில்லறைத்தனமான வெளியிடு எனக் கருதிச் செயற்பட்ட சாதி ஆணவ மேட்டுக்குடிப் பற்ம்பரையைச் சார்ந்தவர் களுக்கு இவர் என்னுடன் கொண்டிருந்த இலக்கிய நெருக்கம் புரியாப் புதிராக விளங்கியது. எனது முகவரிக்கு ஆரம்ப காலங்களில் வந்த மொட்டை அஞ்ச லட்டைபில் முகவரி ஆ'சிரையர்' என்றே எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். நான் இந்த அஞ்சலட்டைகளைச் சேமித்து வைத்துப் பின்னர் ஏஜேக்குக் காட்டி மகிழ் வேன். அவரும் என்னுடன் சேர்ந்து சிரித்து வைப்பார். அத்தனை அஞ்சலட்டை களும் இன்றும் என் சேமிப்பில் பாதுகாப்பாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

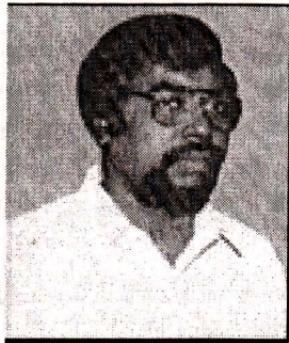
என்னுடைய செய வரலாற்று நாலில் நண்பர் ஏஜேயைப் பற்றி வெகு விரி வாகவே குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். மனிதம் என்ற தத்துவத்தை எனக்குக் கற்றுத் தந்தவர்களில் ஏஜே முதன்மையானவர். அதை எனது எழுத்தில் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க வைத்ததும் இவரது பாரிய நட்பே.

ஒரு காலகட்டத்திற்குப் பின்னால் இவரால் தொடர்ந்து எழுத முடியாமல் போய்விட்டது. நானும் மல்லிகையும் புலம்பெயர்ந்து கொழும்பில் வேர் பாய்ச்சி விட்டோம். இந்தக் காலகட்டங்களில் எல்லாம் இவரது சுகசேமங்களை அடிக்கடி விசாரித்து வந்துள்ளேன்.

நல்லூரில் கிருஷ்ணகுமார், அவரது துணைவியார் ஆதரவில் இவர் வசித்து வந்தார். யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்த சமயம் இவரைக் கிருஷ்ண குமாரின் இல்லத்தில் போய்ச் சந்தித்தேன். ஏஜேயைப் பராமரிப்பதில் இந்தக் தம்பதியினர் காட்டிய அபார கரிசனையைப் பார்த்து நான் உண்மை யிலேயே பிரமித்துப் போய்விட்டேன். பூர்வ ஜென்ம உறவு இது. உயிருடன் உலவி வந்த ஏஜேயை விட, மறைந்துவிட்ட ஏஜே சர்வதேச வியாபகம் பெற்றுத் திகழ்ந்து வருகிறார் என்பதே இன்றைய யதார்த்தமாகும்.

2006 - நவம்பர்

331

தோலைக்காட்சி நாட்கங்கள் தில்ட ரிஸ்லீஸ் பெற்றவர்!

- தெனிவுத்தை ஜோசப்

மலையக இலக்கியம் ஒரு உத்வேகத்துடன் மேற்கிளம்பிய அறுபது களில் ஒரு மாணவனாக, இலக்கிய வாசகனாக இருந்தவர் கோவிந்தராஜ்.

மாத்தளை அங்கும்புற தோட்டத்தில் 1949இல் பிறந்தவர். அவரது தந்தை பெருமாள் கிருஷ்ணசாமி ஒரு பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர். திருமணத்தின் பின் பொலிஸ் உத்தியோகத்தை உதறி விட்டுத் தோட்டத்துக் கணக்குப்பிள்ளையானவர்.

தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஐந்தாவது வரை படித்த கோவிந்தராஜ் என்கல் கொல்ல முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயம், றம்புக்கல் முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயம், மாத்தளை ஆலோக்க வித்தியாலயம் ஆகியவற்றில் கல்வி பயின்றவர்.

மாணவப் பருவத்திலேயே வாசிக்கும் பழக்கம் மிகுதியாகக் கொண்டிருந்த இவர் மலையகப் படைப்புக்களையும் ஒரு ஆர்வத்துடன் வாசித்து மலையக மக்களின் சோக வாழ்க்கையை ஒரு துயருடன் கூடிய அநுபவ வாயிலாகவும் பெற்றுக்கொண்டார்.

1968ல் தினபதியின் சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்தார். இந்த மக்களின் துயர் கண்டு குழுறும் நெஞ்சு இவருடைய எழுத்துக் களுக்கு ஒரு சக்தியாக அமைந்தது.

தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி, காங்கிரஸ், கடர், கதம்பம் என்று எழுதத் தொடங்கினார். வீரகேசரியின் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி, கலை ஓளி முத்தையா பிள்ளை சிறுகதைப் போட்டி, துரைவி தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றில் இவருடைய கதைகள் பரிசு பெற்றன. 1970லிருந்து

1981 வரை வீரகேசரியில் பணிபுறியும் வாய்ப்பு இவருடைய இலக்கியப் பங்களிப்பிற்குமான் ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்து விட்டது.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வெளியிட்ட பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுதியான கதைக்களிகள் வெளியிட்டின் போது மன்றச் செயலாளர் எஸ்.எம்.கார்மேகம் அவர்களுக்கு வலது கரமாய் நின்றவர்.

வீரகேசரி யாழ்ப்பாணக் கிளையில் இருந்தபோது மு.நித்தியானந்தன் அவர் கள் வெளியிட்ட நாமிருக்கும் நாடே, ஒருசுடைக் கொழுந்து, வீற்றவன் ஆகிய நூல்களின் பின்னணியில் பெரும் பங்காற்றியவர்.

சிறித்திரன் பத்திரிகையில் கங்குலன் என்னும் பெயரில் குன்றிலிருந்து என்னும் பகுதியைச் செய்தார். கதம்பத்தில் மலைகளின் பின்னால் என்னும் பகுதியைச் செய்தார். தினகரனில் கங்குலன் பக்கம் என்னும் பத்தியை இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக எழுதி வந்தார். கங்குலன் பக்கம் நாலுரு வாகும் முயற்சிகள் நடக்கின்றன.

பசியாவரம் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியும் (1996), தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் என்னும் நடைச்சித்திர நாலும் (1998 - துரைவி) இவருடைய நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. பசியாவரம் நாலுக்கு மத்திய மாகாண சபையின் சாஹித்திய விருதும், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் சான்றிதழும் கிடைத்துள்ளன.

பத்திரிகை எழுத்துக்களை விடவும் வாணோலி, தொலைக்காட்சி, மேடை ஆகிய தளங்களை தனது படைப்பிற்காக மிகுந்த லாவகத்துடன் பயன்படுத்திக் கொண்டவர் இவர்.

மலையோரம் வீக்ம் காற்று என்னும் தொலைக்காட்சி தொடர் நாடகம் ரூபவாவினியில் 12 வாரம் தொடர்ந்து ஒளிபரப்பானது. எந்த ஒரு இலங்கைத் தமிழ் தொலைக்காட்சி நாடகமும் இதுவரை இத்தனை நீண்டநாள் ஒளிபரப்பானதில்லை என்பது ஒரு முக்கியமான தகவல்.

மாப்பிள்ளை வந்தார் - 3 வாரத் தொடர் நாடகம். அரூம்பு, மனிதர்கள் நல்லவர்கள், திருப்பம், புதுக்குடும்பம் ஆகிய தொலைக்காட்சி நாடகங்களும் இவருடைய பெயரைப் பிரபல்யப்படுத்தின. வாணோலி நாடகங்கள் மூலமாகவும் தனது கருத்துக்களை மக்கள் முன் கொண்டு சென்றவர் இவர்.

சக்தி டி.வி.யில் நிஜுத்தின் நிழல் என்னும் நாடகத் தொடர் தனித்தனி நாடகமாக 16 வாரங்கள் ஒளிபரப்பப்பட்டன.

இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் நடாத்திய தமிழ் நாடக விழாவில் இவருடைய தோட்டத்து ராஜாக்கள் (1996) மூன்றாவது பரிசினையும், கவ்வாத்துக் கத்தி (1998) முதல் பரிசினையும், வெளிச்சம் தெரிகிறது (2002) மூன்றாவது பரிசினையும் பெற்றுக் கொண்டன.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் மற்றும் கவிஞர்களை மன்றம் ஆகிய வற்றின் செயலாளராகவும் பணியாற்றும் கே.கோவிந்தராஜினை 24.09.2006 தின மின பாலம் என்னும் பகுதி மூலம் சிங்கள அபிமானிகளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததுடன் 3.10.2006ல் இவருடைய சிறுகதை ஒன்றினைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தும் வெளியிட்டுள்ளது.

மலையக மக்கள், பசியாவரம் பெற்றுத் தோட்டத்து ராஜாக்களாக; தோட்டத்தின் கதாநாயகர்களாக மாற வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வமும், அக்கறையும், ஈடுபோடும் கொண்டவர் திரு. கே.கோவிந்தராஜ்.

2006 - டிசம்பர்

332

சுயவினாட்டுரத்தை விருட்பாக இலக்கியவாசி

- ச.முருகானந்தன்

ஓருமுறை ஈழநாடு பத்திரிகையில் கருணை யோகன் என்பவரது சிறுக்கை பிரசரமாகியிருந்தது. கருணையூர் என்பது எமது கரணவாய் கிராமம் என்பதால், எமது ஊரவர் ஒருவர்தான் இந்தக் கதையை எழுதியிருக்க வேண்டும் என நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, எனது இலக்கிய நண்பர் கருணையூரான் இதையே என்னிடம் கேட்டார். உங்கள் தமிழிடம் எழுதக் கொடங்கி விட்டாரா என்று அவர் கேட்டதில் ஒரு நியாயம் இருந்தது. எனது தமிழியின் பெயரும் யோகன் - யோகானந்தன் என்பதால்! ஓருமுறை அவனிடமே கேட்டுப் பார்த்தோம். அவன் சிரித்தான். நான் எழுதினால் சூரியன் மேற்கில் உதிக்கும் என்று சூரியதுடன், அது கரணவாய் மத்தியில் வசிக்கும் யோகராசா என்ற பல்கலைக்கழக மாணவன் என்ற தகவலையும் சூரினான்.

அன்று அறிந்த அந்த ஆழம் இலக்கிய கர்த்தாதான் இன்றைய பேராசிரியர் யோகராசா. செ.யோகராசா என்ற துடிப்புள்ள இளைஞர் ஆழம்பத்தில் ஒர் ஆக்க இலக்கிய கர்தாவாகவே இலக்கிய உலகில் கால்பதித்த போதும் பின்நாளில் ஒரு விமர்சகராகி விட்டார். பட்டப் படிப்பை முடித்ததும் ஆசிரிய கேவையில் இணைந்து கொண்டு நல்லாசிரியர்கள் பணியாற்றிய போது பல இளைய தலைமுறையினரின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு பாடசாலைக்கு அப்பாலும் வழிகாட்டினார். மலையக மக்களின் கல்வி மேம்பாட்டில் அவர் கூயவிளாம்பரமின்றி காட்டிய அக்கறை விதந் துரைக்கப்படத்தக்கது. அவரது வழிகாட்டலில் கல்வியில் உயர்வடைந்து, உயர் பதவிகளில் சில மலையகத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் உயர்தர வகுப்பில் கற்பித்த வேளை அங்குள்ள மாணவர்கள் சிறந்த பெறுபேறுகள் பெற்று பல்கலைக்கழகம் சென்றனர். இவரைச் சுற்றி ஒரு பெரிய மாணவர் வட்டமே இருந்தது.

இதே காலகட்டத்தில் எம்.ஏ. சிறப்பு தேர்ச்சி பெற்ற இவர், கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் ஆழம்பித்தவேளை அங்கு விரிவுறையாளராக இணைந்து கொண்டார். படிப் படியாக முன்னேறி இன்று பேராசிரியராக பணிபுரிகிறார்.

அதிகம் எழுதாக இவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஆழமானவையாக இருக்கும். ஆக்க இலக்கியத்துறையிலிருந்து ஒதுங்கி ஒரு சிறந்த விமர்சகராக தற்போது மினிர்ந்து வரும் இவர், ஒரு நியாயபூர்வமான முதகு சொறியாத விமர்சகர் என்னும் போற்றப்படுகிறார். பக்கம் சாராமல், படைப்பாளியைப் பாராமல், படைப்பின் சிறப்பு களையும், குறைபாடுகளையும் மட்டும் அழாய்ந்து விமர்சிக்கும் இவர், எந்த அணி யிலும் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளாது நடுநிலையாளராக நின்று நேர்மையான விமர்சனம் செய்வது சிறப்பம்சம். பழைய எழுத்தாளராயினும் சரி, அறிமுக எழுத்தாளராயினும் சரி இவரை அணுகினால், இவர் மனமுவந்து விமர்சனம் செய்வார். குறை நிறைகளை நேரே கட்டிக் காட்டத் தயங்குவதில்லை என்பதுடன் தனது மேதாவிலாசத்தை ஆய்வுகளில் பறைசாற்றுபவரும் அல்லர். இவர் ஒருபோதும் தன்னை முன்னிலைப்படுத்தவோ, விளம்பரப்படுத்தவோ விரும்பாதவராக இருக்கின்றமையால் பலர் இவரை அறியாதிருக்கிறார்கள். இவரது சகல ஆக்கங்களும் நாலுருப் பெற வேண்டியமை காலத்தின் தேவை. பல எழுத்தாளர்களின் நால் கருக்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள இவரது விமர்சனங்களை ஒரு நாலாக உருப்பெற வேண்டியவை.

வட்டுலத்தில் பிறந்து, மலையகத்தில் புகுந்து, கிழக்கிலங்கையில் பேராசா னாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் இவர் இலக்கையின் தமிழர் வாழ் பிரதேசங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவானவராக இருக்கின்றார். எழுத்தாண்மைக்கு அப்பால் இவரிடமிருக்கும் பல்துறை ஆளுமையும், மனிதாபிமானமும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும். தனது சொந்த வாழ்வில் இடர்களை சந்தித்த போதும் தலை நிமிர்ந்து நின்று எதிர்கொண்டவர். வாகன விபத்தொன்றில் மனைவி, மகள் இருவரும் மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டன, இவரது மனதில் பெரும் காயத்தை ஏற்படுத்தியது. எனினும் இவற்றை விட எமது மக்கள் நாளாந்த வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்கள் பற்றியும், சனாமி தாக்கியழித்த வேளையில் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பேரழிவு பற்றியும் பெரிதும் வருத்தமநடவார்.

மல்லிகைக்கு ஓர் அட்டைப்படக் கட்டுரை எழுதுவதற்காக அவரோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்ட போது, என்னைப் பற்றி எழுத என்ன இருக்கிறது? நான் ஒரு சாமான்யன் என்று குறிப்பிடதார். இன்றுவரை நான் கேட்ட தகவல்கள் ஏதும் அவரிடமிருந்து எனக்குக் கிட்டாத போதிலும், இப்பேராசானைப் பற்றிய பதிவு, மல்லிகை போன்ற காத்திரமான சுஞ்சிகையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற அவாவினால் இக்கட்டுரையை வரைகிறேன்.

பேராசிரியரது ஆய்வுப் பணிகளும், விமர்சனமும் ஈழத்து பழுமையான கலை இலக்கியங்களுக்கும், நவீன இலக்கியங்களுக்கும் புத்தொளி பாய்ச்சும் என்பதில் எதுவித ஜையமும் இல்லை.

2007 - ஏப்ரல்

335

பலவர்த்தணி தந்த கலைப் பலவன்

- கறைவாதீ கலை

பல்கலை வேந்தன் சில்லையூர் செல்வராசன் வாணொலியில் 'பாவளம்' நடத்திக் கொண்டிருந்த காலமது. நான் முஸ்லிம் சேவையில் 'கவிதைச்சரம்' நிகழ்ச்சியைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் அவரென்னை அழைத்து, ஒருவரின் கவிதைக்குப் பாவளத்தில் குரல் கொடுக்கச் சொன்னார். பா வகையில் கட்டளைக் கவித்துறைக்கு இலக்கணம் சொல்லி, அந்தக் கவிதையைப் படிக்கவும் சொன்னார். இறுதியில் "இவ்வாறான புலமை மிக்கவர்கள் பாவளத்திற்குப் பாட்டெழுதுவார்களாயின் பாவளம் இன்னும் சிறிக்கும்" என்றார். அதுவே வாணொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட அந்தக் கவிஞரின் முதற் கவிதையுமாகும். தன் கவிதையை முதன்முதலில் கேட்டது என் குரலில் என்றும், அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் சில்லையூரார் என்றும் அவர் அடிக்கடி இன்றும் மகிழ்வோடு நினைவுட்டுவார்.

வசிட்டன் வாயால் பிரமரிவிடி பட்டம் வாங்கிய அந்தக் கவிஞரை நான் அன்று அறிந்திருக்கவில்லை. இன்று அவரோ என் இனிய நண்பர். அவர்தான் இலக்கிய உலகில் தனது கவித்துவ ஆளுமையால் இன்று ஊன்றிக் கால்பதித்து நிற்கும் ஜின்னாவற் டிரிபுத்தீன். அந்தக் கவிஞரைனப் பற்றி மல்லிகையில் ஒரு சிறிய குறிப்பெழுதக் கிடைத்ததை எண்ணி நான் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

நாற்பது ஆண்டுகளைக் கடந்தும் தன் பேனாவின் ஊற்றுக்கண் வற்றாது இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஜின்னாவற், இலக்கியத்தின் பல்துறைகளிலும் பாதம் பதித்தவர். ஒரு மரபுக் கவிஞராகப் பெயர் குத்தப் பட்டிருப்பினும் (அதனை அவர் பெருமையாகக் கொள்கின்றார்.) சிறுக்கை, சிறுவர் இலக்கியம், புதினம், கட்டுரைகள் என அவர் படைப்புத் தளம் மிகவிரிவானது.

காவியம் படைப்பதைக் கணவும் காணாத இக்காலகட்டத்தில் ஆறு காவியங்களைப் படைத்தளித்த பெருமை ஜின்னாவற்வுக்குண்டு. ஆறு காவியங்கள் படைத்தளித்த புலவர்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இதுவரை எவரும் இல்லை எனலாம். காவியங்களுக்கு உரை எழுதுவதே மரபு. இந்த மரபையே மாற்றி உரைநடைக்குக் காவியம் படைத்த முதல்வரே ஜின் னாவற் தான் எனப் பேராசிரியர் டாக்டர். ம. மு. உவைஸ், டாக்டர் சிலம்பொலி செல்லப்பனார் போன்ற பேரினர்கள் சொல்லியிருப்பது ஜின்னாவற்வின் ஆரூபமைக்குக் கிடைத்த பொன்னாரமாகும்.

யாப்பறிந்து கவிதை புனைபவர்கள் அருகி வரும் (அறிந்தவர்களும் அதனைக் கைவிட்டுப் பேர் பெற முயலும்) இக்கால கட்டத்தில் யாப்புக்குள் நின்றே தன்னை நிலைபெறச் செய்யும் ஜின்னாவற், புதுக்கவிதையிலும் நாட்டம் கொண்டவர். இது வரை மரபு குன்றாக் கவிதைகளாகத் தனது காவியங்களோடு கவிதைத் தொகுப்புகள், வாளைாலி, மேடைக் கவிதைகள் சேர சமார் ஏழாயிரத்திற்கும் அதிகமான கவிதைகளை இவர் யாத்திருப் பினும், அவர் நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்திருப்பது அவர் தம் குருவாக நேசிக்கும் பத்திரிகைத்துறை ஜாம்பவான் ஜூயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் மரணித்த போது அவர் எழுதிய யாப்பொடித்த சரமகவியே எனக் கண் கசியக் கூறுவார்.

தனது தந்தையார் புலவர்மணி ஆ. மு.ஷரிபுத்தீனிடம் முறையாகக் கவிதை இலக்கணத்தைக் கற்றுக் கொண்டவர் ஜின்னாவற் ஷரிபுத்தீன். கவிதையில் யாப்பைக் கையாளவதில் இவர் வல்லவர். விருத்தமே இவருக்கு வாலாயமானது என்னும், நின்ற நிலையில் தளை தட்டாது வெண்பாவும், கட்டளைக் கலித்துறையும் நினைத்ததும் பாடும் ஆற்றல் கொண்டவர் அவர் என்பதை நான் அறிவேன்.

நால் வடிவில் இவரது படைப்புக்கள் பதிநான்கு வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் பல வெளிவரவுள்ளன. அகில இலங்கை ரதியாகப் பதிநான்குக்கு அதிகமான பரிசுகளைப் பெற்றுள்ள இவரின் 'பண்டார வன்னியன் காவியம்' 2005 ஆம் ஆண்டுக்கான தேசிய சாகித்ய மண்டலப் பரிசில், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பரிசில், யாழ் இலக்கிய வட்டப் பேரவையின் இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசில் ஆகிய மூன்று பரிசில்களைப் பெற்றிருப்பது பெருமைப்படத்தக்கதாகும். மும்முறை இவர் படைப்புக்கள் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பரிசு பெற்றமை தன் படைப்புகளுக்குக் கிடைத்த உயர் அங்கீகாரமாக ஜின்னாவற் கூறுவார்.

இலங்கை, இந்திய, அரசு, தனியார் நிறுவனங்கள் மூலம் பல இலக்கிய விருதுகளும், பட்டங்களும் இவர் பெற்றிருந்தாலும் தன் பெயருக்கு முன் னால் எந்தவோர் அடைமொழியையும் இதுவரை இணைத்துக் கொண்ட

தில்லை. தன் தந்தை வெரிபுத்தீனின் பெயர் தன் பெயரோடு சேர்ந்திருப்பதே தனக்குப் பெருமை என்கின்றார்.

2002ஆம் ஆண்டில் அரச மட்டத்தில் கவிஞர் அஷ்ரப் விஹாப்தீனின் முழுமையான பங்களிப்போடு, கவிஞர் தாஸிம் அகமது, இசைக்கோ நூர்தீன் ஆகி யோரின் உதவியுடன் இலங்கையில் அகில உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டை மிகச் சிறப்பாக நடத்த உதவினார். பேராசிரியர் அல்-ஹாஜ் எம்.எம்.உவைஸ் அவர்களுக்குப் பின் இந்திய இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகத்தின் இலங்கைப் பொறுப்பாளராகவும் ஜின்னாவும் செயற்படுகின்றார்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இலக்கியச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய தோடு, இன்று இதன் துணைத் தலைவராகவும் இயங்குகின்றார். கொழும்பு கம்பன் கழகம் தனது ஆட்சிக் குழுவின் ஒருவராக இவரைச் சேர்த்துக் கொண்டது இவர் தமிழ்ப் பணிக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாகும்.

முன்னர் வாணோவியில் இவர் குரல் அடிக்கடி கேட்கும். வாணோவிக் கவியரங்குகளில் அவர் தலைமையில் நானும், என் தலைமையில் அவரு மாகப் பல அரங்குகளை நாம் கண்டவர்கள். தொடர்ச்சியாய் இரண்டரை வருடங்கள் ‘கவிதைச்சரம்’ என்னும் நிகழ்ச்சியை முஸ்லிம் சௌவையில் ஜின் னாவும் நடத்தினார். தொலைக்காட்சியிலும் இவர் பங்களிப்பு கணிசமானது.

ஜின்னாவுவின் ‘மஹ்ஹபீன் காவியம்’, ‘புனித பூமியிலே காவியம்’ இரண்டையும் ஆய்வு செய்து கவிமாணி ‘அகளாங்கன்’ முன்னைய இலக்கியங்களோடு ஒப்பாய்வு செய்து ஒரு ஆய்வு நாலை வெளியிட்டார். அதே இரு காவியங்களையும் இந்தியப் பேராசிரியர் முகம்மது அவி அவர்கள் ‘ஸழக் கவிஞர் ஜின் னாவுவின் இரு காவியங்கள் ஓர் ஆய்வு’ என்ற தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குக் கட்டுரை சமர்ப்பித்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருப்பது அவர் பற்றிய புதிய தகவலாகும். இது இலங்கைப் படைப் பாளிகளுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் கெளரவும் எனலாம். அத்தோடு இவரது வேறு படைப்புக்களும் உயர் கல்விப் பீடங்களில் ஆய்வுக்காகத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு சிறந்த படைப்பாளியாக மட்டுமல்லாது, பழகுதற்கிணிய நண்பனாக, நல்லதோர் குடும்பத் தலைவராக ஜின்னாவும் இருப்பதோடு, எல்லோராலும் விரும்பியேற்கப்படும் காழ்ப்புணர்வற்ற ஒரு நல்ல மளிதனாகவும் அவர் இருப்பது இன்றைய இலக்கிய உலகில் அவரைத் தனித்து இனங்காண வைப்பதாகும்.

2007 - மே

336

முன்முகஸ்கள்

1. 'தாமரைச்செல்லி'
2. எஸ்.எம்.வெண்பொ
3. டாக்டர். எம். கே. முருகானந்தன்
4. ராஜ் யீகாந்தன்
5. அன்பு முகையதீன்
6. செம்பியன் செல்வன்
7. டேவிட் ராஜ்
8. மெற்றாஸ் மயில்
9. புதுவை இரத்தினதுரை
10. அ. பால மனோகரன்
11. செ. குணரத்தினாம்
12. க. பாலேந்திரா
13. ச. முரளிதரன்
14. 'அம்பி'
15. ஏ. இக்பால்
16. இ. சிவகுருநாதன்
17. செ. கணேசலிங்கன்
18. மு. பவீர்
19. வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்
20. அந்தனி ஜீவா
21. துரை மனோகரன்
22. அறிவுமதி
23. திக்குவல்லை கமால்
24. 'தமிழோவியன்'
25. 'மருது'
26. சேரன்
27. சாந்தன்
28. க. சக்சிதானந்தன்
29. ஆர். பத்மநாப ஜூயர்
30. எஸ். சுரவனமுத்து
31. புரவெர். வூாவீம் உமர்
32. புன்னியாமின்
33. கே. ஆர். டேவிட்
34. ஜெயகாந்தன்
35. செ. யோகநாதன்
36. எம். எம். பிர் முகமது
37. மேமன்கவி
38. ப. ஆப்யன்
39. மா. தேவகெளரி
40. சிதம்பர திருச்செந்தினாதன்
41. அன்பு ஜவகர்ஷா
42. எஸ். முத்துமீரான்
43. பு. யீதரசிங்
44. கே.வி. சிவா கப்பிரண்ணியம்
45. டாக்டர். ச. முருகானந்தன்
46. 'சதாராஜ்'
47. நயிமா சித்திக்
48. இளைய அப்துல்லாவுற்
49. செ. செபமாலை
50. ஏ. ஜே. கனகரட்னா
51. கே. கோவிந்தராஜ்
52. செ. யோகராஜா
53. ஜின்னா வெரிபுத்தீன்

ISBN : 978-955-8250-40-2.

Cover Printed by :

Happy Digital Centre (Pvt) Ltd

Tel: 011 4937336, 011 4610652